

DAVID
BALDACCI

Jocul este crima. Și ceasul ticăie
Jocul orelor

David Baldacci

JOCUL ORELOR

Traducere din limba engleză și note
Ana-Veronica Mircea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BALDACCI, DAVID

Jocul orelor / David Baldacci; trad.: Ana-Veronica Mircea

București: RAO International Publishing Company, 2005

ISBN 973-576-861-5

I. Mircea, Ana-Veronica (trad.)

821.111 (73)-31=135.1

RAO International Publishing Company

Grupul Editorial RAO

Str. Turda 117-119, București, ROMÂNIA

David Baldacci

Hour Game

© 2004 by Columbus Rose, Ltd.

All rights reserved

© RAO International Publishing Company, 2005,

pentru versiunea în limba română

Tiparul executat de

R.A. „Monitorul Oficial”

București

ISBN 973

*Acest roman este dedicat
lui Harry L. Carrico,
lui Janes Giles
și memoriei lui Mary Rose Tatum
trei dintre cei mai rafinați oameni pe care i-am cunoscut.*

Capitolul 1

Ploaia cădea în rafale asupra bărbatului care pășea ușor încovoiat, respirând anevoie și asudând. Povara pe care o ducea nu era din cale afară de grea, ci doar incomodă, iar terenul era accidentat. Nu e tocmai simplu să cari, în toiul nopții, un cadavru prin pădure. Mută leșul pe umărul stâng și-și continuă mersul târșâit. Ampretele tălpilor lui nu rămâneau clare; oricum, asta nu avea importanță, căci ploaia spăla, cu repeziciune, orice fel de urme. Urmărise prognozele meteorologice; ploaia îl adusese acolo. Vremea aspră era cel mai bun ajutor pe care și-l putea dori.

Dincolo de trupul neînsuflețit care-i atârna pe umărul robust, înfățișarea omului era neobișnuită și pentru că purta o glugă neagră, pe care era brodat un simbol ezoteric pe toată lungimea materialului. Un cerc cu o cruce în mijloc. Probabil foarte ușor de recunoscut pentru oricine depășise vârsta de cincizeci de ani, sigla aceea stârnise cândva o groază care se estompase simțitor de-a lungul anilor. Pentru el nu conta că niciun om „viu“ nu-l vedea purtând gluga; semnificația ei funestă îl umplea de o mulțumire feroce.

După zece minute, ajunsese în locul pe care îl alesese cu grijă în timpul unei alte descinderi și așază jos trupul, cu o venerație ce nu se potrivea cu moartea violentă a acestuia. Respiră adânc și îl susținu ca să poată dezlega cablul telefonic ce ținea strânsă folia de plastic în care era împachetat, și pe care o desfășură apoi. Femeia era tânără și, cu două zile înainte, trăsăturile ei fuseseră atrăgătoare; dar acum nu era mare lucru de privit. Părul blond, mătăsos, atârna alături de pielea cu o tentă verzuie, lăsând la vedere ochii închiși și obrajii puhavi. Dacă ochii aceia ar fi fost deschiși, poate că în ei s-ar mai fi putut desluși privirea înfricoșată a răposatei îndurând chinurile morții, o experiență brutală, repetată, în America, de treizeci de mii de ori în fiecare an.

Bărbatul îndepărtă plasticul, eliberând în întregime corpul femeii, pe care îl întinse pe spate. Expiră, împotrivindu-se impulsului de a voma stârnit de duhoarea leșului, și trase din nou, cu putere, aer în piept. Folosindu-se de una din mâinile sale înmănușate și de

lanternă, căută și reuși să descopere creanga mică și bifurcată pe care o ascunsese mai înainte într-un măraciniș din apropiere. Sprijini cu ea antebrațul femeii, așezându-l astfel încât să pară că arată către cer. Deși se atenua cu repeziciune, rigiditatea cadavrului îi îngreuna sarcina, dar, fiind un bărbat puternic, fixă, în cele din urmă, membrul acela țepăn, plasându-l în unghiul dorit. Își scoase ceasul din buzunar, îl cercetă, la lumina lanternei, ca să se asigure că fusese bine potrivit, și îl prinse de încheietura mâinii moartei.

Cu toate că era departe de ceea ce se înțelege printr-un om credincios, îngenunche alături de cadavru și murmură o rugăciune scurtă, astupându-și gura și nasul cu căușul palmei în timp ce o rostea.

— Nu era tocmai vina ta, dar n-am avut pe altcineva la îndemână. N-ai murit în zadar. Și cred că acum ți-e mai bine.

Credea într-adevăr ceea ce spusese? Poate că nu. Poate că asta nici nu conta.

Privi chipul moartei, studiindu-i trăsăturile cu meticulozitate, ca un savant care supraveghează un experiment extrem de fascinant. Nu mai omorâse pe nimeni până atunci. O făcuse repede și, spera el, fără durere. În întunericul tern și cețos, femeia părea învăluită de o strălucire gălbuie, de parcă s-ar fi transformat deja într-o fantomă.

Se trase înapoi și scrută tot spațiul dimprejur, căutând orice obiect străin care ar fi putut deveni o dovadă împotriva lui. Nu descoperi decât o bucată din materialul glugii, pe care și-o agățase într-un tufiș din apropierea cadavrului. „Ai grijă, nu-ți poți permite să riști.“ Și-o îndesă în buzunar. Și mai petrecu câteva minute căutând orice altceva de același gen, oricât de minuscul.

În lumea anchetatorilor, existau acele indicii „nevăzute” care te puteau distruge. O singură picătură de sânge, de spermă sau de salivă, o amprentă, un rest de ADN pe rădăcina unui fir de păr, și poliția putea să-ți citească drepturile, în timp de procurorii nesățioși îți dădeau târcoale. Din nefericire, nici chiar cunoașterea deplină a acestor amănunte nu-ți putea oferi destulă protecție. Orice criminal, oricât ar fi fost de meticulos, lăsa, la locul faptei, obiecte potențial incriminatoare. Așa că se străduise să nu vină în contact fizic direct cu leșul femeii, ca și cum acesta ar fi fost purtătorul unui virus ce

putea provoca o boală fatală.

Strânse folia de plastic și își vârî în buzunar cablul de telefon, verifică încă o dată ceasul și o luă, fără grabă, înapoi, către mașina sa.

Lăsase în urmă femeia moartă, cu mâna înălțată către cerul înlăcrimat. În întuneric, ceasul sticlea anemic, ca un licăr de far străjuind noul ei loc de odihnă. N-ar fi trebuit să rămână prea mult timp nedescoperită. Rareori se întâmplă ca un cadavru neîngropat să nu fie găsit, chiar dacă se află într-o zonă atât de izolată ca aceea.

În timp ce, instalat la volanul mașinii sale, părăsea locul, omul cu glugă urmări cu degetul conturul simbolului care i-o împodobeau, făcându-și, totodată, semnul crucii. Simbolul apărea și pe ceasul de la mâna femeii. „Asta o să-i ațâțe, fără doar și poate.“ Răsufală adânc, cuprins, deopotrivă, de emoție și de teamă. Ani de-a rândul, crezuse că ziua aceea nu avea să vină niciodată. Ani de-a rândul ezitase. Acum, când primul pas era făcut, se simțea de deplin pătruns de o senzație de putere și de libertate.

Schimbă în viteză a treia și accelerează, făcându-și pneurile să ia în stăpânire drumul lucios; și continuă să ruleze la fel de repede, în ciuda întunericului care înghițea luminile VW-ului său albastru. Voia să ajungă la destinație cât mai curând cu putință.

Avea de scris o scrisoare.

Capitolul 2

Michelle Maxwell mări pasul. Ajunsesese la sfârșitul porțiunii „plate“ a traseului ei de alergare pe dealurile din jurul orașelului Wrightsburg, un loc retras, situat la sud-vest față de Charlottesville, Virginia; de aici înainte, drumul începea să urce, devenind mai abrupt. Michelle era o fostă canotoare olimpică, care petrecuse apoi nouă ani agitați în Serviciul Secret. De aceea, femeia de un metru optzeci era într-o formă fizică excelentă. Totuși, deasupra întregii zone centrale a Atlanticului presiunea atmosferică era foarte ridicată, ceea ce făcea ca ziua de primăvară să fie neobișnuit de umedă, așa că mușchii și plămânii ei erau foarte solicitați de când începuse să urce pieptiș. Deși, după ce alergase un sfert de drum, își strânsese într-o coadă de cal părul negru, care îi ajungea până la umeri, câteva șuvițe rebele se încăpățâneau să îi alunece pe față.

Michelle părăsise Serviciul Secret pentru ca, împreună un alt fost agent, Sean King, să pună pe picioare, în acel mic oraș din Virginia, o firmă particulară de investigații. King se retrăsese din serviciu sub auspicii nefaste, dar în Wrightsburg devenise avocat și își croise o nouă viață. Cei doi nu se cunoșteau din vremea când lucrau pentru Unchiul Sam; rezolvaseră însă împreună un caz, devenind o echipă, cu un an înainte, când Michelle încă mai făcea parte din Serviciul Secret iar King se implicase în cercetarea unei serii de crime locale. După ce strădaniile lor fuseseră încununat de succes, ocazie cu care câștigaseră și ceva faimă, Michelle venise cu propunerea de a deschide propria lor firmă și King, deși nu cu prea mare tragere de inimă, acceptase. În scurt timp, cu ajutorul reputației pe care și-o dobândiseră rezolvând cazul anterior și al talentului lor de detectivi, afacerea devenise înfloritoare. Cu toate acestea, intraseră într-o perioadă de acalmie, fapt pentru care Michelle era recunoscătoare. Îi plăcea să trăiască sub cerul liber și o excursie sau participarea la un maraton îi ofereau tot atâta satisfacție cât demascarea unor falsificatori sau a unei rețele de spionaj.

Pădurea era liniștită, singurul zgomot fiind foșnetul ramurilor agitate de briza umedă care antrena, în vârtejuri miniaturale, frunzele

moarte din iama trecută. Totuși, trosnetul brusc al unei crengi îi atrase atenția lui Michelle. I se povestise că, uneori, câte un urs negru putea fi văzut prin împrejurimi, dar, dacă acum avea să se întâlnească cu vreo sălbăticiune, erau mai multe șanse să fie vorba de o căprioară, de o veveriță sau de o vulpe. Nu se duse cu gândul mai departe, dar revolverul din tocul agățat de cureaua rucsacului o făcu se simtă mai liniștită. În calitate de agent secret, nu pleca fără armă nici măcar la closet. Nu se știa niciodată când putea prinde bine un SIG¹ de nouă milimetri cu paisprezece cartușe.

Câteva secunde mai târziu, un alt zgomot îi captă definitiv atenția: cineva o luase la fugă. În răstimpul petrecut în Serviciul Secret, Michelle auzise mai multe tipuri de zgomote de pași alergând. Cel mai multe erau inofensive, însă unele sugerau lucruri necurate: furt, atac sau panică. Încă nu știa în ce categorie să-l încadreze pe cel de acum: bun, rău sau atipic. Încetini puțin pasul, ținându-și mâna streășină la ochi ca să se ferească de razele de soare care răzbăteau prin bolta de ramuri. Preț de câteva clipe, se înstăpâni o liniște mormântală, apoi zgomotul de picioare grăbite reîncepu, de data asta mult mai aproape. OK, era limpede că nu erau pașii ritmici ai unui iubitor de jogging. În călcătura aceea pripită și neregulată se putea desluși spaima. Avea impresia că acum o auzea din stânga, dar nu putea fi sigură. Sunetul avea tendința să reverbereze.

— Hei! strigă, în timp ce își ducea mâna spre revolver.

Nu se aștepta la vreun răspuns, și nici nu primi vreunul. Armă revolverul, dar îi lăsa piedica pusă. Toată lumea evită să alerge ținând o foarfecă sau un pistol cu piedica ridicată. Zgomotul continua să se apropie; și era făcut de un om, cu siguranță. Michelle aruncă o privire peste umăr; ar fi putut fi o capcană. Puteau fi două persoane; una care să-i distragă atenția în timp ce alta s-ar fi năpustit asupra ei. Ei bine, în cazul ăsta urma să le pară foarte rău că o aleseseră tocmai pe ea.

Se opri, pentru că reușise în sfârșit să-și dea seama de unde venea sunetul; se auzea din dreapta, de dincolo de dâmbul aflat chiar în fața ei. Respirația era pripită; zgomotul de pași grăbiți și de crengi rupte

¹ Pistol Sauer.

se întetea, frenetic. Orice ar fi fost, în câteva secunde trebuia să depășească ridicătura de pământ și piatră.

Michelle trase siguranța armei și se postă în spatele unui stejar gros. Dacă, așa cum spera, urma să apară doar o altă persoană care făcea jogging, aceasta nici măcar nu avea să-și dea seama de prezența unei femei înarmate. Praf și pietre fură azvârlite dincoace de dâmb, vestind sosirea sursei întregii agitații. Michele se înțepeni bine pe picioare și prinse revolverul cu amândouă mâinile, fiind gata să trimită un glonț între ochii cuiva, dacă avea să fie necesar.

Pe creasta dâmbului se ivi un băietan, rămase suspendat în aer pentru o secundă, apoi se prăvăli cu un țipăt, rostogolindu-se în josul pantei. Înainte de a ajunge la poale, în vârf apăru un alt puști, ceva mai mare, care se opri la timp și pur și simplu se lăsă să alunece, pe propriul fund, către baza pantei, aterizând lângă însoțitorul său.

Michelle ar fi putut crede că se fugăreau prin împrejurimi, dacă pe chipurile lor nu ar fi fost întipărită o spaimă greu de imaginat. Cel mai mic plângea cu sughițuri și fața îi era brăzdată de murdărie și de lacrimi. Celălalt îl ridică trăgându-l de partea din spate a gulerului cămășii și o rupseră din nou la fugă, cu obrajii împurpurați de năvala sângelui.

Michelle își puse pistolul în toc, ieși din spatele copacului și își ridică mâna.

— Băieți, opriți-vă!

Cei doi scoaseră un țipăt și o tuliră ca din pușcă, ocolind-o fiecare prin câte o parte. Se răsuci, încercând, fără succes, să îl înhațe pe unul din ei.

— Ce s-a întâmplat? Vreau să vă ajut! strigă în urma lor.

Pentru o clipă, se gândi să alerge după ei, dar, în ciuda trecutului ei olimpic, nu era deloc sigură că ar fi putut prinde doi puștani mânați de o spaimă cumplită. Se întoarse și privi spre vârful dâmbului. Ce îi putuse îngrozi în halul ăla? Imediat, își schimbă modul de a privi lucrurile. Sau *cine* o făcuse? Își mai aruncă o dată ochii în direcția băieților care scăpaseră cu fuga. Apoi se întoarse și porni, cu prudență, în direcția din care apăruseră puștii. „OK, treaba asta începe să devină puțin cam riscantă.” Îi trecu prin cap ideea să-și folosească celularul ca să cheme ajutoare, dar se hotărî să verifice mai

întâi despre ce era vorba. Nu dorea să cheme poliția și apoi să descopere că băieții se speriaseră de un urs.

Din vârful dâmbului, descoperi cu ușurință poteca pe care veniseră cei doi. Se strecură de-a lungul urmei înguste și inegale croite de goana lor nebună. Aceasta se întindea cam pe treizeci de metri, după care dădea într-un mic luminiș. De aici încolo, poteca era mai greu de deslușit, dar zări o bucată de stofă atârând de una dintre crengile de jos ale unui corn, și își croi drum pe acolo, pătrunzând din nou în pădure. După vreo cincisprezece metri, ajunse într-un alt luminiș, de data asta mai mare, în care un foc de tabără fusese stins cu apă.

Se întrebă dacă băieții își instalaseră tabăra acolo și fuseseră într-adevăr speriați de un animal. Totuși, nu aveau cu ei niciun fel de echipament de campare și nici în luminiș nu rămăsese așa ceva. Iar focul nu părea chiar atât de recent. „Nu, aici e vorba despre altceva.”

În acel moment, vântul își schimbă direcția, aducând un miros care îi pătrunse adânc în nări. Se înecă și ochii i se umplură de spaimă. Mai simțise și altă dată mirosul acela inconfundabil.

Mirosul de carne intrată în putrefacție. „Carne de om!”

Michelle își ridică partea din față a tricoului și își astupă cu el gura și nasul, preferind să-și suporte mai degrabă propria transpirație decât duhoarea cumplită a unui cadavru în descompunere, începu să ocolească luminișul. Și, după ce parcurse, după socoteala ei, un arc de 120 de grade, îl găsi. Sau o găsi. Mâna îi ieșea din tufișurile de pe margine, ca și cum femeia moartă și-ar fi înălțat-o în semn de salut sau, mai bine spus, de adio. Chiar și de la distanța aceea, Michelle văzu că pielea verzuie a brațului alunecase de pe os. Se grăbi să se plaseze astfel încât vântul să nu sufle de la cadavru către ea și respiră adânc, reumplându-și plămânii cu aer.

Cercetă leșul cu privirea, ținându-și arma pregătită. Deși mirosul greu, culoarea schimbată și pielea desprinsă dovedeau că femeia era moartă de multă vreme, ar fi putut fi aruncată acolo de curând și era posibil ca ucigașul să se afle încă în apropiere. Iar Michelle nu dorea câtuși de puțin să împărtășească soarta cucoanei.

La încheietura mâinii femeii, ceva scânteia în lumina soarelui. Michelle se apropie și văzu că era un ceas. Îl privi și pe al ei; era două și jumătate. Se așeză pe vine, înfundându-și nasul în subsuoară. Sună

la 911 și, calmă, îi povesti dispecerului ce anume găsisese și unde se afla. Apoi îl sună pe Sean King.

— Ai recunoscut-o? o întrebă el.

— Sean, cred că nici măică-să n-ar recunoaște-o.

— Vin imediat. Tu fii cu ochi-n patru. Indiferent cine a făcut-o, s-ar putea întoarce să-și admire opera. A, Michelle? spuse King.

— Ei?

— N-ai putea să începi procedura de rutină?

Închise telefonul și se îndepărtă de cadavru atât cât putea să o facă fără a-l pierde din ochi și continuă să supravegheze zona cu atenție. Ziua aceea plăcută și stimularea endorfinelor printr-o alergare pe niște dealuri superbe căpătaseră, pe neașteptate, o tentă înfiorătoare.

Straniu cum o crimă poate să facă așa ceva.

Capitolul 3

Micul luminiș era martorul unei activități febrile. O zonă largă fusese închisă, fiind înconjurată cu panglica galbenă pe care poliția o întinsese între copaci. O echipă judiciară, formată din două persoane, căuta indicii în jurul locului crimei, analizând obiecte care păreau mult prea mici pentru a putea avea vreo semnificație. Alții se concentraseră asupra cadavrului, în timp ce un al treilea grup își croia drum prin pădurea dimprejur și printre copacii mai tineri, căutând atât indicii care să prezinte interes, cât și locul prin care ucigașul ar fi putut intra și ieși. Un ofițer în uniformă fotografiase și filmase întreaga scenă. Toți polițaii purtau măști de gaze, care să-i apere de duhoare, și totuși se refugiau pe rând în pădure ca să verse.

Totul părea să se desfășoare în ordine și cu eficiență maximă. Dar, pentru un observator experimentat, era limpede că, în partida dintre băieții răi și băieții buni, cei dintâi conduceau cu unu la zero. Ceilalți nu descoperiseră nimic.

Michelle stătea deoparte și privea. Alături de ea era Sean King, asociatul ei de la firma de detectivi particulari King & Maxwell. King era un bărbat trecut de patruzeci de ani, cu opt centimetri mai înalt decât Michelle cea de un metru optzeci și cu părul scurt și negru încărunțit la tâmplă. Era un tip zdravăn, lat în umeri, dar avea genunchii șubreziți și, cu ani în urmă, un glonț îi sfâșiase umărul în timpul unei arestări care ieșise anapoda pe când, în calitate de agent al Serviciului Secret, investiga un caz de fals în acte. De asemenea, fusese cândva ajutor de șerif voluntar în Wrightsburg, dar demisionase, jurându-se că renunță la arme și la operațiuni judiciare pentru tot restul zilelor.

În decursul vieții, Sean King avusese parte de destule tragedii: sfârșitul rușinos al carierei în Serviciul Secret, după ce un candidat pe care îl proteja fusese asasinat chiar sub ochii lui; o căsnicie eșuată și un divorț traumatizant; și, mai recent, o încercare de a-l implica într-o serie de crime locale, care repusesse pe tapet amănuntele dureroase ale ultimelor sale zile de agent federal. În urma acestor experiențe, King devenise bărbat extrem de circumspect, care nu mai avea

încredere în nimeni, cel puțin până când Michelle dăduse buzna în viața lui. Cu toate că relația lor începuse pe teren accidentat, ea era acum singura persoană pe care știa că se poate bizui întru totul.

La începutul carierei sale, Michelle Maxwell trăise contra cronometru, dând gata facultatea în trei ani, câștigând argintul olimpic la canotaj și devenind ofițer de poliție în Tennessee, locul în care se născuse, înainte de a intra în Serviciul Secret. Ca și în cazul lui King, plecarea ei din agenția federală nu fusese plăcută: persoana pe care o proteja fusese victima unui plan foarte ingenios de răpire. Era vorba de primul ei eșec în viață, un dezastru gata-gata să o distrugă. În timp ce investiga acel caz de răpire îl întâlnise pe King. La prima vedere, tipul îi displăcuse. Acum, când erau asociați, îl vedea așa cum era cu adevărat: avea cea mai limpede și cea mai iscoditoare minte pe care o întâlnise vreodată. Și îi era cel mai bun prieten.

Totuși, cei doi nu ar fi putut fi mai diferiți. În timp ce Michelle se dădea în vânt după puseurile de adrenalină și după activitățile fizice intense, care îi solicitau la limită întreg organismul, King prefera să-și petreacă timpul liber umblând după vinuri potrivite pentru colecția sa, străduindu-se să intre în posesia operelor artiștilor locali, citind o carte bună, dar și plimbându-se cu barca sau pescuind în lacul din spatele casei sale. Era o natură introspectivă; îi plăcea să cumpănească bine lucrurile înainte de a trece la acțiune. Michelle avea tendința să se miște cu viteza luminii și să lase lucrurile la voia întâmplării. Și, într-un fel sau altul, această asociere dintre o supernovă și un ghețar era înfloritoare.

— I-au găsit pe băieți? întrebă Michelle.

King dădu aprobator din cap.

— Din câte am înțeles, sunt destul de șocați.

— Șocați? Cred că or să fie sub tratament psihologic până la terminarea facultății.

Michelle dăduse deja o declarație amănunțită poliției locale, reprezentate de șeriful Todd Williams. Părul acestuia încărunțise în mod vizibil după prima aventură din Wrightsburg a lui Michelle și King. Acum, trăsăturile sale căpătaseră un aer resemnat, de parcă s-ar fi așteptat ca mutilările și crima să se instaleze în micul lui cătun.

Michelle urmări cu privirea o femeie roșcată, frumoasă și zveltă, de

aproape patruzeci de ani, care își făcuse apariția, ducând o geantă neagră și o trusă medicală, și care îngenunche și începu să examineze cadavrul.

— E medicul legist care răspunde de zona asta, îi explică King. Sylvia Diaz.

— Diaz? Arată mai degrabă ca Maureen O'Hara.

— A fost măritată cu George Diaz. El era un chirurg renumit în regiune. A murit acum câțiva ani, lovit de o mașină. Sylvia a fost profesoară de medicină legală la University of Virginia. Acum e medic particular.

— Și medic legist, pe de altă parte. O femeie ocupată. Are copii?

— Nu. Bănuiesc că munca e viața ei, spuse King.

Michelle își duse mâna la nas. Vântul își schimbase din nou direcția și purta către ei duhoarea cadavrului.

— Un fel de viață, zise. Doamne, ea nici măcar nu poartă mască și eu stau tocmai aici și sunt gata să vărs.

După douăzeci de minute, Diaz se ridică, discută cu polițiștii, își scoase mânușile folosite în timpul examinării și se apucă să fotografieze cadavrul și zona înconjurătoare. După ce termină și cu asta, își puse la loc aparatul de fotografiat și, vrând să părăsească locul, îl observă pe de King. Zâmbi cu căldură și îi salută cu o mișcare a capului.

— Nu cumva ai uitat să-mi spui că ați fost prieteni? șopti Michelle.

King o privi surprins.

— Am ieșit de câteva ori împreună, cu ceva timp în urmă. Cum ți-ai dat seama?

— După ce stai atâta timp lângă un cadavru, nu-i zâmbești așa decât cuiva cu care ai avut o relație apropiată.

— Îți mulțumesc pentru remarca asta abilă. Dar încearcă să fii amabilă. Sylvia este o femeie cu adevărat minunată.

— Sean, nu mă îndoiesc că a fost, însă nu simt nevoia să aflu amănunte.

— Stai liniștită, niciunul n-o să-ți ajungă la urechi până la ultima mea suflare.

— Înțeleg. Ești un adevărat gentleman din Virginia.

— Nu. Pur și simplu, nu vreau să fiu criticat.

Capitolul 4

Sylvia Diaz îl îmbrățișă pe King într-un mod care, după părerea lui Michelle, nu se potrivea cu statutul de „fostă” prietenă, apoi el făcu prezentările.

Medicul legist o privi pe Michelle cu ceea ce aceasta din urmă consideră a fi o privire neprietenoasă.

— Nu te-am mai văzut în ultima vreme, Sean, spuse Sylvia, întorcându-se către el.

— Am fost prins până peste cap cu niște anchete, dar, până la urmă, lucrurile s-au mai liniștit.

— Așadar, interveni Michelle, încă nu știți care a fost cauza morții femeii?

Pe chipul Sylviei se așternu o expresie de surpriză.

— Țsta chiar nu e un subiect pe care să-l putem discuta împreună.

— Mă întrebam și eu, zise Michelle, cu un aer inocent, fiindcă s-a nimerit să mă număr printre primele persoane care au ajuns aici. Presupun că nu o să aveți un răspuns sigur înainte de autopsie.

— Autopsia o să o faci aici, nu-i așa? întrebă King.

Sylvia încuviință dând din cap.

— Da, cu toate că, în cazul morților suspecte, cadavrele erau trimise, de obicei, la Roanoke.

— Și acum de ce nu se mai procedează așa? se interesă Michelle.

— În statul ăsta, existau echipamente oficial atestate pentru efectuarea autopsiilor doar în patru locuri: la Fairfax, Richmond, Tidewater și Roanoke. Însă, datorită generozității lui John Poindexter, un tip foarte bogat, fost purtător de cuvânt al Adunării Generale a statului, avem acum chiar aici un institut medico-legal atestat.

— O morgă. Bizară donație, spuse Michelle.

— Fiica lui Poindexter a fost ucisă aici cu ani în urmă. Wrightsburg se află pe linia oficială de demarcație între jurisdicția departamentului de medicină legală din Richmond și cea a departamentului din districtul de vest din Roanoke. Din cauza asta, cele două instituții s-au luptat ca să obțină dreptul de a efectua autopsia. În cele din urmă, Roanoke a câștigat, dar vehiculul care

transporta cadavrul într-acolo a avut un accident, iar dovezile esențiale au fost pierdute sau deteriorate. Ca urmare, ucigașul fetei nu a fost prins nici până în ziua de astăzi și, așa cum vă puteți imagina, tatăl ei nu a fost tocmai mulțumit. Când a murit, Poindexter a lăsat, prin testament, banii necesari pentru construirea unui institut modern. Silvia aruncă, peste umăr, o privire către cadavru. Dar, chiar și cu dotări de ultimă oră, de data asta cauza morții s-ar putea să fie greu de descoperit.

— Ai cât de cât idee cam de când a murit? întrebă King.

— Asta depinde, în foarte mare măsură, de caracteristicile individuale, de factorii de mediu și de gradul de descompunere. Pentru un corp a cărui moarte a survenit de atât de multă vreme, necropsia ne poate ajuta să ne stabilim, cu aproximație, un interval de timp, dar atâtă tot.

— Văd că unele dintre degete au fost mușcate, zise King.

— De niște animale, evident. Dar, adăugă Sylvia, pe un ton meditativ, ar fi trebuit să existe mai multe astfel de semne de invazie. Acum se străduiesc să o identifice.

— Poziția mâinii îți spune ceva? spuse King.

— Mă tem că asta e treaba detectivilor, nu a mea. Eu le spun doar cum a murit victima și, în timpul autopsiei, notez tot ce ar putea fi folositor. Când am început munca asta, o făceam pe Sherlock Holmes, dar am fost repede pusă la locul meu.

— Nu-i nimic rău dacă îți folosești cunoștințele de specialitate ca să ajuți la rezolvarea unei crime, comentă Michelle.

— Așa s-ar părea, nu? Pot să vă spun, reluă Sylvia după o pauză, că brațul a fost sprijinit de o creangă ruptă și că treaba asta a fost făcută intenționat. În rest, nu mai am nicio idee. Se întoarse către King. Mă bucur că ne-am revăzut, fie și în asemenea împrejurări.

Îi întinse mâna lui Michelle, care i-o strânse și i-o scutură puternic.

După plecarea ei, Michelle zise:

— Parcă spuneai că vă întâlneți cu ceva timp în urmă.

— Așa este. S-a terminat de mai bine de un an.

— Nu sunt foarte sigură că ea a înțeles asta.

— Sincer, îți apreciez intuiția. Poate că data viitoare îmi ghicești în palmă. Ești gata de plecare? Sau vrei să-ți termini alergarea?

— Nu, mulțumesc. Pentru o singură zi, am avut parte de destule stimulente.

Când trecură prin apropierea cadavrului, King se opri, se uită lung la mâna ce continua să arate spre cer, și chipul i se încruntă dintr-o dată.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Michelle, privindu-l cu atenție.

— Ceasul, răspunse el.

Ea își aruncă privirea într-acolo și văzu că ceasul fusese fixat la ora unu și că nu părea să funcționeze.

— Ce-i cu el?

— Michelle, este un ceas Zodiac.

— Zodiac?

— Ceva îmi spune că pe individul ăsta o să-l vedem din nou la treabă, zise King.

Capitolul 5

Zona izolată aflată pe malul abrupt înălțat deasupra unuia dintre principalele canale, lung de patruzeci de kilometri, ale lacului Cardinal era, de multă vreme, locul favorit de întâlnire al adolescenților din Wrightsburg, locul în care se îndeletniceau cu diverse lucruri care nu ar fi fost aprobate de părinții lor. În noaptea aceea mohorâtă, cu burniță și vânt care făcea copacii să scârțâie, pe mal era parcată o singură mașină, dar ocupanții acesteia puneau în scenă un spectacol plin de energie.

Fata era deja dezbrăcată, rochia și lenjeria ei fiind împăturite cu grijă și așezate pe locul din spate, alături de pantofi. În timp ce ea îi desfăcea pantalonii, băiatul se străduia, cu frenezie, să-și scoată cămașa pe deasupra capului, ceea ce nu era tocmai simplu în spațiul acela înghesuit. Reuși, în sfârșit, să scape de cămașă, cam în momentul în care pantalonii și chiloții îi erau trași în jos de fata care găfăia și pentru care răbdarea, cel puțin în asemenea împrejurări, nu era, cu siguranță, o virtute.

După ce își puse prezervativul, el alunecă în mijlocul banchetei din față și ea încălecă peste el, privindu-l în față. Geamurile mașinii începuseră să se aburească. Pe deasupra umărului ei, își întoarse privirea către parbriz, apoi închise ochii și respirația i se accelerează. Pentru el era prima oară, dar partenera sa părea mult mai experimentată. Aștepta momentul ăsta de mai bine de doi ani, timp în care hormonii îl făcuseră să treacă prin suferințe cumplite. Zâmbi când ea gemu, legănându-se deasupra lui.

Apoi deschise ochii și zâmbetul îi pieri.

Un individ cu glugă neagră se holba la el prin parbriz. Prin condensul gros de pe geam, desluși apariția țevii unei arme de vânătoare. Începu să o împingă pe fata aflată deasupra lui, gândindu-se, în mod instinctiv, că ar fi putut porni mașina ca să fugă de acolo. Dar nu izbuti. Geamul explodează, prăvălindu-se în interior. Impactul cu alicele care îi pătrunseră fetei în spate o trânti peste el, și trupul ei îl protejă. Dar capul ei îl izbise, spărgându-i nasul și lăsându-l aproape fără cunoștință. Scăldat în sângele ei, dar fără să fie el însuși grav

rănit, strânse la piept trupul mort, ca și cum l-ar fi considerat un scut neprețuit, capabil să-l apere de atacatorul de coșmar.

Dorea să țipe și, totuși, nu putea. În cele din urmă, îi dădu drumul fetei și se trase pe locul șoferului. Se mișca stângaci, cu mintea încețoșată. „Oare fusese rănit?” Nu era în stare să-și dea seama, dar suferea din cauza șocului; creșterea și apoi scăderea bruscă a tensiunii arteriale îi solicitaseră organismul până dincolo de limitele suportabile.

Începuse să răsucescă cheia în contact când portiera din partea sa se deschise și gluga neagră apără din nou. Sub privirile lui neputincioase, țeava carabinei se apropia, alunecând asemenea celui mai periculos șarpe din lume. Cu sângele șiroidindu-i din nasul spart, băiatul începu să implore și să plângă. Se trase ușor înapoi, îndepărtându-se de omul înarmat, până când se izbi de trupul fetei.

— Te rog! urlă. Nu, Doamne, nu!

Rafala de nouă alice îl lovi în cap cu forța unui ciocan gigantic și se prăbuși alături de fata moartă. Pe partea din față a corpului ei nu se vedea nicio rană, dar partea dorsală era distrusă. Privind-o zăcând pe spate, nu puteai spune ce anume o omorâse. Cauza morții prietenului ei era cu mult mai evidentă, pentru că băiatul nu mai avea față.

Ucigașul își sprijini arma de mașină, în partea destinată pasagerului, deschise ușa și se întinse ca să ajungă înăuntru. Prinse un ceas la încheietura mâinii băiatului, îi sprijini brațul de acoperișul mașinii și, în cele din urmă, i-l fixă între acoperiș și portieră. Apoi potrivi ceasul pe care îl purta deja fata moartă. Pe urmă trase de pe degetul ei inelul ieftin, cu ametist, și și-l puse în buzunar. De la gâtul tânărului, omul cu glugă luă un medalion cu Sfântul Christopher. Aceasta ajunse tot în buzunarul său.

— Îmi pare rău. Tu însuți nu ai greșit cu nimic, dar ești o parte a păcatului originar. Nu ai murit în zadar. Ai îndreptat un rău care dăinuia de mult. Consolează-te cu asta, rosti aplescat deasupra trupului băiatului.

Nu se osteni să se roage și lângă fată. Scoase din buzunar un obiect pe care îl lăsă să cadă pe podeaua mașinii, închise ușa și se îndepărtă mișcându-se cu stângăcie. Sub ploaia care pătrundea prin parbrizul sfărâmat, cei doi tineri dezbrăcați păreau să se țină de mână.

Pe podea se afla obiectul lăsat de ucigaș.
Era o zgardă de câine.

Capitolul 6

Șeriful Williams se opri la birourile firmei King & Maxwell, care se aflau într-o casă de cărămidă, cu două etaje, plasată în inima centrului mic, dar elegant al Wrightsburg-ului. Tot acolo își avusese King firma de avocatură, înainte de a renunța la această ocupație. Stând cu pălăria în poală, cu ochii oboșiți și cu o grimasă stranie, șeriful le povesti lui King și Michelle despre înfiorătoarea dublă omucidere.

— Am plecat de la poliția din Norfolk tocmai ca să nu mai am de-a face cu astfel de mizerii, începui Williams. Fosta mea nevastă m-a convins să venim aici, pentru că e liniște și pace. Și, fir-ar să fie, în ce hal s-a putut înșela femeia asta! Nu-i de mirare că am divorțat!

King îi întinse o ceașcă cu cafea și apoi se așeză vizavi de el, în timp ce Michelle rămase pe marginea unei canapele de piele.

— Să vedeți ce o să scoată ziarele din asta. Și biata Sylvia! Abia terminase cu autopsia fetei ăleia și a trebuit să mai facă încă două.

— Cine erau victimele? întrebă King.

— Elevi de la liceul Wrightsburg: Steve Canney și Janice Pembroke. Ea a fost împușcată în spate; el în plină față. Cu alică. Când am deschis ușa mașinii, am rămas fără micul dejun. La naiba, cred c-o să-i visez luni de zile.

— Nu există martori?

— Niciunul despre care să știm. Era o noapte ploioasă. Urmele mașinii lor erau singurele de acolo.

Michelle ciuli urechile.

— Va să zică, ploua. Așa că, dacă n-ați mai văzut alte urme de pneuri, înseamnă că ucigașul a venit pe jos până la mașină. Lui nu i-ați găsit urmele?

— Ploaia a spălat aproape tot. Pe podeaua mașinii era ceva apă cu sânge. Steve Canney era unul dintre cei mai populari băieți din școală, vedeta echipei de fotbal și toate celelalte.

— Și fata? întrebă Michelle.

Williams ezită.

— Janice Pembroke avea o anumită reputație printre băieți.

— Era considerată... accesibilă? întrebă King.

— Da.

— Lipsেște ceva? Ar fi putut fi un jaf?

— Nu s-ar părea, deși lipsesc două obiecte: un inel ieftin, pe care Pembroke îl purta de obicei, și medalionul cu Sfântul Christopher a lui Canney. Nu știm dacă ucigașul le-a luat sau nu.

— Spuneai că Sylvia a terminat autopsiile. Presupun că ai fost de față.

Williams păru încurcat.

— Am avut o mică problemă pe la jumătatea autopsiei necunoscutei și eram prea obosit când le făcea pe celelalte două. Aștept rapoartele Sylviei, adăugă, în pripă. Nu avem un detectiv care să se ocupe în mod oficial de omucideri, așa că m-am gândit că n-ar fi rău să vin aici ca să fac apel la priceperea voastră.

— Ceva indicii? se interesă Michelle.

— Nu despre prima crimă. Deocamdată nici nu am reușit să identificăm victima, deși i-am putut lua amprentele și le căutăm. I-am întocmit și un portret computerizat, care este pus în circulație.

— Avem motive să credem că între crime există vreo legătură? întrebă Michelle.

Williams scutură din cap.

— Probabil se va dovedi că Pembroke și Canney făceau parte dintr-un fel de triunghi amoros. Puștani din ziua de azi sunt în stare să te ucidă cât ai clipi și fără să se sinchisească. Se uită la toate mizeriile alea de la televizor.

King și Michelle schimbară o privire, apoi el spuse:

— În cazul primei crime, ucigașul fie a momit-o pe femeie în pădure, fie a silit-o să vină cu el. Sau a omorât-o în altă parte și a cărat-o până acolo.

Michelle aprobă dând din cap.

— Dacă ultima presupunere e adevărată, atunci e un bărbat voinic. Cât despre uciderea adolescenților, criminalul probabil că i-a urmărit până acolo sau i-a așteptat pe mal.

— Păi zona aia e bine cunoscută ca loc de tăvăleală, dacă acum i-o mai fi zicând tot așa, spuse Williams. Amândouă victimele erau despuiate. De-aia mă gândesc că o fi fost vreun băiat pe care l-a

respins Pembroke sau vreun puști care era gelos pe Canney. Cazul cadavrului neidentificat din pădure o să fie mai greu de rezolvat. Aici o să am nevoie de ajutorul vostru.

King căzu un moment pe gânduri, apoi întrebă:

— Todd, te-ai uitat *într-adevăr* bine la ceasul din prima crimă?

— Păi, părea ceva cam prea mare pentru fata aia.

— Sylvia spune că mâna cu ceasul a fost proptită înadins ca să stea în sus.

— Nu poate fi sigură de asta.

— Eu am observat că ceasul era fixat la ora unu, adăugă King.

— Așa e, dar se opri se sau cheița era scoasă.

King se uită la Michelle.

— Ai observat marca ceasului?

Williams îl privi plin de curiozitate.

— Marca ceasului?

— Era un ceas Zodiac; un cerc cu o cruce.

Williams aproape că-și vărsă cafeaua.

— Zodiac!

King încuviință.

— Și era un ceas bărbătesc. Cred că ucigașul l-a pus la mâna femeii.

— Zodiac, repetă Williams. Vrei să spui că?...

— Primul criminal în serie Zodiac a operat în 1968 și 1969 în zona golfului, San Fran și Vallejo, îi răspunse King. Cred că *acel* Zodiac trebuie să fi fost ceva mai versat. De fapt, erau cel puțin doi criminali Zodiac, unul în New York și altul la Kobe, în Japonia. Cel din San Fran purta o glugă neagră, de călău, pe care avea drept blazon o cruce albă și un cerc, adică simbolul de pe ceasurile Zodiac. Și a lăsat un ceas asupra ultimei sale victime, un șofer de taxi, dacă-mi aduc bine aminte, deși nu era vorba de un Zodiac. Totuși, cel bănuit a fi criminalul Zodiac din San Francisco avea un astfel de ceas. Se pare că de aici i-a venit ideea să transforme crucea înscrisă în cerc într-o siglă pe care să o poarte și de la care i s-a tras porecla. Iar cazul nu a fost rezolvat niciodată.

Williams se îndesă mai tare în scaun.

— Ei, asta e mai degrabă o speculație de-a voastră, și încă una trasă

de păr.

Michelle își privi partenerul.

— Sean, crezi într-adevăr că vorba de un criminal la indigo?

King ridică din umeri.

— Dacă doi oameni au copiat originalul, de ce n-ar putea-o face și al treilea? Zodiac-ul din San Francisco trimitea scrisori codificate la diverse ziare – și, în cele din urmă, codul a fost spart. Scrisorile explicau că motivația crimelor era o povestioară intitulată „Cel mai periculos joc“. Este o poveste despre vânătoarea de oameni.

— Un joc despre vânătoarea de oameni? rosti Michelle, tărăgănat.

— Dintre cadavrele din mașină, avea vreunul ceas? întrebă King.

Williams se încruntă.

— Stai o clipă, Sean. Așa cum ți-am spus, cele două cazuri sunt total diferite unul de altul. Pe de-o parte arme de vânătoare, pe de alta, ei bine, nu știu încă cum a murit femeia, dar nu a fost împușcată cu alică, asta-i al dracului de sigur.

— Dar cum rămâne cu ceasurile?

— OK, amândoi tinerii purtau câte un ceas. Și ce-i cu asta? E vreun delict?

— Și n-ai observat dacă erau Zodiac?

— Nu, n-am observat. Dar n-am observat asta nici în cazul femeii. Se opri și căzu puțin pe gânduri. Deși brațul lui Canney era cumva rezemat de aripa mașinii.

— Adică părea fixat în poziția aia?

— Poate, rosti Williams, cu prudență. Dar a fost doborât de încărcătura unei arme de vânătoare. Nu putem ști cum l-a azvârlit lovitura.

— Cele două ceasuri mergeau?

— Nu.

— Ce oră arăta ceasul lui Pembroke?

— Două.

— Două fix?

— Cred că da.

— Și ceasul lui Canney?

Williams își scoase agenda și întoarse câteva pagini înainte de a găsi ceea ce căuta.

— Trei, spuse, cu nervozitate.

— Ceasul a fost lovit de alice?

— Nu sunt sigur, răspunse Williams. Presupun că Sylvia ne poate spune asta.

— Dar ceasul fetei?

— Se pare că a fost atins de o sfărâmatură de parbriz.

— Totuși, ceasul ei arată ora două și al lui Canney trei, zise Michelle. Dacă al fetei s-a oprit la două, atunci când a fost ucisă de încărcătura armei de vânătoare, cum de s-a oprit al băiatului la trei, fără să fi fost atins de nimic?

Williams continuă să-și păstreze prudența.

— Ei, haide, în afară de chestia asta cu ceasurile, care nu e câtuși de puțin convingătoare, nu văd absolut nicio legătură.

Michelle dădu din cap cu încăpățănare.

— Prima crimă a fost numărul unu, Jennifer Pembroke a fost numărul doi și Steve Canney a fost victima a treia. Asta *nu poate* fi o coincidență.

— Trebuie să verifici neapărat dacă ceasurile lui Jennifer Pembroke și Steve Canney erau Zodiac, îi spuse King lui Williams, pe un ton care sugera urgența.

Williams își folosi celularul ca să dea niște telefoane. Când isprăvi, șeriful păru derutat.

— Ceasul găsit asupra lui Pembroke era al ei, un Casio. Mama ei a confirmat că e cel pe care îl purta fata. Dar tatăl lui Canney mi-a spus că fiul lui nu purta ceas. L-am pus pe unul dintre ofițerii mei să verifice. Ceasul de la mâna lui Canney era un Timex.

King se încruntă.

— Va să zică, niciun ceas Zodiac, dar al lui Canney s-ar putea să fi fost pus de ucigaș, așa cum s-a întâmplat, probabil, și în cazul primei crime. Din câte îmi aduc aminte și Zodiac-ul din San Fran a acționat în zone frecventate de îndrăgostiți. Și cele mai multe, dacă nu chiar toate omorurile, au fost săvârșite în apropierea apelor sau în locuri care au fost numite după o apă.

— Dâmbul pe care au fost uciși Pembroke și Canney domină lacul Cardinal, recunosc Williams, în silă.

— Și nici femeia n-a fost găsită prea departe de lac, spuse Michelle.

Trebuie doar să mergi de-a lungul coamei dealului pe care era și dai imediat peste un golfuleț.

— Ceea ce aş face eu, zise King, ar fi să urmăresc pista furnizată de ceasul Zodiac. Ucigaşul trebuie să fi luat ceasul ăla de undeva.

Williams îşi lăasă ochii în jos, privindu-şi mâinile, şi sprâncenele i se încruntară.

— Ce mai e? întrebă Michelle.

— Am găsit o zgardă de câine pe podeaua maşini lui Canney. Am presupus că era a lui. Dar tatăl lui tocmai mi-a spus că nu au câine.

— Nu putea fi a lui Pembroke? sugeră King, dar Williams scutură din cap.

Nedumeriţi, stăteau pe gânduri cu toţii, când telefonul din birou începu să sune. King se duse să răspundă şi reveni apoi, cu o expresie satisfăcută.

— Era Harry Carrick, fostul membru al Curţii Supreme de Justiţie, care e acum avocat districtual. Are un client acuzat de ceva foarte grav şi ne cere să-l ajutăm. N-a spus despre cine sau despre ce e vorba.

Williams roşi şi îşi dresе glasul.

— Ei, s-ar putea să fie Junior Deaver.

— Junior Deaver? făcu King.

— Îhî. Lucra ceva pentru familia Battle. Nu intră în jurisdicţia mea. Junior e acum în închisoarea districtuală.

— Ce-a făcut? se interesă King.

— Întrebarea asta va trebui să i-o pui lui Harry. Williams porni către uşă. Chem şi poliţia statului. Ei au detectivi specializaţi în omucideri.

— Ai putea să te gândeşti dacă n-ar fi bine să chemi şi FBI-ul, spuse Michelle. Dacă e vorba de un criminal în serie, VICAP îi poate face un profil, adăugă, referindu-se la Violent Criminal Apprehension Program².

— N-aş fi crezut că, în Wrightsburg, o să am vreodată nevoie să completez un formular VICAP.

— Au simplificat foarte mult formalităţile, adăugă ea,

² Programul de Înţelegere a Violenţei Criminale al FBI-ului.

îndatoritoare.

După plecarea comandantului, Michelle se întoarse spre King.

— Mi-e milă de el.

— O să facem tot ce putem ca să-l ajutăm.

Ea se așeză din nou.

— Așadar, cine sunt Junior Deaver și familia Battle?

— Junior e un tip de treabă, care a trăit aici toată viața lui. Adică în mahalale, am putea spune. Cu familia Battle e o altă poveste. Sunt, de departe, cea mai bogată familie din împrejurimi. Și sunt exact așa cum te aștepti să fie o familie sudistă cu tradiție.

— Mai exact, ce înțelegi prin asta?

— Mai exact, sunt, ei bine, fermecători, capricioși... știi, ușor excentrici.

— Adică ticniți, spuse Michelle.

— Păi...

— Toate familiile au țcănelile lor, îl întrerupse Michelle. Numai că unele și le arată mai mult decât altele.

— Cred că o să descoperi, că, în privința asta, familia Battle e cap de listă.

Capitolul 7

Harry Lee Carrick locuia într-un cartier aerisit, un adevărat domeniu situat la marginea estică a Wrightsburg-ului. În mașina pe care o conducea într-acolo, King îi povesti lui Michelle despre judecătorul-devenit-avocat-pledant.

— Cu ani în urmă, a fost avocat aici, apoi a ajuns judecător la curtea locală și, de acolo, în ultimele două decenii, la curtea supremă a statului. De fapt, el m-a îmboldit să intru în baroul din Virginia. Dacă te întorci cu trei sute de ani în urmă, dai peste familia lui. Știi, sunt *acei* Lee. E bine trecut de șaptezeci de ani, dar e mai tăios ca niciodată. După ce a ieșit din magistratură, s-a reîntors aici și s-a stabilit la reședința familiei.

— Spuneai că Junior e din mahalale.

— Să zicem că, uneori, s-a nimerit să între în conflict cu legea. Dar, din câte am auzit, nu a mai avut necazuri de foarte multă vreme.

— După cum se pare, nu până acum.

Trecură dincolo de niște porți de fier forjat pe care era gravată litera C.

Michelle își roti privirea asupra aceluși domeniu întins.

— Frumoasă proprietate.

— Harry s-a descurcat bine și familia lui a fost, cu siguranță, bogată.

— E însurat?

— Soția i-a murit când era tânără. Nu s-a recăsătorit niciodată și nu are copii. De fapt, după câte știu eu, el este ultimul Carrick.

Aruncă o privire asupra casei imense, de cărămidă, cu coloane albe, cuibărită printre copacii bătrâni. Apoi King conduse pe lângă reședința principală, o luă pe o alee îngustă, acoperită cu prundiș, și opri în fața unei mici clădiri albe, acoperite cu șindrilă.

— Ce-i aici? vru să știe Michelle.

— Opulentul birou juridic al lui Harry Lee Carrick, Esquire.

Bătură la ușă și dinăuntru răspunse o voce plăcută:

— Intră.

Bărbatul se ridică din spatele unui birou mare de lemn,

întinzându-le mâna. Harry Carrick avea cam un metru șaptezeci și cinci, era suplu, cu părul ușor argintiu și tenul bronzat. Purta pantaloni largi, gri, un sacou albastru, o cămașă albă, cu gulerul răsfrânt, și o cravată cu dungi albe și roșii. Michelle decise că ochii lui, neastâmpărați la modul plăcut, nu erau cu adevărat albaștri, ci aveau mai degrabă culoarea brebenocului. Avea sprâncene groase, de aceeași culoare cu părul. Strângerea lui de mână era fermă și accentul lui sudist, melodios, te învăluia cu aceea moliciune pe care ți-o dăruiesc trei înghițituri din băutura preferată, sorbite într-un fotoliu comod. Energia și obiceiurile sale erau ale unui bărbat cu cel puțin douăzeci de ani mai tânăr. Pe scurt, era întruchiparea versiunii hollywoodiene a ceea ce trebuie să fie un judecător.

Harry i se adresă lui Michelle:

— Mă întrebam când are de gând Sean să te aducă să mă vezi. Așa că, înțelegi, am fost nevoit să mă ocup personal de treaba asta.

Îi conduse către scaunele aflate într-unul dintre colțurile micii încăperi. Mobila părea să fie veche și destul de uzată. Fumul de țigară plutea în aer sub forma unor nori în miniatură și Michelle observă o mașină veche de scris, marca Remington, pe un colț al mesei lui Harry, deși pe aceeași masă splendid sculptată se aflau și un PC și o imprimantă laser.

— Am capitulat cu toții în fața eficienței epocii moderne, spuse el, după ce ochii lui surprinseră privirea ei uimită. Am rezistat în fața computerelor până în ultimul moment posibil și apoi m-am aruncat în brațele lor cu toată inima. Păstrez Remington-ul pentru corespondența destinată unor anumiți prieteni vechi, cărora cred că nu le face plăcere să primească decât misive pe hârtie specială, cu monogramă, binecuvântată de atingerea tastelor unei mașini de scris manuale sau acoperită de scrisul meu personal care, din păcate, devine tot mai neciteț. E foarte neplăcut să îmbătrânești, dacă nu iei în considerație alternativa. Le-am recomandat tuturor, întotdeauna, să rămână tineri și frumoși, așa ca tine, Michelle.

Ea zâmbi. Harry *era* un adevărat gentleman și un tip fermecător.

El insistă să le facă un ceai și li-l servi în ceșcuțe delicate, de porțelan, cu farfurioare asortate. Apoi se așeză între ei.

— Junior Deaver, sugeră King.

— Și familia Battle, spuse Harry.

— Par să formeze o asociere ciudată, observă Michelle.

— Cât se poate de ciudată, încuviință Harry. Bobby Battle era un individ strălucit și cu o sănătate de fier. A făcut avere din sudoarea frunții și din ascuțimea minții. Soția sa, Remmy, e cea mai distinsă cucoană pe care o cunosc. Și e făcută și ea tot din oțel. Fiind măritată cu Bobby, așa și trebuia să fie.

Michelle îl privi intrigată.

— Ai spus „era“. Bobby Battle e mort?

— Nu, dar a suferit de curând un puternic atac cerebral. De fapt, nu s-a întâmplat cu mult înainte de incidentul de care e acuzat Junior. Încă nu știu sigur ce șanse are să se refacă.

— Și asta e toată familia, Bobby și Remmy? întrebă Michelle.

— Nu, au și un fiu, Edward Lee Battle, dar toată lumea îi spune Eddie. Are în jur de patruzeci de ani. Numele întreg al lui Bobby e Robert E. Lee Battle. Nu suntem rude. Lee e un nume de căpătat, așa cum se obișnuiește pe aici, sunt sigur că ți-e greu să înțelegi. Au mai avut un fiu, Bobby Jr., fratele geamăn al lui Eddie. A murit de cancer, în adolescență.

— Și mai este și soția lui Eddie, Dorothea. Și sora lui mai mică, Savannah, adăugă King. Am înțeles că abia a terminat facultatea.

— Spuneți că Eddie are în jur de patruzeci de ani, iar Savannah abia a terminat facultatea? se miră Michelle.

— Păi, spuse Harry, Savannah a fost, într-un fel, o surpriză. Remmy era trecută de patruzeci de ani când a apărut aceea bocceluță cu bucurii. Ironia este că Remmy și Bobby se despărțiseră cu ceva timp înainte de nașterea lui Savannah și erau pe punctul să divorțeze.

— Care era motivul? se interesă King.

— Remmy l-a prins cu o altă femeie, cu o prostituată. Nu era prima oară; atracția lui Bobby față de astfel de creaturi era înfiorătoare. Până atunci totul fusese ținut sub tăcere. Eu am fost convins că ajunseseră la picătura care revarsă paharul, dar pe urmă s-au împăcat.

— Un bebeluș poate face asta, zise King.

— Locuiesc împreună cu toții? întrebă Michelle.

Harry clătină din cap.

— Bobby, Remmy și Savannah stau în casa cea mare. Eddie și

Dorothea locuiesc alături, în clădirea în care-și țineau pe vremuri trăsurile și care acum este o parte separată a proprietății. Și se zvonește că Savannah are de gând să se mute în altă parte.

— Presupun că, odată ce a terminat facultatea, intră în posesia unor fonduri bănești, spuse King.

— Și probabil că, pentru ea, nu e niciodată prea curând, afirmă Harry.

— Pot trage concluzia că nu se înțelege bine cu părinții? făcu Michelle.

— Hai să zicem așa: Bobby a fost un tată mai degrabă absent iar ea și Remmy sunt, amândouă, firi puternice și independente, ceea ce înseamnă că nu se simt prea bine împreună.

— Cu ce se ocupă Eddie și Dorothea? întrebă Michelle.

— Eddie e artist profesionist, o lămuri Harry, și e pasionat de reconstituirea Războiului Civil. Dorothea are propria ei firmă de imobiliare și se descurcă foarte bine. Harry îi adresează lui Michelle un zâmbet poznaș. Tipii din clasa socială din care face parte neamul Battle își schimbă partenerii de viață într-un ritm alarmant, așa că au adesea nevoie de reședințe noi, din ce în ce mai somptuoase. Fenomenul e avantajos pentru portofelul lui Dorothea, dar probabil că îi dă fiori amintindu-i pe cine se bazează viața ei de zi cu zi.

— Asta-mi sună a *Peyton Place*³, rosti Michelle.

— Peste *Peyton Place* s-a așternut de mulți ani uitarea, făcu Harry.

— Și acum ajungem la Junior, adăugă King.

Harry își lăasă jos ceașca de ceai și se întinse după unul din dosarele aflate pe biroul lui.

— Junior construia ceva pentru familia Battle. Mai exact, lucra la toaleta dormitorului lui Remmy. Se pricepe. A lucrat și aici, pentru mine, și pentru o mulțime de lume din zona asta.

— Și delictul de care e acuzat? vru să știe King.

— Spargere. În dulapul lui Remmy era o casetă secretă, în care ținea bijuterii, bani și alte obiecte de valoare. A fost spartă și golită. Același lucru s-a întâmplat cu ascunzătoarea secretă din dulapul lui Bobby. Din câte am înțeles, totul valora două sute de mii de dolari și,

³ Unul dintre primele seriale de televiziune americane.

din nefericire, printre obiectele dispărute se află și verigheta lui Remmy, spuse Harry. Și niciuna dintre furiile iadului nu întrece o femeie care a rămas fără inelul ei de cununie, adăugă, cu privirea pierdută asupra dosarului.

— Și îl suspectează pe Junior pentru că lucra acolo? întrebă Michelle.

— Ei, există o serie de fapte care par să îl încredințeze.

— Cum ar fi? se interesă King.

Harry începu să le enumere pe degete.

— Spărgătorul a intrat în casă pe o fereastră de la etajul al treilea. Fereastra cu pricina a fost forțată cu o unealtă și acolo au rămas urme și o bucată de metal care se potrivește la o rangă de-a lui Junior. Tot el are și o scară, cu care ar fi putut ajunge la fereastră. Pe deasupra, au găsit cioburi de sticlă în manșetele unor pantaloni de-ai lui. Nu pot avea certitudinea că cioburile alea sunt din fereastră, dar sunt de același tip. Amândouă sunt colorate.

— Ai spus că fereastra a fost forțată, remarcă King. De unde au apărut cioburile?

— O parte a ferestrei s-a spart când a fost forțată. Presupun că teoria lor este că Junior s-a ales cu cioburile când s-a cocoțat prin spărtură. Pe urmă, mai sunt urmele de pași rămase pe dușumeaua din lemn de esență tare a dormitorului lui Remmy. Se potrivesc cu o pereche de ghete găsite la Junior. Sunt și ceva urme de materiale de construcție pe podeaua dulapului lui Remmy: tencuială, ciment, rumeguș, chestii pe care Junior le-ar fi putut avea pe pantofi, având în vedere ocupația lui. Mai erau și urme de pământ care se potrivesc cu cel de lângă casa lui Junior. Probe similare s-au găsit și în dormitorul și dulapul lui Bobby.

— Deci au continuat să aibă dormitoare separate? întrebă Michele.

Harry înălță una din sprâncenele sale groase.

— O informație asupra căreia sunt sigur că Bobby ar fi preferat să păstreze secretul.

— OK, toate astea sunt incriminatoare, dar neesențiale, zise King.

— Ei bine, mai există încă o dovadă. Sau presupun că ar fi trebuit să spun două. O amprentă de mână și una de deget, care se potrivesc cu ale lui Junior.

— O amprentă de mână? făcu Michelle.

— Era o mână de piele, replică Harry, și astea au niște linii caracteristice, exact ca o amprentă de deget, sau cel puțin așa mi s-a spus.

— Dar, dacă purta mână, de unde i-au apărut amprente? se miră King.

— Probabil că unul dintre degete mână avea o gaură. Și Junior are o astfel de mână.

King se uită lung la Harry.

— Care e versiunea lui Junior?

— Junior își susține cu tărie nevinovăția. A lucrat singur, până la primele ore ale dimineții, la casa pe care o construiește pentru el și pentru familia lui în districtul Albermarle. Nu a văzut pe nimeni și nimeni nu l-a văzut pe el. Așa că nu există niciun alibi.

— Când a fost descoperită spargerea? întrebă King.

— Remmy a făcut-o, în jurul orei cinci dimineața, când s-a întors de la spital. În seara precedentă a stat în dormitorul ei până la ora opt și în casă au fost oameni până în jurul orei unsprezece, sau cam așa ceva. Așa că delictul a fost săvârșit, probabil, să zicem, între miezul nopții și ora patru.

— Evident în orele în care Junior spune că a lucrat de unul singur la casă.

— Și, cu toate astea, spuse Michelle, crezi că este nevinovat, nu-i așa?

Harry îi susținu privirea.

— Înainte, am reprezentat oameni care erau vinovați; asta ține de specificul meseriei. Ca judecător, am văzut vinovați rămași în libertate și, uneori, nevinovați întemnițați și, de obicei, nu am putut face nimic ca să îndrept lucrurile. Acum, în ceea ce îl privește pe Junior, convingerea mea fermă este că nu el a comis spargerea, dintr-un motiv simplu: bietul om nu ar ști ce să facă cu ceva care valorează două sute de mii de dolari, cu obligațiuni la purtător și cu bijuterii – nu mai mult decât m-aș pricepe eu să vâslesc pentru o medalie olimpică de argint la proba patru plus cârmaci pentru femei.

Michelle îl privi surprinsă, pentru că exact asta făcuse ea pe când era studentă.

— Da, draga mea, se scuză Harry, am făcut cercetări în ceea ce te privește. Sper că nu te superi. O bătă pe mână și continuă: Se știe foarte bine că Junior e un hoț incompetent. Am un exemplu elocvent: cu ani în urmă, a furat niște acumulatori de autocamion de la un atelier local de reparații și nu s-a ostenit să le ia din camionul său când s-a dus cu el la reparat la același atelier. Această mică gafă, care l-a costat șase luni de pușcărie, demonstrează lipsa lui de abilitate în afacerile necurate.

— Ei bine, poate că, între timp, a devenit mai priceput, spuse King.

— Se descurcă mai bine decât oricând cu lucrările pe care le-a contractat. Și nevastă-sa câștigă bani frumoși. Își construiesc o casă nouă în Albermarle. De ce să fi dat o spargere la familia Battle?

— Poate că aveau nevoie de mai mulți bani pentru casa cea nouă. Dar, dacă nu a făcut-o el, cineva se străduiește din răspuțeri să-l scoată vinovat. De ce? zise King.

Harry avea răspunsul pregătit.

— El lucrează acolo, așa că urma să fie suspectat. Persoana respectivă i-ar fi putut lua uneltele, încălțăările, pantalonii și mânușile din rulota în care el și ai lui locuiesc acum. Se află într-un loc uitat de lume și, de obicei, e pustiu pe acolo. Dar, adăugă, amprenta degetului e cea mai supărătoare. Doar un individ foarte versat ar fi putut să o falsifice.

— Cum e familia lui? se interesă Michelle.

— Are trei copii; cel mai mare e de vreo doisprezece ani. Nevastă-sa e Lulu Oxley.

— Lulu Oxley? repetă Michelle.

— Conduce un club pentru bărbați, numit Afrofiziac. Oricât ar părea de ciudat, mi-a spus că acum deține și o parte din acțiuni.

— Glumiți, făcu Michelle. Afrofiziac?

— Am auzit că înăuntru e într-adevăr plăcut – știți, nu e doar un local dubios, cu dansatoare cu sânii goi. Cu toate că, bineînțeles, eu n-am fost niciodată acolo, se grăbi Harry să adauge.

— E adevărat, afirmă King.

Michelle se întoarse spre el.

— Te rog, nu-mi spune că tu *ai fost*.

El ezită, părând stânjenit, înainte de a răspunde:

— O singură dată. La o petrecere a burlacilor, pentru un prieten.

— Ahaaa, făcu Michelle.

King continuă:

— OK, poate că nu Junior a pus totul la cale, dar dacă a făcut-o altcineva? O persoană care știa că Junior poate intra în casa Battle și care l-a angajat ca să dea spargerea. Harry, dovezile materiale *sunt* destul de incriminatoare.

Harry nu se dădu bătut.

— *Există* dovezi împotriva lui. De fapt, chiar *prea* multe!

King nu păru convins.

— OK, ce vrei să facem noi?

— Vorbiți cu Junior. Ascultați versiunea lui. Mergeți în vizită la familia Battle.

— Foarte bine, și dacă verificăm totul și nimic nu iese la iveală?

— Atunci discut eu cu Junior. Dacă o să continue să-și susțină nevinovăția, pur și simplu n-o să pot decât să merg înainte. Totuși, dacă procurorul o să propună o înțelegere rezonabilă, ei bine, o să fac apel la așa ceva pentru Junior. A mai stat și înainte la închisoare; n-are niciun chef să se întoarcă acolo.

Îi înmână lui King un dosar cu toate amănunțele. Își strânseseră mâinile pe deasupra lui, apoi Harry se întoarse către Michelle și îi luă mâna.

— Și trebuie să spun că, indiferent de prețul pe care o să mi-l cereți, a meritat să o întâlnesc în sfârșit pe această tânără încântătoare.

— Harry, ești pe punctul de a mă face să roșesc.

— Am să iau asta drept un compliment.

— Îl iubesc pe omul ăsta, spuse Michelle, după ce se despărțiră de Harry și ajunseră afară.

— Foarte bine, pentru că, în afară de întâlnirea cu el, s-ar putea să nu iasă nimic bun din toată povestea asta.

Celularul lui King sună. După un minut, convorbirea se încheie.

— Era Todd. Să mergem, spuse.

— Încotro? întrebă Michelle.

— Într-un loc într-adevăr vesel, numit morgă.

Capitolul 8

VW-ul de un albastru-pal, model 1969, își omora timpul pe unul dintre drumurile care duceau către centrul orașului Wrightsburg. Bărbatul care îl conducea purta blugi, o bluză albă, cu gulerul răsfrânt, și pantofi mocasin. Avea și o șapcă de baseball, bine îndesată pe frunte, iar ochii îi erau acoperiți de ochelari de soare de o culoare foarte închisă. Probabil că exagera, era conștient de asta. Cei mai mulți oameni erau atât de preocupați de problemele lor personale încât nu puteau spune nimic despre nicio persoană pe care ar fi zărit-o, în treacăt, cu trei secunde înainte.

Din partea opusă venea un Lexus decapotabil. Bărbatul nu le aruncă nicio privire lui Sean King și lui Michelle Maxwell, care trecură pe lângă el, îndreptându-se către morgă. Își continuă drumul, în VW-ul care avea la bord peste trei sute de mii de kilometri. Broscuța ieșise de pe linia de montaj având culoarea galben canar. Fusesse vopsită în multe alte culori de când fusese furată, cu mulți ani în urmă, și schimbase cel puțin zece seturi de plăcuțe de înmatriculare. De-a lungul timpului, numărul său de identificare fusese schimbat cu iscusință. Asemenea unei arme curățate, acum era, într-adevăr, de neidentificat. Și pentru asta îi plăcea la nebunie.

Și criminalul în serie Theodore „Ted” Bundy prefera broscuțele VW pentru distracțiile ucigătoare care, înainte de a fi executat, îl mâneau de la un țarm la altul. Se referea adesea la volumul de „marfă” pe care îl putea căra în broscuță dacă scotea bancheta din spate, o „marfă” care fusese cândva însuflețită, ființă omenească și femeie. Bundy era entuziasmat de consumul incredibil de benzină al Volkswagen-ului. Era suficient conținutul unui singur rezervor ca să ajungă la locul măcelului și ca să scape cu fuga.

Bărbatul viră la dreapta și intră în parcare a magazinului universal frecventat de majoritatea locuitorilor micului, dar aglomeratului orașel Wrightsburg. Se spune că Bundy și alți criminali în serie de teapa lui petrec câte douăzeci și patru de ore pe zi schițându-și crimele următoare. Trebuie să fi fost simplu pentru astfel de bărbați. Despre coeficientul de inteligență al lui Bundy se spune că era de

peste 120. Ei bine, al bărbatului de la volanul VW-ului era de peste 160. Făcea parte din Mensa, în fiecare duminică rezolva cu ușurință careul de cuvinte încrucișate din *New York Times* și ar fi putut aduna o mică avere la *Jeopardy!*, răspunzând la întrebările lui Alex, gazda emisiunii, înainte ca acesta să apuce să le termine.

Cu toate acestea, adevărul era că nu era nevoie să fii un geniu ca să descoperi victime convenabile; erau pe toate drumurile. Și acum era mai simplu decât pe vremea lui Bundy, din motive care poate că nu li se păreau tuturor atât de evidente, dar care, pentru el, erau chiar prea de clare.

Urmări cu privirea cuplul de bătrâni care ieșiră clătînându-se din magazin și se instalară în break-ul lor Mercedes. Își notă numărul de pe plăcuța de înmatriculare. Avea să-l caute mai târziu, pe Internet, ca să le afle adresa. Își făceau singuri cumpărăturile așa că, probabil, nu aveau niciun ajutor și niciun copil stabilit prin apropiere. Mașina era relativ nouă, ceea ce arăta că nu trăiau doar din ajutorul social. Bărbatul purta o șapcă cu sigla unui club local, situat undeva, la țară. Aceasta era o altă adevărată potențială mină de aur, unde se puteau găsi informații care, mai târziu, s-ar fi putut dovedi importante.

Se lăsă pe spate și așteptă, răbdător. Magazinul acela aglomerat oferea multe perspective. Putea să consume tot ce dorea, fără să fie nevoie să-și scoată vreodată portofelul.

După câteva minute, o femeie atrăgătoare, de treizeci și ceva de ani, ieși dintr-o farmacie, cărând o geantă voluminoasă. Privirea lui se lipi de ea, și antenele ucigașe i se răsuciră, pline de interes. Femeia se opri la bancomatul de lângă farmacie, scoase niște bani și apoi săvârși ceea ce, în secolul următor, avea să fie considerat un păcat mortal; își aruncă chitanța în coșul de gunoi înainte de a se urca într-un Chrysler Sebring decapotabil, de un roșu strălucitor. Pe o plăcuță se putea citi „DEH JD”.

Înțelese repede că acelea erau inițialele ei și că era avocat, „JD” însemnând Doctor în Științe Juridice. Hainele pe care le purta arătau că era pretențioasă când era vorba de înfățișarea ei exterioară. Brațele, fața și picioarele îi erau proaspăt bronzate. Dacă era avocat practicant, probabil tocmai se întorsese dintr-o vacanță sau se bronzase artificial în timpul iernii. Arăta bine și avea pulpele bine

dezvoltate. Probabil făcea de obicei muncă de teren, poate chiar căuta dovezi în pădurile din împrejurimi, deduse el în continuare. În timp ce ea se urca în mașină, privirea lui căzuse pe brățara de aur pe care o purta la glezna stângă. Asta era ciudat, gândi.

Pe bara de protecție avea un abțibild din acel an al Asociației Americane a Barourilor, așa că erau șanse să fie încă în slujba legii. Și nu era căsătorită – nu purta verighetă. În dreapta abțibildului ABA se afla un permis de parcare pentru o zonă închisă, rezidențială, foarte scumpă, aflată la vreo trei kilometri distanță. Dădu din cap mulțumit. Abțibildurile astea ofereau foarte multe informații.

Parcă, ieși din broscuță, se duse lângă coșul de gunoi, se prefăcu că aruncă ceva și, din aceeași mișcare, luă chitanța de la bancomat. Femeia ar fi trebuit să știe că nu trebuia aruncată acolo. La fel de bine, și-ar fi putut arunca la coș declarația anuală de venit. Acum era complet lipsită de apărare, putea afla orice ar fi dorit despre ea.

După ce reveni în mașină, se uită la numele de pe chitanță: D. Hinson. Putea să o caute în cartea de telefon mai târziu. O putea căuta și într-un anuar comercial, ca să afle la ce firmă de avocatură din oraș era angajată. Acum putea avea în vedere două ținte posibile. Băncile începuseră să nu mai treacă pe chitanțe toate cifrele din numerele de cont, tocmai fiindcă știau că, în mod stupid, clienții lor și le aruncau în locuri unde puteau fi găsite de oameni de teapa lui. Oricum, nu îi trebuiau banii ei; ceea ce îl interesa era de o natură mult mai personală.

Continuă să savureze căldura plăcută a soarelui. Ziua promitea să devină foarte frumoasă. Se lăsă ușor pe spate în scaunul său și ridică doar capul când, în dreapta lui, mama unui fotbalist începu să încarce alimente în furgonetă. Nu ghicise asta; tricoul pe care îl purta ea o dăduse de gol. Pe unul din scaunele din spate ale mașinii era un copilaș. Pe bara de protecție, un abțibild verde aducea la cunoștință faptul că femeia era mama unui elev de pe lista de onoare din acel an a liceului din Wrightsburg.

„Demn de reținut”, gândi. Un elev în clasa a șaptea sau a opta și un bebeluș. Își trase mașina în spațiul de lângă furgonetă și așteptă. Femeia își duse căruciorul înapoi în fața magazinului, lăsând copilașul nesupravegheat.

Bărbatul ieși din broscuță, se aplecă pe geamul deschis al furgonetei din partea șoferului și îi zâmbi micuțului, care îi întoarse zâmbetul, gângurind. În interiorul furgonetei era dezordine. Probabil la fel era și în locuința femeii. Chiar dacă aveau vreun sistem de alarmă, probabil că nu îl porniseră niciodată. Probabil că uitau să-și încuie ușile și ferestrele. Se mira că, în țară, rata criminalității nu era mult mai mare, când existau atâtea milioane de idioți ca ea, care trăiau împleticindu-se orbește.

Pe unul din locurile din spate era o carte de algebră; a elevului de liceu, fără îndoială. Alături se afla o carte de colorat, așa că mai exista cel puțin și un al treilea copil. Deducția era confirmată de prezența unei perechi de teniși pătați de iarbă pe podea, lângă scaunele din spate; păreau să fie ai unui băiat de cinci-șase ani.

Aruncă o privire pe scaunul pasagerului. Acolo văzu ceea ce se așteptase: un număr din revista *People*. Își ridică privirile. Femeia tocmai pusese căruciorul înapoi în suport și se oprise să stea de vorbă cu cineva care ieșea din magazin. Se întinse și trase revista către el. Pe eticheta poștei erau trecute numele și adresa ei. Numărul de telefon îl aflase deja. Îndatoritoare, ea îl notase pe anunțul „De vânzare” pus pe geamul furgonetei.

Încă o surpriză plăcută. Cheile ei erau în contact. Puse o bucată de chit moale pe cele care păreau să fie cheile casei, luându-le rapid amprenta. Spargerea și intrarea într-o locuință erau mult mai simple atunci când nu trebuia să „spargi” ca să „intri”.

Și surpriza finală. Celularul ei era în suport. Își înălță din nou ochii. Femeia continua să trăncănească. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să ucidă copilașul, să-i fure alimentele și să dea foc mașinii, iar ea habar n-ar fi avut ce se întâmplă până când cineva n-ar fi început să țipe din cauza flăcărilor care ar fi țâșnit către cer. Aruncă și o privire în jur. Oamenii erau mult prea prinși de treburile lor ca să-i acorde atenție.

Luă telefonul, apăsă pe butonul „meniu” și află numărul ei de celular. Pe urmă îi accesă agenda, scoase din buzunar o cameră digitală de dimensiunea degetului lui mijlociu și fotografie ecran după ecran, până când obținu toate numele și numerele de telefon din memorie. Așeză celularul la loc, îi spuse „pa” bebelușului cu o fluturare a mâinii și se strecură înapoi în mașina sa.

Își trecu în revistă lista. Îi știa numele, adresa, aflase că avea cel puțin trei copii și că era măritată. Corespondența le fusese adresată deopotrivă lui Jean și Harold Robinson. Mai avea și numărul telefonului ei fix, pe cel al celularului, numele și numerele de telefon ale mai multor persoane importante pentru ea, ca și amprenta cheilor locuinței.

„Ea și încântătoarea ei familie sunt acum în mâinile mele.” Femeia reveni la furgonetă, se urcă la volan și demară. O privi accelerând și părăsind parcare, fără să aibă habar că el pătrunsese în intimitatea ei în numai câteva minute. Schiță un semn de rămas bun în urma neștiutoarei mame a jucătorului de fotbal. „Dacă ești extraordinar de ghinionistă, s-ar putea să ne revedem.”

Își privi ceasul: trei posibile victime, într-un răstimp de nici douăzeci de minute. Trase în piept aerul proaspăt al înfloritorului orașel Wrightsburg, în care se săvârșiseră, într-o succesiune rapidă, trei crime sălbatice.

Ei bine, încă nu văzuseră nimic.

Capitolul 9

Morga din Wrightsburg se afla pe o stradă liniștită, umbroasă, situată la vreo trei kilometri de centrul orașului. Era plasată într-o aripă a unei clădiri micuțe, cu un singur etaj, construită din cărămidă și sticlă și înfrumusețată de o grădină mlăștinoasă căreia îi priise vremea umedă din ultima perioadă. Casa ar fi putut găzdui orice altceva. Cei care treceau pe lângă ea nu ar fi ghicit niciodată că acolo erau aduse cadavre pentru a fi disecate și studiate, cu scopul de a afla ce și/sau cine le omorâse. În partea dreaptă a morgii exista o firmă care anunța că dr. Sylvia Diaz, M.D., își avea tot acolo cabinetul medical.

Lexus-ul lui King pătrunse în spațiul de parcare iar el și Michelle coborâră. O clipă mai târziu, lângă ei se opri o mașină a poliției, din care Todd Williams își extrase trupul mătăhălos. Părea foarte nefericit în timp ce își aranja mai bine pistolul.

— Să terminăm odată cu asta, mormăi, înainte de a o porni ca din pușcă.

— Ce-i cu el? șopti Michelle.

— Presupun că nu-i place să se uite la cadavre.

La intrare, întrebare de Sylvia Diaz. Recepționerul dădu un telefon și imediat își făcu apariția un ochelarist subțirel. Părea să aibă în jur de treizeci de ani, își purta barbișonul cu ostentație și era îmbrăcat în combinezon de protecție. Se prezentă drept Kyle Montgomery, asistentul Sylviei.

— Termină chiar acum, spuse, cu voce monotonă, cu toate că ochii i se dilataseră când o zărise pe statuara Michelle. Mi-a spus să vă conduc în biroul ei.

— De când lucrați aici? îl întrebă King.

Kyle îi aruncă o privire suspicioasă.

— Ce importanță are?

— Întrebam și eu, replică el.

— Sunt persoană fizică autorizată, ripostă Kyle.

— Și ai fost la UVA, nu-i așa? îl întrebă Michelle. Extraordinară școală, adăugă, zâmbindu-i și apropiindu-se de el.

Amuzat, King o urmări pe Michelle îi timp ce ea își folosea „tertipurile femeiești” ca să îl tragă de limbă pe Kyle. Făcea asta foarte rar, dar King știa că putea fi foarte eficientă. Kyle nu avea, probabil, nimic important de dat în vileag, dar era bine să aibă informații despre toate persoanele implicate în investigație.

Kyle se grăbi să-i acorde lui Michelle toată atenția sa.

— Am terminat printre primii din promoția mea, spuse el, cu infatuare. Am vrut să rămân în branșă, așa că am lucrat câțiva ani la spitalul UVA, și apoi mi-am obținut atestatul de medic asistent. Dar m-am săturat de atâta practică oncologică și grămada de note de plată a început să crească. Apoi a apărut slujba asta. Și, cât ai clipi, m-am trezit tehnician la morgă. Îți mulțumesc, Doamne, adăugă, sarcastic.

— Ca să poți face munca asta, trebuie să fii o persoană deosebită, spuse Michelle.

— Chiar așa, răspunse Kyle, plin de sine. Dar sunt și asistentul doamnei doctor Diaz la cabinetul ei medical de alături. Acum este acolo, are doi pacienți. De fapt, m-a angajat pentru amândouă posturile. E ca un fel de jonglerie, mă tot duc înapoi și înapoi, dar, cel puțin, e bine că cele două sedii sunt alăturate. Și pe aici nu prea avem mulți morți care să aibă nevoie de autopsie. Ei, dar asta s-ar putea schimba, n-am dreptate? Dintr-o dată, avem o grămadă de treabă. Wrightsburg e în plină dezvoltare. Chiar așa, încheie Kyle, și, oricât ar părea de ciudat, zâmbi spunând asta.

În spatele lui, Michelle, Williams și King schimbă priviri scârbite.

Biroul Sylviei era exact așa cum și-l imaginase Michelle. Foarte curat și foarte ordonat, decorat cu gust, cel puțin pentru un birou de morgă, și, ici și colo, cu tușe calde, feminine, care îndepărtau atmosfera rece și antiseptică ce domnea în restul clădirii. În cuierul de lângă ușă atârnavă o jachetă de damă, o geantă supra dimensionată și o pălărie. Pe dușumea, alături de cuier, era o pereche de pantofi de damă.

— E foarte minuțioasă.

Michelle își ridică privirea ca să-l vadă pe Kyle zâmbindu-i.

— Cabinetul medical arată la fel. Și doctorul nu acceptă urme de substanțe în sala de autopsie, cu toate că nu e tocmai locul cel mai

steril – de fapt, e destul de murdar. Avem un vestiar în care ne punem combinezoanele și echipamentul de protecție, dar cred că uneori preferă să se schimbe aici, de teamă să nu deterioreze anumite probe. Eu zic că trebuie să-ți mai trăiești și viața.

— De fapt, e plăcut să auzi că mai există oameni dedicați meseriei, spuse King, cu răceală.

În timp ce Kyle stătea în ușă, așteptându-și șefa, Michelle își roti privirea prin restul încăperii. Pe etajera din spatele biroului Sylviei erau mai multe fotografii în care același bărbat apărea fie singur, fie împreună cu ea. Luă una și i-o arătă lui King, cu o privire întrebătoare.

— E George Diaz, soțul ei răposat, îi explică el.

— Și încă mai ține fotografiile lui la serviciu?

— Cred că l-a iubit cu adevărat.

— Și cum se face că nu vă mai întâlniți? Care e motivul? îl întrebă, pe un ton glumeț.

— Ești asociata mea, nu psihiatrul meu, i-o întoarse el.

La numai o secundă după ce Michelle pusese fotografia la loc, Sylvia apăru în cadrul ușii.

— Mulțumesc, Kyle, spuse, scurt.

— Nicio problemă, spuse el, și zâmbetul superior i se șterse.

— Asistentul tău e întotdeauna nepoliticos sau noi suntem de vină? întrebă King.

Sylvia își scoase halatul și îl agăță de un cârlig fixat de ușă. Michelle își acordă un moment în care să o studieze pe cealaltă femeie. Era cu puțin sub înălțimea medie și purta pantaloni largi, negri, și o bluză albă de in. Nu avea nicio bijuterie, probabil din cauza activității pe care o desfășura. Un cercel sau un inel căzut în stomacul deschis al unui cadavru nu era, probabil, o treabă bună. Pielea îi era catifelată și obrajii, ușor pistruiați. Părul roșcat era strâns într-un coc, ceea ce îi punea în valoare forma perfectă a urechilor și gâtul lung și subțire. Avea sprâncenele încruntate și se așeză la birou cu un aer absent.

— Kyle tocmai a împlinit treizeci de ani și, de fapt, nu-și dorește să se afle aici.

— Îmi închipui că e greu să agăți femeii prin baruri spunându-le

„Vrei să tăiem împreună niște cadavre pe cinste?”, spuse Michelle.

— Cred că visul lui Kyle e să facă parte dintr-o formație rock celebră în toată lumea, zise Sylvia.

— Corect, se poate lua de mână cu încă douăzeci de milioane de indivizi, făcu King. Trebuie să treacă peste asta. Eu am făcut-o când aveam șaptesprezece ani.

Sylvia își aruncă ochii pe niște hârtii de pe biroul ei, le semnă, închise dosarul, își întinse brațele și căscă.

— Scuzați-mă. A trecut ceva timp de când n-am mai făcut trei autopsii la rând într-un interval atât de scurt și mai e și epidemia de gripă de primăvară. Asta făceam alături. Scutură din cap, obosită. Sună oarecum schizofrenic. Acum mă uit în gâtul unei femei de cincizeci de ani, iar în momentul următor tai în bucăți niște indivizi ca să aflu cum au fost uciși. Uneori trec luni de zile fără să pun piciorul în morgă. Dar nu și în ultima vreme.

— Sylvia, trebuie să fii un om deosebit ca să poți face așa ceva, remarcă King.

— Nu doream să pescuiesc un compliment, relatam doar niște fapte, dar îți mulțumesc.

Se întoarse către Williams, care pălea văzând cu ochii. Tonul pe care i se adresă nu era unul plin de lapte și miere.

— Presupun că ți-ai revenit după prima autopsie.

— Cred că da, în ceea ce privește capul, dar de stomac nu sunt sigur.

— Chiar speram că o să asiești la autopsiile lui Canney și Pembroke. De obicei, prezența celui care conduce investigațiile prinde foarte bine, adăugă, pe un ton muștrător, care nu lăsa dubii asupra punctului ei de vedere.

Williams căpătă un aer jalnic.

— Aveam de gând să o fac, dar am fost chemat în altă parte.

— Cu siguranță. Sylvia se uită la King și la Michelle cu o expresie brusc înăsprită. Aveți amândoi stomacuri puternice?

Cei doi schimbară o privire. King răspunse pentru amândoi:

— Suficient de puternice.

— Todd, ai vreo obiecție ca ei să vadă cadavrele? îl întrebă Sylvia pe Williams. Desigur, vreau ca și tu și cel puțin încă unul dintre

oamenii tăi să fiți de față. Unui juriu i s-ar putea părea ciudat dacă niciun reprezentant al poliției nu ar vedea corpurile neînsuflețite, măcar *după* autopsie.

William se posomorî, apoi păru să poarte o luptă cu sine însuși, în cele din urmă, ridică din umeri.

— Ce naiba, să mergem.

Capitolul 10

Sala de autopsie semăna cu biroul Sylviei, dar îi lipseau acele tușe calde, feminine. Totul era din inox și domnea o ordine desăvârșită. Într-o parte a încăperii, se aflau două posturi de lucru cu birouri încorporate, iar în cealaltă două mese pentru autopsie din inox, cu orificii de scurgere, rezervoare de apă cu furtunuri, o mică masă pentru disecție, un vas pentru organele interne și tăvi cu instrumente chirurgicale. Cei patru se opriră în vestiar și își puseră combinezoane, mănuși și măști înainte de a intra. Păreau desprinși dintr-un film cu buget redus despre bioterorism.

Când Sylvia o luă înainte ca să vorbească cu Kyle, Michelle îi șopti lui King:

— Acum înțeleg de ce ați fost prieteni. Aveți amândoi gena super mutantă a acurateței. Nu-ți face griji, am auzit că se caută un tratament.

— Nu-ți face prea multe speranțe, șuieră el, prin mască. Nu trec niciodată în partea întunecată.

— Vă arăt întâi cadavrul neidentificat, spuse Sylvia, revenind alături de ei.

O ușă largă de inox se deschise și, când Kyle își făcu apariția împingând o targă pe care se afla femeia moartă, acoperită cu un cearșaf, un val de aer înghețat năvăli din camera de refrigerare.

Michelle fu cuprinsă de un tremur scăpat de sub control.

— Te simți bine? o întrebă King.

— Sigur că da, îi răspunse, printre dinții care îi clănțăneau. Dar tu?

— Am fost student la medicină înainte de a mă duce la drept. Și am lucrat la morga din Richmond mai mult de o vară. Am văzut o grămadă de cadavre.

— Medicină?

— Am crezut că asta o să mă ajute să agăț fetele. Știu, știu, dar atunci eram tânăr și prost.

Kyle ieși. Înainte de a îndepărta cearșaful, Sylvia se uită la Williams, de data asta cu o expresie mai blândă.

— Șerifule, fă exact ce ți-am spus prima dată și o să te simți bine.

Ai văzut deja ce era mai rău. Îți promit că n-o să mai ai nicio surpriză.

El aprobă dând din cap, își trase în sus pantalonii și păru să-și țină respirația și să se roage să vină o calamitate naturală ca să poată fugi de acolo.

Sylvia îndepărtă cearșaful și toți priviră într-acolo.

O incizie în formă de Y unea pieptul femeii cu pubisul și lăsa impresia că acelui trup i s-ar fi desfăcut un fermoar. Organele femeii fuseseră scoase, cântărite și analizate, apoi, fără prea multă ceremonie, puse într-un sac, alături de mușchi și de țesuturi, și îndesate înapoi, în cavitatea corpului. Incizia care deschisese țeasta nu sărea în ochi din unghiul din care priveau ei și capul atârna, ca al unei marionete ale cărei fire de susținere fuseseră înlăturate.

— Incizia intermastoidiană duce întotdeauna la deschiderea ochilor, comentă sec King.

— Sunt impresionată, Sean, zise Sylvia, holbându-se la el.

Williams arăta de parcă ar fi vrut să-l sugrume pe King, dacă ar fi avut destulă putere ca să o facă.

În încăperea aceea mică, mirosul cadavrului era intens. Michelle dădu să își acopere gura și nasul, deși purta mască. Sylvia se grăbi să o oprească.

— Camera asta e foarte murdară, Michelle; sunt microbi peste tot, așa că nu îți atinge fața cu mâinile. Și, dacă încerci să oprești mirosul așa, nu faci decât să înrăutățești lucrurile. În cazul mirosurilor atât de neplăcute, simțurile amorțesc în circa două minute. Continuă doar să respiri.

Se uită la Williams, care, plin de încredere, respira adânc și repede și își apăsa cu o mână stomacul, de parcă ar fi încercat să păstreze conținutul acestuia acolo unde se afla.

— La locul crimei, ofițerii tăi se tot îndepărtau ca să respire aer proaspăt și apoi se întorceau. Și tot ce reușeau să facă astfel era să-i dea simțului mirosului ocazia de a-și reveni.

— Știu, spuse Williams, printre găfâieli. Uniformele lor sunt pline de urme de vomă. Am dat gata bugetul pentru spălătorie pe o lună.

Șeriful se înverzea pe nesimțite, dar se străduia, vitejește, să rămână în picioare.

Michelle se simțea respirând rapid și intermitent. Așa cum spusese

Sylvia, simțul mirosului începea să-i dispară. Se mai uită o dată la cadavru.

— Nu văd nicio rană evidentă. A fost strangulată? întrebă.

Sylvia clătină din cap.

— Asta am verificat mai întâi. Am folosit lumina polarizată ca să caut urmele de legături sau strangulări, pentru că niciuna nu apărea în lumina normală. Am crezut că ar fi putut fi vorba de hemoragii în mușchii gâtului, dar nu am găsit niciuna. Nu erau fracturate nici osul hioid, nici cartilajele tiroidei sau cel cricoid. Uneori se întâmplă asta în cazul strangulărilor. Privi în jos, către femeie. Am făcut și o expertiză a molestării sexuale. A ieșit negativă. Oricine ar fi ucis-o, nu a violat-o și nu a agresat-o din punct de vedere sexual. Din cauza ordinii în care se face de obicei autopsia, nu am descoperit cauza morții decât la sfârșit. Până atunci a continuat să rămână o enigmă. Îi aruncă lui Williams o uitătură tăioasă. Când tu, Todd, deja plecaseși.

Williams o privi neajutorat.

— Ce naiba, doctore, fac tot ce pot, OK? Ia-mă mai ușor.

— Nu ne ține în suspans, Sylvia. Cum a murit? exclamă King. Și explică-ne pe limba prostului, dacă se poate.

Sylvia luă o baghetă lungă de metal și deschise gura femeii.

— S-a folosit un revolver de calibrul douăzeci și doi, introdus în gura ei. Unghiul din care s-a tras a fost de șaptezeci și cinci de grade. Glonțul s-a oprit în creierul ei mijlociu. Am observat că avea pe dinți niște reziduuri ciudate. Nu proveneau de la descărcarea armei; dacă ar fi fost așa, mi-aș fi dat seama cum a murit. Criminalul trebuie să-i fi curățat dinții și gura cu un fluid, ca să elimine dovada. Rana din interiorul gurii s-a închis din cauza gazelor fierbinți emise când s-a descărcat arma, care, efectiv, au cauterizat-o. Oricum, glonțul a apărut la examinarea cu raze X. Facem întotdeauna o radiografie înainte de incizie, dar acum am avut probleme la dezvoltarea filmului, așa că am început autopsia. Odată ce am deschis-o, urmele răni și glonțul au ieșit la iveală. Și, când am obținut rezultatul radiografiei, glonțul era acolo, pe film.

— Un pistol în gură nu este o metodă clasică de sinucidere? întrebă Michelle.

— Nu pentru femei, replică Sylvia. Este clasicul Marte contra

Venus, testosteron contra estrogen. Bărbații se sinucid împușcându-se sau spânzurându-se. Femeile preferă să se otrăvească, să ia o supradoză de medicamente, să-și taie venele sau să-și pună capul într-o pungă de plastic. În plus, nu avea pe mâini niciun fel de urme de praf de pușcă.

King căzu pe gânduri.

— Ucigașul trebuie să fi știut că, în cele din urmă, cauza morții avea să fie descoperită, deși s-a străduit să o ascundă.

— Încă o chestie interesantă, spuse Sylvia. Femeia *nu* a fost ucisă în pădure. A fost omorâtă în altă parte, în interiorul unei clădiri, și trupul i-a fost dus după aceea în pădure. Cel mai probabil cu o mașină, fiind împachetat în plastic.

— Cum poți să fii atât de sigură? vru King să afle.

— După cum știți, *rigor mortis* este un proces chimic, care are loc după moarte. Începe cu mușchii mici ai maxilarelor și ai gâtului și coboară către grupele de mușchi mai mari, ai trunchiului și ai extremităților și, de obicei, se instalează complet după șase până la douăsprezece ore. Am spus „de obicei”, pentru că există diverse excepții de la regulă. Tipul corpului și condițiile de mediu pot influența durata. O persoană obeză s-ar putea să nu înțepenească după moarte și, în timp ce frigul nu permite declanșarea procesului, căldura o accelerează. Rigiditatea se menține de la treizeci de ore până la trei zile, apoi dispare în aceeași ordine în care a apărut.

— OK, și ce ne spun toate astea? se interesă Michelle.

— Foarte multe. Necunoscuta noastră era o femeie tânără, bine dezvoltată și bine hrănită, dar nu supraponderală. În cazul ei, *rigor mortis* trebuie să se fi încadrat în parametrii normali, în absența unor factori ambientali ieșiți din comun. În noaptea dinainte de a fi fost găsită, temperatura exterioară a scăzut până spre patru grade, ceea ce ar fi trebuit să împiedice cumva progresul acestui fenomen. Ei bine, când am examinat-o la locul unde a fost găsită, *rigor mortis* își încheiase ciclul și trupul nu mai opunea nicio rezistență. Asta înseamnă că era moartă de cel mult trei zile și de cel puțin treizeci de ore. Dată fiind dispariția rigidității, în ciuda vremii răcoroase, înclin mai degrabă să cred că era moartă de trei zile atunci când a fost descoperită.

— Dar ai spus că *rigor mortis* nu se încadrează în limite precise. Poate că a mai fost ceva, un alt factor care a influențat-o, sugerează Michelle.

— Am mai făcut și un alt gen de verificare. Când am examinat-o în pădure, i se schimbaseră deja culoarea și se umflase din cauza gazului degajat de bacteriile care devorează corpul. Și pielea era bășicată, iar fluidele din corp i se scurgeau prin toate orificiile. Asta nu se întâmplă aproape niciodată la mai puțin de trei zile după moarte. Făcu o pauză. Și, dacă ar fi zăcut în pădurea aia măcar treizeci de ore, ca să nu mai vorbesc de trei zile, ar fi fost năpădită de insecte într-un mod mult mai dramatic decât cel în care era. Mă așteptam să fie acoperită de muște albastre și verzi, care nu trăiesc decât în afara clădirilor. Muștele se năpustesc aproape imediat asupra cadavrelor și își depun ouăle. În una sau două zile, ouăle eclozează și ciclul continuă. Când i-am examinat gura, nasul și ochii, am găsit larve de muște, dar toate s-au dovedit a fi muște de casă. Cele de exterior încă nu ieșiseră din ouă. Pe de altă parte, și gândacii de cimitir, necrofagi, ar fi trebuit să viermuiască prin cadavru la vremea când l-am găsit. Nimic nu poate opri insectele să-și vadă de treabă. Și, ceea ce pune capac la toate, după trei zile în pădure, animalele sălbatice ar fi trebuit să-l găsească și să smulgă bucăți mari din extremități. Și nu-i lipsesc decât niște degete.

Întoarse leșul pe o parte și le arătă petele de un roșu purpuriu de pe partea din față, unde se adunaseră sângele după moarte.

— Am mai avut încă o posibilitate să-mi verific teoria despre mutarea cadavruului. Amplasarea părților livide mi-a spus tot ce trebuia să știu. Așa cum vedeți, lividitatea lasă impresia existenței unor contuzii, datorită nuanțelor ei întunecate. Totuși, aici se pot observa și petele de pe partea frontală a torsului, de pe coapse și din partea de jos a picioarelor. Porțiunile de carne albă pe care le vedeți pe abdomen, în partea de jos a pieptului și în unele părți ale picioarelor sunt în zonele în care corpul s-a sprijinit de ceva tare și procesul de schimbare a culorii a fost împiedicat din cauza presiunii rezultate.

Răsuci corpul astfel încât ceilalți să-i poată vedea spatele.

— Uitați-vă, nu apare nicio astfel de zonă decolorată pe partea din

spate a trunchiului și a picioarelor. Concluzia: a fost ucisă și lăsată să zacă cu fața în jos, apoi a început procesul de aglomerare a sângelui. De obicei, lividitatea apare cam la o oră după moarte și este completă după trei sau patru ore. Dacă leșul este mutat în următoarele alte trei sau patru ore, în unele zone petele inițiale pot să dispară, și să apară altele, deoarece sângele se adună din nou. Dar nu apar alte zone livide atunci când poziția se schimbă la douăsprezece ore după moarte, pentru că atunci sângele nu se mai scurge.

Reașază corpul pe spate cu delicatețe.

— Părerea mea este că a fost ucisă într-o încăpere sau, poate, într-o mașină, cu o împușcătură în cap. Cred că trupul i-a rămas undeva, în interior, cel puțin douăzeci și patru sau patruzeci și opt de ore, după care a fost dus acolo unde a fost descoperit. Nu putea fi în pădure de mai mult de zece sau douăsprezece ore.

— Dar transportul cu mașina? Și plasticul? Întrebă King.

— Ce era să facă, s-o care în brațe pe șosea? replică Sylvia. Și nici eu, nici poliția nu am găsit nicio fibră din îmbrăcămintea ei și nici, așa cum ne-am fi așteptat, urme ale unei carpete dintr-o mașină sau dintr-un portbagaj de mașină. Nici pe cadavru nu am găsit așa ceva. Plasticul e cel care nu lasă niciun fel de reziduuri.

— Eu am găsit corpul cam pe la două și jumătate după amiaza, spuse Michelle. Băieții trebuie să fi dat peste el cu câteva minute înainte.

— Dacă facem un calcul, luând în considerare cele douăsprezece ore în care spui că a stat afară, atunci înseamnă că acest cadavru nu a fost adus acolo mai devreme de două-trei dimineața, spuse King.

Williams stătuse deoparte în tot timpul discuției, dar acum făcu un pas înainte.

— Bună treabă, Sylvia. Wrightsburg e norocos fiindcă te numeri printre locuitorii lui, declară el.

Ea primi lauda cu un zâmbet subțire.

— O autopsie nu poate arăta cine a comis crima decât dacă ucigașul lasă urme de spermă, salivă sau urină, pe care să le analizăm. Altfel nu ne spune decât cum și ce. Sylvia își privi însemnările și continuă: Așa cum ziceam, nu există nicio dovadă a unui viol, nicio leziune e rectului sau a vaginului și ea nu a născut niciun copil.

Apreciez că avea în jur de douăzeci și cinci de ani și starea ei de sănătate era bună. A fost o femeie bine-făcută, de un metru șaiszeci și cinci înălțime. A avut implanturi la sâni și colagen injectat în buze. Și avea și apendicele scos. O să aflăm mai multe peste două săptămâni, când o să primesc rezultatele examenului toxicologic. Sylvia arată către stomacul despicat al femeii. Todd, avea ombilicul străpuns, probabil ca să-și poată pună un inel, dar nu am găsit niciunul. Poate că asta o să te ajute să o identifici.

— Mulțumesc. Am să verific.

— Singurul semn particular util pe care l-am găsit a fost ăsta. Luă o lupă, îndepărtă cearșaful de pe partea de jos a cadavrului, îi susținu unul dintre picioare și poziționa lupa asupra unei pete aflate înspre interior, foarte aproape de încheietura femeii. E cam dificil de observat, din cauza schimbării accentuate a culorii corpului, dar aici este tatuată o pisică.

Michelle privi tatuajul felinei, observă cât de aproape era de organele genitale ale femeii și se îndreptă brusc.

— Pur și simplu, nu vreau să mă gândesc la ceea ce sugerează asta.

— Să fiu al dracului, făcu Williams, înroșindu-se.

— Știu, nu e tocmai o dovadă de bună cuviință, nu-i așa? spuse Sylvia.

Și își înalță privirea când Kyle intră în încăpere.

— Doctore, e un alt polițai afară, vrea să vorbească cu șeriful de aici.

— Polițai? Vocea ei sună destul de strident. Încearcă să spui *ofițer* de poliție.

— Corect, acel *ofițer* de poliție vrea să-l vadă pe șef.

— Nu-l poți invita să vină aici?

Pe chipul tânărului se prelinse un zâmbet malițios.

— ăsta a fost primul lucru pe care l-am făcut, dar *ofițerul* de poliție a refuzat, fără să dea nicio explicație. Totuși, dacă mă gândesc bine, a părut să se înverzească când i-am sugerat asta.

— Mă duc eu până afară, spuse Williams, și se grăbi să iasă, Kyle urmându-l îndeaproape.

Williams se reîntoarce după cinci minute, însoțit de un polițist de stradă în uniformă, pe care îl prezentă drept *ofițerul* Dan Clancy.

Williams părea copleșit.

— S-ar putea să o fi identificat pe fată, datorită portretului pe care l-am pus în circulație, spuse, și vocea îi tremură ușor când toți îl priviră cu ochii măriți. Se pare că a lucrat, pentru scurt timp, la Afrodiziac.

— La Afrodiziac? exclamă King.

Williams confirmă dând din cap.

— Ca dansatoare exotică. Numele ei de scenă era Tawny Blaze⁴. Mda, nu avea prea multă imaginație. De fapt, o chema Rhonda Tyler. Se uită la hârtia pe care o ținea în mână. Tyler a lucrat acolo o vreme și a plecat când i-a expirat contractul.

— Persoana care a recunoscut portretul nu ar putea veni aici ca să facă o identificare valabilă? întrebă Sylvia. Deși, având în vedere starea în care este cadavrul, nu sunt sigură că așa ceva e posibil. Dar dacă...

— Nu e nevoie de asta, Sylvia, o întrerupse Williams.

— De ce nu? insistă ea.

Williams păru stânjenit.

— Ni s-a spus că avea un semn distinctiv.

Michelle înțelese imediat.

— Un tatuaj reprezentând o pisică lângă...

Williams rămase cu gura căscată chiar și când încuviință înclinând capul.

— Cine este cel care a oferit informația? întrebă King.

— Șefa de la Afrodiziac. Lulu Oxley.

De data asta, King rămase cu gura căscată.

— Lulu Oxley! Lulu Oxley a lui Junior Deaver?

— Câte Lulu Oxley cunoști, Sean? întrebă Williams.

— Și eu o cunosc, spuse Sylvia. Mergeam amândouă la același ginecolog.

— Asta nu e tot, rosti Williams. Avem un mesaj de la *Wrightsburg Gazette*. Au primit o scrisoare.

— Ce fel de scrisoare? întrebă Michelle, agitată.

— O scrisoare cifrată, replică Todd Williams, devenind foarte

⁴ Strașnica Vâlvătaie.

palid. Cu semnul de pe Zodiac pe plic.

Capitolul 11

King îl însoți pe Williams la sediul poliției ca să vadă scrisoarea, în timp de Michelle rămase cu Sylvia și cu ajutorul de șerif Clancy ca să treacă în revistă rezultatele autopsiilor deja efectuate asupra lui Canney și Pembroke.

Când se aflau în drum către sediu, King îl sună pe Bill Jenkins, un vechi prieten de-al său din San Francisco. Când îi spuse ce dorea, acesta fu surprins, așa cum era de așteptat.

— Pentru ce ai nevoie de așa ceva? întrebă Jenkins.

King îi aruncă o privire lui Williams, apoi spuse:

— Pentru un curs de criminalistică. Predau la liceul public.

— A, OK, zise Jenkins. După vâlva pe care tu și partenera ta ați stârnit-o anul trecut, credeam că sunteți din nou implicați în ceva similar.

— Nu, Wrightsburg a redevenit un orașel sudist liniștit și adormit.

— Dacă o să te hotărăști vreodată să reînnoiești marele succes, să-mi dai un telefon.

— Cât de curând poți face rost de ceea ce te-am rugat?

— E ziua ta norocoasă. Săptămâna asta facem o trecere specială în revistă a criminalilor în serie celebri. Te rezolv în treizeci de minute. Dă-mi un număr de fax și o carte de credit, spuse, râzând pe înfundate.

King îi ceru lui Williams numărul de fax al sediului poliției și i-l dădu prietenului său.

— Cum se face că o poți găsi așa repede? îl întrebă pe Jenkins.

— Ai sunat exact la țanc. Am făcut o curățenie a biroului care a durat foarte mult timp și chiar săptămâna trecută am trimis dosarul ăsta la arhivă. Copiile notițelor învățătorului sunt chiar aici. Tocmai le-am răsfoit acum două nopți, de dragul vremurilor trecute. Asta am să-ți trimit, cheia cu care a reușit să descifreze scrisorile codificate.

King îi mulțumi și închise.

Odată ajunși la sediul poliției, Williams, urmat de King, intră cu pași mari înăuntru.

Fie că își depășea sau nu atribuțiile profesionale, William revenise

pe teritoriul lui și avea de gând să se poarte ca atare. Strigă după ajutorul de șerif care îl anunțase despre scrisoarea cifrată și luă și un flacon de Advil de la secretara sa. King și ofițerul se adunară în biroul lui Williams, unde șeriful se instalase la biroul său și înghițise trei pilule de Advil folosindu-și doar propria salivă.

— Te rog, spune-mi că ai verificat dacă pe acestea există amprente, spuse, înainte de a lua foaia de hârtie și plicul de la ajutorul său.

Verificaseră, îi spuse acesta.

— Asta cu toate că Virgil Dyles, proprietarul ziarului, a crezut mai întâi că e vorba de o glumă când a găsit scrisoarea în corespondență. Nu am fi aflat nimic despre ea dacă o prietenă de-a mea, care e reporter acolo, nu mi-ar fi telefonat ca să-mi spună. M-am dus întins să o iau, dar pentru mine e într-o pășărească sadea.

— Adică Virgil a dat-o din mână în mână prin afurisitul ăla de birou? țipă Williams.

— Ceva de genul ăsta, răspuse ajutorul de șerif, agitându-se. Probabil au atins-o destul de multe mâini. I-am cerut prietenei mele de la ziar să păstreze tăcerea, dar cred că s-ar putea să le fi spus câtorva persoane că își închipuie că e o treabă serioasă.

Mâna mare a lui Williams lovi suprafața biroului atât de tare, încât King și ajutorul de șerif săriră ca arși.

— Fir-ar al dracului! Toată povestea scapă de sub control. Cum mă-sa o să reușim să păstrăm secretul, dacă nu-i putem controla nici măcar pe locuitorii din Wrightsburg?

— Hai să ne uităm la mesaj, spuse King. O să ne facem griji din cauza presei mai târziu.

Peste umărul lui Williams, privi plicul pe care îl examina omul legii. Fusese expediat cu patru zile înainte, timbrul poștal era local și fusese aplicat cu foarte mare grijă. Adresa era scrisă cu majuscule și scrisoarea îi era adresată lui Virgil Dyles, de la *Wrightsburg Gazette*. În colțul din dreapta jos al plicului, erau un cerc și o cruce. Iar adresa expeditorului nu era menționată.

— Aici nu avem mare lucru, spuse Williams în timp ce despătura mesajul. Poate că există specialiști care pot spune cum a scris literele, cum a lipit timbrul și alte chestii de genul asta, dar e al naibii de sigur ca eu nu o pot face.

Mesajul era scris cu cerneală neagră, cu majuscule, și era structurat pe coloane aranjate cu grijă și pe orizontală și pe verticală.

— Petele sunt de la ninhidrină, explică ajutorul de șerif. Știți, o folosesc ca să afume scrisoarea și să poată descoperiri amprente.

— Mulțumesc. Una ca asta n-ar fi trebuit să mi se întâmple niciodată, spuse Williams, morocănos.

Tot textul era codificat. Unele caractere erau litere; altele păreau mai degrabă simboluri. Pentru câteva minute, Williams le privi cu luare aminte. În cele din urmă renunță, oftând.

— Nu se întâmplă să știi să descifrezi coduri, nu-i așa? îl întrebă pe King.

Chiar în clipa aceea, ajutorul de șerif Rogers – care lucrase sub ordinele lui King când acesta fusese polițist cu jumătate de normă în Wrightsburg – bătu la ușă și intră, ținând în mână câteva hârtii.

— Tocmai am primit faxul ăsta, pentru Sean.

King luă foile.

— Acum știi, îi spuse el lui Williams.

Puse scrisoarea și faxul pe o măsuță dintr-un colț, se așeză și începu să lucreze. După zece minute, își ridică ochii. Nu era deloc bine, gândi. De fapt, era chiar mai rău decât dacă prin zonă s-ar fi învârtit un imitator al ucigașului Zodiac.

— Ai descifrat-o? dori să afle Williams.

King dădu din cap.

— Am ceva experiență în ceea ce privește criptogramele, din anii petrecuți în Serviciul Secret. Dar mi-am reamintit că un învățător din Salinas a spart codul scrisorilor Zodiac din San Francisco. Am un prieten care cunoaște foarte bine cazul ăsta. M-am gândit că ar putea avea acces la însemnările învățătorului. Asta mi-a trimis prin fax, cheia cifrului. Cu ea, a fost destul de simplu.

— Deci, ce spune? întrebă William înghițind în sec, nervos.

King își verifică notițele.

— Are greșeli de ortografie, de gramatică și de sintaxă; cred că sunt intenționate. Așa făcea și adevăratul Zodiac.

Ajutorul de șerif Rogers se uită la Williams.

— Zodiac? Ce dracu mai e și asta?

— Un ucigaș în serie din California, îi explică Williams. Măcelărea

oameni pe vremea când noi încă nu ne născusem. Nu a fost prins niciodată.

În ochii albaștri ai lui Rogers licări panica.

King începu să citească:

— „La vremea asta, voi găsiți fata. E hăcuită toată, dar nu-s eu ăla de-a făcut-o. Ați tăiat-o ca să găsiți dovezi. Da' nu-s. Credeți-mă. Ceasul nu minte. Ea a fost numero uno. Dar alte numere o să mai fie. O grămadă. Încă ceva. Eu nu-s, repet, nu-s Zodiac. Și nici a doua ori a treia lui întrupare. Sunt eu. N-are să vă fie moale, să știți. Când termin, o să vreți să fi fost Zodiac.”

— Deci ăsta este sfârșitul, spuse Williams, pe îndelete.

— De fapt, mă tem că e doar începutul, ripostă King.

Capitolul 12

Ajutorul de șerif Clancy era înalt și bine făcut și se străduia din greu să nu pară speriat în timp ce se uita țintă, stând între Sylvia și Michelle.

— Ești sigur că o să te descurci? îl întrebă Sylvia, după ce îl privi cu atenție. Nu vreau să leșini aici.

— Mă simt foarte bine, doctore, replică el, vitejește.

— Ai mai văzut vreodată un cadavru după autopsie? se interesă Sylvia.

— Bineînțeles, răspunse el, tăios.

— În capul ăstora s-a tras cu o carabină, zise Sylvia, uitându-se și la Michelle.

Ea respiră adânc.

— Sunt gata.

— Face parte din meseria noastră, spuse Clancy, străduindu-se să inspire încredere. De fapt, luna viitoare șeriful Williams mă trimite la Școala de Experți Criminaliști.

— E un program important, o să ai foarte multe de învățat. Ceea ce ai să vezi acum nu trebuie să-și schimbe hotărârea de a te duce.

Sylvia se îndreaptă către o ușă de inox.

— Asta e ceea ce numim, în mod neoficial, camera groazei. Este pentru corpuri care au suferit traume extrem de serioase: incendii, explozii, ședere îndelungată în apă. Sau răni de carabină în cap, adăugă, accentuând.

Apăsă un buton aflat pe perete și ușa se deschise. Intră, și reveni peste câteva clipe împingând o targă pe care se afla un cadavru. O duse până în zona postului ei de lucru și aprinse luminile de examinare.

Clancy tuși și își puse mâna peste masca de pe față. Sylvia se grăbi să-i țină și lui prelegerea despre atrofierea mirosului. El își lăsă mâna în jos, în silă, dar păru să se clatine puțin pe picioare. Sylvia îi arătă un scaun. Mișcarea nu-i scăpă lui Michelle, dar Clancy nu o observă. În tăcere, cele două femei schimbară o privire.

— Acesta este Steve Canney.

Când Sylvia descoperi cadavrul, mâna lui Michelle se întinse către scaunul pe care îl împinse în spatele ajutorului de șerif exact la timp cât să-l prindă când se lăsa brusc pe spate, se înecă și leșină.

În scaunul acela cu rotile, îl traseră într-un colț mai îndepărtat al încăperii, unde Sylvia deschise cu o lovitură un tub de amoniac și i-l puse în dreptul nărilor. El își reveni, tresări și își scutură capul; arăta îngrozitor.

— Dacă ți-e rău, alături este o cameră în care de poți odihni, îi spuse ea, arătând în direcția respectivă.

Tânărul se înroși.

— Îmi pare rău, doctore. Îmi pare rău cu adevărat.

— Ofițer Clancy, nu are de ce să-ți pară rău. E o priveliște oribilă. Prima dată când am văzut așa ceva, am reacționat la fel ca tine.

El o privi surprins:

— Chiar așa?

— Da, îl asigură ea, chiar așa. Am un raport scris, pe care ți-l pot arăta. Dacă vrei să pleci, o poți face. Dacă o să vrei să ni te alături după ce îți revii, o să fii binevenit. Ești binevenit și dacă preferi să rămâi acum.

Ajutorul de șerif Clancy alege ultima variantă însă, imediat ce ele îi întoarseră spatele, se sprijini de birou, cu fața în mâini.

Sylvia și Michelle reveniră lângă cadavrul lui Steve Canney.

— Chiar ai leșinat prima dată? întrebă Michelle, cu voce scăzută.

— Sigur că nu, dar de ce să îl fac să se simtă și mai prost? Bărbații leșină aproape întotdeauna. Cu atât mai repede, cu cât sunt mai voinici.

Sylvia îi arată diverse zone ale rănilor lui Canney cu o baghetă din inox.

— Așa cum vezi, partea superioară a creierului a fost aproape spulberată, ceea nu e de mirare, fiind vorba de o rană provocată de o carabină.

Lăsă jos bagheta și fața i se înnegură.

— Tatăl lui Canney a venit să-l vadă. L-am sfătuit să nu o facă, pentru că rănilor sunt groaznice, dar el a insistat. Asta e partea cea mai dură a acestei meserii. A reușit să-l identifice, într-o oarecare măsură, după un semn din naștere și după o cicatrice de la genunchi, rămasă

de la o rană căpătată la fotbal. Am obținut o identificare precisă datorită radiografiilor dentare și amprentelor.

Sylvia respiră adânc.

— Mi s-a rupt inima de mila lui, deși a suportat totul mai degrabă cu stoicism. N-am avut niciodată copii, dar îmi pot imagina cum este când trebuie să vii într-un loc ca ăsta și să... Vocea i se frânse.

Michelle păstră tăcerea câteva momente, apoi întrebă:

— Și mama lui Canney?

— A murit acum mai mulți ani. Bănuiesc că a fost o binecuvântare a sorții.

Sylvia reluă examinarea.

— În cazul rănilor provocate de o carabină, e complicat să determini unghiul din care s-a tras. Cel mai sigur procedeu este să tragi cu aceeași muniție, cu exact același tip de armă și cu același amortizor de recul. Noi, aici, nu ne putem permite luxul ăsta, dar se poate observa că rana cauzată de pătrunderea încărcăturii nu are marginile zdrențuite și nu există leziuni adiacente. Așa că distanța dintre gura țevii și victimă trebuie să fi fost mai mică de șaiszeci de centimetri.

Acoperi ceea ce mai rămăsese din capul lui Canney cu o bucată de pânză.

— Știi ce fel de muniție s-a folosit?

— O, da. Totul a rămas în rană. Și alicele erau tot acolo. De asta împușcătura a fost atât de devastatoare. Toată energia cinetică s-a dezvoltat în interior. Sylvia își consultă însemnările. A fost o armă de calibrul doisprezece, cu o încărcătură de nouă alice duble, producție Federal.

— Și Pembroke a fost ucisă în același mod?

— A fost împușcată în spate. Rănilor au ucis-o pe loc, dar nu au fost atât de devastatoare. Și în piele i-au pătruns o grămadă de cioburi de sticlă, provenite din parbrizul distrus. Concluzia: ucigașul a tras primul foc prin parbriz. Judecând numai după răni, s-ar putea crede că distanța dintre armă și victimă a fost mult mai mare. Totuși, părerea mea este că țeava carabinei era lângă parbriz atunci când s-a tras, sau la o distanță de circa nouăzeci de centimetri de Pembroke. Rana de intrare din spatele ei are margini zdrențuite caracteristice, și

apar leziuni adiacente, provocate de alicele care s-au desprins de grosul celorlalte. Din cauză că alicele au trecut prin sticlă se creează impresia că împuşcătura a venit de la o distanță mai mare decât în realitate.

— Și crezi că era cu spatele către parbriz?

— Victimele făceau sex, spuse Sylvia. În vaginulei sunt reziduuri de spermicid de pe prezervativul lui Canney în vaginul ei. Probabil era deasupra lui Canney, cu fața către el și cu spatele spre parbriz când a fost ucisă. E o poziție naturală când e vorba de un act sexual în spațiul îngust al mașinii. Altfel, și Canney ar fi fost ucis tot de prima împuşcătură.

— Ești sigură că n-a fost așa?

— S-a tras de două ori. Numărul alicelor pe care le-am găsit demonstrează asta. În fiecare cadavru există câte nouă alice. Morți simetrice, adăugă, sec.

— Presupun că nu a fost găsit niciun tub de cartuș.

Sylvia clătină din cap.

— Sau le-a adunat ucigașul, sau arma nu era automată și tuburile trebuiau extrase manual.

— Îmi închipui că, de vreme ce țeava armei nu era ghintuită, n-o să avem posibilitatea să facem o expertiză balistică dacă o să găsim o armă suspectă.

— Uneori, la capătul țevii carabinei, există asperități care zgârie tubul de plastic care conține alicele. Așa s-a întâmplat în cazul ăsta. Nu sunt expertă în balistică, dar poliția va avea cu ce să facă tot felul de comparații, dacă va găsi vreodată carabina. Tot pentru analiza balistică poate fi folosit și glonțul din cadavrul Rhondei Tyler.

— Ne-am întrebat dacă împuşcătura care l-a ucis pe Canney ar fi putut să-i oprească ceasul, indicându-ne astfel ora crimei.

— Nu. Ceasul i-a fost pus după ce a murit. S-a oprit pentru că i s-a scos cheița. Am observat asta la locul crimei. Am găsit sfărâmături de sticlă înfipite în încheietura mâinii lui stângi, acolo unde ar fi trebuit să se afle ceasul.

— Ai idee de ce i-o fi fost pus ceasul după moarte?

— Poate drept carte de vizită? Am observat că era fixat la ora trei. Al lui Pembroke arăta ora două. Asta ar putea și să confirme ordinea

în care au murit.

— Și necunoscuta care s-a dovedit a fi Rhonda Tyler avea un ceas care nu îi aparținea și care fusese fixat la ora unu. Și era un Zodiac.

Sylvia îi aruncă o privire.

— Și acum avem și o scrisoare în stilul Zodiac.

— Și trei oameni uciși.

— Deci următorul ceas va fi fixat la ora patru, indicând o a patra victimă?

— Dacă va exista încă una, spuse Michelle.

— Nu prea există dubii în privința asta. Prima victimă a fost o dansatoare exotică. Însă următoarele două au fost doi puști de aici, care făceau sex într-o mașină. De obicei, odată ce încep să ucidă, criminalii în serie preferă un anumit segment al populației. Tipul ăsta ne-a demonstrat deja că a schimbat vechea regulă a jocului. Sylvia făcu o pauză înainte de a adăuga, cu voce scăzută: Așa că adevărata întrebare este: cine va fi următoarea victimă?

Capitolul 13

Broscuța VW de culoare albastru deschis trecu fără grabă și se opri la intersecție. Șoferul se uită la clădirea de cărămidă, cu un singur etaj, care adăpostea sediul poliției. Până la ora aceea primiseră probabil scrisoarea. Și probabil că îi descifraseră și conținutul. Avusese grijă ca asta să nu fie o treabă prea complicată. Greul avea să vină mai târziu, când se vor strădui să-l oprească. „Încercați imposibilul, domnilor polițiști.”

Pe urmă vor chema o unitate de criminaliști a poliției federale. Vor căuta să țină totul sub tăcere, pentru ca populația să nu intre în panică. Fără îndoială, mult lăudatului VICAP i se va cere să acorde asistență pentru întocmirea unui profil. Se va lua legătura cu personalități importante, pentru ca problema să fie rezolvată fără întârziere, iar profilul unui asasin, profilul lui, va fi realizat de urgență.

„Bineînțeles, se vor înșela întru totul.”

Ceva mai devreme, trecuse pe lângă morgă, unde pletele roșcate ale medicului legist atârnav probabil deasupra celor trei cadavre atât de diferite, dar care aveau, totuși, unele lucruri în comun. Indiciile găsite trebuie să fi fost extrem de puține. Știusese ce urme să șteargă, pentru că știa ce căutau ei, dar nimeni nu e infailibil și medicina judiciară putea deduce multe pornind de la reziduuri microscopice. Ea descoperise probabil niște lucruri și trăsese, probabil, niște concluzii corecte, dar în punctele cheie nu puteau exista decât goluri. Nu avea cum să-l prindă pe picior greșit.

În timp ce traversa intersecția, câțiva polițiști ieșiră în fugă din clădire, se urcară în mașinile lor de patrulare și demarară în trombă. Alergau, probabil, urmărind piste irelevante și irosindu-și energia și timpul, ceea ce nu era deloc surprinzător, dacă lua în considerare carențele lui Todd Williams, șeful lor. Totuși, Sylvia Diaz era, în domeniul ei, un specialist de prima mână. La un moment dat, când crimele aveau să se înmulțească, era posibil ca FBI-ul să fie chemat pentru a prelua investigațiile. Era o provocare pe care el unul o gusta cu adevărat.

Conduse până într-o altă intersecție, se întinse până la cutia poștală și lăsă să cadă înăuntru o scrisoare înainte de a accelera din nou. Când vor primi următorul lui mesaj, în care le explica circumstanțele în care muriseră Canney și Pembroke, polițiștii vor înțelege că luptau ca să-și apere propriile lor vieți.

King o luă pe Michelle de la morgă și o puse la curent cu amănuntele legate de scrisoarea tip Zodiac. Pe de altă parte, ea îi relată rezultatele autopsiilor lui Pembroke și Canney. Din păcate, expunerea detaliilor nu avu darul să le spulbere nedumeririle.

— Deci ucigașul vrea să ne fie limpede că el *nu* este Zodiac, deși pare să-l imite într-o oarecare măsură în ceea ce privește uciderea Rhondei Taylor, spuse ea. Ce înțelegi din asta?

King își clătină capul.

— Se pare că aceste crime sunt doar salva de deschidere.

— Crezi că o să apară încă o scrisoare?

— Da, și încă repede. Și, cu toate că Todd nu este convins de asta, sunt sigur că o să fie vorba de Canney și de Pembroke. El are de gând să discute cu Lulu Oxley și să obțină mai multe informații despre Rhonda Tyler.

Michelle își aținti privirile asupra parbrizului.

— Și noi cu ce începem?

— Cu familia Battle. Am sunat și am stabilit o întâlnire. Îi azvârli lui Michelle o privire fugară. Avem de făcut o treabă pentru care suntem plătiți, nu-ți amintești? Tăcu o vreme, apoi adăugă: Astăzi am trecut deja prin multe. Ești sigură că vrei să dai piept și cu asta?

— După tot ce-am văzut, cât de răi pot fi acești Battle?

— S-ar putea să fii surprinsă.

Capitolul 14

Reședința familiei Battle se afla pe culmea unui deal impunător. Era o clădire cu mai multe corpuri, cu trei etaje, construită din cărămidă, piatră și șindrilă, înconjurată de hectare de iarbă de culoarea smaraldului, din care, ici-colo, se înălțau copaci bătrâni. Valora bani grei, cu toate că grămezile de bani gheață din care fusese clădită nu erau îngreunate decât de trecerea câtorva decenii. King și Michelle se opriră în fața unor porți masive, din fier forjat. Alături de aleea asfaltată, se afla o cabină telefonică, fixată de un mic stâlp negru. King lăsă în jos geamul mașinii și apăsă butonul alb din cabină. Imediat, o voce îi răspunse și, un minut mai târziu, porțile culisară, deschizându-se, iar King demară, trecând printre ele.

— Bine ai venit la Casa Battle, spuse el.

— Așa o numesc ei?

— Nu, asta numesc eu o glumă.

— Zici că o cunoști pe Remmy Battle?

— În măsura în care presupun că o cunoaște toată lumea. Și, de vreo câteva ori, am jucat golf cu Bobby. E un tip sociabil și dominator, dar mingiile lui sunt imbatabile și are un comportament dezgustător când se întâmplă să intri în conflict cu el. Remmy e genul care nu cedează decât câte un vârf de unghie și numai în condițiile impuse de ea. Și, dacă o scoți pe ea din sărite, numai un urolog și un set complet de miracole te mai repun pe picioare.

— Cum s-a pricopsit cu un nume ca Remmy?

— E un diminutiv de la Remington. Din câte am auzit eu, se pare că, pentru taică-su, asta era marca favorită de carabină. Toți cei care o cunosc sunt de părere că numele i se potrivește.

— Cine și-ar fi putut închipui că, într-un oraș atât de mic, trăiesc atât de multe persoane interesante? Michelle cuprinse cu privirea clădirea impresionată care le apăruse înainte. Uau, e o locuință fantastică.

— Da, în ceea ce privește exteriorul. O să te las să-ți spui părerea și despre interior.

Bătură la ușa din față și, aproape imediat, le deschise un bărbat

solid, musculos, de vârstă mijlocie, îmbrăcat cu pulover galben, tricotat, o cămașă albă, o cravată simplă și pantaloni negri. Se prezentă spunându-le că se numea Mason. Și îi informă că doamna Battle avea câteva lucruri de pus la punct, și urma să-i întâlnească, în scurt timp, pe terasa din spate.

După ce Mason îi lăsa să intre, Michelle privi în jur, studiind acel interior care îi tăia răsufierea. Nu se îndoia că toate cele pe care le vedea erau foarte scumpe. Cu toate acestea, totul era impregnat de o modestie care o surprinse.

— Sean, interiorul este superb, șopti.

— Nu vorbeam despre *acest* interior, ripostă el, murmurând. Mă refeream la cei care îi respiră aerul.

Odată ajunși pe terasa din spate, dădură cu ochii de o masă pe care se aflau atât ceai fierbinte cât și ceai rece, aperitive și băuturi. Mason îi turnă fiecăruia băutura preferată, apoi plecă, închizând, în liniște, ușile cu geam în urma lui. Temperatura era în jur de șaptezeci de grade, căldura soarelui era plăcută și, ca urmare a ploilor abia încheiate, aerul era umed și cald.

Michelle sorbi din ceaiul ei cu gheață.

— Mason e un fel de majordom?

— Da, e alături de ei dintotdeauna. Iar acum este considerat mai mult decât un majordom.

— Atunci, le e confident? Asta ar putea fi folositor pentru cercetările noastre.

— Probabil le e prea devotat pentru asta, îi răspunse King. Pe de altă parte, niciodată nu poți ști care sunt limitele loialității dacă nu întrebi și se recomandă să poți oferi ceva care s-o înlocuiască.

Auzind un zgomot de apă, se apropiară amândoi de balustrada de fier care înconjura parțial terasa și cercetară cu privirea zona superbă din spatele casei.

Pe aria extinsă destinată distracțiilor pe care o aveau în fața ochilor se aflau o foișor de piatră, o piscină în care o duzină de adulți s-ar fi putut lăfăi în voie, o zonă acoperită în care se putea prânzi și un bazin imens, de formă ovală, construit din cărămizi și dale de piatră.

— Întotdeauna m-am întrebat cum trăiesc de fapt bogății, spuse Michelle.

— Exact ca noi ceilalți, cu excepția faptului că o duc cu mult mai bine.

Din apa de un albastru limpede, și evident încălzită, a bazinului, tocmai ieșea o femeie tânără, într-un slip tanga care o punea în valoare. Părul îi era lung și blond, avea cam un metru șaptezeci, și rotunjimile și sânii ei atrăgeau privirile. Mușchii picioarelor, ai brațelor și ai umerilor erau bine conturați și un inel prins de ombilic îi împodobește stomacul plat. Când se aplecă să ia un prosop, putură să observe că avea un tatuaj mare pe una din fesele parțial expuse privirii.

— Ce reprezintă tatuajul de pe fund? întrebă Michelle.

— E numele ei, răspuse King. Savannah. O privi pe tânăra care se ștergea cu prosopul. E uluitor modul în care pot scrie pe piele, și cu litere cursive pe deasupra.

— Poți să vezi asta de aici? întrebă Michelle, înălțându-și sprâncenele.

— Nu, am văzut tatuajul mai demult. La o petrecere în piscină, se grăbi să adauge.

— Aha. Și-a scris numele pe fund. La ce bun, ce, așa bărbații nu o uită?

— Mă străduiesc din greu să nu mă gândesc care a fost motivul.

Savannah își ridică privirea, îi zări și le făcu semn cu mâna. Își trase pe ea o rochie transparentă, își lăsa picioarele să alunece în niște papuci și urcă scările de cărămidă, îndreptându-se către ei.

Când ajunse sus, îl îmbrățișă pe King ca și cum ar fi ținut neapărat să-și împlânte în pieptul lui sânii voluminoși. Privite de aproape, trăsăturile ei nu erau la fel de desăvârșite ca rotunjimile trupului, nasul, bărbia și maxilarele aveau contururi un pic prea ascuțite și neregulate, dar asta însemna să cauți nod în papură, decise Michelle. Savannah Battle era o femeie foarte frumoasă.

Savannah îl măsură pe King cu priviri admirative.

— Fără glumă, Sean King, de fiecare dată când te văd arăți mai bine decât înainte. Ei, cum se poate considera că asta e corect? Noi, femeile, continuăm să îmbătrânim, spuse, în acel stil târăgănat al sudiștilor, care i se păru lui Michelle extrem de afectat.

— Ei bine, e sigur că tu nu trebuie să-și faci griji pentru asta,

replică ea, întinzându-i mâna. Eu sunt Michelle Maxwell.

— O, ești o dulce, zise Savannah, pe un ton care nu era dulce de loc.

— Felicitări pentru absolvire, rosti King. Colegiul William and Mary, corect?

— Tata a vrut întotdeauna să merg la facultate și am făcut-o, deși nu aș putea spune că mi-a plăcut. Se așeză și își șterse alene picioarele bine proporționate, gest pe care Michelle îl consideră merit să îl seducă pe King. Apoi începu să înfulece sanvișurile mici.

— Ce facultate ai absolvit? întrebă Michelle, gândindu-se că tânăra își obținuse probabil diploma fie ca șefă a majoretelor, fie ca organizatoare a petrecerilor, sau poate că avea ambele calificări.

— Inginerie chimică, veni replica ei surprinzătoare și mormăită. Se părea că nimeni nu o învățase pe biata fată să nu vorbească cu gura plină. Ingineria l-a îmbogățit pe tata și presupun că trebuie să-i calc pe urme.

— Ne pare rău pentru ceea ce am auzit că i s-a întâmplat lui Bobby, zise King, cu voce scăzută.

— E rezistent; o să scape și din asta, spuse ea, plină de încredere.

— Se vorbește că s-ar putea să începi să trăiești pe cont propriu, rosti King.

Chipul ei se întunecă.

— Mă aștept ca oamenii să se distreze încercând să ghicească ce am de gând să fac. Fundația Păpușica Battle, adăugă, cu amărăciune.

— N-a vrut să spun așa ceva, Savannah, zise King, cu blândețe.

Ea îi respinse scuzele cu o lovitură de carate dată în aer.

— M-am izbit de asta de când mă știu, n-are cum să înceteze acum, nu-i așa? Am propria mea metodă de a-mi croi singură un drum în viață, deși nu e întotdeauna ușor să faci așa ceva când ai părinți ca ai mei. Dar vreau să realizez eu însămi ceva. Nu vreau să trec prin viață cumpărându-mi fericirea cu cartea de credit.

Pe măsură ce asculta, Michelle realiza că părerea ei despre tânăra femeie se schimba în bine.

Savannah se lovi cu palma peste gură și spuse:

— Știu de ce ați venit. E vorba de Junior Deaver, corect? Nu-mi pot imagina de ce a făcut ceva atât de stupid. Cum adică, mama ar fi

trebuie să privească în altă parte în timp ce el pleca cu verigheta ei? Asta nu se poate.

— Poate că n-a făcut-o el, zise King.

— Sunt sigură că el a făcut-o, ripostă ea, ștergându-și părul ud. După câte am auzit, a lăsat în urmă atât de multe dovezi, încât ar fi fost același lucru dacă s-ar fi așezat pe podea și ar fi așteptat să vină poliția să-l aresteze. Își îndesă în gură încă un sandviș și își umplu mâna cu felioare crocante de cartofi.

— Nu te mai îndopa ca un porc nenorocit, Savannah, spuse o voce tăioasă. Și, în timp ce faci asta, încearcă să stai ca o doamnă, dacă se întâmplă să ai idee care e sensul acestui concept.

Savannah, care stătea pe scaun gârbovită și crăcănată, ca o curvă la pândă, se îndreptă imediat și își trase rochia peste genunchi.

Remington Battle păși pe terasă tot atât de plină se sine ca o legendă de pe Broadway, convinsă de puterea ei de a domina asistența fără niciun efort.

Era îmbrăcată impecabil, cu o fustă plisată, de un alb strălucitor, care cobora cu câțiva centimetri sub genunchi. Purta pantofi de lac cu tocuri joase, eleganți, deși conservatori. Bluza de un albastru rece era parțial acoperită de un pulover alb, drapat în jurul umerilor. Era mai înaltă decât fiica ei – având cam înălțimea lui Michelle – și părul ei vopsit castaniu era aranjat de o mână expertă, așa cum îi era și machiajul. Avea trăsături puternice, într-adevăr, și în mod evident prea autoritare. Michelle bănuî că, în tinerețe, Remmy fusese, probabil, chiar mai frumoasă decât fiica ei. Acum, la șaiszeci de ani trecuți, era încă o femeie prezentabilă. Cu toate acestea, ochii ei erau cei care captau și rețineau atenția: în parte de vultur, în parte de uliu, și la fel de intimidanți ca iadul.

Remmy dădu mâna cu King, apoi îi fu prezentată lui Michelle. Cea din urmă se simți inspectată de privirea ei aspră și bănuî că Remmy Battle o învinovăța pentru îmbrăcămintea ei neglijentă, pentru inexistența machiajului și pentru părul răvășit de vânt. Dar nu avu prea mult timp în care să mediteze asupra acestui aspect, pentru că Remmy își abătu încă o dată atenția asupra fiicei sale.

— Pe vremea mea, nu obișnuiam să ne întâmpinăm oaspeții fiind dezbrăcați, rosti, cu răceală.

— Înotam, mamă. Nu obișnuiesc să înot în rochia de seară de la primul bal, i-o înotase Savannah, dar își duse mâna la gură, mestecându-și, nervoasă, o unghie.

Remmy o țintui cu o privire atât de pătrunzătoare, încât, în cele din urmă, Savannah înhăță încă un sandwich, își umplu mâna cu cartofi crocanți, se înroși, bombăni, ca pentru sine, ceva ce lui Michelle i se păru destul de apropiat de „cățea bătrână”, și plecă furioasă, papucii care i se loveau de pavajul de cărămidă părând să reprezinte tot atâtea semne de exclamare.

Remmy Battle se așeză acum și își înotase toată atenția asupra lui King și Michelle.

Amândoi traseră aer adânc în piept când ea îi sfredeli cu privirea. Michelle își însuși astfel primele noțiuni despre Casa Battle. Acum înțelegea exact la ce se referise King când pomenise despre „interior”.

Capitolul 15

— Trebuie să vă cer scuze în numele lui Savannah, spuse Remmy. O iubesc, dar uneori mi-e greu să cred că suntem înrudite prin sânge, sau, la drept vorbind, prin orice altceva.

— E OK, doamnă Battle, zise Michelle, e doar o puștoaică. Toți cei de vârsta ei fac lucruri nebunești.

— Nu e un copil, scrâșni Remmy. Are douăzeci și doi de ani! Este absolventa uneia dintre cele mai cunoscute universități de pe Coasta de Est. Cu inele în buric și tatuaje pe fund. N-am trimis-o pe fata asta la facultate ca să aibă unde să-și piardă afurisita aia de minte!

Michelle se uită la King, cerându-i ajutor.

— A, Remmy, ne pare foarte rău pentru ceea ce am auzit că s-a întâmplat cu Bobby. Ce mai face? se interesă King.

— Starea lui continuă să fie critică, răspuse Remmy, pe același ton strident, dar apoi își duse mâna la fruntea ridată și spuse, cu voce mai reținută: Scuzați-mă. Stau aici și mă plâng de Savannah, dar nici eu nu sunt ceea ce s-ar numi ospitalitatea în persoană. Numai că s-au întâmplat atâtea în ultima vreme. Făcu o pauză și adăugă, încet: Bobby a fost mai tot timpul în comă și neisprăviții de doctori nu știau când, sau dacă, o să iasă din ea. Dar apoi a ieșit. Au putut chiar să-l deconecteze de la aparatura de reanimare. Acum două nopți a rostit primele cuvinte.

— Asta trebuie să fie încurajator, spuse King.

— Așa s-ar părea, nu? Numai că era incoerent. Bolborosea tot felul de nume și nimic din ce spunea nu avea sens. Ce naiba, nici măcar nu se știe dacă a intrat din nou în comă sau nu.

— Presupun că doctorilor le e greu să-și dea seama.

— La cât îi plătesc, ar trebui să meargă pe apă și aibă o linie telefonică directă cu Dumnezeu, replică ea, cu amărăciune.

— Noi te-am putea ajuta cu ceva?

— În momentul ăsta, nu ar strica o rugăciune sau două.

Mason își făcu apariția aducând cafea pe o tavă. Turnă o ceașcă pentru Remmy și le oferă câte una lui Michelle și King – care îl refuzară – înainte de a dispărea din nou.

— Nimic nu e mai reconfortant decât o ceașcă cu cafea băută după amiază. Remmy sorbi îndelung și se lăsă pe spate în scaun. Harry Carrick e un avocat al naibii de subtil și Junior e norocos fiindcă îl apără el. Se opri, mai luă o gură de cafea și adăugă: Dar Junior a făcut-o. Știu asta, așa cum aș fi știut-o dacă aș fi văzut totul cu ochii mei.

— Tocmai asta e problema, Remmy, se repezi King. Nu l-ai văzut. Nu l-a văzut nimeni.

Ea îi înlătură observația într-un mod care îi aminti lui Michelle gestul tăios făcut mai devreme de Savannah.

— Dovezile sunt covârșitoare.

— Așa e, chiar *prea* covârșitoare. I s-ar fi putut face o înscenare.

Remmy îl privi pe King de parcă acesta i s-ar fi adresat într-un grai nepământeț.

— Ce om în toate mințile ar vrea să-i facă o înscenare cuiva ca Junior Deaver?

— Acela, oricine ar fi el, care a intrat într-adevăr în casa voastră prin efracție și a furat toate acele bunuri, ripostă King. Și chiar îl vezi pe Junior dosind obligațiuni la purtător și bijuterii sofisticate?

— Nu știa ce era înăuntru. Și a luat și bani gheață. Nu trebuie să fii Einstein ca să-i cheltuești pe ăștia, poți să spui că nu-i așa? replică ea.

— Tot ce vrem este să aruncăm o privire la fața locului și să discutăm cu câțiva oameni. Și, chiar dacă noi lucrăm pentru Harry și Junior, presupun că și tu vrei să fie prins vinovatul.

Remmy zâmbi, dar în ochii ei sticlea o amenințare.

— Presupunerea e corectă, domnule King, numai că vinovatul a fost prins deja. Pe neașteptate, începu să zbiere, împrôșcând cuvintele ca o mitralieră de calibrul cincizeci: Și dacă ticălosul ăla idiot mi-ar spune unde dracu' mi-e verigheta, l-aș putea convinge pe procuror să renunțe la acuzații! Ar fi bine să vă întoarceți la Harry și să-i transmiteți asta! Și pe urmă poate terminăm cu tot rahatul ăsta!

Michelle observă că, atunci când era furioasă, stilul sudist, târăgănat, de a vorbi al femeii devenea mult mai accentuat, dar că, așa cum nu se întâmpla la fiica ei, nu exista nicio umbră de afectare. Își lăsă jos ceaiul cu gheață, pentru că, atunci când Remmy izbucnise, fusese gata să-l scape din mână. Și, pe tăcute, îi mulțumi lui Dumnezeu pentru ca Remington Battle nu era mama ei.

Netulburat, King replică cu voce calmă:

— Bună remarcă, Remmy. Dar acum putem arunca o privire?

Remmy îl privi îndelung. Buzele i se contorsionară, ca și cum ar fi încercat să-și stăpânească mânia. Pentru o clipă, Michelle se gândi că urma să-și azvârle cafeaua reconfortantă în capul lui King. „Poate ar trebui să treci la cafea decofeinizată“, i se adresă Michelle, în gând.

În cele din urmă, Remmy se ridică de pe scaun și le făcu semn să o urmeze.

— Vă conduc chiar eu, ce dracu.

Capitolul 16

Remmy Battle îi conduse pe King și pe Michelle înăuntru și apoi, pe scara principală, până la etajul al treilea. Casa părea să fi fost mărită de-a lungul timpului, observă Michelle, noi aripi pornind din corpul central, mai vechi.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Remmy spuse:

— Casa asta a fost în construcție vreme de decenii. Mulți dintre prietenii noștri au reședințe superbe în toate colțurile lumii, dar Bobby nu și-a dorit-o niciodată decât pe asta. E construită într-un potpuriu de stiluri și unele holuri se termină cu un perete, dar mie – se opri și se corectă imediat – nouă ne place așa cum e.

Ajunseră în fața unei uși pe care Remmy le-o deschise, lăsându-i să între.

Încăperea era mare, frumos mobilată, zugrăvită în culori plăcute, și avea un șir de ferestre. Una dintre acestea părea să fie nouă.

Remmy le-o arătă.

— Pe acolo a intrat. Poliția susține că a folosit o rangă. Până la urmă, mi-au spus că pot să repar stricăciunile.

Privirea lui King zăbovi asupra ramei crăpate a unei picturi plasate pe una din noptiere. Geamul fusese împins către exterior. O luă în mână.

— Ce s-a întâmplat cu asta?

Remmy se încruntă.

— Era pe o măsuță aflată lângă fereastră. S-a spart când a intrat Junior pe acolo. Încă n-am reușit s-o dau la reparat.

În interiorul ramei stricate, King și Michelle văzură desenul unui băiețandru. Era sfâșiat exact pe mijloc.

— Cine este? se interesă King.

— E portretul lui Bobby Jr. N-am să-l iert niciodată pe Junior pentru că l-a distrus.

King lăsă din mână pictura.

— Am înțeles bine că în dulapul tău era un fel de sertar secret?

Remmy dădu din cap și-i făcu semn să o urmeze. Dulapul era plin de compartimente riguros proiectate și hainele, poșetele, pantofii,

pălăriile și celelalte accesorii vestimentare erau așezate într-o ordine desăvârșită.

King privi cu sinceră admirație lucrurile minuțios aranjate. Și el își ținea lucrurile într-o ordine perfectă, ceea ce Michelle știa foarte bine. Ea îi observă expresia de totală încântare și, când Remmy se uita în altă parte, îl bătu ușurel pe braț și mimă un tremur orgasmic, ca și savurarea țigării de după o partidă de sex.

— Unde se afla sertarul ascuns, dacă nu te deranjează întrebarea? spuse King, după ce îi aruncă partenerei sale o privire încrunțată.

Remmy trase puțin unul dintre sertare, și apoi apăsă pe partea frontală a unei piese de lemn aflate chiar sub el. Aceasta se ridică, dând la iveală un mic spațiu, lat de vreo patruzeci și cinci de centimetri și adânc de șaizeci.

— O fațadă falsă, explică Remmy. Pare să fie vorba de lemn masiv, dar, când tragi sertarul de deasupra, este armată o pârghie existentă în fațada falsă. Când apeși în colțul din dreapta sus al acesteia, acționezi asupra pârghiei și ascunzătoarea se deschide.

King examinează mecanismul cu atenție.

— Foarte ingenios.

— Întotdeauna mi-am dorit un dulap cu sertar secret, spuse Remmy. Încă de când eram doar o fetiță.

— Dar cel care v-a jefuit nu știa cum să-l deschidă, nu? spuse Michelle.

— Junior Deaver nu știa cum să-l deschidă, o corectă ea. Aproape toate sertarele de aici au fost făcute praf. Reparația m-a costat bani frumoși. O să menționez aspectul la procesul lui Junior de la curtea civilă. Fiți siguri de asta și spuneți-o și lui Harry.

— Dar cum se face că, în afară de dumneavoastră, mai știa și altcineva de existența ascunzătorii secrete? vru să afle Michelle.

— De-a lungul anilor, s-ar putea să fi scăpat câte o vorbă despre asta. Nu mi-am făcut probleme, pentru că avem ceea ce eu, cel puțin, credeam că este un sistem de alarmă de prima mână.

— Și atunci era în funcțiune? întrebă King.

— Da, numai că nu există detectoare de mișcare la etajul al treilea, și nici ferestrele de aici nu sunt supravegheate. Sistemul a fost instalat cu ani în urmă, după ce aproape că s-a întâmplat o tragedie.

Presupun că atunci teoria a fost că bărbații de calitate a doua nu se aventurează până la etajul al treilea, adăugă, cu dezgust.

— Ce tragedie era să se întâmple? întrebă King.

Remmy se întoarse către el.

— Fiul meu Eddie a fost răpit.

— N-am auzit niciodată despre asta, zise el.

— S-a întâmplat acum mai bine de douăzeci de ani, când el era încă la facultate.

— Dar, evident, totul s-a sfârșit cu bine, zise King.

— Da, mulțumesc lui Dumnezeu. Nici măcar n-a fost nevoie să plătim recompensa de cinci milioane de dolari.

— De ce? întrebă Michelle.

— FBI-ul a dat de urma răpitorului și l-a ucis într-un schimb de focuri. De fapt, Chip Bailey, agentul FBI care l-a salvat pe Eddie și l-a împușcat pe răpitor, locuiește în apropiere. Încă mai lucrează pentru FBI, în Charlottesville.

— Așadar, atunci când a avut loc spargerea, aici nu era nimeni? spuse King.

Remmy se așază pe marginea patului lat, cu baldachin, bătând darabana, cu degetele ei lungi și subțiri, pe unul din picioarele sculptate ale acestuia.

— Savannah nu se întorsese de la facultate. A terminat astă iarnă, dar s-a hotărât să mai rămână, să se distreze după absolvire. Cu siguranță, se poate spune că fetița mea se dă în vânt după distracții. Eddie și Dorothea ieșiseră în oraș. Mason, ajutorul nostru în gospodărie, și Sally, fata care se ocupă de grajduri, locuiesc în casa care se află departe, pe terenul din spate. Oricum, ei nu puteau observa nimic. Ferestrele mele dau către o zonă izolată.

— Deci stați singură în toată casa? întrebă Michelle.

— Împreună cu Bobby! făcu ea, sfidătoare. Copii noștri sunt mari. Ne-am făcut mai mult decât datoria oferindu-le prietenilor și rudelor un loc în care să stea. De-a lungul anilor, casa asta mare a fost, aproape întotdeauna, plină. Acum este doar căminul nostru.

— Dar, în noaptea jafului, casa *era* goală, spuse King. Am înțeles bine că erai la spital, cu Bobby?

— Așa e, eram la spitalul din Wrightsburg.

— Dar ni s-a relatat că v-ați întors aici abia în jurul orei cinci dimineața, zise Michelle. Orele de vizită mi se par destul de înaintate.

— Am dormit acolo, într-o cameră pe care spitalul mi-a pus-o la dispoziție, pe același hol cu salonul lui Bobby, îi explică Remmy.

— Foarte frumos din partea lor, comentă Michelle.

— Draga mea, numele noastre sunt trecute pe clădirea aia, spuse Remmy, cu falsă politețe. Și adăugă, cu voce mult mai tăioasă: Cinstit vorbind, pentru cincisprezece milioane de dolari, era cazul să facă măcar atâta lucru.

— Oh, făcu Michelle, prostește.

— Poliția mi-a spus că toate indiciile, inclusiv amprente, conduc către Junior.

— Dar el lucra aici, spuse King. Asta poate explica amprenta.

— Au găsit-o în exteriorul unuia din geamurile ferestrei forțate. L-am angajat pe Junior ca să lucreze în interiorul dormitorului, nu în afara blestematei ăleia de ferestre.

— Și am înțeles că au fost furate și lucruri din dulapul lui Bobby.

— A fost spart și s-a pătruns înăuntru.

— Și ce lipsește? întrebă Michelle.

— Vino, poți să vezi cu ochii tăi.

Îi conduse afară din dormitorul ei și către capătul holului, unde deschise o altă ușă. Se pomeniră într-o cameră care duhnea a țigară și a fum de pipă. Michelle observă că era o începere excesiv de masculină. Deasupra căminului era agățat un suport pentru carabine, deși în el nu se afla nicio armă. Pe un alt perete erau fixate două săbii vechi. Erau puse una de-a curmezișul celeilalte, formând un X amplu. Existau și câteva picturi în ulei, înfățișând niște cai superbi. Într-un colț era un suport de care atârnav câteva pipe destul de uzate. În alt colț, erau un birou de campanie și un scaun. Patul era îngust și pe noptiera de lângă el se aflau o grămadă de reviste de pescuit, de vânatoare și științifice. Un perete întreg era acoperit de fotografiile lui Bobby Battle. Era un bărbat înalt, cu pieptul vânjos, păr ondulat și trăsături ca de piatră. Cele mai multe dintre fotografiile erau făcute fie la pescuit, fie la vânatoare, dar exista una în care sărea dintr-un avion și o alta în care pilota un elicopter. Remmy își flutură mâna în fața nasului.

— Îmi cer scuze pentru miros. Am aerisit timp de două zile, dar încă persistă. Probabil că s-a impregnat în covoare și în mobilă. Bobby se dă în vânt după pipele sale și după țigări.

În timp ce Michelle inspecta din priviri bârlogul lui Robert E. Lee Battle, imaginile acestuia păreau să se desprindă din fotografii, plutind către ea: un bărbat voinic ca un urs, care trăise luptându-se cu viața și nu luase prizonieri. Faptul că un astfel de om zăcea acum în comă, cu perspectiva sumbră de a nu-și mai reveni niciodată, o făcea să se simtă deprimată, deși nu îl întâlnise niciodată și era dezgustată de reputația lui de fustangiu.

Michelle arată către câteva fotografii în care Battle era înconjurat de grupuri mari de oameni.

— Cine sunt toți aceștia?

— Unii dintre angajații lui Bobby. A fost un inginer transformat în om de afaceri. Are peste o sută de brevete de invenție. Uitându-te în camera asta, ai putea crede că soțul meu s-a distrat tot timpul și nu a muncit de loc, dar, mai presus de orice altceva, Bobby este un om care a muncit din greu. Lucrurile pe care le-a inventat sunt cele care l-au umplut de bani.

— Când v-ați cunoscut? întrebă Michelle. Și se grăbi să adauge: Știu că este o întrebare personală, dar pare un bărbat atât de fascinant.

În ciuda așteptărilor, Remmy nu putu să nu zâmbească.

— Acum patruzeci și cinci de ani, a intrat în magazinul de confecții al tatălui meu, din Birmingham, Alabama, și a declarat că mă văzuse cu mai multe ocazii, că eram cel mai frumos lucru pe care își odihnisse vreodată ochii și că avea de gând să se însoare cu mine. Și vroia doar ca tatăl meu să știe asta, deși spunea că nu venise să-i ceară încuviințarea, așa cum era, și cum încă mai este obiceiul, pe acolo. Spunea că singura persoană pe care dorea să o convingă de bunele sale intenții eram eu. Ei bine, m-a convins. Aveam doar optsprezece ani și nu știam mare lucru despre viață, dar nimeni nu mi-a impus ce să fac. Dar, până la urmă, el m-a cucerit.

— Exact ca un vârtej, spuse King.

— Era cu zece ani mai vârstnic decât mine. Când ne-am căsătorit, nu făcuse cine știe ce avere, dar avea inteligența și energia necesare.

Era deosebit. Și, cu toate acestea, mă dorea pe *mine*.

Rostise ultimele cuvinte cu o neașteptată modestie.

— Ei, nu se poate spune că nu meritai osteneala, spuse King, cu sinceritate.

— Presupun că mă număr printre puținii oameni care au avut curaj să-l înfrunte. Ei, ca toți ceilalți, am avut și noi suișuri și coborâșuri, adăugă Remmy, cu voce scăzută.

Apoi deschise o ușă și le făcu semn să între.

— Dulapul lui Bobby.

Spațiul era mai mic cel ocupat de dulapul soției sale, dar compartimentarea era mai sofisticată.

Remmy împinse deoparte niște pantaloni care atârnav de o bară și le arătă partea laterală a unui compartiment, unde o tăblie de lemn fusese sfărâmată.

— Acolo este un locaș secret, cam de același dimensiuni cu cel din camera mea. Unul din sertarele acestui compartiment adânc nu ajunge până la fund, înțelegeți. Este o soluție ingenioasă, pentru că, din față, nu-ți dai seama cât de lungi sunt sertarele. Și nu poți vedea mica gaură de cheie din partea laterală dacă nu știi unde să o cauți. Eu am intrat aici de un milion de ori. Și nu am observat-o niciodată.

King îi aruncă o privire fugară.

— Adică nu știai că Bobby avea un sertar secret?

Remmy arăta ca o femeie care înțelesese mult prea târziu că dezvăluise mult prea multe.

— Nu, nu știam, spuse.

— Ce s-a furat?

— Ce importanță are? scrâșni ea. Știu ce s-a furat de la mine.

— Remmy, vrei să spui că nu știi ce ținea Bobby aici înăuntru? întrebă King.

Pentru o lungă clipă, ea păstră tăcerea. Și, când răspunse, o făcu pe un ton abătut.

— Nu, nu știam.

Capitolul 17

— OK, zise Michelle după ce părăsiră casa. Un psihiatru ar putea scrie o carte întregă despre relația dintre Savannah și Remmy.

— Faptul că nu știe ce era în sertarul secret al lui Bobby o scoate pe femeia asta din minți al dracului de rău, spuse King, aruncând o privire îndărăt, către vilă.

— Și numai dulapul ei era spart în întregime, nu și al lui Bobby. Asta e foarte important.

— Corect. Spărgătorul știa unde se află ascunzătoarea secretă a lui Bobby, dar nu avea cheia.

Înainte de a părăsi casa, stătuseră de vorbă cu Mason și cu celelalte persoane care se ocupau de gospodărie. Între răspunsurile lor exista o concordanță incredibilă: în noaptea jafului, erau cu toții în casa din spate, nu văzuseră și nu auziseră nimic.

King și Michelle se urcaseră în mașină, dar, în loc să plece, King își încadraseră Lexus-ul pe drumul asfaltat care ducea către partea din spate a proprietății.

— Unde mergem? întrebă Michelle.

— Am cunoscut-o anul trecut pe Sally Wainwright, femeia care se ocupă de grajduri, la un eveniment hipic. Mergem s-o întrebăm dacă ea a văzut sau a auzit ceva în noaptea aia.

Sally avea în jur de douăzeci și cinci de ani, era atrăgătoare, minionă, dar cu o constituție robustă, cu părul lung și castaniu strâns într-o coadă de cal. Când apăru mașina în care se aflau King și Michelle, tocmai curăța un grajd. Își șterse transpirația de pe față cu o bucată de pânză și se apropie de automobil.

— Probabil nu-ți amintești de mine, începu King. Am petrecut o zi împreună, anul trecut, la Charlottesville, la spectacolul de dresaj organizat în scopuri caritabile.

Pe fața lui Sally se așternu un zâmbet larg.

— Bineînțeles că-mi amintesc de tine, Sean. Se uită spre Michelle. Tu și doamna Maxwell sunteți deja faimoși.

— Sau cu o faimă proastă, ripostă King. Își îndreptă privirile asupra grajdurilor și a cailor, și întrebă: Deci mulți din familia Battle

încă mai călăresc?

— Dorothea n-a făcut-o niciodată. Eddie o face, câte puțin. S-a implicat în repunerile în scenă ale Războiului Civil, așa că trebuie să se mai urce în șa din când în când.

— Te ocupi și tu cu așa ceva? întrebă Michelle.

Sally râse.

— Eu sunt din Arizona. Pot să nu mă prea sinchisesc de Războiul Civil.

— Văd că Savannah e acasă. Ea obișnuia să călărească la concursuri, nu-i așa?

O expresie ușor iritată se așternu, în treacăt, pe fața lui Sally.

— Da, obișnuia.

King rămase în expectativă, vrând să vadă dacă Sally urma să explice cumva comentariul ei făcut în doi peri.

— E o călăreață foarte bună. Nu e la fel de îndemânică când e vorba să curețe grajdurile, să țesale caii și să aibă de-a face cu oameni care nu au crescut mâncând cu linguri de argint.

Sally tăcu brusc, speriată, gândindu-se că o luase gura pe dinainte.

— Nu-ți face griji, Sally, spuse King, încurajator. Știu exact ce ai vrut să spui.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

— Doamna Battle călărește?

— Sunt aici de cinci ani și, în tot timpul ăsta, nu s-a urcat în șa nici măcar o singură dată. Sally se sprijini de grebla pentru bălegar. V-am văzut îndreptându-vă către vilă. Faceți doar o vizită?

King îi povesti de ce se aflau acolo și chipul lui Sally se înnegură când aruncă o privire îngrijorată în direcția clădirii principale a reședinței.

— Nu știu nimic despre asta, spuse.

— Presupun că ai stat în casa în care locuiești, împreună cu Mason și cu ceilalți în tot acel timp.

— Chiar așa, zise ea. Mă culc devreme. Trebuie să mă trezesc imediat ce se crapă de ziuă.

— Nu mă-ndoiesc. Ei bine, dacă ți se întâmplă să afli ceva, să mă anunți.

Îi întinse una din cărțile lui de vizită. Ea nici măcar nu o privi.

— Nu știi nimic, Sean, chiar nu știi.

— OK. L-ai văzut vreodată pe Junior Deaver prin împrejurimi?

Ea ezită, apoi spuse:

— De vreo două ori. Când lucra aici.

— Ai stat vreodată de vorbă cu el?

— Poate o dată, răspunse ea, evaziv.

— OK, Sally, îți dorim o zi bună.

Demarară. În oglinda retrovizoare, King zări o Sally foarte agitată.

— Ne ascunde ceva, zise Michelle.

— Așa e, răspunse King.

— Și acum, încotro?

King îi arătă o casă mare, aflată de partea cealaltă a gardului din scânduri.

— Trebuie să mai vorbim cu încă doi Battle și pe urmă putem considera ziua încheiată, rosti.

Capitolul 18

— Deci așa arată o clădire în care se țineau trăsurile, spuse Michelle după ce coborî din mașina lui King, uitându-se la construcția de cărămidă care se întindea pe vreo 450 de metri pătrați. Mi le-am imaginat, întotdeauna, mult mai mari, adăugă, cu sarcasm.

— Presupun că depinde de dimensiunile atelajelor.

King se uită la un break Volvo argintiu, ultimul model, parcat în curte.

— Asta e mașina lui Eddie.

— Lasă-mă să ghicesc, ești clarvăzător?

— Nu, dar văd, în spate, o uniformă de soldat confederat și șevaletul unui pictor.

Eddie Battle fu cel care le deschise ușa și îi pofti înăuntru. Era un bărbat voinic, având cel puțin un metru nouăzeci și peste o sută de kilograme de mușchi. Avea părul rebel, des și negru, ochii uimitor de albaștri și trăsături puternice, marcate de trecerea vremii. Michelle observă că moștenise părul tatălui său iar ochii și gura erau ai mamei. Totuși, nu avea nimic din asprimea și din rezerva ei glacială. Mai mult decât atât, manierele lui copilărești erau agreabile. Îi amintea de un surfer chipeș, ceva mai bătrân, din California.

Le strânse mâinile și îi pofti să ia loc în camera de zi. Antebrațele lui cu mușchi puternici și vene groase erau pătate de culori și purta ceea ce păreau să fie cizme de cavalerie, în care își vârâse blugii decolorați. Cămașa sa albă de lucru avea mai multe găuri și numeroși stropi de culoare. Și era și nebărbierit. Părea să fie opusul fiului unui om bogat.

Chicoti când observă că Michelle se uita lung la încălțările lui.

— Am fost ucis săptămâna trecută, în timpul unui atac prost condus asupra pozițiilor fortificate unioniste din Maryland. Am vrut să mor cu cizmele în picioare și nu sunt în stare să-mi mobilizez forțele ca să mi le scot. Mă tem că biata Dorothea e din ce în ce mai supărată pe mine.

Michelle zâmbi și King spuse:

— Te întrebă probabil de ce suntem aici.

— Nicidecum. Mama a telefonat acum câteva minute. M-a pus la curent. Mă tem că nu vă pot spune prea multe. Noi eram plecați când a avut loc spargerea aia. Dorothea era la Richmond, la o convenție Realtor. Iar eu m-am luptat cu înverșunare, vreme de două zile, într-o reconstituire, la Appomattox, și pe urmă m-am urcat în mașină și m-am dus întins până în Tennessee, ca să pot vedea Smoky Mountains în lumina zorilor. Pictam un peisaj, explică.

— Pare să fi fost destul de obositor, zise Michelle.

— Nu tocmai. Eu călăresc, o fac pe soldatul și mă refugiez în pictură. Sunt un puști care nu a fost niciodată nevoit să se maturizeze. Presupun că părinții mei suferă când văd ce s-a ales de mine, dar sunt un artist bun, deși nu am să fiu niciodată un artist mare. Iar în weekenduri mă joc de-a războiul. Sunt privilegiat și norocos și știu asta. De aceea, încerc să fiu modest și să-mi fac o autocritică aspră. De fapt, am o grămadă motive, și pentru una și pentru alta. Zâmbi din nou, arătându-și dinții, atât de perfecți ca formă și culoare încât Michelle conchise că erau îmbrăcați cu toții.

— Fără îndoială, ești sincer în ceea ce te privește, îi spuse.

— Păi, sunt fiul unor oameni fabulos de bogați, n-am fost niciodată nevoit să muncesc ca să-mi câștig existența. Nu-mi dau aere și, când fac ceva, mă străduiesc s-o fac cât mai bine. Totuși, știu că nu sunteți aici ca să discutăm despre asta. Așa că, dați-i drumul, întrebați-mă.

— L-ai văzut vreodată pe Junior Deaver prin împrejurimi? se interesă King.

— Bineînțeles, a făcut o grămadă de treburi pentru părinții mei. A lucrat și pentru mine și Dorothea, și n-am avut, niciodată, nici cel mai mic necaz din pricina lui. De asta nu înțeleg treaba cu jaful. Făcea bani buni de pe urma familiei noastre, dar poate că nu destul de mulți. Am auzit că există foarte multe dovezi care fac legătura între Junior și furt.

— Poate chiar prea multe, răspunse King.

Eddie îl privi cu un aer meditativ.

— Înțeleg ce vrei să spui. Cred că am tratat treaba asta cu prea puțină atenție. În ultima vreme, am fost foarte preocupați de alte probleme de familie.

— Așa e. Ne pare rău pentru ceea ce am auzit că i s-a întâmplat tatălui tău.

— E ciudat. Întotdeauna am crezut că o să trăiască mai mult decât noi toți. Și, țineți minte ce vă spun, încă s-ar putea să fie așa. Omul ăsta cade întotdeauna în picioare.

După un moment de tăcere, King spuse:

— Întrebarea care urmează s-ar putea să pară un pic cam jenantă, dar sunt nevoit să o pun.

— Păi, am impresia că întreaga situație este un pic cam jenantă, așa că dă-i drumul.

— După cum se pare, în dulapul tatălui tău exista un sertar secret, al cărui conținut a fost furat. Mama ta nu știa de el, așa că nu știe nici ce ar fi putut fi înăuntru. Știi ceva despre toate astea?

— Nu. După câte știam eu, părinții mei nu au niciun fel de secrete unul față de altul.

— Și, totuși, au dormitoare separate? interveni Michelle, pe neașteptate.

Zâmbetul care lumina fața lui Eddie se stinse.

— Asta-i treaba lor. Nu înseamnă că nu dorm împreună sau că nu se iubesc. Tata fumează și vrea ca dormitorul lui să arate într-un anumit fel. Mama se sufocă din cauza fumului de țigară și îi place ca lucrurile ei să fie aranjate în alt fel. Au o casă mare și pot face în ea tot ce le trăsnește prin cap.

— Ți-am spus că e o întrebare jenantă, se scuză King.

Eddie părea gata să se răstească la ei din nou, dar reuși să se controleze.

— Nu știi nimic despre niciun sertar secret de-al tatei. Dar nu sunt confidentul lui.

— Dar are un asemenea confident? Poate Savannah?

— Savannah? Nu, eu aș șterge-o pe surioara mea de pe lista presupuselor surse de informații interne.

— Presupun că din cauză că a lipsit de acasă, fiind la facultate, sugeră Michelle.

— Ea lipsește mereu de acasă și asta a început cu mult timp înainte de a merge la facultate.

— Înțeleg că voi doi nu sunteți prea apropiați, spuse Michelle.

Eddie ridică din umeri.

— Zău că nu e vina nimănui. Am aproape de două ori vârsta ei și nu avem nimic în comun. *Eu* eram la facultate când s-a născut ea.

— Mama ta ne-a vorbit despre ceea ce ți s-a întâmplat atunci, zise King.

— Adevărul e că nu-mi amintesc prea multe despre asta, spuse Eddie, pronunțând cuvintele cu încetineală. Nu l-am văzut pe cel care m-a răpit decât atunci când mi-au arătat cadavrul lui. Respiră adânc. Am fost foarte, foarte norocos. Mama și tata au fost atât de fericiți când m-au văzut acasă, încât au conceput-o pe Savannah. Sau cel puțin asta e anecdota oficială a familiei.

— Mama ta spune că, de atunci, Chip Bailey vă e prieten bun.

— Mi-a salvat viața. Există vreun mod în care poți să răsplătești așa ceva?

King aruncă o privire către Michelle.

— Înțeleg ce vrei să spui.

Auziră zgomotul unei mașini, care frână imediat lângă ușa din față.

— Trebuie să fie Dorothea. Nu-i place să piardă timpul, zise Eddie.

Uitându-se pe fereastră, Michelle văzu un Beemer mare și negru.

Femeia care coborî din mașină era îmbrăcată cu o fustă neagră, scurtă și strâmtă, cu pantofi și cu ciorapi negri, iar culoarea părului ei ondulat se asorta cu acest ansamblu. Își scoase ochelarii de soare, blagoslovi automobilul lui King cu o privire tăioasă și se îndreptă către ușă.

Dorothea intră în încăpere într-un mod care i se păru lui Michelle o imitație palidă – deși era vorba de o apariție în negru – a stilului lui Remmy Battle. Pe urmă se întrebă dacă femeia mai tânără își imita în mod conștient soacra în această privință. Atât de suplă pe cât o cereau canoanele modei, cu șolduri arcuite, cu fund rotund și ferm și picioare zvelte și sexy, femeia avea un piept disproporționat de amplu, care indica, fără dubiu, o intervenție profesionistă. Pentru chipul ei, gura era puțin cam prea mare, iar pentru tenul ei palid, rujul era un pic cam prea roșu. Ochii ei verzi erau lipsiți de strălucire, dar plini de agerime.

După încheierea schimbului de saluturi și a prezentărilor, Dorothea scoase o țigară pe care o aprinse în timp ce Eddie îi explica

de ce veniseră King și Michelle.

— Mi-e teamă că nu te pot ajuta, Sean, spuse Dorothea, focalizându-și întreaga atenție asupra lui King și părând să-și fi propus să o ignore pe Michelle. Nu eram în oraș când s-a întâmplat.

— Grozav. Fie toată lumea era plecată, fie niciunul din cei care erau aici nu a observat nimic, zise Michelle, provocând-o în mod intenționat.

Ochii de un verde tern se întoarseră încet către ea.

— Îmi pare rău că familia și angajații nu și-au redactat rapoartele referitoare la activitățile criminale ale lui Junior Deaver, rosti, pe un ton glacial și condescendent.

Dacă ar fi închis ochii, Michelle ar fi putut jura că vorbise Remmy Battle. Înainte de a-i putea riposta, Dorothea i se adresă din nou lui King:

— Cred că ești pe o pistă falsă.

— Încerc doar să mă asigur că un om nevinovat nu este trimis la închisoare.

— Încă o dată, sunt de părere că îți pierzi timpul.

King se ridică.

— Ei bine, este sigur că n-o să-l mai răpesc pe al vostru, spuse, pe un ton vesel.

După ce ieșiră, Michelle și King auziră în urmă glasuri ridicate.

Michelle își privi partenerul.

— Fac pariu că reuniunile familiei Battle sunt adevărate scandaluri.

— Sper că n-o să am niciodată ocazia să mă conving.

— Așadar, acum putem considera ziua încheiată? întrebă Michelle.

— Nu, am mințit. Urmează Lulu Oxley, răspuse King.

Capitolul 19

King și Michelle se opriră lângă o rulotă având de două ori lățimea standard, fixată definitiv pe un bloc de zgură aflat la capătul unui drum prunduit. Cablurile electrice și telefonice întinse către ea păreau să-i fie singura legătură cu lumea. Pini crescuți la întâmplare și laurii de munte, sălbatici și piperniciți, formau fundalul dezolant al căminului modest în care locuiau Junior Davies și Lulu Oxley. În fața rulotei stătea, ca o santinelă de două parale, un Ford foarte vechi, ruginit, cu o capotă crăpată, de vinilin, cu o scrumieră plină de mucuri de țigară, cu o sticlă goală de Beefeater pe locul din față și cu număr de înmatriculare murdar, din Virginia de Vest.

Totuși, când coborâră din Lexus, Michelle observă ghivecele cu flori de la ferestrele rulotei și mai multe vase pline cu flori strălucitoare de primăvară așezate pe treptele de lemn care duceau către ușa din față. Rulota însăși părea veche, dar exteriorul era curat și bine întreținut.

King își ridică ochii spre cer.

— După ce te uiți?

— După tornade. Singura data când m-a prins una, eram într-o rulotă în Kansas. În toată zona, nu a fost deranjat nici măcar un fir de iarbă, dar vârtejul ăla a săltat rulota și a dus-o undeva, în Missouri. Din fericire, am ieșit înainte să înceapă călătoria. Dar tipul pe care îl interogam în legătură cu o bancnotă falsificată a preferat să rămână înăuntru. L-au găsit într-un lan de porumb, la șaisprezece kilometri depărtare.

King nu se îndreptă către ușa din față; în loc de asta, ocoli rulota, ajungând în partea ei laterală. Chiar în spate, la vreo cincisprezece metri distanță, se afla o baracă mare, de lemn, înconjurată din trei părți de copaci înfrunziți. Nu avea ușă și putură vedea pereții plini de unelte agățate și compresorul de aer de pe podea. Când se apropiară de construcție, un câine neîngrijit, căruia îi puteai număra coastele, se târî afară din baracă, îi văzu și începu să latre, arătându-și colții îngălbeniți. Din fericire, părea să fie legat de un stâlp bine fixat.

— OK, am studiat suficient de mult împrejurimile, declară King.

În timp ce Michelle urca scările rulotei, o femeie voinică apăru în spatele perdelei ușii.

Părul femeii era voluminos și negru, cu șuvițe argintii. Rochia ei părea să fie un sandviș din scânduri purpurii, lipite peste trupul ei imens, pătrășos, iar fața îi era alcătuită din obraji păstoși, trei bărbii, buze subțiri și ochi mijiți. Pielea îi era palidă și, practic, fără riduri. Făcând abstracție de culoarea părului, ar fi fost greu să-i ghicești vârsta exactă.

— Doamna Oxley? se interesă King, întinzându-i mâna.

Ea îl lăsa cu mâna întinsă.

— Cine naiba vrea să știe?

— Sunt Sean King, iar ea este Michelle Maxwell. Am fost angajați de Harry Carrick ca să întreprindem o investigație în interesul soțului dumneavoastră.

— Asta chiar că ar fi o ispravă, ținând cont să soțul meu e mort de ani de zile, veni replica ei neașteptată. Probabil că o căutați pe fiica mea, Lulu. Eu sunt Priscilla.

— Scuză-mă, Priscilla, spuse King, schimbând o privire cu Michelle.

— S-a dus să-l aducă. Pe Junior, de el vorbesc.

Priscilla sorbi o înghițitură din ceașca cu sigla Disney World pe care o ținea în mână.

— Credeam că e la închisoare, zise Michelle.

Femeia își roti privirea, oprindu-și-o asupra ei.

— A fost. Pentru asta-i făcută *cauțiunea*, drăguță. Am venit tocmai din Virginia de Vest ca să dau o mână de ajutor, să stau cu copiii până iese Junior din încurcătura asta. Dacă o putea. Scutură din capul ei imens. Furt de la oameni bogați. Nu s-a pomenit tâmpenie mai mare, da' Junior a fost un tâmpit toată viața lui.

— Știi cumva când se întorc? întrebă King.

— Iau copiii de la școală, așa că nu poa' să mai dureze mult. Priscilla îi privi cu neîncredere. Da', de fapt, de ce ați venit înapoi?

— Am fost angajați de avocatul lui Junior ca să găsim dovezi în favoarea nevinovăției lui.

— Ei bine, o să aveți cam mult de furcă.

— Adică dumneata crezi că e vinovat? spuse Michelle, sprijinindu-

se se balustradă.

Priscilla o privi fără să-și ascundă dezgustul.

— A mai făcut rahaturi din astea și înainte.

— Ei, poate că de data asta n-a făcut-o el, interveni King.

— Da, și poate că eu port măsura patruș' patru și am o emisiune la televizor.

— Dacă se întorc repede, n-am putea intra să-i așteptăm?

Priscilla ridică pistolul pe care îl ținea în cealaltă mână. Nu-l zăriseră, fiindcă fusese ascuns într-o cută a șoldului ei carnos.

— Lui Lulu nu-i place când primesc pe cineva înăuntru. Și n-am de unde să știu dacă sunteți cine spuneți. Își îndreptă arma către King. Acu' n-am de gând să te împușc, pen' că ești băiat simpatic, da' fii al dracului de sigur că o s-o fac și că n-o s-o uit nici pe micuța ta prietenă sfrijită, dacă o să încercați să faceți vreo prostie.

King își ridică mâinile, sugerând o capitulare.

— Nu-ți facem probleme, Priscilla. Și adăugă, după o pauză: Ai un pistol clasa-ntâi. Un H&K de nouă milimetri, nu-i așa?

— Să fiu a dracului dacă știu, a fost al lu' bărbatu-meu, zise Priscilla. Da' fii sigur că mă pricep să trag cu el.

— O să facem o plimbare prin împrejurimi și o să-i așteptăm, spuse King, coborând scările și trăgând-o pe Michelle după el.

— Așa să faceți. Numa' să nu-mi furați Mercedes-ul ăla de colo, făcu Priscilla în timp ce închidea ușa.

— Prietenă sfrijită? zise Michelle. Mi-ar plăcea să-i vâr pistolul ăla exact în...

King o luă de umeri și o îndepărtă de rulotă.

— Să fim calmi și să ne jucăm de-a detectivii altă dată.

În timp ce mergeau în direcția opusă rulotei, King se aplecă, luă o piatră și o azvârli într-o râpă.

— De ce crezi că Remmy a lăsat așa gaura din dulapul lui Bobby? A angajat pe cineva ca să-l repare pe al ei. De ce nu l-a reparat tot atunci și pe al lui?

— Poate că e supărată pe el și nu vrea să se amestece în treaba asta.

— Și crezi că e supărată pentru că nu a știut de existența sertarului secret sau pentru că nu știe ce era în el?

— Dacă tot am ajuns aici, și pe mine mă obsedează ceva, spuse Michelle. De ce era *verigheta* ei în sertarul ăla? Ne-a tot spus ce bărbat grozav este soțul ei, așa că de ce nu își purta inelul de la cununie? Nu poate fi din cauza sertarului secret. Nu a aflat de el decât după ce i-au fost furate verigheta și celelalte lucruri.

— Poate că îl suspecta pe Bobby că îi ascunde ceva sau poate că aveau probleme. Așa cum a spus Harry, Bobby călca strâmb. Sau poate că ea ne-a mințit.

Lui Michelle îi veni brusc o idee.

— Crezi că Junior a fost angajat de altcineva ca să dea spargerea și să fure ce era în sertarul secret al lui Bobby?

— Cine altcineva, în afară de Bobby, ar mai fi putut ști de existența lui?

— Cel care l-a construit.

King încuviință dând din cap.

— Și care ar fi putut presupune că acolo erau păstrate lucruri de valoare. De fapt, ar putea fi aceeași persoană care a construit și ascunzătoarea lui Remmy. Bobby l-ar fi putut angaja și pentru treaba asta, fără să se ostenească să-i spună soției sale.

— Păi, spuse Michelle, cred că putem elimina ipoteza că Remmy l-ar fi angajat pe Junior ca să pătrundă în casă și să fure ceea ce era în sertarul bărbatului ei. Dacă știa unde este, putea să facă asta singură.

— Dacă știa. Dar poate că n-a știut, sau n-a putut s-o descopere singură, și l-a angajat pe Junior ca să afle asta pentru ea și ca să facă să pară totul o spargere.

— Dar, dacă l-ar fi angajat ea, nu ar fi chemat nicidecum poliția.

King scutură din cap.

— Ba da, dacă Junior a înșelat-o și a furat lucrurile ei în timp ce căuta ascunzătoarea secretă a lui Bobby. Și poate că Junior nu spune încă totul pentru că vrea să vadă cum ies cărțile.

— De ce am început deodată să mă gândesc că ăsta e un caz cu mult mai complicat decât crede toată lumea?

— N-am zis niciodată că ar fi simplu.

Se întoarseră amândoi în direcția furgonetei care tocmai se oprea lângă rulotă.

King aruncă o privire fugară către ocupanții vehiculului, apoi se

uită la Michelle.

— Se pare că Lulu a scos-o la capăt cu cauțiunea. Cel de pe scaunul pasagerului e Junior Deaver. Să vedem dacă putem scoate adevărul de la el.

— După cum au mers lucrurile până acum, nu e cazul să te bazezi pe asta. Se pare că răspunsurile sincere s-au epuizat pe aici.

Capitolul 20

Junior Deaver *arăta* ca un om care trăiește din truda mâinilor sale. Pantalonii și tricoul îi erau împestrițați cu pete de vopsea și păreau să fie permanent acoperiți de praf de tencuială. Avea peste un metru nouăzeci și brațele îi erau groase și puternice, arse zdravăn de soare și acoperite de numeroase cicatrice și zgârieturi și, după numărătoarea lui Michelle, de cel puțin cinci tatuaje care abordau o diversitate de subiecte, de la maică-sa până la Lulu și la Harley-Davidson. Avea părul castaniu și rar și îl purta lung și strâns, la spate, într-o coadă de cal care, din nefericire, îi scotea în evidență firele cărunte și chelia incipientă. Bărbia îi era ascunsă sub o mică țcălie sârmoasă și pe obrajii lui de Moș Crăciun se întinseseră favoriți stufoși. Cu o tandrețe de care Michelle nu l-ar fi crezut în stare, își ridică în brațe cel mai mic copil, o fetiță de șase ani, cu ochi frumoși, căprui și blânzi și cu codițe subțirele, pe care o scoase din furgonetă.

Lulu Oxley era suplă și purta un costum negru, aparent subțire, potrivit pentru o femeie de afaceri, și tocuri joase. Părul ei castaniu era strâns, de degete experte, într-un coc sofisticat și purta ochelari șic, cu rame subțiri, aurite. Într-o mână ținea o servietă iar în cealaltă mânuța unui băiețel care părea să aibă vreo opt ani. Al treilea copil, o fată cam de doisprezece ani, îi urma cărând un ghiozdan imens. Toți copiii purtau uniforma uneia din școlile catolice locale.

King se apropie și îi întinse mâna lui Junior.

— Junior, sunt Sean King. Harry Carrick ne-a angajat ca să acționăm în numele tău.

Junior trase cu ochiul la Lulu, care dădu din cap, a aprobare, și abia apoi luă, în silă, mâna lui King și o strânse. Michelle îl văzu trăgându-se înapoi înainte ca uriașul să-i dea drumul.

— Ea este asociata mea, Michelle Maxwell.

Lulu îi studie pe amândoi cu foarte mare atenție.

— Harry mi-a spus că o să veniți. Abia l-am scos pe Junior de acolo și nu vreau să se întoarcă înapoi.

— Nu intru înapoi, mârâi Junior. Pen' că n-am făcut nimic rău.

Când spuse asta, fetița din brațele lui începu să plângă pe tăcute.

— Ei, na, făcu el. Mary Margaret, acu' nu mai plânge. Tata nu pleacă nicăieri, decât acas'.

Fetița continuă să suspine.

— Mamă, strigă Lulu, vino și ia copiii, auzi?

Priscilla apăru în cadrul ușii, fără armă, și îi goni pe copiii mai mari înăuntru, înainte de a întinde mâinile ca să o ia în brațe pe fetița plângăcioasă.

Apoi îl aruncă lui Junior o privire grăbită:

— Ei, văd că, în vremurile astea, îi lasă pe toți să scape din închisoare.

— Mamă, exclamă Lulu, cu voce ascuțită, acum du-te înăuntru și ai grijă de copii.

Priscilla o lăsă jos pe Mary Margaret și fetița fugi în rulotă. Cu o mișcare a capului, Priscilla îi arătă pe King și Michelle.

— Tipul de vorbește frumos și puicuța lui s-au foit pe aici și au pus o droaie de întrebări. Cică lucrează pentru Junior. Eu zic să le tragi câte-un glonț pe lângă ureche și să le spui să se cărăbănească.

Când auzi cuvântul „puicuță”, King prinse instinctiv mâna lui Michelle, ca s-o împiedice să o sugrume pe femeia mai bătrână.

— Doamnă Oxley, zise el. Așa cum am spus, suntem aici în interesul lui Junior. Deja am fost să discutăm cu Remmy Battle.

— O-la-la, spuse Priscilla Oxley, și își încheie vorbele pufnind. Și cum se simte regina astăzi?

— O cunoști? întrebă King.

— Am lucrat la Greenbrier Resort, în vestul Virginiei. Ea și familia ei veneau acolo cu regularitate.

— Și ea era... pretențioasă? se interesă King.

— Era o durere nobilă în fundul meu gras, declară Priscilla. Și dacă Junior a fost atât de tâmpit încât să fure de la o scorpie ca ea, atunci își merită soarta, oricare ar fi aia.

Lulu își îndreptă arătătorul către ea:

— Mamă, noi avem niște lucruri de discutat cu oamenii ăștia. Se uită în sus, către ușa din față a rulotei, de unde Mary Margaret asculta tremurând de spaimă. Lucruri pe care nu trebuie să le audă copiii.

— Nu-ți face griji din pricina asta, drăguță, zise Priscilla. Le-nșir io toate defectele tatălui lor. O să-mi ia numa' vreo două luni.

— Ei, mamă, nu te apuca să faci una ca asta, spuse Junior, studiindu-și labele picioarelor. Era cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt decât Priscilla Oxley, deși, în ceea ce privește greutatea nu o depășea cu atât de mult, dar atât lui King cât și lui Michelle le era limpede că, în ciuda acestui fapt, soacră-sa îl teroriza.

— Nu-mi spune tu mie Mamă. Io și Lulu am făcut atâtea pentru tine și uite cum ne răsplătești. Băgându-te în bucluc ori chiar ajungând pe scaunul electric!

La auzul acestor vorbe, lacrimile lui Mary Margaret se transformară în urlete cu gura până la urechi, iar Lulu trecu brusc la acțiune.

— Scuzați-mă, li se adresă, politicoasă dar hotărâtă, lui King și Michelle.

Urcă treptele, o înșfăcă pe maică-sa de rochie și le trase în rulotă pe femeia masivă și pe Mary Margaret. Din spatele ușii închise, se auziră țipete înăbușite și voci furioase, apoi se așternu tăcerea. Câteva secunde mai târziu, Lulu reapăru și trase ușa după sine.

— Când bea, mama o ia uneori razna. Îmi cer scuze pentru ea.

— Nu prea mă place, preciză Junior, cu totul de prisos.

— Ce-ar fi să stăm acolo? spuse Lulu, arătând o masă veche de picnic aflată în dreapta rulotei.

După ce se așezară, King le povesti celor doi despre vizita la familia Battle.

— Asta e problema, spuse Lulu, arătând către baraca cea mare din spatele rulotei. I-am spus lui Junior de un milion de ori să pună o ușă la chestia aia și să o încuie.

— Vechea poveste, zise el, cu sfială. Tot lucrând pe la casele ălorlalți, io pentru a mea n-am timp niciodată.

— Dar treaba e, continuă Lulu, că oricine poate să intre.

— Nu și dacă e bătrânu' Luther acolo, făcu Junior, arătând cu capul către câinele care ieșise din nou din baracă și, văzându-și stăpânii, lătra fericit.

— Luther! exclamă Lulu, cu scepticism. Sigur că latră, dar nu mușcă și se rostogolește ca un copilaș când îi aduce cineva de mâncare. Se întoarse către King și Michelle. Are prieteni care vin tot timpul să împrumute unelte. Când nu suntem aici, ne lasă bilețele ca

să ne spună că au de gând să ne aducă lucrurile înapoi și uneori uită să o facă. Și e al dracu' de sigur că Luther nu l-a oprit pe nici unu' din ei, niciodată.

— O să aducă o juma' de duzină de cutii de bere ca mulțumire, sări repede Junior. Îmi sunt prieteni buni.

— Ți-or fi prieteni, da' nu știu cât de *buni*, se aprinse Lulu. Unu' din ei s-ar putea să te fi aranjat.

— Nu, iubito, niciunu' nu mi-ar face mie una ca asta.

— Dar nu trebuie decât să scoatem în evidență suspiciunile pe care le avem, interveni King. Și, dacă juriul o să vadă în asta o alternativă, totul o să fie în avantajul tău.

— Are dreptate, Junior, zise nevasta acestuia.

— Da's prietenii mei. Io n-am de gând să-i bag în bucluc. Știu că ei nu mi-ar face rău. Ce dracu', ei n-avea cum să dea spargerea la Battle acasă. Și, vă spun io, ei n-are de ce să se pună împotriva lu' doamna Battle, asta-i al dracu' de sigur. Io n-am fost la facultate, da-s destul de deștept ca să nu iau blestemata aia de verighetă a cucoanei. Fir-ar să fie, cine are nevoie de tot necazu' ăsta?

— Nu trebuie să faci nimic împotriva prietenilor tăi, sublinie King. Dă-ne doar numele și adresele lor, iar noi o să-i verificăm cu foarte mare discreție. Probabil că au toți alibiuri solide și o să putem trece mai departe. Dar uitate ce e, Junior, prieteni sau nu, până când nu găsim un alt suspect posibil, dovezile împotriva ta sunt destul de convingătoare.

— Fă cum spun ei, Junior, zise soția lui. Vrei să ajungi din nou la închisoare?

— Sigur că nu, iubito.

— Atunci ce-ai de gând? îl privi, rămânând în expectativă.

Fără nicio tragere de inimă, Junior le dădu numele și adresele.

— Acum, Junior, spuse King, cu delicatețe, trebuie să fii sincer cu mine. Noi lucrăm pentru avocatul tău, așa că tot ce ai să ne spui este confidențial, nu mai ajunge și la urechile altora. Făcu o pauză, ca să-și lege cuvintele cu grijă. Ai vreo legătură cu spargerea aia? Nu vreau să spun că ai făcut-o tu, dar nu i-ai ajutat cumva pe alții să o facă, poate chiar fără să-ți dai seama?

Junior se ridică, strângându-și pumnii uriași.

— Măi, găozarule, ce ți-aș mai stâlci mutra aia! răcni.

Michelle se ridică pe jumătate, cu mâna alunecându-i către tocul pistolului, dar King îi făcu semn să stea liniștită.

— Junior, spuse el, calm, prietena mea, aici de față, a fost atletă, a participat la olimpiade, are mai multe centuri negre și ne-ar putea face zob pe amândoi folosindu-și doar picioarele. Pe deasupra, are în toc un pistol de nouă milimetri armat și asigurat și-ți poate vârf un glonț între ochi, de la cînșpe metri, cât ai clipi. Iar eu am avut o zi lungă și sunt obosit. Așa că stai jos și încearcă să-ți folosești creierul până nu pățești ceva!

Junior se uită surprins la Michelle, care îi susținu privirea fără să aibă pe chip nicio umbră de îngrijorare sau de teamă. Se așeză, dar ochii continuă să i se tot întoarcă spre ea în timp ce King îi vorbea:

— Nu vrem să avem surprize pe traseu. Așa că, dacă este ceva ce nu ne-ai spus, nouă sau lui Harry, trebuie să îndrepti lucrurile chiar acum.

După un moment ce nu se mai sfârșea, Junior clătină din cap.

— V-am spus adevăru'. N-am făcut-o io, și nu știu cine a făcut-o. Și acu' mă duc să-mi văd copiii.

Se ridică și se îndreptă, călcând apăsat, către rulotă.

Capitolul 21

Când King și Michelle porniră către mașina lor, Lulu îi însoți.

— Junior e un om bun, le spuse. Iubește copiii și pe mine. Muncește din greu, dar știe că acum a dat de necaz și că e înjunghiat pe la spate. Oftă prelung. Lucrurile mergeau bine, poate chiar prea bine. Slujba mea e grozavă și Junior avea de lucru mai mult decât poate face. Ne construim o casă nouă și copiii se descurcă foarte bine la școală. Mda, poate că toate mergeau prea bine.

— Ți-ai păstrat numele de fată? zise Michelle.

— Nu am frați, replică Lulu. Surorile mele au luat numele bărbaților lor. Am vrut doar să mai existe un Oxley, măcar atât cât trăiesc eu.

— Lucrezi la Afrodiziac, nu-i așa? o întrebă King.

Ea păru ușor surprinsă.

— Chiar așa, cum de-ați știut? Zâmbi deodată. Nu-mi spuneți că ați fost acolo.

King îi întoarse zâmbetul.

— O singură dată. Cu mulți ani în urmă.

— Când m-am angajat, localul era mai degrabă bordel decât orice altceva. Atunci i se spunea Love Shack⁵, știți, după cântecul lui B-52. Dar eu am văzut că se putea face mai mult decât atât. De-a lungul anilor, l-am transformat într-un club drăguț. OK, mai avem încă dansatoare și tot restul, dar asta numai într-o secțiune, în partea originală a clădirii. Și Junior a muncit mult la noua construcție. Ar trebui să vedeți ce e acum acolo, coloanele de lemn, lambriuri din imitație de lemn, draperii și tapet. Avem un restaurant într-adevăr frumos, cu fețe de masă din olandă și cu porțelanuri, o sală de biliard și o încăpere pentru jocuri de cărți, cinematograf și un bar de categoria întâi, cu un loc special ventilat, așa că bărbații pot să fumeze trabucuri. Și abia am înființat un club pentru oamenii de afaceri din zonă. Știți, un loc în care să vii și să intri în rețea. Avem acces la Internet și un centru de afaceri. Și profit cu aproape optzeci

⁵ Coliba Iubirii.

și șase de procente mai mult decât anul trecut, care a fost cel mai bun an din ultimii zece. Și am insistat să-i schimbăm numele în ceva mai...

— Șic? întrebă Michelle.

— Da, spuse Lulu. Sunt proprietara unei părți din local, așa că asta o să fie pensia mea și a lui Junior la bătrânețe. Vreau să fie cât mai profitabil cu putință. Am prețurile actualizate, un nivel acceptabil al datoriilor și un aflux de bani gheață fără concurență, iar publicul nostru țintă e o mină de aur: bărbați cu venituri mari, cărora nu le pasă cât cheltuiesc. Ar trebui să ne vedeți nivelul EBITDA⁶ în comparație cu ceea ce era.

— Vorbești exact ca o femeie de afaceri, remarcă Michelle.

— N-am fost așa de la început. Nici măcar nu am terminat liceul. Tata a făcut un anevrism când eu aveam doar șaispe ani. Am renunțat la școală ca să ajut la îngrijirea lui. Presupun că nu am fost o infirmieră prea bună, pentru că el a murit. Dar pe urmă m-am măritat cu Junior, m-am întors la liceu și mi-am luat diploma de absolvire și am făcut cursuri de inițiere în afaceri la liceul public. Am început să lucrez la Love Shack cu jumătate de normă. Eram chelneriță, se grăbi să adauge. Nu arăt destul de bine ca să fiu dansatoare. Am muncit pentru cariera mea, m-am deprins cu afacerile și am ajuns unde sunt.

— Și una dintre dansatoarele voastre tocmai a fost ucisă, spuse King.

Lulu înmărmuri.

— Cum ați aflat asta?

— Suntem un fel de consultanți neoficiali ai șerifului Williams, o lămuri King.

— Era una din fostele noastre dansatoare, îl corectă Lulu.

— O cunoșteai? întrebă Michelle.

— Nu tocmai. Avem o mulțime de dansatoare care vin și pleacă. Unele stau foarte puțin, asta-i specificul meseriei. Și avem reguli foarte stricte. Nu permitem nimic altceva în afară de dans. Nu vrem să rămânem fără autorizația de funcționare fiindcă una din fete vrea

⁶ Earnings before interest, tax, depreciation and amortization – venituri înainte de scăderea dobânzilor, taxelor, pierderilor și amortizărilor.

să facă rost de bani desfăcându-și picioarele.

— Rhonda Tyler făcea așa ceva? De asta a plecat? se interesă Michelle.

— Am spus deja toate astea la poliție. Sunt cumva obligată să vi le povestesc și vouă?

— Nu, nicidecum, zise King.

— Foarte bine, pen' că am destule pe cap și fără să mă întreb de ce o fată oarecare s-a lăsat ucisă.

— Mă îndoiesc că ea a vrut să se întâmple asta, spuse Michelle.

— Draga mea, ripostă Lulu, lucrez în branșa asta de prea multă vreme și am văzut destule pentru ca nimic, dar absolut nimic, să nu mă mai mire.

— Și eu mă gândeam la același lucru, făcu King.

Când plecară, Lulu se uită după mașina lor și apoi intră în rulotă.

Michelle îi urmări mișcările în oglinda laterală.

— Spune că, de fapt, nu o cunoștea pe femeie, dar a fost în stare să o identifice după un portret robot și știa despre tatuajul ei de la încheietura coapsei? Să fim serioși, aici ceva nu se potrivește.

— S-ar putea, zise King.

— Și, chiar dacă Junior s-ar putea să fie prea tâmpit ca să știe ce să facă cu obligațiunile la purtător și cu bijuteriile, cred că nevastă-sa e destul de descurcăreață ca să le vândă și să scoată un câștig frumușel.

— Dacă se dovedește că ai dreptate, atunci clientul nostru e vinovat.

Michelle ridică din umeri.

— Uneori, asta-i treaba cu spargerile. Și acum ce facem?

— Încercăm să dăm de urma celui care a montat sertarele secrete din dulapurile familiei Battle. Verificăm alibiurile prietenilor lui Junior și îl punem pe Harry la curent cu ceea ce am făcut până acum.

— Și așteptăm să se întâmple următoarea crimă, oftă Michelle.

Capitolul 22

Diane Hinson plecă de la firma de avocatură la care lucra, situată în centrul orașului, pe la șapte seara, așa cum făcea aproape întotdeauna. Se urcă în automobilul ei Chrysler Sebring, ultimul model, și demară. Se opri la un restaurant ca să-și cumpere o cină la pachet și conduse mai departe, către porțile care străjuiau cartierul ei, deschise din interior de un paznic vârstnic – care nu era înarmat și ar fi putut fi înfrânt cu ușurință de doi băieți voinici de doisprezece ani –, și se îndreptă spre clădirea în care locuia, plasată la capătul unei străzi în formă de pipă.

În anul acela, lui Hinson îi mersese bine. Abia ajunsă partener la firma de avocatură Goodrich, Browder and Knight, a doua ca mărime din Wrightsburg, întâlnește în sfârșit bărbatul despre care credea că ar fi putut fi cel sortit, un contabil de un metru nouăzeci cu patru ani mai tânăr decât ea, căruia îi plăceau sporturile nautice extreme și care o putea înfrânge, din când în când, pe terenul de tenis. Simțea că el s-ar fi putut hotărî oricând să o ceară în căsătorie și ea i-ar fi spus „da” fără să stea pe gânduri. Totodată, adusese firmei un nou client, ale cărui facturi de șase cifre vor duce la o mărire considerabilă a veniturilor ei personale. Se gândea să se mute în propria ei casă. Dacă ar fi făcut-o, având o verighetă pe deget și un soț alături de care să îmbătrânească, avocata de treizeci și trei de ani și-ar fi văzut un vis împlinit.

Își parcă mașina în garaj și intră. Își puse cina în cuptorul cu microunde, își schimbă hainele cu unele potrivite pentru jogging și ieși. Se întoarse după ce alergase cinci kilometri în ceva mai mult de douăzeci de minute, fiind doar puțin transpirată, dar gâfâind. În facultate fusese o alergătoare destul de bună pe distanțe medii, era o jucătoare pasionată de tenis și se păstrase în formă de-a lungul anilor.

Făcu un duș, luă cina, prinse un spectacol TV pe care îl așteptase cu nerăbdare și primi un telefon de la iubitul ei contabil, care era la Huston, unde făcea auditul unui client. După câteva promisiuni incitante ale unei memorabile partide de sex la întoarcerea lui acasă, închise telefonul, se uită la ultimele știri, observă că era aproape

miezul nopții și închise televizorul. Se dezbracă în baie, își trase pe ea tricoul lung pe care îl ținea agățat de ușă și se îndreptă către pat.

Simți o prezență în spatele ei, dar, înainte să apuce să țipe, o mână înmănușată i se închise în jurul gâtului, tăindu-i respirația și sugrumându-i vocea. Un braț puternic îi înconjură trupul, ținându-i ambele brațe de coapse. Năucită, se pomeni întinsă cu fața la podea, incapabilă să se miște sau să țipe, pentru că în gură i se pusese un căluș și mâinile îi erau legate la spate cu firul de telefon.

În calitate de avocat penalist, ea apăraseră acuzați de viol și scosese basma curată câțiva bărbați care ar fi trebuit să ajungă la închisoare. Din punct de vedere profesional, considerase cazurile acelea niște victorii. Zăcând pe podea cu fața în jos și cu o greutate zdrobitoare asupra-i, împietri la gândul că urma să fie violată. Sufocată de spaimă, știa că, în orice moment, chiloții puteau să-i fie trași în jos și violul umilitor și dureros putea să înceapă. Cu o teamă dezgustătoare, își propuse să nu se împotrivescă, să-l lase să facă ce va vrea, sperând ca astfel să supraviețuiască. Nu-i văzuse chipul. Nu ar fi putut să-l identifice. El n-ar fi trebuit să aibă niciun motiv ca s-o ucidă.

— Te rog, nu-mi face rău, încercă să spună, prin căluș.

Rugămintea ei se irosi, nebăgată în seamă.

Cuțitul i se afundă în spate, atingându-i partea stângă a inimii, fu scos și împlântat din nou, făcând o tăietură de cinci centimetri în plămânul ei stâng și retezându-i aorta când fu tras afară. Când se termină totul, o duzină de răni îi împetriștau spatele. Însă Diane Hinson murise în urma celei de a patra.

Omul cu glugă neagră se aplecă asupra ei, având grijă să nu calce în balta de sânge care se forma pe podea, și o întoarse cu fața în sus. Îi ridică tricoul, scoase din buzunar un stilou Sharpie și schiță un simbol pe pântecul ei plat. Trasă același simbol pe peretele din spatele patului. Îl desenă foarte mare, pentru că nu dorea să-l treacă nimeni cu vederea. Polițiștii puteau fi tare imbecili.

Se întoarse lângă cadavru, îi desfăcu de la gleznă, cu grijă, brățara pe care o admirase în parcare la magazinul universal și și-o puse în buzunar.

Lăsă cuțitul alături de femeia moartă. Obiectul nu putea să-l încrimineze. Îl luase din sertarul din bucătărie, mai devreme, când

intrase în casă. Stătuse ascuns în spatele tufişurilor din zona întunecoasă de lângă uşa garajului, aşteptând ca ea să se întoarcă acasă. Când deschisese garajul, o aşteptase să coboare din maşină şi să se ducă în casă. Mulţi oameni îşi închid uşa garajului când se îndreaptă spre interiorul locuinţei, folosind telecomanda de lângă uşa către interiorul casei. Ea nu avusese cum să-l vadă strecurându-se înăuntru.

Îi dezlegă mâinile şi îi sprijini braţul de sertarul pe jumătate deschis al biroului. La magazin observase că ea purta ceas, aşa că nu se ostenise să aducă unul. Fixă limbile ceasului după placul său şi îi scoase cheia, făcându-l să încremenească la cifra de pe cadran. Nu rosti nicio rugăciune deasupra trupului. Totuşi, mormăi ceva despre o lecţie dată celor care nu-şi păstrau chitanţele de la bancomat.

Cercetă camera în mod sistematic, căutând orice ar fi putut reprezenta o dovadă a prezenţei sale, dar nu găsi nimic. De amprente ale degetelor şi palmelor nici măcar nu putea fi vorba. Nu numai că purta mănuşi, dar îşi şi lipise bucăţi de postav de vârfurile degetelor şi de palme. Trase afară din buzunarul hainei sale un mic aspirator de mână şi îl plimbă peste podea şi sub pat, unde stătuse ascuns. Făcu acelaşi lucru în dulapul de haine care fusese prima lui ascunzătoare, apoi pe scări şi, în sfârşit, în garaj.

Apoi îşi scoase gluga, îşi puse în grabă o barbă şi o pălărie şi ieşi pe uşa din spate. Se strecură până la automobilul său, pe care îl parcase pe o stradă laterală, în afara cartierului cu porţi şi paznic bătrân şi neînarmat. VW-ul demară. Conduse repede, dar fără să depăşească viteza legală. Mai avea de scris încă o scrisoare. Şi ştia exact ce intenţiona să spună.

Capitolul 23

Pe iahtul de doisprezece metri tras la docul său, Sean King se trezi devreme. Ambarcațiunea închiriată era căminul lui, cel puțin până când avea să termine construcția noii sale case, menită să o înlocuiască pe aceea care dispăruse într-un crater făcut de mâna omului. Își puse un costum de scafandru, respiră adânc și sări în apă cu capul înainte. După ce înotă energic câteva sute de metri, se întoarse la iaht și se îmbarcă pe caiacul său Loon pentru o călătorie de trei kilometri. Firea energică a partenerei sale îl influența – era nevoit să o recunoască, chiar dacă nu-i făcea plăcere.

În timp ce vâslea gândindu-se la asta, își ridică privirea și dădu cu ochii de ea. Faptul nu îl surprinse – nici măcar la ora aceea matinală. Se întrebase adesea dacă ea dormea vreodată. Oare nu era, de fapt, vreun vampir, unul care se întâmplase să fie imun la lumina soarelui?

Michelle era în barca ei, vâslind cu o îndemânare, o vigoare și un zel la care King putea doar să viseze. Înainta atât de repede, încât oricine nu o cunoștea ar fi putut crede că ambarcațiunea ei se deplasa datorită unui motor.

O strigă, și vorbele lui se înălțară deasupra apei liniștite.

— Bem o cafea sau vrei să ajungi până în Atlantic în dimineața asta?

Ea îi zâmbi, își flutură mâna și se întoarse.

Își aduseră ambarcațiunile la docul lui și le ancorară.

Pe iaht, King pregăti cafeaua, în timp ce Michelle scoase un baton energizant din rucsacul ei și începu să-l devoreze. Își roti privirea prin cabina foarte frumos aranjată.

— Știi, iahtul ăsta aproape că e mai mare decât cabana mea, observă, între două îmbucături.

— Și e cu mult mai ordonat, știu, spuse el, turnând suc și cafea.

De la întâlnirea lor cu Lulu și Junior trecuseră două zile. Îi povestiseră totul lui Harry, care păruse mulțumit de progresele lor și, la rândul lui, îi informase că tribunalul îl pusese sub acuzare pe clientul său, ceea ce era de așteptat. Ei dăduseră de urma celui care montase sertarele secrete din dulapurile familiei Battle. Era bătrân,

pensionar și părea să nu aibă niciun motiv imaginabil pentru care să dea o spargere în casa foștilor săi clienți. Avuseseră impresia că se aflau într-o fundătură, până când King își întrebese interlocutorul când îi ceruse Robert Battle să instaleze sertarul său secret.

Întrebarea părise să-l pună pe bătrân în încurcătură.

— Nu-mi place când trebuie să păstrez secrete, spusese. Doamna Battle e o doamnă foarte distinsă, nu știu pe nimeni mai distins.

— Așadar, domnul Battle nu a vrut ca ea să știe despre ascunzătoare? întrebese Michelle, când bătrânul părise că nu mai avea de gând să continue.

— Lucram pe furiș, când și când, dacă ea nu era acolo Nu-mi plăcea asta, nu, domnule, spusese, evitând să răspundă direct la întrebare.

— Aveți vreo idee de ce dorea domnul Battle să instaleze sertarul acela? se interesase King.

— Nu am întrebat, pentru că nu era treaba mea, zisese celălalt, cu îndărătnicie.

— Cam în ce perioadă se întâmpla asta? întrebese Michelle.

Bătrânul avusese nevoie de un minut de gândire.

— Trebuie să fi fost acum vreo cinci ani. Pusesem sertarul doamnei Battle cu câțiva ani înainte.

King căzuse un moment pe gânduri.

— Dar domnul Battle știa despre sertarul soției sale?

— Nu știu dacă da sau nu. Aud că el e pe moarte.

— Cu un om ca el, nu se știe niciodată, ripostase King.

Verificaseră alibiurile prietenilor lui Junior. La ora respectivă, bărbații aceia fie beau într-un bar, fie dormeau acasă, lângă nevestele lor. Desigur, era posibil ca respectivele doamne să mintă, dar ar fi putut fi foarte dificil să le infirmi mărturiile fără a face o grămadă de cercetări și, în toate cazurile, King simțea că li se spusese adevărul. În orice caz, niciunul dintre prietenii lui Junior nu părea nici pe departe în stare să ducă la bun sfârșit o astfel de spargere și să îl încredințeze pe Junior într-un mod atât de iscusit. Talentele lor păreau să se rezume la a bate cuie, a bea bere și a se culca cu femeile.

— Ai de gând să locuiești pe iahtul ăsta atâta vreme cât va dura reconstruirea casei? se interesă Michelle.

— Nu prea am de ales.
— Cabana mea are un dormitor în plus.
— Mulțumesc, dar nu cred că gena mea responsabilă cu ordinea și curățenia ar supraviețui.

— Mă pot descurca și mai bine.
— Mai bine! Ultima dată când am fost acolo aveai în sufragerie de toate, începând cu schiurile de apă și terminând cu grămada de pistoale de pe masa pentru jucat cărți, iar în bucătărie era o piramidă de rufe murdare și erau vase nespălate pe un scaun din camera de primire. Ai servit cina pe farfurii de hârtie puse pe o *scândură* sprijinită pe două scaune – a fost o premieră pentru mine, te asigur.

— Ei, spuse ea pe tonul unui om care suferă, credeam că o să apreciezi că am gătit pentru tine. Ai idee câte cutii de conserve a trebuit să deschid?

— Sunt sigur că a fost un adevărat chin.

Era pe punctul de a mai adăuga ceva, când celularul lui sună. Era Todd Williams. Conversația fu scurtă, dar, atunci când închise, King era foarte răvășit.

— Încă o crimă? întrebă Michelle, lăsându-și jos cana de cafea și întorcându-și privirea spre el.

— Da.

— Cine e victima?

— O persoană pe care se întâmplă să o cunosc, spuse el.

Capitolul 24

Uciderea brutală a Dianei Hinson nu picase bine în cartierul select, cu porți de acces și presupus a fi un loc sigur. La sosirea lui King și Michelle, un grup de oameni nu prea numeroși, dar gălăgioși, împresuraseră câțiva bărbați în costume, care reprezentau administrația zonei. În mijlocul celor asediați se afla și un paznic vârstnic, care părea atât de înnebunit încât era gata să plângă.

Mașinile poliției și alte vehicule destinate rezolvării problemelor critice erau aliniate de-a lungul drumului în formă de pipă către casa lui Hinson și o barieră din bandă galbenă fusese întinsă de poliție de-a lungul fâșiei de iarbă din fața acesteia, deși nu erau prea mulți cei care doreau să arunce o privire. Ofițeri fără uniforme intrau și ieșeau pe ușa din față și prin garaj. King opri mașina și el și Michelle coborâră.

De pe veranda din față, șeriful Williams le făcu semn, fluturându-și mâna. Se grăbiră să ajungă la el și intrară toți trei înăuntru.

Deși așa ceva n-ar fi părut posibil, Todd Williams arăta încă și mai jalnic decât la morgă. Gravitatea situației părea să-l trimită în fundul pământului.

— Fi-ar al dracului! zise. Nu știu ce am făcut ca să merit asta.

— A fost deja identificată drept Hinson? întrebă King.

— Da, ea este. De ce, o cunoșteai?

— E un oraș mic, amândoi eram avocați.

— O cunoșteai bine?

— Nu destul de bine pentru ca asta să ajute cu ceva investigațiile.

Cine a găsit-o?

— Ar fi trebuit să ajungă la lucru astăzi dimineată devreme, ca să pregătească o depozitie sau cam așa ceva. Fiindcă n-a apărut, colegii de la firmă au sunat-o acasă și pe celular. N-a răspuns. Atunci au trimis pe cineva aici. Mașina era în garaj, dar n-a răspuns nimeni când a sunat la ușă. S-au speriat și au chemat poliția. Williams își scutură capul. E același tip care i-a aranjat pe Tyler, Pembroke și Canney, nu am niciun dubiu în privința asta.

Michelle îi sesiză tonul confidențial al vocii.

— Ai primit vreo scrisoare despre cei doi elevi de liceu?

Williams dădu din cap, încuviințând, apoi scoase din buzunar o hârtie pe care i-o întinse.

— Uite o fotocopie. Nenorociții ăia de la ziar au ținut-o acolo fiindcă îi era adresată lui Virgil și el lipsea din oraș. Se pare că nici unuia nu i-a dat prin gând să o deschidă. Și pretind că sunt reporteri! Vai de capul lor!

— E scrisă în același cod ca și prima? întrebă King.

— Da de unde, am primit-o exact așa cum o vedeți. Și pe plic nu era niciun simbol.

— Deci așa se duce pe apa sâmbetei teoria despre Zodiac, făcu King. Apoi privi către Michelle. Ce scrie?

Ea își plimbă ochii asupra scrisorii și începu să citească:

— „OK, a mai picat unul și urmează alții. V-am spus de prima dată că nu eram omul Z. Dar probabil credeți că a crăpat de mâna lui Z. Mai gândiți-vă. Am aruncat acolo zgarda de câine pentru că nu câinele m-a împins la asta. Nici măcar n-am câine. Am vrut să fac totul singur. Și nu, eu nu sunt nici el. Pe data viitoare și nu-i mult până atunci. Nu SOS.”

Își înalță către King privirea surprinsă:

— Zgardă de câine? Și câinele m-a împins la asta?

— Michelle, îți trădezi vârsta sau lacunele, ripostă King. „SOS și câinele m-a împins la asta.” Este vorba de Son of Sam⁷, David Berkowitz, criminalul din New York-ul anilor 1970. Era supranumit criminalul de pe alea îndrăgostiților, pentru că unele din victimele lui erau cupluri de tineri, uciși în mașinile lor.

— Cupluri de tineri, ca Pembroke și Canney, spuse Michelle.

Williams încuviință.

— Berkowitz susținea că vecinul lui era un fel de demon, care îi porunca să ucidă prin intermediul câinelui lui. O grămadă de rahaturi, bineînțeles.

— Dar omul nostru știe exact ce face, zise King. Chiar el spune asta.

⁷ Fiul lui Sam.

— Dar eu nu înțeleg un lucru, interveni Michelle. De ce ucide în stilul unor criminali de demult, așa cum ar face un imitator, și trimite pe urmă scrisori prin care ne lămurește că n-are nicio legătură cu ei. Vreau să spun că imitația este cel mai sincer mod de a flata. Nu-i așa?

— Cine știe? zise Williams. Oricum el i-a ucis pe cei doi puștani.

King se uită lung la șerif, și apoi la scrisoare.

— Stați puțin. El nu spune asta. El spune „a mai picat unul”.

— Nu despica firul în patru când e vorba de modul în care se exprimă un psihopat, suspină Williams. Îi socotește la grămadă, asta-i tot.

— Mai uită-te o dată în scrisoare; folosește singularul: „a crăpat”, nu „au crăpat”.

Williams își zgârie obrazul.

— Ei, poate că a uitat să pomenească și de celălalt și a încheiat scrisoarea. Explicația chiar ar putea fi atât de simplă.

— Dar dacă a făcut-o intenționat, despre care din cei doi vorbește? întrebă Michelle.

Williams oftă adânc și le arată scările.

— Ei bine, intrați să vedeți ce e aici. Deși nu cred că o să ne ajute să ne lămurim. Și nu am nevoie de nicio afurisită de scrisoare care să-mi spună pe cine *nu* încearcă să imite de data asta.

Urcară scările și intrară în dormitor. Diane Hinson rămăsese acolo unde fusese ucisă. Prin încăpere forfoteau tehnicieni criminaliști, ofițeri de poliție, bărbați în uniforma FBI-ului și investigatori specializați în omucideri din Poliția Statului Virginia, care se străduiau să nu modifice nimic la locul crimei și să adune și cele mai mărunte indicii utile. Cercetările lor păreau complet dezorganizate, dar și dovezile care să fie de folos păreau să fie foarte greu de găsit.

King o zări, într-un colț, pe Sylvia Diaz, absorbită de discuția pe care o purta cu un tip scund, îmbrăcat cu un costum care nu-i venea bine. Ea își ridică ochii, îi adresă un zâmbet vlăguit, apoi îi întoarse spatele. Când privirea îi căzu pe simbolul de pe perete, King se trase brusc înapoi.

Era o stea cu cinci colțuri, desenată de-a-ndoaselea.

— Da, exact asta am făcut și eu.

Se întoarse și îl văzu pe Williams, care îl privea țintă. Comandantul

poliției se aplecă și ridică cămașa lui Hinson.

— E și aici.

Se uitară amândoi cu atenție la desenul de pe pântecul femeii.

Și Michelle văzuse simbolul de pe perete.

— E o pentagramă inversată, rosti. Respiră adânc și îi privi pe King și pe Williams. Pe asta o știu și eu. Richard Ramirez, nu-i așa?

— Vânătorul Nocturn, încuviință King. Care, dacă nu mă înșel, este plasat, pe șoseaua morții, la aproape cinci mii de kilometri de aici. El a desenat pentagrame inversate pe unele din victimele sale și cel puțin pe pereții din dormitorul uneia dintre ele, exact ca aici.

Williams o întoarse pe Hinson pe o parte și se uitară cu toții la numeroasele urme însângerate de cuțit de pe spatele ei.

— Sylvia spune că a fost imobilizată cu fața în jos, înjunghiată și pe urmă, probabil, răsucită pe spate, cu mâna sprijinită de sertarul biroului.

Omul legii întinse victima așa cum o găsisese, fără să dea semne că ar fi fost pe punctul să rămână fără micul dejun. Se părea că rezistența lui Williams la scenele de coșmar devenise mult mai mare.

— Ceva indicii? se interesă Michelle.

— Ucigașul a folosit un cuțit din bucătăria ei ca să o înjunghie și un cablu de la unul din telefoanele ei ca să o lege. La încheieturile mâinilor ei sunt semne care dovedesc asta. Dar a desfăcut legăturile ca să-i poată fixa brațul în sus. Sunt o grămadă de amprente pe aici, dar chiar m-ar mira ca ticălosul să nu fi purtat mânuși.

— Și suntem siguri că e vorba de un bărbat?

— Nu există niciun semn de luptă. A fost învinsă foarte repede. Și, chiar dacă o femeie ar fi făcut asta, probabil amenințând-o cu o armă, ar fi fost destul de riscant să o lege. Hinson ar fi putut să inverseze situația. Era într-o formă fizică excelentă.

King părea nedumerit.

— Și nimeni nu a văzut și nu a auzit nimic? Aici locuințele sunt una lângă cealaltă. Cineva trebuia să vadă sau să audă ceva.

— Bineînțeles că facem cercetări în privința asta, dar e prea devreme ca să ne pronunțăm. Ceea ce știm e că locuința din dreapta este de vânzare și nu stă nimeni acolo.

— Când a fost ucisă? întrebă Michelle.

— Asta va trebui s-o întrebați pe Sylvia, după ce scapă de tipul de la FBI.

King aruncă din nou o privire în direcția Sylviei.

— Tipul se ocupă de VICAP?

— Ca să vă spun adevărul adevărat, nu sunt sigur. E atât de multă lume aici încât nu mai știu ce învârtește fiecare.

— Todd, zise King, ai grijă să nu spui asta când e prin apropiere un avocat al apărării.

— A, da, înțeleg, făcu Williams, după un moment de derută.

Apoi examină ceasul de la mâna moartei.

— E fixat la ora patru, spuse Williams, cu un aer jalnic.

King se aplecă ca să vadă mai bine.

— Nu, nu este.

— Cum? exclamă Williams.

— Arată ora patru și un minut.

Williams îngenunche lângă el.

— Ei, haide, Sean, cred că, în împrejurările astea, abaterea e neglijabilă.

— Todd, până acum, tipul a făcut totul cu foarte mare precizie.

Williams nu păru convins.

— Tocmai omorâse o femeie și intenționa să o șteargă cât mai repede cu putință. Și probabil că făcea totul pe întuneric. Spre deosebire de celelalte cazuri, în zonă se puteau afla o mulțime de martori potențiali. Probabil că, din cauza grabei, nu a observat că a greșit cu un minut.

— Poate, ripostă King, la fel de puțin convins. Dar un criminal care e suficient de prevăzător ca să nu lase în urma lui niciun indiciu incriminator nu pare a fi genul care să scrie „a crăpat” când vrea să spună „au crăpat”, sau care să fixeze un ceas la patru și un minut când vrea să-l pună la patru fix.

— Bine, dar de ce ar fi vrut să-l facă patru și un minut? întrebă Michelle.

La asta, King nu găsi niciun răspuns. Privi îndelung la femeia moartă, în timp ce Williams plecase să verifice altceva în încăpere.

Michelle îi puse mâna pe umăr.

— Îmi pare rău, Sean, am uitat că o cunoșteai.

— Era o femeie de treabă și o avocată pricepută. Și e al dracului de sigur că nu merita una ca asta – de fapt, nimănui n-ar trebui să i se întâmple.

Când, în drum spre ușă, trecură pe lângă Sylvia, ea îi opri. Bărbatul în costum se alăturase unui alt grup care se aplecase asupra cadavrului. Era puțin mai scund decât King, dar ceva mai îndesat și mai bine legat. Haina părea gata să-i crape pe umeri. Avea părul rar, castaniu și ușor încărunțit, urechi ca niște conopide și un nas turtit, de boxer, între ochii căprui, strălucitori.

— Ei bine, spuse Sylvia, am ajuns la numărul patru și numărătoarea continuă. Vânătorul Nocturn. Cine și-ar fi închipuit? adăugă, clătinând din cap.

— Cine e tipul cu care stăteai de vorbă? o întrebă King.

— Un agent FBI. Chip Bailey, din Charlottesville.

— Chip Bailey? articulă King, pe îndelete.

— Îl cunoști? se interesă Sylvia.

— Nu, dar aș vrea să-l cunosc.

— Pot aranja asta. Dar ceva mai târziu, bineînțeles. Acum toți sunt foarte ocupați.

— Minunat. King făcu o pauză înainte de a adăuga: Ai observat la ce oră e fixat ceasul?

Sylvia dădu din cap.

— La patru și un minut. Ca al lui Pembroke.

— Cum? exclamă King și Michelle, într-un glas.

— Ceasul lui Pembroke arăta ora două și un minut. Nu v-am spus asta?

— Nu, zise Michelle, și nici Todd n-a făcut-o. El pare să fie de părere că diferența e prea mică ca să aibă vreo semnificație.

— Tu ce crezi? o întrebă King.

— Cred că e important. Dar înțelesul îmi scapă.

— Ți-a mai sărit și altceva în ochi? vru să știe King.

— I-am făcut o examinare rectală, bineînțeles, după ce am verificat dacă a fost agresată sexual. Rezultatul e negativ. A murit acum opt sau nouă ore. Are douăsprezece răni provocate prin înjunghiere.

Michelle sesiză intonația Sylviei.

— Adică mai multe decât era nevoie ca să o ucidă.

— Da. Asta trădează furia, spuse Sylvia. Nu are răni pe mâini și pe brațe, ceea ce ar fi dovedit că s-a apărat. Este evident că a fost luată prin surprindere și copleșită prin forță.

Își ridică geanta și făcu semn din cap către ușă.

— Mă duc înapoi, la cabinet. Am pacienți de consultat și pe urmă trebuie să-i fac autopsia lui Hinson.

— Plecăm și noi odată cu tine, spuse King.

Ieșiră afară, în aerul proaspăt pe care soarele îl încălzea cu repeziciune.

— Chiar urmăream să te întreb, cum merge ancheta legată de Junior Deaver?

King o privi surprins.

— De unde știi despre asta?

— M-am întâlnit cu Harry Carrick la băcănie. I-am spus că voi doi cercetați toate crimele astea iar el mi-a povestit că v-a angajat. Totuși, nu pot să cred că Junior Deaver a făcut așa ceva. A lucrat câte ceva și la mine acasă. A fost întotdeauna politicos și se lucra ușor cu el, deși are o fire mai grosolană.

— Am stat de vorbă cu Remmy, cu Eddie, cu Dorothea, cu Savannah și cu personalul care se ocupă de întreținerea casei.

— Și sunt sigură că n-ați făcut cine știe ce progrese, comentă Sylvia.

— Remmy e într-adevăr distrusă din cauza lui Bobby, spuse King.

— Am auzit că se simte foarte rău.

— Ei, există speranțe, zise Michelle. Și-a recăpătat de curând cunoștința și chiar a vorbit, dar se pare că bate câmpii. Nu e prea coerent, înșiră tot felul de nume și altele de genul ăsta. Totuși, presupun că e vorba de un progres.

— Atacurile astea cerebrale sunt imprevizibile, spuse Sylvia. Tocmai când ai impresia că cineva și-a revenit, se poate întâmpla să moară subit, și viceversa.

King clătină din cap.

— Ei, pentru binele lui Remmy, să sperăm că o să supraviețuiască. O privi pe Sylvia. Ne ții la curent cu tot ce descoperi în legătură cu Hinson?

— Todd mi-a spus să o fac și el e șeful. Cel puțin până când

ancheta o să fie preluată de FBI sau de poliția statală.

— Crezi că e posibil să se întâmple asta? întrebă Michelle.

— Pentru a-l prinde pe maniacul ăsta, cred chiar că ar fi un pas înainte, răspunse Sylvia, cu fermitate.

Capitolul 25

Cele patru crime în serie din Wrightsburg deveniră obiectul știrilor naționale ale după amiezii, fiind preluate și de cele de seară. Cei mai mulți dintre locuitorii orașelului stăteau cu ochii la ecranele televizoarelor în timp ce personalități importante explicau, cu un aer sumbru, unde se afla micul orașel din Virginia și cum fusese răvășit de o serie de crime violente și aparent întâmplătoare. Autoritățile locale și cele federale se aflau la fața locului și crainicii televiziunii afirmau, plini de optimism, că ucigașul avea să fie prins în curând. Era omis faptul că niciunul dintre cei implicați în investigații nu credea că această posibilitate era de domeniul realității.

Ca și concetățenii lor, King și Michelle stăteau în fața televizorului din biroul celui dintâi, privind și ascultând reportajele care arătau în ce abator se transformase micuța lor localitate.

— Rahat! exclamă King, când existența celor două scrisori trimise de criminal la Wrightsburg Gazette fu adusă la cunoștința întregii națiuni.

Michelle dădu din cap, plină de înțelegere.

— Crezi că ucigașul urmărește emisiunea?

— Sigur că da, mârâi King. Notorietatea e inclusă în toată tărășenia asta.

— Ești într-adevăr de părere că omorurile au fost făcute la întâmplare?

— Nu există niciun fel de legătură evidentă între oricare dintre victime. King amuți pentru o clipă. Cu excepția referirii la o singură persoană în scrisoarea despre Canney și Pembroke. Întrebarea e care este aceea.

— Nu reușesc să te urmăresc.

El o privi.

— De exemplu, dacă Pembroke era ținta vizată și Canney s-a întâmplat doar să fie acolo în momentul respectiv, asta înseamnă că *există* un motiv pentru care Pembroke trebuia să moară. Așadar, dacă ea trebuia să moară dintr-un anumit motiv, atunci poate că și ceilalți au murit tot din anumite motive. Și poate că între aceste motive

există o legătură.

— Și ceasurile?

— Evident, reprezintă semnătura individului, dar ar putea însemna mai mult decât atât.

— Să sperăm că Sylvia ne va da în curând niște răspunsuri.

King își privi ceasul.

— Sunt invitat la o cină la care trebuie să ajung.

— Unde?

— La Sage Gentleman⁸, cu oameni din toate colțurile orașului. Vrei să vii și tu?

— Nicidecum. Și eu am ceva de făcut.

— O întâlnire? zâmbi King.

— Da, cu instructorul meu de kickbox. Avem de gând să asudăm și să scoatem o grămadă de gemete fără să ne dezbrăcăm.

Se îndreptară în direcții diferite. În automobilul ei Toyota Sequoia, pe care, în onoarea lui Moby Dick, creatura imaginată de Melville, îl numise Balena, Michelle depăși, așa cum obișnuia, viteza legală cu o medie de treizeci de kilometri pe oră. Trecu de ultima intersecție puțin populată cu vreo treizeci de secunde înainte de a ajunge la drumul pietruit care șerpuia prin pădure către cabana ei. Imediat ce părăsi intersecția, se iviră luminile VW-ului albastru. Șoferul schimbă viteza, viră la dreapta și începu să o urmărească.

Încetini în timp ce ea intra pe drumul pietruit și privi praful răscolit și sfărâmaturile de piatră azvârlite de roțile mașinii ei, pe care o scăpă repede din vedere, pierzând-o în întunericul care se îndesea. Trebuia să mai înainteze patru sute de metri și apoi să o ia către stânga, știa asta pentru că mai fusese acolo, sus, când Michelle lipsea de acasă. Pe o rază de opt sute de metri nu se mai afla nicio altă locuință. În spate era lacul, unde, la un mic doc plutitor, ea își ținea o barcă cu vâsle, un caiac și un scuter Sea-Doo. Cabana avea în jur de o sută cincizeci de metri pătrați și fusese proiectată într-un stil care excludea pereții despărțitori. Constatase că locuia singură, fără să aibă nici măcar un câine care să-i țină companie și care să o apere. Oricum, era o fostă agentă federală cu abilități speciale; o persoană

⁸ Gentlemanul înțelept.

care nu trebuia subestimată. Înaintă ceva mai departe pe drumul principal, își parcă mașina pe un petec de pământ afânat din spatele unei perdele de copaci și o porni pe jos către cabană.

Odată ajuns, văzu că Sequoia era parcată pe aleea circulară din fața ușii din față. Înăuntru, luminile erau aprinse. Își luă binoclul și, prin el, își plimbă privirea pe toată fațada. Nici urmă de Michelle. La adăpostul copacilor, își croi drum către partea din spate a casei. Acolo, lumina era aprinsă într-una din camerele de la etaj. Presupuse că era dormitorul ei. De-a latul ferestrei era întins un cearșaf, dar reuși, de două ori, să-i deslușească silueta. Mișcărilor ei erau clare; se dezbrăca. Își lăsă jos binoclul în timp ce ea făcea asta. Michelle ieși după câteva minute, îmbrăcată în haine sport, sări în camioneta ei și demară învârtelind praful.

Ocoli cabana și reveni în față exact când luminile din spate ale mașinii, care clipiseră către el mai devreme, erau înghițite de întuneric în vreme ce ea vira, dispărând din raza lui vizuală. Fără îndoială, se mișca repede, gândi. Privi ușa din față. Era încuiată, dar asta nu era o problemă. Nu exista niciun sistem de alarmă; verificase și asta înainte. Scoase un șperaclu potrivit din setul pe care îl avea asupra lui.

După cele două minute în care reușise să descuie, se afla în interior și îl cerceta din priviri. În casă era o adevărată harababură; se minună de talentul femeii de a se descurca într-un asemenea haos. Își plasă aparatul în spatele unui teanc de cărți și de CD-uri pe care se aduna praful într-unul din colțurile camerei de primire. Era un emițător de control, modulată în frecvență, cam de mărimea unei monede de douăzeci și cinci de cenți. Legase un microfon la emițător, ceea ce încălca legile Statelor Unite, pentru că astfel îl transforma într-un dispozitiv de supraveghere, dar lui puțin îi păsa că viola legea și intimitatea. Se grăbi să urce la etaj, în dormitorul lui Michelle, unde îi examină cu grijă dulapul și descoperi mai multe costume negre cu pantaloni, două bluze albe, un trio de pantofi scâlciați, cu toc, și, de asemenea, o mulțime de blugi, de svetere de bumbac și de haine de tăvăleală, pe lângă mai multe feluri de pantofi de sport.

Reveni la parter. Ea nu avea acolo o zonă care să treacă drept un birou obișnuit; totuși, el trie grămada de scrisori împrăștiate la

întâmplare pe masa din bucătărie. Nimic nu era neobișnuit, dacă abonamentele la *Shooting Magazine*⁹ și la *Iron Woman*¹⁰ pot fi considerate ceva normal.

Se strecură afară. Mai avea de îndeplinit o singură sarcină. Pentru că instalase dispozitive de supraveghere în multe alte locuri, nu le putea urmări pe toate în același timp. De aceea, modificase emițătorul astfel încât să poată fi conectat, fără fir, la un reportofon digital activat de voce, pe care îl ascundea acum în afara cabanei lui Michelle. Emițătorul acoperea o rază de o sută de metri în interiorul clădirii, dar reportofonul avea un hard pe care se puteau stoca sute de ore de înregistrare. Se întoarse în interiorul casei, spuse câteva cuvinte și se grăbi să verifice reportofonul. Vorbele lui fuseseră înregistrate. Se urcă în mașină și plecă mulțumit. Supraveghea deja iahtul lui King, ca și biroul și telefoanele detectivilor particulari. Descoperise repede că Williams apelase la King și Maxwell ca să se descurce cu investigația. Realiză câte foloase putea trage de pe urma acestui fapt. Acum, doi dintre oamenii care se străduiau să-l descopere aveau să-i destăinuiască, fără voia lor, cele mai noi informații. Așa cum prevăzuse King, se uitase și el la știri. Era cât se poate de conștient că o armată de oameni ai legii fusese adunată ca să-l captureze. Ei bine, una ca asta nu avea să se întâmple înainte de moartea lui. Și avea să părăsească lumea luându-i cu sine pe cât mai mulți dintre ceilalți.

⁹ Revista amatorilor de tir.

¹⁰ Femeia de Fier.

Capitolul 26

În noaptea aceea, la o oră târzie, Kyle Montgomery, asistentul Sylviei care se visa vedetă rock, coborî din Jeep-ul pe care îl parcase în fața morgii. Purta o haină de culoare închisă, cu glugă, pe care era imprimat acronimul „UVA”, pantaloni mototoliți, de stambă, și pantofi ușori, fără șosete. Observă că și automobilul Sylviei, un Audi bleumarin, decapotabil, era parcat în același loc. Se uită la ceas. Era aproape zece. De obicei, ea nu rămânea acolo până târziu, dar acum avea de disecat ultima victimă: o avocată, după cum își aduse aminte. De data asta, șefa lui nu îi ceruse ajutorul, decizie pentru care el îi era recunoscător. Totuși, în noaptea aceea, ceea ce avea de gând să facă devenea riscant din cauza prezenței ei, pentru că nu putea ști exact unde se afla. Probabil era în morgă; însă, și dacă ar fi fost în cabinetul medical și l-ar fi descoperit, el ar fi putut găsi o scuză. Își introduse card-ul de acces în fanta de lângă ușa din față, auzi clic-ul încuietorii care se deschidea, și pătrunse în cabinetul medical al Sylviei.

Erau aprinse numai luminile de control de mică intensitate. Dar locul îi era familiar și își găsi cu ușurință drumul, oprindu-se doar când ajunse la biroul Sylviei. Lumina era aprinsă, dar înăuntru nu era nimeni.

Se strecură în zona în care păstrau medicamentele și luă o serie de flacoane. Luă mai multe pilule, câte una din fiecare flacon, și avu grijă să le separe, punându-le în punguțe pe care le etichetase mai înainte cu un marker negru. Mai târziu, urma să acceseze, clandestin, computerul, ca să-și ascundă hoția falsificând inventarul. Nu lua niciodată mai mult de câteva pastile, ca să-i fie ușor să-și acopere urmele.

Era gata să plece, când își aminti că, în ziua aceea, își uitase mapa în dulapul său din morgă. Își puse pilulele în geanta pe care o purta în spate și descuie, fără zgomot, ușa care despărțea cele două compartimente. Dacă avea să o întâlnească pe Sylvia, îi putea spune adevărul: că își uitase mapa. Trecu pe lângă biroul ei din morgă. Era gol. Intră apoi în zona destinată sterilizării. Sala de autopsie se afla în partea cea mai îndepărtată a clădirii; probabil că Sylvia era acolo,

ocupându-se de însoțitoarea ei tăcută. El nu avea ce căuta în partea aceea. Ascultă câteva secunde, încordându-se ca să audă zgomotul ferestrăului Stryker, apa curgând sau zăngănitul metalic al instrumentelor sterilizate, dar liniștea era deplină. Era oarecum deprimant, deși o mare parte a celor petrecute în timpul unei autopsii presupuneau o astfel de tăcere. La urma urmelor, nimeni nu se aștepta ca morții să înceapă să se plângă pentru că erau tăiați și înțepați.

Totuși auzi un sunet și i se păru că venea din partea din spate a morgii. Șefa lui s-ar fi putut apropia. Își înhăță repede mapa și se retrase în umbră. Dintr-o dată, începuse să se teamă că, dacă ar fi dat peste el acolo, ar fi putut să îi pună întrebări incomode. Putea fi lipsită de menajamente și grosolană. Dacă i-ar fi cerut să-și deschidă geanta? Cu sângele zvâcnindu-i în urechi, se înghesui în nișa din perete. Își blestemă, în gând, lipsa de sânge rece. Se scurseră mai multe minute. În sfârșit, își luă inima-n dinți și reveni în lumina neîndestulătoare. Treizeci de secunde mai târziu, era în afara clădirii, conducându-și mașina în josul drumului, și medicamentele pe care i se ceruse să le fure erau în geanta lui, în siguranță.

Când ajunse la destinație, parcare era plină. Își strecură Jeep-ul între două SUV-uri masive, apoi intră în local.

La Afrodiziac, atmosfera era însuflețită și activitatea în toi, nu exista absolut nicio masă neocupată și niciun scaun liber la bar. Kyle își scoase legitimația și i-o arătă nămilei somnoroase de la intrarea încăperii în care se aflau dansatoarele și își petrecu câteva minute admirându-le. Lipindu-se de barele de metal, fetele bine proporționate și îmbrăcate sumar făceau gesturi atât de obscene încât, văzându-le, sărmanele lor mame ar fi murit de rușine – după ce și-ar fi strâns de gât fiicele destrăbălate, atât și nimic mai mult. Kyle savură fiecare clipă.

Se uită la ceas și își croi drum în susul scărilor, către al doilea etaj, apoi către capătul holului, unde o draperie groasă și roșie închidea drumul. Dincolo de ea se afla un labirint de camere mici. Ciocăni la prima ușă într-un mod anume stabilit drept semnal de recunoaștere și primi imediat permisiunea să între.

Închise ușa în urma lui și așteptă, nervos, stând în picioare, pentru

că nu dorea să pătrundă mai adânc în acel spațiu întunecos. Nu era prima dată când făcea asta, dar întotdeauna avea parte de porția lui de risc și de nesiguranță.

— Le ai? întrebă femeia, cu o voce atât de scăzută încât el abia reuși să o audă.

Dădu din cap.

— Chiar aici. Toate medicamentele pe care le-ai cerut.

Își vârî mâna în buzunarul hainei și scoase punguțele. Le ridică precum un băiețel care, plin de mândrie, îi arată mamei sale o pasăre moartă.

Ca întotdeauna, femeia era îmbrăcată cu o rochie lungă, cu falduri, și avea capul înfășurat într-o eșarfă. Ochii îi erau ascunși în spatele unor ochelari negri, deși camera era sărăcăcios luminată. Era limpede că nu dorea să fie recunoscută. Kyle se întrebese adesea cine putea fi, dar niciodată nu reușise să-și facă destul curaj ca să-i adreseze ei întrebarea. Vocea i se părea familiară, dar nu reușea să o identifice cu certitudine.

Într-o seară, găsisese în jeep-ul său un bilețel prin care i se spunea să sune la numărul de telefon notat pe acea bucățică de hârtie, dacă dorea să câștige niște bani în plus. Ei, și cine nu vrea să facă rost de mai mulți bani gheață? Răspunsese afirmativ și i se spusese că mica farmacie din cabinetul Sylviei putea deveni, pentru el, o sursă foarte profitabilă de venituri. Pe lista preferințelor clienței sale se aflau analgezice puternice și alte medicamente care puteau produce schimbări ale percepțiilor mentale.

Niciun fel de scrupule nu-l împiedicau pe Kyle să fie de acord să studieze propunerea, așa că găsirea celei mai bune căi de acces către potențiala mină de aur devenise tema lui de casă, iar concluzia fusese că se putea descurca. Și înțelegerea era convenabilă, așa că livrările începuseră și veniturile lui Kyle crescuseră simțitor.

Rochia lungă nu ascundea întru totul formele atrăgătoare ale femeii din fața lui. Misterul care îi înconjura, patul din colțul încăperii și faptul că se aflau într-un club de striptease înfierbântau întotdeauna sângele lui Kyle. În una din fanteziile sale adesea repetate, Kyle intra în cameră pășind apăsat și fiind mult mai vânjos și mai viril decât în realitate. Îi întindea pastilele exact așa cum făcea

acum, dar, când ea venea să le ia, o înșfăca, o lua pe sus, râzând de împotrivirea ei firavă, și o arunca pe pat, cu brutalitate. Apoi se prăvălea asupra ei și se bucura de ea întreaga noapte, după bunul lui plac. Bestialitatea lui sexuală creștea odată cu fiecare dintre țipetele ei istovite, până când, într-un târziu, ea îi striga, în ureche, că și ea dorise să se întâmple astfel; că îl dorea pe *el*, că îl dorea atât de mult pe Vajnicul Kyle.

Chiar și acum simți o tresărire în pantaloni, în timp ce în cap i se derula, încă o dată, același scenariu plin de pofte. Se întrebă dacă ar fi putut avea vreodată îndrăzneala să-l transforme în faptă. Se îndoia. Era mult prea laș pentru asta. Ea puse banii pe masă, luă punguțele, apoi îl concedie cu un semn al mâinii.

El plecă imediat ce împături de două ori banii și, cu un zâmbet larg, și-i îndesă în buzunar.

Kyle avea să realizeze abia mai târziu că zărise ceva de o mare importanță, mai ales din cauză că acel ceva nu avea niciun sens. L-ar fi putut face, eventual, să-și pună o întrebare. O întrebare care, la un moment dat, l-ar fi făcut să treacă la acțiune. Dar acum singura întrebare pe care și-o punea era cum să folosească banii pe care tocmai îi câștigase. Kyle Montgomery nu prea obișnuia să facă economii; era mult prea chelтуitor. Recompensa neîntârziată devenise pentru el, într-o prea mare măsură, un mod de viață. Oare acum putea fi o chitară nouă? Sau un televizor nou, sau o combină CD-DVD pentru micul lui apartament? În momentul în care revenise în Jeep-ul lui și demarase, chitara cea nouă avusese câștig de cauză. Avea să o comande a doua zi.

În urma lui, femeia rămasă în cameră încuie ușa, își desfăcu eșarfa și își scoase ochelarii. Ieși din pantofi și din rochie, dându-și la iveală camizolul de mătase de dedesubt. Studie etichetele de pe punguțe, luă una dintre pilule, o sfărâmă și înghiți pulberea cu un pahar cu apă, urmat de unul de gin Bombay Sapphire, sec.

Își puse niște muzică, se întinse pe pat, își încrucișă brațele pe piept și așteptă ca puterea medicamentului să o trimită într-un alt loc, unde ar fi putut fi fericită, măcar pentru câteva minute prea scurte. Până a doua zi, când, vrând nevrând, adevărata ei viață avea să se întoarcă urlând.

Tremură, fu cuprinsă de spasme, gemu, apoi rămase liniștită; sudoarea îi țâșnea prin toți porii, ca și cum ar fi atins cea mai înaltă culme, ca să se prăvălească apoi în cel mai adânc hău. În timpul unui spasm însoțit de fierbințeală, își sfâșie camizolul îmbibat de transpirație, se lasă să alunece pe podea, fiind doar în chiloți și respirând în rafale, cu sânii lovindu-se unul de altul, în timp ce ea se rostogolea încoace și încolo în convulsiile generate de transa ei artificială. Sub stresul delicios al născocirilor ei ametoare, nervii i se încinseră, dar nu explodară.

Dar *era* fericită. Cel puțin până a doua zi.

Capitolul 27

Cina luată de King cu prietenii se încheie în jurul orei nouă și jumătate și el se hotărăște să o sune pe Michelle, ca să vadă dacă o interesa, înainte de culcare, un păhărel la Sage Gentleman, unde ar fi putut să discute în continuare despre caz. Ea sosi după vreo zece minute. Când își făcu apariția, King se amuză privind numeroasele capete ale bărbaților de la bar care se întoarseră la vederea brunetei înalte, remarcabile, purtând blugi, pulover cu guler colant, ghete și un hanorac din dotarea Serviciului Secret, care se apropia de bar, călcând apăsător, cu aplomb. Se gândi la fanteziile pe care trebuia să le fi țesut fiecare dintre ei. „Dacă ar ști ei că e înarmată, periculoasă și al naibii de independentă!”

— Cum a fost cina? îl întrebă.

— Plicticoasă, așa cum mă așteptam. Dar kickboxul?

— Am nevoie de alt instructor.

— Ce s-a întâmplat cu cel pe care îl aveai?

— Nu e destul de competitiv.

Priviră în jur, căutând o masă liberă în zona barului. Michelle zări o figură familiară într-un ungher îndepărtat.

— Ăla nu e Eddie Battle?

Chiar în acel moment, Eddie își ridică privirea, îi văzu și le făcu semn cu mâna.

Se așezară la masa lui, pe care încă se mai aflau resturile cinei.

— Dorothea nu gătește în seara asta? întrebă King, zâmbind.

— Se pare că e o presupunere corectă. De fapt, în căsnicia noastră, asta se întâmplă mai tot timpul. Oricât ar părea de ciudat, de obicei eu sunt cel care gătește, adăugă Eddie, cu un zâmbet copilăresc.

— Iată un bărbat cu multe talente, spuse Michelle.

El era îmbrăcat cu pantaloni de catifea reiată și cu un pulover negru, cu întărituri maro la coate. Michelle privi în jos și observă că purta pantofi mocasin.

— Văd că, până la urmă, ți-ai scos cizmele de cavalerie.

— Nu fără efort. Picioarele se umflă când porți așa ceva.

— Când va fi următoarea reconstituire? se interesă King.

— În weekend-ul următor. Cel puțin vremea ține cu noi. Uniformele alea de lână sunt într-adevăr aspre și, atunci când e cald, asta te ucide. Însă mă gândesc să renunț la treaba asta. Spatele meu e aproape distrus de atâta stat în șa.

— Ai vândut vreun tablou în ultima vreme? îl întrebă Michelle.

— Două, unui colecționar din Pennsylvania care participă la repunerile în scenă. Doar că el luptă pentru Uniune, dar nu i-o iau în nume de rău. Și, la urma urmelor, și banii lui sunt buni.

— Aș vrea să-ți văd odată lucrările, zise King – și Michelle afirmă același lucru.

— Păi, le am pe toate în atelierul din spatele casei. Dați-mi un telefon, oricând. Aș fi încântat să vi le arăt. Îi făcu semn chelnerului. Voi doi păreți însetați și, cum ar spune maică-mea, dai dovadă de proastă creștere dacă bei singur, chiar e al naibii de rușinos.

În timp ce își așteptau cocteilurile, Eddie spuse:

— Așadar, ați rezolvat cazul și l-ați scos pe Junior Deaver din belea? Făcu o pauză, apoi adăugă: Dar bănuiesc că nu-mi puteți spune. Într-un fel, suntem în tabere diferite.

— Treaba nu e tocmai ușoară, zise King. Vom mai vedea.

Băuturile comandate sosiră. King își gustă whisky-ul sec, apoi spuse:

— Ce mai face mama ta?

Eddie își privi ceasul.

— E la spital, deși e aproape zece, așa că, în curând, o vor da afară din camera tatei. Cu toate astea, va dormi, probabil, acolo. Așa face de obicei.

— Cum se mai simte tatăl tău?

— În momentul de față, merge spre bine. Doctorii cred că ceea ce a fost mai rău a trecut.

— Asta-i o veste foarte bună, rosti Michelle.

Eddie sorbi o parte a băuturii sale.

— Trebuie să reușească. Chiar trebuie. Îi privi pe amândoi. Nu știu dacă mama ar putea supraviețui după moartea lui. Și, cu toate că moartea ne pândește pe toți, eu, pur și simplu, nu îl văd călătorind acum către asfințit. Se uită în jos, stânjenit. Îmi cer scuze, am băut cam multe ginuri și încep să debitez stereotipuri. Probabil de asta n-a

fost niciodată o idee bună să bei de unul singur când ai probleme.

— Apropo de singurătate, unde e Dorothea? se interesă Michelle.

— La vreo întrunire, răspuse Eddie, obosit. Și adăugă, cu dușmănie: Un agent de vânzări trebuie să rezolve toate prostiile astea. Dar nu mă pot certa cu succesul ei.

— Într-adevăr, Dorothea a avut succes, remarcă King, calm.

Eddie își înalță paharul.

— Pentru Dorothea, cel mai priceput agent de vânzări din întreaga lume.

King și Michelle se priviră, neliniștiți.

Eddie continuă să bea.

— Treaba e că ea are lucrurile ei și eu pe ale mele. Există aici un anumit simț al echilibrului.

— Aveți copii? întrebă Michelle.

— Dorothea nu și-a dorit niciodată copii și asta a orientat lucrurile pe un anumit făgaș. Ridică din umeri. Cine știe, poate că nici eu nu i-am vrut. Probabil că aș fi fost un tată îngrozitor.

— Ți-ai fi putut învăța copiii să picteze, să călărească, ba poate că i-ai fi luat și la reconstituiri, zise Michelle.

— Și încă *ai putea* avea copii, adăugă King.

— Pentru asta, ar trebui să-mi găsec altă nevastă, replică Eddie, cu un zâmbet resemnat, și nu sunt sigur că am forța necesară. Pe deasupra, nimeni nu se așteaptă ca un Battle să divorțeze. Este scandalos. Ce dracu, chiar dacă Dorothea nu m-ar omorî, mama probabil ar face-o.

— Ei, doar este viața ta, comentă Michelle.

O privi în mod ciudat.

— Așa se crede, nu? Își termină băutura, apoi spuse: Am auzit la știri că au chemat în ajutor artileria grea.

— Inclusiv pe vechiul tău prieten, Chip Bailey.

— Dacă n-ar fi fost el, eu n-aș fi stat acum aici.

— Nu mă-ndoiesc că părinții tăi i-au fost într-adevăr recunoscători.

— O, da. Tata i-a oferit postul de șef al securității în una din companiile sale. Adică o grămadă de bani.

— Nu știam asta, zise King. Dar e evident că el nu a acceptat.

— Nu, cred că îi place să fie sticlete. Eddie își lovi lingura de furculiță. Îmi amintesc că, atunci când eram copil, în zona asta nu erau decât dealuri și pădure. Era minunat. Nu ne făceam niciodată griji pentru ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Și acum? întrebă Michele.

— Acum oamenii sunt uciși în casele lor, aruncați în pădure, împușcați în mașini. Dacă aș fi avut vreodată într-adevăr o familie, nu cred că mi-aș fi întemeiat-o aici.

— Bun, dar presupun că ai putea locui oriunde în altă parte, spuse King.

— Nu sunt sigur că asta ar face-o pe mama fericită.

— Încă o dată, Eddie, e viața ta, nu-i așa? zise Michelle.

De data asta Eddie nu se osteni să-i răspundă.

Capitolul 28

În timp ce Kyle Montgomery își săvârșea hoția, iar Eddie, King și Michelle se aflau la bar, Bobby Battle zăcea în patul de spital, sub un păienjeniș de tuburi de perfuzie intravenoasă. Remmy Battle stătea alături de el, cu mâna strânsă în mâna lui încă palidă.

Ochii lui Remmy urmăreau șirul de monitoare care înfățișau, în ritm alert, ancora firavă care îl mai lega pe soțul ei de viață. Pentru că avusese o ușoară recădere, fusese reconectat la aparatul pentru respirație artificială și acesta emitea un sunet strident, enervant, ori de câte ori respirația lui Bobby se abătea de la ritmul normal. Și respirația lui Remmy se accelera sau se liniștea, în mod neregulat, ținând isonul piuiturilor acelei mașinării infernale.

O asistentă își făcu apariția.

— Ei, doamnă Battle, e totul în ordine?

— Nu. Nu mă recunoaște, o repezi ea. Nu recunoaște pe nimeni.

— Dar doctorii spun că începe să-și recapete puterile. Dar va fi nevoie de timp. Organele lui vitale funcționează mai bine. Cu toate că a fost reconectat la aparat, lucrurile merg mai bine, credeți-mă, chiar așa e.

Tonul lui Remmy se schimbă.

— Îți mulțumesc că-mi spui asta. Îți mulțumesc sincer, draga mea.

Își coborî privirea asupra bărbatului voinic din pat.

Asistenta zâmbi, dar apoi păru stânjenită.

— Doamnă Battle, începu ea, pe tonul plin de respect rezervat, fără îndoială, puținilor norocoși ale căror nume erau inscripționate pe clădire.

— Știu, spuse Remmy, cu voce scăzută.

— Vreți să dormiți aici în noaptea asta? o întrebă asistenta. Dacă da, spun să vi se pregătească patul.

— În noaptea asta, nu. Revin mâine dimineață. Dar îți mulțumesc.

Remmy se ridică și plecă. Asistenta ieși din încăpere cu câteva minute mai târziu, după ce verifică în grabă starea bolnavului.

Battle era singurul pacient de pe acel coridor scurt, pe care, altminteri, se aflau mai ales depozite. Din cele zece paturi ale secției,

celelalte fuseseră duse într-o zonă centrală, aflată vizavi de postul de lucru al asistentelor. Remmy Battle ceruse în mod special ca soțul ei să fie instalat în rezerva aceea, pentru că astfel se bucurau de mai multă intimitate. La capătul coridorului, exista și o intrare de serviciu, ceea ce permitea ca, folosind un cod special de acces, ea să vină și să plece fără să mai fie nevoită să treacă printr-un mare număr de încăperi, printre asistente și printre priviri iscoditoare. Camera în care dormea ea uneori se afla, față de a soțului ei, în josul holului.

Era zece și câteva minute, ora la care, și în partea aceea izolată de restul spitalului, avea loc schimbul nocturn de tură. Asistenta care se ocupa de Battle trebuia să-și petreacă următoarele patruzeci și cinci de minute în încăperea rezervată personalului, împreună cu cea care urma să o înlocuiască, ca să treacă în revistă atât starea curentă a pacienților pe care îi supraveghea, cât și medicamentele necesare și recomandările medicului.

Fiecare rezervă din acea secție era monitorizată de câte o cameră conectată la postul central de lucru al asistentelor. Monitoarele TV aflate acolo trebuiau permanent supravegheate, dar, în timpul schimbării personalului, această sarcină era neglijată vreo douăzeci de minute, pentru că asistentele, obosite și solicitate până la limită, se străduiau să ducă la bun sfârșit o muncă de o oră într-o treime din acel timp. Dar aparatura de menținere în viață a pacienților din fiecare rezervă era prevăzută cu dispozitive care dădeau alarma ori de câte ori avea loc o schimbare dramatică a stării acestora.

La scurt timp după plecarea lui Remmy, o altă persoană pătrunse înăuntru prin aceeași ușă de serviciu pe care ea ieșise cu câteva minute mai devreme. Îmbrăcată cu combinezon de protecție și cu halat alb, de spital, și cu partea de jos a feței acoperită de o mască protectoare, aceasta trecu pe lângă ușa rezervei lui Bobby Battle, aruncă o privire și văzu că pacientul era singur înăuntru. Cu altă privire, furișată în grabă după colț, se convinse că stația de la postul asistentelor nu era supravegheată. Intrusul intră în rezerva lui Battle și închise ușa.

Fără să piardă timpul, modifică puțin poziția camerei fixate pe peretele din fața patului, astfel încât zona din stânga acestuia să nu mai poată fi monitorizată. Omul cu mască se îndreptă, grăbit, către

stativul de care erau fixate medicamentele pentru perfuzie, scoase dintr-un buzunar al halatului o seringă hipodermică, înfipse acul într-una din pungile din care se alimentau tuburile și goli în ea tot conținutul seringii. Pe urmă se uită în treacăt la Battle, care zăcea cu o expresie împăcată așternută pe chip, deși avea un tub introdus în gâtlej. Intrusul îi luă mâna și îi puse la încheietură un ceas pe care îl fixă la ora cinci. În cele din urmă, scoase din buzunar un alt obiect pe care i-l așeză, cu grijă, pe piept.

Era doar o pană albă de pasăre.

Câteva minute mai târziu, omul ieșise deja pe ușa de serviciu, coborâse scările, se strecurase în parcare și se urcase într-o mașină. Vehiculul se îndepărtă de spital în viteză.

Șoferul avea de scris și de expedit o scrisoare.

La numai zece minute după plecarea mașinii, alarma unuia dintre aparatele din rezerva lui Bobby începu să sune, urmată de o alta. În câteva secunde, toate aparatele își lansară avertizările, unite într-un vacarm de rău augur.

Toate asistentele se năpustiră în rezervă. După încă un minut, un semnal de alertă fu transmis către tot personalul și o echipă formată din cei mai buni medici năvăli în încăpere. Dar totul se dovedi zadarnic. La ora 10:23 P.M., Bobby Battle fu declarat mort.

Capitolul 29

La început se presupuse că Bobby Battle murise datorită complicațiilor survenite în urma atacului suferit. Pana albă lăsată de ucigaș pe pieptul său căzuse când echipa de medici încerca să-l resusciteze. Mai târziu, unul din tehnicienii de la spital o observă și o puse pe măsura de lângă patul mortului, probabil închipuindu-și că provenea dintr-o pernă. Ceasul pus de criminal la încheietura mâinii lui Battle era acoperit de tuburile pentru perfuzii și era ascuns și de brățara de identificare și de brățările pe care era înscrisă medicația lui Bobby. Îndurerată și furioasă, Remmy Battle sosi și plecă fără să observe nici ceasul, nici pana. Oamenii începură să se mire abia când o asistentă aduse pana în discuție. Nu era dintr-o pernă de-a spitalului, pentru simplul motiv că acesta nu avea pernele umplute cu pene. În plus, schimbarea bruscă și neașteptată a stării lui Battle era ciudată și ridică, cu siguranță, multe semne de întrebare.

Totuși, abia în jurul orei trei dimineața, când cadavrul lui Bobby era pe punctul de a fi dus la morga spitalului, ceasul de la mâna sa fu, în sfârșit, observat, ducând la o examinare mult mai atentă a mortului și a pungilor cu medicamente pentru perfuzie. Atunci medicul care îl îngrijise văzu înțepătura prin care conținutul seringii hipodermice pătrunsesse în pungă.

— Sfinte Dumnezeule, fu tot ce reuși să spună.

Todd Williams fu smuls din pat și pe drum îi telefonă lui King, care, la rândul lui, o sună pe Michelle. Toți trei ajunseră la spital aproape în același timp. Și rămaseră surprinși când îl văzură acolo pe Chip Bailey. Williams se grăbi să i-i prezinte agentului FBI pe King și pe Michelle.

— Stau la un motel din localitate și aveam stația deschisă, le explică Bailey. Ce naiba, Todd, cred că ți-ai chemat aici, la spital, toți oamenii.

— E vorba de Bobby Battle, ripostă Williams. Unul din cetățenii de frunte din zonă.

King completă, în gând, ceea ce șeriful nu rostise: „Și acum toată furia văduvei o să se abată asupra noastră.”

Personalul spitalului îi conduse în rezerva lui Battle. Mortul zăcea acolo, fiind încă conectat la tuburile pentru perfuzie și avându-l în gâtlej pe cel de la aparatura de respirație artificială, deși toate instalațiile destinate reanimării erau scoase din funcțiune, fiindcă nu mai era nevoie de piuiturile și de semnalele lor digitale. Michelle se pomeni studiindu-l îndelung pe Battle, despre care auzise atât de multe, dar nu avusese ocazia să-l cunoască. Dintr-un anumit motiv, care nu era, pur și simplu, modul în care murise, părea la fel de fascinant cum trebuie să fi fost pe când trăia.

Asistenta șefă și medicul care îl tratase le relatară, pe scurt, tot ceea ce descoperiseră referitor la pană, la ceas și la gaura din punga pentru perfuzie.

— Este extrem de neobișnuit, spuse doctorul, parcă făcând declarația anului.

— Suntem cât se poate de siguri că așa ceva nu se întâmplă în fiecare seară, zise King.

Williams examinează ceasul.

— Nu e un Zodiac, rosti, cu voce joasă, către Michelle și King. Dar e fixat exact la ora cinci și cheița e scoasă.

Când Todd Williams îi arată pana de pasăre lui Chip Bailey, tulburarea acestuia fu ușor de observat, dar nu spuse nimic înainte ca doctorul și asistenta să iasă din încăpere.

— Mary Martin Speck, zise, după ce rămaseră singuri. O asistentă. A fost supranumită Florence Nightinghell. Cucoana asta a ucis douăzeci și trei de pacienți, în șase state, într-un interval de zece ani. Acum își execută condamnarea pe viață într-un penitenciar din Georgia. Cartea ei de vizită era o pană albă de pasăre; pretindea că îndeplinește lucrarea Domnului.

— Deci ne putem aștepta la o altă scrisoare, spuse King.

— Nici măcar n-am avut timp să o primim pe cea despre Hinson, se plânse Williams. De ce tocmai Bobby Battle? De ce a vrut ucigașul să îl adauge pe listă? A fost al naibii de riscant să vină aici, așa cum a făcut-o.

Totuși, așa cum aflară după încă o discuție cu asistenta șefă, să intri pe ușa se serviciu nu era chiar atât de complicat cum crezuseră la început. Cifrul era unul simplu, 4-3-2-1, și nu mai fusese schimbat

de ani de zile. Multe persoane din spital îl cunoșteau și era foarte probabil să li-l fi spus și altora.

— Aveți cumva idee ce a fost introdus în punga pentru perfuzie?

— Cei de la laborator vor face analize și vor evalua toxicitatea conținutului, zise Williams. Din fericire, cineva a avut ochi ageri și a observat urma înțepăturii din pungă, înainte ca totul să fie strâns și aruncat.

— Unde e Sylvia? întrebă King.

Williams dădu din cap.

— E acasă, bolnavă ca un câine. A terminat cu Hinson azi-noapte, s-a ales cu vreun microb și acum e la toaletă și varsă. Sau cel puțin asta avea de gând să facă când am închis telefonul. O să vină aici când de repede o să poată.

— O să vină și FBI-ul, interveni Bailey. Deja sunt cinci crime legate între ele sau cel puțin de cinci știm noi. Trebuie să devenim o prezență activă, Todd. Îmi pare rău.

— Atunci poate vorbiți voi cu Remmy. Când femeia aia o să afle ce s-a întâmplat, o să vrea să mă juoiaie de viu.

— N-aș face asta înainte de a primi o scrisoare de la ucigaș, spuse King. Existența ceasului și a penei par să nu lase dubii asupra faptului că Bobby a fost o altă victimă, dar trebuie să fim absolut siguri înainte de a discuta problema asta spinoasă cu Remmy.

— Bine gândit, aprobă Bailey.

— Lipsește vreun obiect din rezerva lui Bobby? se interesă Michelle. Tipul pe care îl căutăm a luat câte ceva de la toate celelalte victime.

— Asta nu o putem afla fără să stăm de vorbă cu Remmy, zise Williams. Acum aș vrea să stabilim filmul evenimentelor.

Ieși pentru scurt timp și se întoarse aducându-i din nou pe medic și pe asistenta șefă.

— Ne puteți relata, încă o dată, în ordine, tot ce s-a întâmplat? întrebă Williams.

— Desigur, domnule, răspunse asistenta. Doamna Battle a fost aici de la ora patru până în jurul orei zece. A stat tot timpul în rezervă. Domnul Battle era în viață și starea lui era bună la zece și câteva minute, când asistenta care se ocupă de el a făcut ultima verificare. În

acest răstimp nu a avut niciun alt vizitator.

— Dar înainte de sosirea doamnei Battle? întrebă Michelle.

— Fiica lui, Savannah, a venit și a stat aici o vreme, imediat după amiază. Pe urmă a venit și Dorothea Battle, cam pe la două și jumătate.

— Au intrat pe ușa de serviciu? vru să știe Battle.

— Numai Savannah, Dorothea a venit prin față, răspunse asistenta.

— Trebuie să știm exact între ce ore au avut loc aceste vizite, le spuse Williams.

— Foarte bine, o să le aflăm, zise doctorul, cu asprime. Acum pot să mă retrag? Am alți pacienți de care trebuie să mă ocup.

Cu siguranță, tipul studiasse procedura care se referea la bugetul lui și la al spitalului, gândi King.

— Sper să aveți mai mult noroc cu ei, ripostă Williams, care, evident, descifrase același mesaj în tonul doctorului.

După plecarea lui, șeriful continuă să îi pună întrebări asistentei.

— Așadar, la ora zece și zece, starea lui Battle s-a schimbat.

Ea dădu din cap.

— A intrat în stop cardiac. Semnalul vital dispăruse când a intrat asistenta. Echipa care se ocupă de urgențe a încercat să-l resusciteze, dar nu a reușit.

— Deci, spuse King, ucigașul a acționat în cele în jur de zece minute dintre verificarea făcută de asistență și intrarea în palier a semnalului, iar otrava, dacă de așa ceva e vorba, și-a făcut efectul.

— Așa s-ar părea, aprobă Bailey.

— Am observat că în rezervă există o cameră video, zise King.

— Este câte una în fiecare rezervă. Așa putem ține toți pacienții sub observație de la postul nostru de lucru.

— Și nimeni nu a văzut pe cineva intrând în încăpere după plecarea doamnei Battle?

Asistenta părea agitată.

— Uneori nu e nimeni la postul nostru de lucru.

— De exemplu, atunci când se face schimbul de tură? spuse King.

— Da. Dar, dacă niște persoane au venit într-adevăr după plecarea doamnei Battle, trebuie să fi intrat pe intrarea de serviciu, altfel cineva le-ar fi văzut.

— Înțeleg, replică King.

— E nevoie de ceva curaj ca să faci asta cu atâta lume în preajmă, comentă Williams.

— Ei, dacă cineva își pune în gând să facă una ca asta, zise asistenta, atunci își alege un moment potrivit.

— Da, cu siguranță, spuse King.

Când el și Michelle părăseau spitalul, King se opri la postul de lucru al asistentelor.

— Pot să arunc o privire? o întrebă pe asistenta șefă.

Se duse în spatele pupitrului spațios și studie semnalele vitale care apăreau pe monitoare.

— Astea nu sunt înregistrate, nu-i așa? întrebă.

— Nu. Nu e vorba de securitate, ci doar de starea de sănătate a pacienților.

— Ei, s-ar putea să vreți să vă regândiți strategia.

— Ce rost a avut asta? întrebă Michelle, după ce ieșiră din acea secție a spitalului.

— Mi-a trecut prin cap că cineva familiarizat cu procedurile din spital, ar trebui să știe și de existența camerelor de luat vederi. Când ucizi pe cineva, nu vrei ca momentul ăla să fie surprins de un sistem de supraveghere. Așa ceva îți pune bețe în roate când vrei să-ți susții apărarea. În toate celelalte rezerve, camera e poziționată astfel încât să poată fi văzute, în întregime, și patul, și aparatura de pe ambele sale părți. Pentru cea în care a stat Battle, imaginea era doar a patului și a aparatelor din dreapta.

— Criminalul a mutat camera astfel încât fapta sa să nu poată fi observată dacă cineva s-ar fi uitat la monitoare, zise Michelle.

— Chiar așa.

La ieșirea din spital, se întâlnește cu Harry Carrick. Cu toate că ora era foarte matinală, el era îmbrăcat impecabil, cu un sacou de tweed și o cămașă cu gulerul descheiat.

— Harry, ce-i cu tine aici? întrebă King.

— Eu și Bobby Battle suntem prieteni vechi. În fine, eram. Și eu sunt, totodată, și consilierul juridic al spitalului. M-au chemat de acasă. Tocmai am terminat discuția cu ei. E vorba de un conflict, sunt

gata să o admit. Dar iată-vă și pe voi. Ați vorbit cu Remmy?

— Nu, ea a fost deja aici, și a plecat înainte să ajungem noi.

— Am aflat câte ceva despre cele descoperite în rezerva lui Bobby, spuse Carrick. Presupun că e vorba de mai mult decât atât.

— Este. Dar încă nu știm exact ce.

— Ei, nu vă rețin mult, dar trebuie să rediscutăm cât mai repede cazul lui Junior.

— Ce s-a întâmplat?

— Cele descoperite de voi până acum sunt lucruri pe care aveam nevoie să le știu, dar nu mă ajută în mod deosebit. Am încercat să aflu ce crede procurorul despre un târg referitor la un anumit tip de pledoarie și n-am găsit înțelegere față de problemele mele. Remmy e hotărâtă să-l distrugă pe Junior. Era întoarsă pe dos și înainte, iar acum, după moartea lui Bobby, nu cred că agresivitatea ei e în scădere.

— E probabil în creștere, zise Michelle.

— Probabil, rosti Carrick, posomorât. Ei, nu vă mai rețin. Anunțați-mă dacă aflați mai multe despre moartea lui Bobby.

Se răsuci pe călcâie și se îndepărtă. Îl priviră urcându-se într-un British MG decapotabil, perfect recondiționat, și pierzându-se, în viteză, în strălucirea roșietică a soarelui care se înălța.

Michelle se întoarse către King.

— Îmi pare sincer rău pentru Carrick. E prieten cu Battle și cu toate astea îl reprezintă și pe Junior Deaver, și spitalul în care a murit Bobby.

King o aprobă dând din cap.

— Sunt sigur că spitalului din Wrightsburg o să i se intenteze un proces. E o ironie să ajungi să dai în judecată o instituție pe a cărei clădire este inscripționat numele tău.

— Nu cred că asta o să o împiedice în vreun fel pe Remmy Battle.

— Nici nu mă gândeam la așa ceva. Se întinse și căscă. Mă întreb dacă să mă duc la birou sau înapoi pe iaht, să mă culc.

— Eu mă duc la jogging, zise Michelle. Ce-ar fi să vii cu mine? Creierului îi priesc endorfinele.

— Jogging! Abia ai fost la kickbox! exclamă King.

— Sean, asta a fost ieri.

— Știi, și Dumnezeu și-a luat o zi liberă.

— Dacă ar fi fost femeie, n-ar fi făcut-o.

— OK, m-ai convins.

Ea păru încântată.

— Ai să alergi cu mine?

— Nu, mă duc înapoi pe iaht să mă odihnesc. Ce a fost destul de bun pentru Dumnezeu, e destul de bun și pentru mine.

Capitolul 30

La oficiul poștal se primiseră instrucțiuni stricte care specificau că orice scrisoare dubioasă cu destinația *Gazette* trebuia trimisă imediat la poliție. Scrisoarea despre Hinson sosi în ziua următoare uciderii lui Bobby. Era foarte simplu formulată:

„Un avocat mai puțin, mare pagubă! Cred că de data asta știți cine nu sunt. Pe curând.”

Între timp, Sylvia Diaz își revenise și făcuse, în sfârșit, autopsia lui Robert Battle.

Pe moment, era în biroul ei, împreună cu King și cu Michelle. Le povestea că atât șeriful Williams cât și Chip Bailey asistaseră la autopsia lui Battle.

— Din nefericire, datorită numărului lor, cred că acum Todd e cât se poate de obișnuit cu autopsiile, comentă Sylvia.

— Așadar, ce anume l-a ucis pe Bobby? întrebă King.

— O să știu sigur peste o săptămână sau două, când primesc rezultatul examenului toxicologic, dar se pare că cineva a injectat o cantitate mare de clorură de potasiu în punga cu perfuzia nutritivă. În mai puțin ce zece minute, aceasta putea să se infiltreze în soluția TPN¹¹, să ajungă în tuburi și apoi în organism. Imediat după aceea, inima trebuie să fi intrat în fibrilație ventriculară. Dată fiind starea lui de slăbiciune, măcar sfârșitul a fost rapid și fără dureri.

— Toate astea sugerează existența unor cunoștințe medicale, spuse King.

Sylvia se gândi un moment.

— E adevărat, clorura de potasiu e folosită adesea pentru a ucide. Totuși, dacă persoana respectivă are într-adevăr experiență medicală, a făcut treabă de mântuială.

— Cum adică?

— Lui Battle i se administra combinația standard de substanțe: un anticoagulant pe bază de heparină, o soluție salină cu zahăr, o soluție nutritivă TPN, un antibiotic care să combată infecția pulmonară

¹¹ Total Parenteral Nutrition – alimentație intravenoasă.

dobândită ca urmare a conectării îndelungate la aparatura de respirație artificială și un medicament cu dopamină pentru reglarea tensiunii arteriale.

— Bine, și ce demonstrează asta? întrebă King.

— Păi, dacă individul nu ar fi injectat clorura de potasiu în punga cu TPN, ci direct în *tuburi*, ar fi obținut același rezultat fatal, dar acțiunea lui nu ar fi fost detectabilă. Trebuie să rețineți că soluția TPN conține clorură de potasiu, de aceea se găsea și în combinația care i se administra lui Battle. Am putut să-mi dau seama că cineva a introdus mai multă clorură de potasiu doar comparând nivelul existent în punga respectivă cu cel dintr-o soluție TPN normală. Concentrația era de trei ori mai mare, adică mai mult decât suficientă ca să-lucidă.

— Prin urmare, spui că, dacă acea clorură de potasiu ar fi fost injectată direct în tuburi și nu în pungă, n-ai fi observat asta nicidecum?

— Da. În tuburi nu ar fi fost suficiente reziduuri ca să creeze suspiciuni. De fapt, suspiciunile ar fi apărut dacă nu ar fi existat urme de clorură de potasiu. Și, cum vă spuneam, Battle avea deja clorură de potasiu în organism. Este absorbită în mod natural, de aceea confirmarea unei supradoze nu se poate obține decât în urma autopsiei.

— În concluzie, persoana respectivă are ceva cunoștințe medicale, dar nu e un expert? zise King.

— Sau, spuse Michelle, a vrut să se știe că Battle a fost ucis. Ca și cum ceasul și pana n-ar fi fost de ajuns.

— Erau cât pe ce să nu fie, îi reaminti King. Pana căzuse pe jos, iar ceasul fusese acoperit de tuburile pentru transfuzie și de alte chestii specifice spitalului.

— Totuși, asta nu are sens, spuse Sylvia. Vreau să spun că, atunci când ucizi pe cineva, prima regulă este să te străduiești să faci o crimă perfectă. Și ce poate fi mai perfect decât să lași impresia că nu a fost comisă nicio crimă?

Michelle și King dădură din cap, nereușind să găsească nicio teorie care să explice comportarea ucigașului.

Sylvia oftă.

— Nu vreau să spun că asta ar avea importanță, dar la Battle am găsit urmele arteriosclerozei. Mai era și o încrețitură neobișnuită pe suprafața aortei. Avea și o mică tumoare pe plămânul drept, probabil începutul unui cancer pulmonar. Nu e de mirare pentru un fumător de vârsta lui.

— Ce ne poți spune despre cauza morții Dianei Hinson? întrebă King. Și se grăbi să adauge: Deși e destul de evidentă.

— A murit din cauza unei hemoragii interne masive, cauzate de numeroasele înjunghieri. I-au secționat aorta și i-au străpuns un ventricul al inimii și plămânul stâng. Și pentru ea totul trebuie să se fi terminat în două minute. Dar a nu a fost chiar atât de nedureros ca în cazul lui Battle, adăugă.

— A fost violată sau agresată sexual? se interesă King.

— La autopsie nu am descoperit așa ceva, dar aștept și rezultatele de la laborator. Apropo, am auzit despre conexiunea cu Florence Nightinghell. Presupun că vom primi o scrisoare despre asta.

— Scrisoarea despre Hinson ne dădea de știre că o să acționeze în curând, și chiar a făcut-o, spuse Michelle. Cel puțin e un om de cuvânt.

— Mai întâi o dansatoare exotică, apoi niște elevi de liceu, pe urmă o avocată și acum Bobby Battle, adăugă King.

— Totul e gândit astfel încât, de fiecare dată, să își asume un risc tot mai mare, comentă Sylvia.

— Trecerea de la o dansatoare exotică pe care trebuie s-o fi agățat într-un bar, ca s-o împuște apoi și s-o lase în pădure, la otrăvirea unui om de afaceri extrem de bogat care e în comă într-un pat de spital nu prea are cine știe ce sens, zise King. Nu vreau să fiu dur, dar mă întreb cum își alege tipul victimele: pleacă de la aventurile de o noapte, sau de la poziția socială?

— Cum spuneam mai devreme, individul nu operează după niște tipare, făcu Sylvia, frecându-și ochii injectați.

King o privi cu atenție.

— Arăți ca dracu', îi spuse, cu un zâmbet dezarmant. Ar trebui să dormi.

— Mulțumesc că ai observat. Asta încerc să fac de o săptămână.

— Unde e Kyle? întrebă Michelle. Nu poate prelua el ștafeta?

— Nu e patologic; nu poate face autopsiile. Și, ca să-ți răspund la întrebare, e bolnav și stă pe tușă. Eu am strâns în brațe WC-ul aproape toată noaptea trecută și mă așteaptă o droaie de pacienți. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că există antibioticele.

— Ce părere ai de ideea ucigașului de a se lua la întrecere cu Mary Martin Speck? vru să știe Michelle.

— Te referi la faptul că ales o femeie și nu un bărbat?

Michelle încuviință dând din cap.

— Ei, nu prea știu cum să interpretez asta, spuse Sylvia. O femeie l-ar fi putut ucide pe Battle. Nu e nevoie de forță fizică ca să injectezi o soluție dintr-o seringă într-o pungă pentru perfuzie. Totuși, sunt gata să-mi pun în joc reputația afirmând că Rhonda Tyler și Diane Hinson au fost ucise de un bărbat. O femeie n-ar fi putut să o care pe Tyler pe o distanță atât de mare prin pădure, iar rănilor de cuțit ale lui Hinson erau foarte adânci. A fost sau un bărbat, sau o femeie atât de puternică încât n-aș vrea să dau peste ea pe o alee întunecată.

— Așadar, încep Michelle, fără grabă, este posibil să avem de-a face cu doi criminali, un bărbat și o femeie.

— Nu neapărat. Singurele dovezi în acest sens sunt referirea făcută de Bailey la Speck și pana de pasăre, argumentă King. Până nu primim scrisoarea, nu putem ști dacă criminalul a imitat-o într-adevăr pe Speck. Pana ar putea simboliza altceva, ceva cu o semnificație deosebită pentru criminal.

— E adevărat, cedă Michelle.

Sylvia dădu din cap a aprobare.

King se uită la cele două femei.

— Ați vrea să auziți o presupunere absurdă?

— Eu da, răspunse prompt Michelle.

— Bobby Battle era un om foarte bogat. Mă întreb cine este beneficiarul testamentului lui.

După un lung moment de tăcere, Sylvia spuse:

— Vrei să spui că unul din membrii familiei l-a ucis pentru bani și apoi a încercat să creeze impresia că e vorba de una din crimele în serie?

— Nu putea fi Eddie. A fost cu noi la Sage Gentleman până după ora unsprezece, zise Michelle.

— Așa este, încuviință King. Dar Dorothea și Savannah au fost la spital mai devreme. Însă nu puteau injecta otrava atunci, pentru că el ar fi murit cu mult timp înainte să apară Remmy. Să presupunem, totuși, că una dintre ele a ascuns clorura de potasiu în încăperea în timpul vizitei pe care o făcuse mai devreme, în aceeași zi, s-a furișat înapoi după ce a văzut-o pe Remmy plecând, a săvârșit crima și a fugit ca din pușcă.

— Eddie spunea că Dorothea era la o întrunire, îi aminti Michelle.

— Va trebui să verificăm asta.

— Ei da, câștigul financiar este mobilul multor crime, spuse Sylvia. S-ar putea să fii pe o pistă bună, Sean.

— Câtă vreme o urmăresc pe asta, ne mai putem gândi la încă ceva: Remmy a stat ore întregi în rezervă cu Battle. Cine spune că ea n-ar fi putut injecta otrava aia în punga pentru perfuzie înainte de plecare?

— Care ar putea fi presupusa motivație a lui Remmy? întrebă Sylvia. Ea e bogată.

— Dacă Bobby își reluase escapadele amoroase și Remmy, pur și simplu, nu mai putea suporta? S-ar putea să nu existe în toată lumea destui bani pentru a compensa asta.

— Asta-i altă poveste, evident. Dar ai dovezi în sensul ăsta?

King se gândi la dulapul secret al lui Battle și la faptul că Remmy nu-și purta verigheta, dar hotărî să nu-i spună Sylviei toate astea.

— Nu spun că am dovezi. Eu nu fac altceva decât să lansez niște supoziții. Și poate că, mai mult decât banii, desconsiderarea unei femei e cea mai veche motivație a crimelor. Ea ar fi putut pleca, având un alibi solid, lăsând până și ceasul ca indicii ale unei piste false. Obiceiurile ucigașului în serie au fost descrise la știri, așa că a avut de unde afla genul ăsta de amănunte.

— Dar însuși faptul că a fost acolo o fac suspectă, mai ales dacă ținem cont de întârzierea cu care moare victima unei otrăviri, argumentă Sylvia. Ai putea ține cont de faptul că, dacă ar fi avut de gând așa ceva, s-ar fi furișat înăuntru altă dată, ar fi făcut-o și ar fi plecat înainte să o vadă cineva. Așa cum stau lucrurile acum, nu are niciun fel de alibi.

— Ei bine, zise Michelle, dacă eu aș fi persoana care l-a ucis pe

Battle și care încearcă să o pună în cârca criminalului în serie din vecini, aș avea mare grijă să privesc tot timpul în urmă.

— Ce vrei să spui? întrebă Sylvia.

— Dacă aș fi adevăratul ucigaș, aș fi foarte supărat din pricina asta.

— Încă nu te înțeleg, zise Sylvia.

— Hai să analizăm lucrurile. Crimele în serie au fost planificate și executate cu meticulozitate. Avem scrisorile trimise de ucigaș după fiecare dintre ele, luând în răs poliția. E limpede că tipul ăsta este un monstru chibzuit și are în minte un plan important. Acum, dacă o altă persoană l-a omorât pe Bobby și a încercat să dea vina pe criminalul în serie, monstrul chibzuit s-ar putea să considere asta o batjocorire a capodoperei sale. El o să vrea să se răzbune pe persoana care l-a ucis pe Battle.

— Așadar, s-ar putea să avem un ucigaș care aleargă după un altul, spuse King.

— Întocmai, zise Michelle.

Capitolul 31

— Vă fac ajutori de șerif pe amândoi, spuse șeriful Williams, în timp ce-și plimba ochii de la King la Michelle, în biroul lor, în ziua următoare. La rândul lor, îl priviră lung, evident nedumeriți.

— Pardon? făcu King. Am fost cândva unul dintre ajutorii tăi de șerif. N-am niciun chef să mă reînrolez, Todd.

— Nu vă dau de ales. Am nevoie de voi!

— Sclavia a fost scoasă de mult în afara legii, ripostă King.

— Ce se întâmplă, Todd? întrebă Michelle.

— Federalii mă dau deoparte, asta se întâmplă.

— Dar *doreai* să te ajute, exclamă King.

— Da, dar nu urmăream să mi se ia cazul, chiar aici, în propriul meu oraș. Nu vreau ca oamenii să creadă că nu sunt în stare să-mi fac datoria. Bineînțeles că sunt de acord să colaborez cu federalii și chiar să facem ancheta împreună. Dar să fiu al dracului dacă am să-i las să mă dea afară de la propriul meu festin criminalistic.

King dădu din cap, uluit.

— Todd, cred că ai asistat la prea multe autopsii. De ce nu-i lași pe ei să se ocupe de asta? Au și oameni, și experiență. Lasă-i să-și bată ei capul.

— Ar mai fi ceva de spus și despre mândrie, Sean, ripostă Williams, pe un ton ofensat. Și voi doi ați investit deja o grămadă de timp în asta. Aveți teorii și idei. Cine spune că, dacă lucrăm împreună, nu putem rezolva cazul mai repede decât atotputernicul FBI? Ce naiba, Chip Bailey deja se învârtește pe aici de parcă ar fi stăpânul moșiei. Mă aștept să-mi spună să-i pregătesc cafeaua. Aș vrea s-o văd și p-asta! L-aș împușca pe nemernic. Îi privi rugător. Ei, haide, voi doi aveți la fel de multă experiență ca oricare dintre tipii ăștia. Știu că putem face față împreună. Și, nu uitați, noi locuim aici, nu ei. Noi avem nevoie să facem din Wrightsburg un oraș la fel de sigur ca înainte. E căminul nostru. Toată lumea contează pe noi.

Michelle și King schimbară o privire. Ea vorbi prima.

— Ei, e o propunere fascinantă.

— Așa e și delta-planorismul. Ceea ce nu înseamnă că îl și practici,

i-o întoarce King.

— Haide, Sean, cazul ăsta te intrigă și pe tine, n-o poți nega, sublinie ea. Te vei gândi la el indiferent dacă vei lucra sau nu la rezolvarea lui. Dacă am fi ajutori de șerif, am putea măcar să facem cercetări având un statut oficial. În felul ăsta am putea progresa mai rapid.

— Și cum rămâne cu firma noastră de investigații?

— Puteți să vă ocupați și de ea, se grăbi Williams să răspundă. Eu nu vă cer să-mi acordați tot timpul vostru. Ceea ce intenționez să fac este să vă dau posibilitatea să aveți acces la orice. Nu o să fie nevoie să mă însoțiți pretutindeni. Având insigna mea, o să puteți merge singuri să discutați cu oamenii și să vă vârâți nasul peste tot. Am puterea asta. Pot face ajutor de șerif pe oricine îmi trăsnește prin cap.

— Și pe Bailey nu o să-l deranjeze asta? Hai, Todd, tu știi mai bine că e așa.

— Ce dacă o să capete și el niște întăriri? Nu o să vă poată contesta acreditarea. Trebuie doar să-l lăsați în seama mea. Îl pun la punct, chiar dacă va trebui să fac apel la guvernator.

— Știu și eu, spuse King, totul s-ar putea transforma într-o cavalcadă de coșmar și am trecut prin destule de genul ăsta când eram în Serviciul Secret.

În joacă, Michelle îl lovi cu pumnul în braț.

— Haide, Sean, ce rău ne-ar putea face?

— Psihopatul ăsta ne-ar putea ucide! Fac pariu că asta ar fi rău.

Michelle se uită la Williams și clipi.

— Eu accept.

Agitat, șeriful se uită la King.

— Sean?

Se scurseră câteva clipe lungi.

— S-a făcut, mormăi acesta, într-un târziu.

— Excelent, zise Williams, ușurat.

Scoase din buzunar două insigne argintii și li le înmână după ce recită două fraze oficiale, punându-i să jure.

— OK, sunteți, în mod oficial, ajutori de șerif. Acum uitați-vă la asta.

Scoase o bucată de hârtie și le-o întinse. Ei o citiră în același timp.

— Scrisoarea de la ucigașul lui Bobby, care ar fi putut fi un imitator al lui Mary Martin Speck, dar nu e, spuse Michelle, după ce aruncă o privire.

King citi scrisoarea cu voce tare.

— „A mai picat unul. Asta înseamnă cinci. De data asta a fost un barosan, dar mai urmează și alții. Nu-s Mary, nu-i nicio Florence Nightinghell aici. Pana n-a însemnat nimic mai mult, doar o pană pentru tipii de categoria pană, cum sunteți voi toți. Pe curând. Nu MMS.”

Dus pe gânduri, își ridică ochii.

— Era vreun simbol Zodiac pe plicul în care a venit scrisoarea asta?

— Nu, era curat. Ca și cele ale scrisorilor Canney-Pembroke și Hinson. Am verificat deja amprente și alte urme. Nu am găsit nimic.

— Scrisoarea susține că Battle a fost victima numărul cinci, spuse King.

— Păi chiar *este* al cincilea, Sean, replică Williams.

— Dar în scrisoarea Pembroke-Canney era pomenit *un* singur puști. Interpretând ad literam, ar însemna că Battle e victima numărul patru. Este o inconsecvență care, în acest moment, e inexplicabilă.

Williams se plezni peste coapsă.

— Vedeți, de asta vă vroiam pe voi doi în echipă. Voi observați niște lucruri și deduceți altele.

— Deducțiile noastre ar putea fi total eronate, îl contrazise King.

— Sau cât se poate de corecte, replică Williams. Trebuie să mai știți încă ceva. Hinson purta o brățară la gleznă, una de aur. Cadavrul nu o avea și nu a fost găsită nicăieri, în toată casa ei.

— Inelul lui Pembroke, medalionul cu Sfântul Christopher al lui Canney, probabil inelul din buricul lui Tyler și acum brățara de gleznă a lui Hinson, enumeră King.

— Poate că le vrea ca suveniruri, spuse Michelle, ca trofee dobândite în urma omorurilor.

— Poate. De la Bobby Battle lipsește ceva?

— Nimic de care să știm. Williams îl privi pe King cu atenție. Așadar, care este următoarea voastră mișcare?

King chibzui un moment, apoi spuse:

— E timpul să ne lămurim, o dată pentru totdeauna, dacă există vreo legătură între crime.

— Bine, Sean, dar știm că au fost uciși de aceeași persoană, zise Williams.

— Da, dar *nu știm* asta, ripostă King, tăios. Oricum, nu asta doream să spun. Spuneam că trebuie să aflăm dacă există un fir care unește victimele, dacă există ceva care le leagă unele de altele.

— Păi, la crimele în serie nu se întâmplă așa ceva, protestă Williams.

— Am putea avea de-a face cu o excepție de la regulă, spuse King. Și, de vreme ce facem asta, o să fim nevoiți să ne întoarcem în gura lupului.

— Gura lupului, zise Michelle. Cum adică?

— Trebuie să mergem din nou la familia Battle, răspunse King.

— Cred că prefer, mai degrabă, să dau ochii cu Priscilla Oxley, spuse Michelle. Și, dacă femeia aia îmi spune iarăși puicuță și sfrijită, nu o să se petreacă lucruri plăcute.

— Și ce te aștepți, de fapt, să descoperi la Battle? îl întrebă Michelle pe King, după plecarea lui Williams.

— Cu puțin noroc, răspunsul la întrebarea noastră de ce nu poartă Remmy verigheta. Și adevărul referitor la ceea ce se afla în sertarul secret al lui Bobby.

— Dar asta are legătură cu jaful, nu cu crimele.

— Corect, dacă nu ținem cont că Battle ar fi putut ucis din cauza celor aflate în sertarul lui secret. Și chiar dacă a fost omorât de altcineva, trebuie să îl găsim pe ucigaș.

— OK, dar dacă l-a otrăvit unul din familie, atunci când mergem să-i interogăm în legătură cu jaful va trebui să aducem, la un moment dat, vorba și despre crimă.

— Și cu cât aflăm mai repede cine a făcut-o, cu atât e mai bine.

— Dar, dacă unul din ei e vinovatul, care e favoritul nostru? Eddie a fost cu noi, așa că nu mai rămân decât soția de fier, obraznicătura de fiică și nora cea cu limbă de viperă.

— Deocamdată m-aș opri aici cu raționamentul. Însă, dacă moartea lui Battle a fost doar o imitație cu un mobil aparte, oricum

nu vom ajunge la persoana care i-a omorât pe ceilalți patru și pe cei care vor urma.

— Așadar, tu crezi că vor mai fi și alte victime?

— Cine știe? O bătu cu palma pe umăr. Tu fii cu băgare de seamă.

— Sean, doar știi că pot să-mi port de grijă.

— Nu la asta mă refeream. Vreau să fii pe-aproape, ca să mă aperi *pe mine*.

Capitolul 32

În întreaga zonă, uciderea lui Bobby Battle era pe prima pagină a ziarelor. Titlurile erau mult mai senzaționale datorită faptului că moartea sa îi fusese atribuită criminalului în serie. Erau ascunse de ochii ziariștilor și de public doar furturile obiectelor aflate asupra victimelor și conținutul exact al scrisorilor.

Locuitorii din Wrightsburg își zăvorau ușile, își curățau armele, își reglau alarmele locuințelor și își țineau sub strictă observație concetățenii. Privirile lor erau grăitoare: dacă cineva ca Bobby Battle fusese ucis în mijlocul unui spital aglomerat, atunci nimeni nu mai era în siguranță.

Iar presupunerea lor era, într-adevăr, corectă.

Grota era situată departe, în inima dealurilor cu pante domoale din estul orașului Wrightsburg, de pe drumul către Charlottesville. Intrarea era mascată de pini prăbușiți, de frunze de iederă și de neorânduiala pădurii, și nicio urmă observabilă nu conducea într-acolo. Cavitata din stâncă era suficient de mare ca să adăpostească mai multe familii de urși negri, ceea ce se și întâmplase în trecut. Însă acum avea un singur ocupant, care mergea în două picioare, deși era tot un prădător.

Stătea pe gânduri la masa grosolan cioplită din mijlocul grotei. Aceasta fusese înzestrată cu provizii suficiente pentru a asigura supraviețuirea un timp îndelungat. Singura lumină era dată de o lanternă cu baterii. Bărbatul ridică gluga pe care o purtase când omorâse patru oameni. Mângâie materialul cu delicatețe. Un călău, asta era, atât și nimic mai mult. Însă călăii duc la îndeplinire doar sentințe stabilite în mod corect.

Își coborî privirea asupra ziarului. Bobby Battle se holba la el din fotografia cu granulație mare, făcută cu ani în urmă. Titlul era: „Omul de afaceri milionar și filantrop, Robert E. Battle, ucis în spital, probabil de criminalul în serie.”

Criminalul în serie! Cele trei cuvinte i se înșurubară în creier până ce făcu hârtia ghemotoc și o azvârli. Turbat de furie, înșfăcă lanterna și o izbi de perete, afundându-se în întuneric. Se ridică în picioare și

se învârti prin încăpere cu stângăcie, lovindu-se de obiecte, căzând, ridicându-se din nou și bătând în pereții murdari, de stâncă, cu pumnii săi puternici, până când aceștia îi amorțiră. Apoi, sleit, se prăbuși pe podeaua rece a grotii.

Pe neașteptate, urlă atât de tare încât avu senzația că inima era gata să-i pleznească. În cele din urmă, pielea i se broboni de sudoare, respirația îi deveni din ce în ce mai uniformă și izbuti să se calmeze. Se târî până la un cufăr lipit de perete, îi găsi zăvorul, îl deschise și scoase un felinar cu ulei. Căută în buzunar un chibrit, aprinse fitilul, înălță felinarul, privi împrejur și descoperi ziarul. Se așeză iarăși la masă și citi cu atenție articolul, străduindu-se să nu privească fotografia grăunțoasă a mortului.

Asta era o piedică – și trebuia să recunoască că era una de mare importanță –, dar viața era plină de dezamăgiri. Făcuse doar ceea ce făcea întotdeauna: transformase un obstacol într-un avantaj. Marele Bobby Battle o fi fost mort, dar mai erau încă multe de făcut. Mai erau și alți oameni care trebuiau uciși – ba nu, *executați*, se grăbi să se corecteze.

Se uită lung la titlu sau, cel puțin, la ultima parte a acestuia. „Probabil de criminalul în serie.” Acest impostor îi furase trăsnetul în cel mai urât mod posibil. I-l furase și apoi îl încredințase tot pe el. Într-un fel, nu putea să nu admire profesionalismul ticălosului. Să admire, da; să ierte, nu.

Scoase o coală de hârtie, pe care scrisese, codificat, numele victimelor sale, dintre care unele erau deja moarte, iar pe altele urma să le omoare. Luă un creion și făcu un semn de întrebare pe ultimul rând al paginii. Trebuia să-l găsească pe impostor înaintea poliției și trebuia să îl omoare. În numele Dreptății.

Capitolul 33

— Ce faci aici? întrebă Sylvia, după ce intră în biroul administrativ al cabinetului ei medical și îl văzu pe Kyle așezat în fața computerului.

El se răsuci pe scaun.

— A, bună, doctore, nu te așteptam atât de devreme.

— Așa s-ar părea. Așadar, ce anume spuneai că faci?

— Accesez Internetul.

— Ți-am mai spus că nu poți folosi computerul ăsta în interes personal.

— Nici n-o făceam. Aveam de gând să comand niște combinezoane noi și niște măști chirurgicale, care ne trebuie și la morgă și aici. Le-am găsit pe net la un preț mult mai ieftin decât cel pe care ni-l cere furnizorul nostru obișnuit.

— Kyle, asta merge pentru cabinetul meu medical, dar morga este o unitate guvernamentală. Există niște proceduri de aprovizionare și încă unele foarte rigide. Nu poți să comanzi ceva pe cont propriu și apoi să capeți un cec guvernamental cu care să plătești.

— Ce Dumnezeu, doctore, încercam doar să economisesc câțiva din dolarii noștri.

— Îți apreciez inițiativa. Dar îți spuneam că trebuie să urmăm anumite căi.

— Uneori mă întreb ce rost are să mă agit. Birocrația e în floare.

— Crezi că mie îmi place să am de-a face cu ea? Uite, trimite-mi un e-mail despre asta și include prețurile comparative, iar eu am să-l introduc în sistem. Dacă afacerea e chiar atât de bună, o să o facem, și aici, și alături.

— OK, doctore, se însenină Kyle. E excelent așa.

Ea își încrucișă brațele pe piept și îl privi cu atenție.

— Arăți pe deplin refăcut după boală. Trebuie să fi fost un microb care dispare rapid.

— Chiar așa. Dar ce puteți spune despre dumneavoastră? Vă simțiți mai bine?

— Nu, spuse ea, fără menajamente. Dar n-am avut de ales, trebuia

să vin.

— Ei, doctore, morții n-au cum să știe când întârziți.

— În morgile din toată țara sunt stivuite cadavre și, cu fiecare minut care trece, se deteriorează din ce în ce mai mult, așa că se pierd dovezi esențiale și cresc dramatic șansele ca ucigașii să scape nepedepsiți. Nu vreau să se întâmple la fel și aici.

— Înțeleg, doctore. Sunteți cea mai bună.

— Îhî. Gata, termină aici. Trebuie să completăm rapoartele despre autopsiile lui Hinson și Battle, și avem o listă lungă de pacienți programați pentru astăzi.

— S-a făcut.

După ce Sylvia ieși, Kyle se grăbi să termine ceea ce făcea de fapt: modificarea inventarului farmaciei, ca să-și acopere hoția. Distrus, își aminti că trebuia să găsească pe Internet o ofertă de combinezoane pe care să i-o prezinte Sylviei. Învățase un singur lucru despre ea: că nu uita niciodată nimic. Dacă el nu venea cu oferta, ea avea să-l întrebe și să devină suspicioasă dacă nu primea un răspuns. El nu ar fi trebuit să știe codurile care permiteau accesarea fișierelor farmaciei, dar le furase de la femeia care se ocupa de această operațiune. Ea venea doar de trei ori pe săptămână, ceea ce îi oferea lui o grămadă de ocazii de a-și ascunde urmele ori de câte ori făcea câte o „retragere” din farmacie.

Totuși, Kyle o subestima pe Sylvia Diaz. Era deja suspicioasă în ceea ce îl privea. Și, pe măsură ce trecea timpul, suspiciunile ei nu puteau decât să se accentueze.

Când se ridică ca să i se alăture, Kyle dădu cu ochii de ziarul care se afla pe biroul de lângă computer. Titlul pe care îl observă era cel care îl înfuriase pe omul din grotă: Battle ucis și criminalul în serie învinuit de moartea lui. Citi repede toată povestea. Se petrecuse în noaptea în care el îi dusese medicamentele femeii de la Afrodiziac. De fapt, după relatarea din ziar, se întâmplase chiar în timp ce, fiind în drum spre clubul pentru bărbați, el trecuse pe lângă spital. Îi trecu prin cap că, poate, trecuse chiar pe lângă asasin și revelația asta îl făcu să nu-și mai găsească locul pe scaun. Odată ce gândurile i se întoarseră la noaptea aceea, își aminti brusc ce anume văzuse. Și, așa cum fusese obișnuit dintotdeauna să procedeze, Kyle începu să se

întrebe cum ar fi putut obține *el însuși* cele mai mari foloase de pe urma celor aflate.

Capitolul 34

Junior Deaver aruncă din camionetă o coală de țigle bituminoase. Acestea aterizară cu o bufnitură care sparse liniștea dimineții. Sări și el jos și contemplă casa pe care o construia pentru familia sa. Era asamblată în întregime și fusese pus și acoperișul, pe care urmau să fie aplicate în curând țiglele. Cu toate acestea, construcția mergea încet. Făcuse aproape toată munca singur și, din când în când, rugase câte un prieten să-l ajute. Nu era o casă mare, dar era cu mult mai spațioasă decât rulota dublă în care locuiau. Își luă din camionetă centura port-unelte, și-o puse și apoi se strădui să pornească compresorul pe benzină ce alimenta pistolul cu aer comprimat folosit pentru fixarea țiglelor în cuie.

Abia apoi auzi pașii care se apropiau pe furiș. Se răsuci. Nu aștepta niciun musafir în locul acela izolat. În afară de soția lui, nimeni nu știa că era acolo. Și nici măcar nu auzise vreo mașină oprindu-se.

Păli la vederea femeii.

Remmy Battle era îmbrăcată într-o haină lungă, de piele neagră, cu gulerul ridicat. Purta ochelari mari, de soare. Era încălțată cu cizme și avea mânuși, deși vremea nu era răcoroasă.

— Doamna Battle? Ce e cu dumneavoastră aici?

Ea se opri cam la treizeci de centimetri de el.

— Vreau să discut cu tine, Junior. Între patru ochi.

— Cum de-ați știut că sunt aici?

— Știu multe, Junior, mult mai multe decât își închipuie oamenii.

De asta vreau să stau de vorbă cu tine.

Junior își înălță mâinile.

— Uitați care-i treaba, am un avocat. Mai bine discutați cu el.

— *Am discutat* cu el. Acum vreau să discut cu tine.

O privi cu îngrijorare, apoi își roti ochii, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă ofițeri de poliție năpustindu-se să-l aresteze. Pe față i se așternu o expresie plină de încăpățănare.

— Nu mi se pare că avem despre ce discuta. M-ați vârat deja în închisoare.

— Dar ai ieșit de acolo, nu-i așa?

— Ei, da, dar a trebuit să depunem o cauțiune. Și aproape am ajuns la faliment. Nu câștigăm destui bani pentru așa ceva.

— Ei, haide, Junior, soția ta câștigă bani frumoși la clubul ăla pentru bărbați. Soțul meu îl frecventa. Probabil că a strâns o mică avere numai după urma lui.

— Io nu știu nimic despre asta.

Ea se făcu că nu-l aude:

— *Răposatul* meu soț.

— Am auzit, mârâi el, drept răspuns.

— A fost ucis, știi, spuse ea, pe un ton ciudat de plat.

— Am auzit și asta.

— Tu ieși din închisoare și el iese, mort, din scenă.

El o privi cu ochi măriți.

— Ascultă, cucoană, nu poți să-mi pui asta în cârcă.

— O, sunt singură că ai un alibi.

— Poți să pui pariu că am.

— Bravo ție, dar nu de asta am venit.

Se apropie și mai mult de el și își scoase ochelarii. Avea ochii roșii și umflați.

— Atunci, de ce?

— Îl vreau înapoi, Junior. Îl vreau înapoi chiar acum.

— Ce naiba, doamnă Battle, nu v-am luat inelul de cununie.

— Nu dau nicio ceapă degerată pe nenorocitul ăla de inel. Vreau celelalte lucruri. Dă-mi-le înapoi. Dă-mi-le înapoi chiar acum.

Frustrat, el se lovi peste coapse.

— De câte ori trebuie să tot spun asta? N-am toate lucrurile alea, pentru că nu v-am spart io casa.

— Îți plătesc cât vrei, insistă ea, ignorându-i tăgăduirea. Privi casa pe jumătate construită. Plătesc o echipă de prima mână care să vină aici și să-ți termine casa. Ți-o fac de două ori mai mare; îți fac și o afurisită de piscină, și tot ce mai vrei. Se propti exact în față, încleștându-și o mână de jacheta lui ponosită, de blugi. Vă dau tot ce vreți, ție și lui Lulu. Dar, în schimb, vreau lucrurile alea înapoi. Dă-mi-le, și toate acuzațiile pică, și te alegi cu o casă într-adevăr frumoasă. Și poți păstra nenorocitul ăla de inel.

— Doamnă Battle, io...

Îl plezni peste față, și el amuți, buimăcit. Ar fi ucis orice bărbat care i-ar fi făcut așa ceva. Totuși, nu ripostă în niciun fel.

— Dar, dacă nu mi le dai, o să te fac să-ți dorești douăzeci de ani de pușcărie. O să *cerșești* asta după ce termin cu tine. Cunosc niște tipi, Junior, să nu crezi că nu-i așa. Vor veni să te vadă. Și n-o să uiți vizita lor câte zile oi avea. Își luă mâna de pe jacheta lui. Îți las ceva timp ca să te gândești la asta, dar nu prea mult.

Se întoarse ca să plece, dar pe urmă privi din nou către el.

— Încă ceva, Junior. Dacă încerci să folosești, nu contează cum, vreo parte din ele sau dacă le arăți oricui altcuiva, îți fac eu însumi o vizită. Cu carabina de calibru doisprezece pe care mi-a dat-o tata chiar înainte de a muri. Și-ți zbor capul ăsta mare și urât de pe umeri. Pricepi ce-ți spun, fiule?

Rosti toate acestea pe un ton atât de calm și, totodată, atât de rece, încât Junior își putu auzi fiecare bătaie a inimii sunându-i în urechi.

Remmy Battle nu părea să creadă că spusele ei aveau nevoie de un răspuns. Își puse ochelarii, îi întoarse spatele și plecă la fel de discret precum venise.

Junior rămase locului, cu pântecul său mare tresăltând, și o privi îndepărtându-se. În viața sa, se bătuse, prin baruri, cu bărbați foarte puternici, care căutau să-l rănească; și chiar fusese înjunghiat de câteva ori. În timpul acelor incidente, îi fusese frică. Totuși, nimic nu se compara cu teroarea pe care o simțea acum, când nu se îndoia că femeia aia nebună era în stare să facă tot ce spusese.

Capitolul 35

În cursul aceleiași săptămâni, Chip Bailey de la FBI convocă o întrunire matinală a întregului personal aflat în slujba legii și care era angrenat în căutarea ucigașului sau ucigașilor celor cinci persoane. Aceasta avu loc la sediul poliției din Wrightsburg și King – care, împreună cu Michelle, cu Todd Williams și cu tipii din poliția Statului Virginia și de la FBI, era în auditoriu – făcu în gând o remarcă răutăcioasă la adresa celor care conduceau acum ancheta. La urma urmelor, FBI-ul era gorila de patru sute de kile. Proasta sa dispoziție ieși destul de repede la iveală.

— Avem un profil, spuse Bailey, în timp ce asistentul său împărțea dosare tuturor celor aflați în jurul mesei.

— Lăsați-mă să ghicesc, zise King. Persoană de sex masculin, de rasă caucaziană, între douăzeci și patruzeci de ani, cel puțin absolvent de liceu și, poate, a câtorva ani de facultate, cu coeficient de inteligență peste medie, dar având probleme când e vorba să-și păstreze slujba; primul născut al unor părinți din clasa muncitoare, traumă în copilărie, mamă dominantă, posibil copil nelegitim, interesat de constrângerile impuse de lege, singuratic, capricios, având de la o vârstă fragedă înclinații către sado-masochism, pornografie, voyeurism și schingiuirea animalelor mici.

— Ai primit deja o copie a raportului? mârâi Bailey.

— Nu, dar întotdeauna se spun lucrurile astea sau altele, al dracului de asemănătoare.

— Din cauză că toți criminalii în serie au aceste trăsături comune. Au fost clar stabilite, în decursul anilor, ripostă Bailey. De fapt, tot ce conține acest profil a fost confirmat în timp. Din nefericire, experiențele de acest gen au fost numeroase. Peste trei sferturi din criminalii în serie din lume sunt în țara noastră, și au la activul lor comun, începând din 1977, peste o mie de crime, iar două treimi dintre victime au fost femei. Cât despre tipul ăsta, singurul lucru interesant e că modul lui de operare pare când bine planificat, când dezorganizat. O victimă legată și altele nu. Una mutată în altă parte, altele nu. Un cadavru ascuns în pădure, altele lăsate acolo unde au

căzut. Arma lipsește într-unul din cazuri, dar nu și în celelalte. Profilul se bazează pe date solide, Sean.

— Probabil că cei mai mulți se încadrează în profilul ăsta, dar nu toți. Unora nu li se potrivește în nicio privință.

— Și crezi că avem de-a face cu unul care nu se încadrează? întrebă Williams.

— Gândiți-vă puțin. Niciuna dintre victime nu a fost agresată sexual sau mutilată; în crimele în serie, componenta asta e prezentă aproape întotdeauna. Și să luăm în considerare victimele alese. Cei mai mulți criminali în serie nu sunt prea curajoși. Șterpelesc doar fructele picate pe jos; copii, fugari, prostituate, homosexuali tineri și bolnavii mintal.

— Una dintre victime *era* dansatoare exotică, și poate că se și prostitua uneori, sublinie Bailey. Alte două *erau* niște puștani, elevi de liceu. Și alta zăcea, în comă, într-un pat de spital. Astea, după părerea mea, sunt prăzi ușoare.

— Nu știm dacă Rhonda Tyler era prostituată. Și, chiar dacă era, a fost ucisă din cauza asta, sau din alt motiv? Iar Canney și Pembroke *nu erau* fugari. Și chiar crezi că un criminal de tip Ted Bundy s-ar furișa într-o cameră de spital ca să injecteze medicamente în punga pentru perfuzie a unui pacient bătrân, care a suferit un atac cerebral? Făcu o pauză, pentru ca spusele lui să se sedimenteze, apoi adăugă: Iar Bobby Battle era un om foarte bogat. S-ar putea să existe unii care doreau să-l știe mort.

— Vrei să spui că sunt doi criminali? făcu Bailey.

— Vreau să spun că nu știm asta, dar că e o posibilitate pe care nu o putem ignora, ripostă King.

Bailey rămase inflexibil.

— În domeniul ăsta, Sean, avem ceva mai multă experiență decât tine și, până când nu intervine ceva care să mă facă să-mi schimb părerea, ăsta e profilul pe care îl folosim și plecăm de la presupunerea că avem de-a face cu un singur criminal. Îl privi pe King cu atenție și arătă spre Michelle cu o mișcare a capului. Am înțeles că voi doi ați fost făcuți ajutori de șerif. N-am nimic împotriva. De fapt, pentru mine, a avea încă doi specialiști experimentați care să se ocupe de rezolvarea cazului e o treabă bună.

„Dar”, spuse King, pentru sine.

— Dar, zise Bailey, am stabilit proceduri care reglementează modul de lucru. Avem nevoie de coordonare și trebuie să ținem unii pe alții la curent. Trebuie să vorbim cu toții aceeași limbă.

— Și bineînțeles că Biroul va fi centru de coordonare, din toate punctele de vedere, spuse Williams, printre dinți.

— Exact. Dacă apar piste promițătoare, vreau să fiu informat de urgență. Apoi vom putea evalua cine e cel mai potrivit să le urmărească.

King și Michelle schimbă priviri rapide. Era ca și cum ar fi citit unul în mintea celuilalt. „În felul ăsta, Bailey și Biroul pot trage toate sforile, pot face arestarea și primesc toate laudele.”

— Apropo de piste, zise King, aveți vreuna?

În scaunul său, Bailey se lăsa pe spate.

— E cam devreme pentru asta, dar acum, când avem atâția oameni care investighează, ceva trebuie să apară.

— Ceva care să pornească de la ceasul Zodiac? întrebă Michelle.

— E o fundătură, spuse Bailey. Nu există nicio altă urmă relevantă la locurile crimelor sau pe cadavre. Am interogat toți vecinii Dianei Hinson. Nimeni nu a văzut nimic. Am vorbit cu familiile și cu colegii de liceu ai lui Canney și Pembroke. Nu există niciun rival gelos care să aibă conștiința împovărată.

— Dar Rhonda Tyler? se interesă King. Care e povestea ei?

Bailey își răsfoi notițele.

— În ciuda părerii tale, Sean, FBI-ul știe cum să pună faptele cap la cap, zise. S-a născut în Dublin, Ohio. A abandonat liceul și plecat la L.A., ca să devină actriță. După ce visul i s-a spulberat, a devenit dependentă de droguri, a luat-o către est, a fost închisă, pentru scurt timp, pentru două delictе minore, după care a pornit-o către sud. A fost dansatoare exotică vreo patru ani, într-un lanț de localuri întins din Virginia până în Florida. Contractul ei la Afrodiziac a expirat cu aproximativ două săptămâni înainte de a fi ucisă.

— Unde locuia când a dispărut? întrebă Michelle.

— Nu se știe sigur. La club există câteva camere pe care le folosesc fetele când lucrează acolo. Nu li se cere chirie și li se dau trei mese pe zi, așa că stripteuzele – pardon, dansatoarele exotice –, apreciază

camerele alea. Am vorbit cu Lulu Oxley, directoarea clubului. A spus că Tyler a stat în una din camere, pentru un timp, imediat după angajare, dar apoi și-a găsit o altă locuință.

— În timp ce încă lucra la club? întrebă King.

— Chiar așa. De ce?

— Păi dansatoarele astea nu câștigă foarte mult, așa că trebuie să fie foarte greu să renunțe la camera și la mâncarea gratuită. Avea în zonă ceva prieteni sau rude la care ar fi putut locui?

— Nu. Dar ne străduim să aflăm unde a stat în tot timpul ăsta.

— Treaba asta trebuie urmărită până la capăt, Chip, spuse King. Dacă și-a găsit un tip care s-o întrețină cu puțin timp înainte de a fi omorâtă, trebuie să aflăm cine este. Pentru că e foarte posibil să fie chiar cel care i-a pus pistolul în gură și i-a aruncat cadavrul la discreția lupilor.

— Ciudat, la asta mă gândeam și eu, făcu Bailey, fără să izbutească să-și rețină un rânet.

— Ai vorbit deja cu familia Battle? îl întrebă Williams.

— Am de gând să mă duc astăzi acolo, zise agentul FBI. Ți-ar plăcea să mă însoțești?

— De ce nu-i iei pe King și pe Michelle în locul meu?

— S-a făcut, spuse Bailey, ursuz.

După ce dezbătură și celelalte obiective ale investigației, întrunirea se întrerupse. În timp ce Bailey le dădea oamenilor săi ordine suplimentare, Williams îi luă deoparte pe King și Michelle.

— OK, am avut dreptate. Federalii trag toate sforile și se umplu de glorie.

— Poate că nu e așa, Todd, zise Michelle. N-aș putea spune că nu sunt rezonabili. Și este mult mai important să fie prins acest psihopat, indiferent cine o face.

— Ai dreptate. Totuși, m-aș simți mult mai bine dacă noi am fi cei care ar pune mâna pe el.

— O să mergem la Battle și o să vedem ce putem afla. Dar nu te aștepta la miracole, Todd. Tipul ăsta știe ce face.

— Cine, ucigașul sau Bailey? făcu el, iritat.

Se îndreptară spre familia Battle în mașini separate, King și Michelle în balenă și Bailey în berlina imensă pusă la dispoziția lui de

birou.

— FBI-ul a avut întotdeauna mașini mai bune decât Serviciul Secret, zise King, cu ochii la automobilul lui Bailey.

— Mda, dar noi avem ambarcațiuni mai bune.

— Asta din cauză că le-am șterpelit de la DEA, care le-a confiscat de la magnații sud-americani ai drogurilor.

— Bravo, faci ceea ce trebuie să faci. Îi aruncă o privire fugară. Apropo, ce muscă ți-a intrat în nas la întrunire? Bailey a fost destul de cooperant până în dimineața asta. Te-ai purtat de parcă intenționai să-l calci pe nervi.

— Uneori asta e sigurul mod în care poți descoperi adevărata fire a oamenilor.

După ce porțile largi ale reședinței familiei Battle se închiseră zăngănind în urma lor, King spuse:

— Cea pentru care îmi fac griji e Savannah.

— Savannah? Domnișoara petrecăreață? De ce spui asta?

— Tu ai fost fetița tatei?

— Ei bine, da, și cred că încă mai sunt.

— Ei bine, cine a fost fetița tatei, rămâne pentru totdeauna fetița tatei. Și tăticul lui Savannah nu mai e.

Capitolul 36

Când se opriră în parcare reședinței, acolo erau deja mai multe mașini. Mason fu cel care le deschise ușa. Atât King cât și Michelle observară același lucru în același timp. În vreme ce îl urmau înăuntru, ea se întoarse către King și îi șopti:

— Nu-i așa că Mason arată mai fericit?

— Nu, îi șopti și el. Mai degrabă exultă.

Remmy îi primi în încăperea spațioasă care era biblioteca. Se așezară pe canapele largi, de piele, și o priviră pe doamna casei lăfăindu-se în fața lor, ca o regină în fața curții sale. Nu arăta ca o femeie al cărei soț tocmai fusese ucis, gândi King. Cu toate că Remmy se purta arareori la fel ca ceilalți oameni.

— Remmy, știi că e o zi grea pentru tine, începu Chip Bailey, pe un ton compătimator, așa cum se cuvenea.

— Încep să mă obișnuiesc, răspunse ea.

— Nu-o să-ți răpim prea mult timp. Cred că îi cunoști pe Sean și pe Michelle.

— Da, ultima lor vizită a fost într-adevăr memorabilă.

King sesiză nuanța tăioasă din vocea femeii. „Ce anume a fost memorabil?”

Bailey își drese glasul.

— Ai aflat că moartea lui Bobby nu s-a datorat unei cauze naturale?

— Sunteți siguri de asta? Nu au fost niște medicamente greșit administrate?

King se întrebă dacă cu cumva pusese întrebarea pentru că intenționa să dea spitalul în judecată, dar hotărî repede că era vorba despre altceva. Numai că nu putea ghici despre ce anume.

— Nu, a fost o supradoză introdusă intenționat. Efectul a fost destul de rapid. De fapt, oricine ar fi făcut-o, a intrat probabil în rezerva soțului tău la scurt timp după plecarea ta.

— Foarte scurt, completă King. Remmy, te-ai întâlnit cu cineva în drum spre ieșire?

— Am ieșit pe ușa de serviciu, ca de obicei. Când am ajuns în

parcare am văzut niște oameni și atât. Nu era nicio figură dubioasă sau altceva de același gen, dacă asta vrei să spui.

— Ai recunoscut pe cineva? se interesă Michelle.

— Nu.

— Și cam pe la ce oră te-ai întors aici? întrebă Bailey.

Remmy îl străpuse cu privirea.

— Chip, să înțeleg că mi-ai pus întrebarea asta pentru că sunt suspectată că mi-am omorât soțul?

King rupse tăcerea jenantă care se lăsase.

— Remmy, întreprindem o anchetă. Agentul Bailey își face doar datoria.

— Dacă nu te superi, aș prefera să lămuiesc asta singur, spuse Bailey, cu hotărâre.

„OK, gândi King, eu am încercat să mă port ca un prieten. De acum înainte te descurci singur, amice.”

— Remmy, trebuie să stabilesc unde se afla toată lumea când a fost ucis Bobby. Dă-mi un răspuns, ca să putem trece mai departe.

În acel moment intră Mason, aducând o tavă cu cafele.

King observă că deja umpluse o ceașcă, pe care i-o întinse lui Remmy.

— Îți mulțumesc tare mult, Mason, spuse ea.

Mason zâmbi, se înclină pe jumătate în direcția ei și ieși.

— Am plecat de la spital în jurul orei zece și am condus până acasă, rosti Remmy.

— OK, spuse Bailey, după ce notă răspunsul ei. La ce oră ai ajuns aici?

— Pe la unsprezece, sau cam așa ceva.

— Dar de la spital și până la tine acasă nu faci mai mult de treizeci de minute, sublinie King.

— Am luat-o pe un drum ocolit. Aveam nevoie de aer; am mers încet, ca să am timp să mă gândesc.

— Poate confirma cineva ora la care ai ajuns acasă? o întrebă Bailey.

Remmy păru gata să se supere, dar răspuse:

— Mason încă nu se culcase și mi-a deschis ușa. Sorbi îndelung din ceașcă. Chiar înainte să apuc să mă dezbrac și să intru în pat a sunat

telefonul și am aflat că soțul meu murise. Făcu o pauză, în care, după toate aparențele, își studie adâncurile cafelei. L-am sunat pe Eddie, dar nu era acasă.

— De fapt, a stat cu noi la Sage Gentleman până după ora unsprezece, zise King. Cina acolo și am băut un păhărel împreună.

La auzul acestei vești, Remmy își înalță sprânceana stângă.

— Dar Dorothea unde era?

— Eddie spunea că e la o întrunire, la Richmond.

Remmy râse zgomotos.

— Întrunire? E al dracului de sigur că se duce la o mulțime de chestii de-astea. Tăcu, apoi reluă, pe un ton mai calm: M-am dus glonț înapoi, la spital, și mi-am văzut soțul mort. Îi privi pe toți, pe rând, ca și cum ar fi vrut să verifice dacă îndrăznește cineva să pună la îndoială vreuna din vorbele ei. Așa s-a încheiat cea mai lungă zi din viața mea.

— Lipsa ceva din lucrurile personale ale lui Bobby aflate la spital?

— Nu. Sunt foarte scrupuloasă în privința asta și chiar le-am cerut celor de la spital să facă un inventar.

Bailey își drese glasul.

— Remmy, urmează o întrebare dificilă, dar te rog să încerci să răspunzi.

Ea păru să înțepenească.

— Ce mai e? spuse, pe un ton poruncitor.

Înainte de a deschide gura, Bailey îi aruncă lui King o privire de gheață.

— Deși lasă impresia asta, celelalte crime s-ar putea să nu aibă legătură cu moartea lui Bobby. Este posibil ca el să fi fost ucis de altcineva.

Ea își lăsă jos ceașca, se îndreptă și își puse mâinile pe genunchi.

— Și care este întrebarea?

— Asta: știi pe cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Bobby?

Ea păru dezamăgită și se lăsă pe spate.

— Toți oamenii au dușmani. Iar un om bogat, care a avut succes în viață, are mai mulți decât majoritatea.

— Ai în vedere pe cineva anume?

— Nu, nu am.

— Remmy, încercăm doar să aflăm adevărul.
— Și eu la fel, ripostă ea.
— Când spui „dușmani”, te referi la afaceri, sau la problemele personale? întrebă King.

De data asta, privirea femeii îl sfredeli pe el.

— Sunt sigură că nu pot preciza asta. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să mă ocup de organizarea înmormântării, fiindcă am reușit, în sfârșit, să iau trupul soțului meu din *locul* acela, zise ea, referindu-se, fără îndoială, la rușinoasa profanare a rămășițelor pământești ale bărbatului ei săvârșită la morgă.

— Remmy, mai avem întrebări, spuse Bailey.

— Și știți unde mă găsiți ca să mi le puneți, replică ea.

— OK, dar va trebui să discutăm cu Savannah. E acasă?

Remmy, care se ridicase pe jumătate, înțepeni.

— De ce vreți să vorbiți cu ea?

— A fost la spital în ziua morții lui Bobby.

— Și ce-i cu asta?

— Asta o include printre cei cu care trebuie să stau de vorbă, spuse Bailey, cât se poate de hotărât. Remmy, știi că am salvat viața fiului tău. Credeam că, plecând de la asta, ți-ai putut da seama că știu ce fac.

King se aștepta ca aceste vorbe să declanșeze o izbucnire, dar ea spuse doar:

— S-ar putea să aveți de așteptat. Fiica mea n-a avut niciodată obiceiul să se trezească devreme.

Apoi ieși din cameră.

King nu reuși să se abțină și întrebă:

— Așadar, Chip, *nu* ignorăm ipoteza că ar putea exista doi criminali?

— Când investighez o omucidere, nu ignor nimic. Faptul că nu a dispărut nimic din rezerva lui Bobby diferă de tiparul celorlalte crime. Se uită la King și la Michelle. Așadar, ce părere aveți voi doi?

— Eu cred că femeia asta are propriul ei plan și că încearcă să obțină de la noi tot atâtea informații câte vrem să obținem noi de la ea, răspunse prompt Michelle.

— Iar eu cred că a câștigat foarte ușor runda asta, zise King,

privindu-l fix pe Bailey.

Capitolul 37

În dimineața în care avea loc interogatoriul familiei Battle, Kyle Montgomery era în apartamentul lui, ciupind corzile noii chitare pe care o cumpărase din profitul obținut în urma vânzării medicamentelor. Zdrăngăni câteva acorduri și cântă câteva cuvinte, așa cum făcea de obicei când era foarte preocupat. În cele din urmă, așează chitara alături, își pune niște mănuși, luă un creion și o coală de hârtie și se instalează la masa din bucătărie. Se gândi ce să scrie și cum să scrie. După mai multe minute de meditație, începu să traseze majuscule de dimensiuni mari. Când ajunse la jumătatea colii, mototoli hârtia și o aruncă. Mai făcu același lucru de încă două ori înainte de a se hotărî asupra formei finale, tocind un creion în timpul acestei activități.

Se relaxă și parcurse de trei ori scrisoarea. Fără îndoială, avea să atragă atenția persoanei respective; problema era că nu știa dacă era într-adevăr în posesia unei informații care putea fi obiectul unui șantaj. Însă partea frumoasă era că, dacă persoana *era* vinovată, scrisoarea avea să-și îndeplinească menirea. Iar următorul său mesaj avea să conțină o solicitare de bani, care urmau să-i fie trimiși pe o cale foarte sigură, la care urma să se gândească între timp. Se întrebă cât de mult trebuia să ceară și, în cele din urmă, ajunse la concluzia că încă nu putea stabili acest lucru. Își privi noua chitară. O dobândise muncind doar o oră. O oră! În timp ce trudea ca un rob o zi întreagă pentru niște mărunțiș! Ei bine, poate că nu avea să mai facă asta prea mult.

Puse scrisoarea într-un plic, scrise adresa, apoi se duse până la cutia poștală și o lăsă să cadă înăuntru. Când ușa metalică a cutiei se închise zăngănind, Kyle se întrebă, preț de o secundă plină de groază, dacă nu cumva tocmai făcuse o greșală imensă. Totuși, această temere îi dispăru repede. Fusese înlocuită de o emoție mai puternică: lăcomia.

Așteptară patruzeci și cinci de minute și Bailey era pe punctul de a ieși din încăpere ca să caute pe cineva din personalul care se ocupa de

gospodărie, când, în sfârșit, Savannah Battle intră în bibliotecă clătănându-se.

Spre deosebire de mamă, care fusese cioplită dintr-un sloi, fiica părea o fotografie în flăcări, gata să se onduleze și să se dezintegreze.

— Bună, Savannah, spuse King. Ne cerem scuze fiindcă trebuie să te sâcâim acum.

Dacă le răspunsese ceva, nimeni nu reuși să audă ce. Stătea pur și simplu acolo, îmbrăcată cu pantaloni lăbărțați de trening și cu un tricou cu sigla William and Mary, sub care nu-și pusese sutien. Era desculță și cu părul încâlcit. Nasul și obrajii îi erau atât de înroșiți încât te făceau să îți închipui că plonjase cu capul înainte într-un bazin cu ruj. Și își rodea unghiile.

— Savannah, nu vrei să stai jos? o întrebă Bailey.

Femeia continuă să rămână locului, privind fix podeaua, cu degetul în gură. În cele din urmă, Michelle se ridică, o conduse până la canapea, turnă o ceașcă de cafea și i-o întinse.

— Bea-o, îi ceru, pe un ton hotărât.

Savannah prinse ceașca cu ambele mâini și luă o înghițitură.

Urmă un interogatoriu dezamăgitor. Atunci când se întâmplă să le răspundă la întrebări, Savannah spunea ceva de nedeslușit. Când o rugau să repete, făcea același lucru. Fusese la spital, ca să-și vadă tatăl, în jurul orei prânzului, în ziua morții acestuia. Doar atât reușiră să spicuiască, după numeroase încercări obositoare și rateuri. Stătuse acolo cam treizeci de minute, nu văzuse pe nimeni și plecase. În acel răstimp, tatăl ei nu fusese conștient. Nu se obosiră să o întrebe dacă avea vreun motiv să creadă că cineva ar fi vrut să-iucidă tatăl. Pentru asta ar fi fost nevoie de un anumit nivel de acuitate mentală pe care ea pur și simplu nu îl putea atinge în acel moment. Fusese acasă în noaptea morții lui Bobby Battle, dar nu era sigură că o văzuse cineva.

În timp ce ea ieșea încet din încăpere, Michele puse mâna pe brațul lui King:

— Ai avut dreptate. Fetița tatei e dată peste cap.

— Dar putem ști sigur din ce motiv?

Chip Bailey primi un telefon, ceea ce îl obligă să se grăbească să plece.

King și Michelle îl urmară până la ușa din față, unde King spuse:

— Noi mai rămânem pe aici. Știi, oarece îndatoriri de ajutor de șerif.

Bailey nu păru prea încântat, dar nu avea niciun motiv să se opună.

— Îți face plăcere să-l provoci, nu-i așa? întrebă Michelle, după plecarea acestuia.

— Culeg micile plăceri ale vieții ori de câte ori pot să le găsesc.

Se întoarseră amândoi în bibliotecă, unde Mason aduna ceștile de cafea.

— Lasă-mă te ajut.

King se întinse și împinse ceștile laolaltă, ocazie cu care răsturnă resturile de cafea dintr-una dintre ele.

— Îmi pare rău, spuse.

Adună lichidul vărsat cu un șervețel.

— Mulțumesc, Sean, zise Mason în timp ce ridica tava.

Îl urmară în bucătăria imensă, care era înzestrată cu instrumente de tip profesional și cu dispozitive ingenioase, care puteau ajuta un bucătar să transforme gătitul în artă.

King fluieră.

— Mă întrebam cum de reușește familia Battle să dea mese extrem de rafinate, dar acum înțeleg.

Mason zâmbi.

— Înaltă clasă. Doamna Battle nu a fost de acord cu altceva.

King se așează pe marginea unei mese.

— E bine că încă nu te culcaseși în noaptea aceea, când s-a întors Remmy acasă. Din cauza celor prin care a trecut și tot restul.

— A fost greu pentru întreaga familie, spuse Mason.

— Cred și eu. Așadar, ea a ajuns aici pe la ora unsprezece?

— Exact. Îmi amintesc că mă uitam la ceas când i-am auzit mașina.

Michelle îi notă spusele și King continuă.

— Erai încă în casă când a primit telefonul care o anunța că Bobby murise?

El dădu din cap.

— Tocmai terminasem niște treburi și eram gata să plec, când a coborât scările în fugă. Era înnebunită, îmbrăcată doar pe jumătate și vorbea fără șir. Am avut nevoie de un minut întreg ca să o calmez măcar atât cât să o pot înțelege.

— Spunea că l-a sunat pe Eddie ca să vină să o ia.

— Numai că nu l-a găsit acasă. Am vrut să o duc eu cu mașina la spital, dar mi-a spus să rămân aici, pentru cazul în care ar fi sunat cineva. A plecat după vreo zece minute. Când s-a întors, arăta ca o stafie, îi pierise lumina din priviri.

Mason se uită în jos, părând stânjenit de cuvintele pe care le alesese.

— Oricum, apoi s-a descoperit că a fost omorât. Acum, doamna Battle e o femeie puternică. Poate suporta foarte bine o lovitură. Dar două lovituri și încă amândouă deodată, ei, asta-i altă poveste.

— Părea foarte calmă în dimineața asta, comentă Michelle.

— Este o fire rezistentă, spuse el, zbârlindu-se. Și trebuie să fie puternică ca să-i susțină pe toți ceilalți.

— Da, Savannah pare depășită de situație. Cred că ea și tatăl ei erau într-adevăr foarte apropiați, zise Michelle.

Mason nu făcu niciun comentariu.

— Cu toate că ea nu a stat prea mult pe acasă în ultimii câțiva ani.

— Aproape deloc, spuse Mason. Dar sunt sigur că nu pot aprecia dacă asta e bine sau e rău.

„Ai făcut-o deja, Mason”, cugetă King.

— Se pare că Savannah era acasă în noaptea aceea. Mă surprinde că nu a mers ea la spital cu Remmy.

— Nu știu dacă era sau nu acasă. Dacă a fost, eu nu am văzut-o.

— Pot vorbi deschis, Mason? zise King.

Celălalt se întoarse către el, părând oarecum surprins.

— Cred că da.

— Moartea lui Bobby pare să nu aibă legătură ce celelalte crime.

— OK, rosti rar Mason.

— Așa că, dacă a fost ucis de altcineva, trebuie să începem să căutăm motivele.

Mason rămase tăcut câteva secunde.

— Vreți să spuneți că a fost cineva din familie?

— Nu neapărat, dar posibilitatea asta nu poate fi ignorată. King îi aruncă celuilalt o privire pătrunzătoare. Tu ești alături de ei de multă vreme. E ușor de observat că nu ești doar un simplu angajat.

— Sunt alături de ei la bine și la rău, zise Mason.

— Povestește-ne despre cele rele, spuse King.

— Uite ce e, dacă încerci să scoți de la mine ceva care i-ar putea face rău doamnei Battle...

King îl întrerupse.

— Tot ce încerc să fac este să aflu adevărul, Mason.

— Ea nu ar fi făcut niciodată una ca asta, spuse el, tăios. Îl iubea pe domnul Battle.

— Totuși, nu-și purta verigheta.

Pe moment, Mason tresări, apoi zise:

— Cred că trebuia reparată. Nu dorea să riște să o strice și mai mult. E tot ce am putut afla despre asta.

„Bună replică”, aprecie King.

— Te-ai putea gândi la altcineva?

Mason căzu pe gânduri, apoi clătină din cap.

— Chiar că n-aș putea să spun. Adică nu știu nimic de genul ăsta, se grăbi să adauge.

„E prima sau ultima variantă?” se întrebă King. Scoase o carte de vizită.

— Dacă îți amintești ceva, dă-ne un telefon. Suntem cu mult mai de treabă decât FBI-ul, adăugă.

Mason îi conduse către ieșire. King se opri în fața unei biblioteci în care erau multe fotografii. Una îi atrăsese privirea. I-o arătă lui Mason.

— Este Bobby Jr., fratele geamăn al lui Eddie. Poza a fost făcută când avea cam paisprezece ani. S-a născut cu câteva minute înainte; de aceea lui i-au spus junior.

— Nu se poate să fii la familia Battle chiar de atât de mult timp, zise Michelle.

— Nu. Au cumpărat proprietatea asta, au construit casa, au avut băieții și apoi le-a trebuit un ajutor. Am corespuns cererii și de atunci sunt aici. Alți angajați au venit și au plecat, dar eu am fost tot timpul aici. Vocea i se stinse. Se întoarse brusc și îi văzu pe King și pe Michelle privindu-l țintă. S-au purtat într-adevăr frumos cu mine. M-aș fi putut pensiona dacă aș fi vrut.

— Ai vreun plan în privința asta? îl întreba Michelle.

— Nu o pot părăsi pe doamna Battle tocmai acum, nu-i așa?

— Sunt sigur că prezența ta înseamnă mult pentru ea, spuse King. Michelle se uită la trăsăturile nefirești ale tânărului din fotografie.

— Ce nu era în regulă cu Bobby Jr.?

— Era total retardat din punct de vedere mintal. Era într-o formă foarte proastă când am început să lucrez pentru ei. Apoi a făcut cancer și a murit la scurt timp după ce împlinise optsprezece ani.

— Era fratele geamăn al lui Eddie, dar Eddie este perfect normal, zise King. Nu e ciudat?

— Ei, așa s-a nimerit. Erau gemeni heterozigoți.

— Cum se înțelegea Eddie cu fratele lui?

— Făcea orice pentru el. Nu s-ar fi putut purta mai frumos. Cred că Eddie știa că numai prin mila lui Dumnezeu nu era în locul lui.

— Dar Bobby Sr.?

— Domnul Battle era foarte ocupat în perioada aceea, călătorea peste tot. Nici măcar nu era aici când a murit Bobby Jr. Totuși, nu mă îndoiesc că îl iubea pe băiat, se grăbi să adauge.

— Trebuie să fi fost groaznic pentru Remmy când a fost răpit Eddie.

— Dacă nu ar fi fost agentul Bailey, și-ar fi putut pierde amândoi fii.

— Noroc că el e din nou aici, spuse King.

Ieșiră din casă, dar, când Michelle se îndreptă către mașină, King o prinse de braț.

— E o zi frumoasă. Am chef de o plimbare, zise, aruncându-i o privire.

— Încotro?

— O să vezi. Scoase din buzunar șervețelul pe care îl folosise ca să șteargă cafeaua vărsată și îl mirosi. Apoi zâmbi.

— Ce e? întrebă Michelle.

— Nu e o mare surpriză, dar lui Remmy îi place să pună puțin coniac în cafea.

Capitolul 38

King alesese ca loc de plimbare zona din spatele vilei. Se îndreptară către un loc din care puteau vedea fereastra dormitorului lui Remmy. King privi casa în care locuiau servitorii, apoi se uită din nou la fereastra stăpânei lor.

— Poate chiar stă cineva la pândă, spuse, ca într-o doară.

— E sigur că pe Mason îl leagă ceva de Remmy, zise Michelle. Poate că speră să devină noul stăpân al domeniului.

King se uită împrejur și văzu o femeie mergând către grajduri.

— Să mergem să stăm la taifas cu caii.

Pe când se răsucea, îi atrase atenția un chip aflat la una dintre ferestrele de la etajul al doilea.

Era Savannah, care îi privea cu atenție. Însă dispăru atât de repede încât, pentru un moment, King se îndoii că fusese într-adevăr acolo. Și totuși fusese. Iar expresia de pe fața ei era clară: era îngrozită.

La grajduri, o salutară amândoi pe Sally Wainwright. În ziua aceea, buna ei dispoziție era absentă.

— Doamne, mă bate gândul să-mi dau demisia, spuse ea.

— Pentru că Battle a fost ucis? o întrebă King.

— El și încă patru oameni, zise Sally, privind peste umăr, ca și cum s-ar fi temut să nu fie atacată. Când am venit aici, orașul era frumos și liniștit. Dar acum aș fi probabil mai în siguranță în Orientul Mijlociu.

— Eu nu m-aș pripi, spuse Michelle. Probabil vei trăi ca să o regreți.

— Vreau doar să trăiesc, ripostă Sally.

King o aprobă cu o înclinare a capului.

— Ei, atunci poate că ne ajuți să găsim criminalul înainte de a da o nouă lovitură.

Sally păru șocată.

— Eu? Eu nu știu nimic.

— S-ar putea să știi ceva important, numai că nu-ți dai seama ce anume este, zise King. De exemplu, îți vine în minte cineva care ar fi vrut să-i facă rău lui Bobby Battle?

Ea clătină din cap – prea repede, după părerea lui King.

— Haide, Sally, orice ai spune rămâne între noi.

— Sean, chiar nu știu nimic.

El se hotărî să adopte altă tactică.

— De ce nu încerci să te gândești la niște posibilități și apoi să le alegi pe cele care par să te conducă undeva?

Ea îl privi cu neîncredere.

— Adică?

— Battle era un om bogat. Oamenii profită de pe urma morții lui, corect?

— Păi cred că doamna Battle va primi aproape totul. Iar Savannah are dota ei. Nu cred că-i trebuie mai mulți bani.

— Dar Eddie?

Sally privi în direcția fostului garaj.

— Aia nu par să tragă mâța de coadă. Și știu sigur că Dorothea Battle câștigă o grămadă de bani.

— De unde știi asta? o întrebă Michelle.

— Manichiurista ei e prietena mea cea mai bună. Lui Dorothea îi place să se laude.

— Da, dar unii oameni nu se satură niciodată de bani, sugerează King.

— Pur și simplu, nu cred că asta ar fi motivul, se încăpățână ea.

— Dacă nu banii, atunci ce altceva? o privi el fix pe tânăra femeie. Presupun că ești aici de prea puțin timp ca să știi ceva despre numeroase adultere din trecutul lui Bobby.

— O, știu mai multe decât îți închipui, o luă pe Sally gura pe dinainte. Adică...

Tăcu și-și coborî privirea spre cizmele ei murdare.

— E OK, Sally, spuse King, ascunzându-și bucuria că ea mușcase atât de repede din momeală. Știi cumva atât de multe pentru că Bobby ți-a făcut avansuri?

Ea clătină din cap.

— Nu, nimic de genul asta.

— Atunci, despre ce e vorba? insistă King. Ar putea fi foarte important, Sally.

Ea tăcu o vreme, apoi spuse:

— Atunci veniți cu mine.

Trecură pe lângă grajduri și pe lângă casa servitorilor și o luară pe

un drum pietruit, ajungând, în cele din urmă, la o clădire mare de cărămidă, cu două etaje și cu opt uși de garaj, din lemn, de modă veche. În față, era o pompă veche de benzină, cu un balon de sticlă în partea superioară.

— Este garajul particular al domnului Battle. Are, sau *avea*, o colecție de mașini vechi. Presupun că acum sunt proprietatea doamnei Battle.

Scoase o cheie și intrară.

Podeaua era acoperită cu dale albe și negre, ca o tablă de șah. Pe rafturi erau trofee prăfuite, de la raliuri de demult. În fața a șapte dintre uși, stăteau, perfect aliniată una față de cealaltă, mașini de epocă, începând cu un Stutz Bearcat și terminând cu un vehicul impozant cu capota de stofă și cu o mască rotundă de care era fixată o plăcuță ce îl eticheta drept un Franklin cu șase cilindri din 1906.

— Auzisem că Bobby colecționa mașini vechi, dar nu știam că avea o colecție atât de impresionantă, spuse King, după ce aruncase o privire împrejur.

— Mai are unele și la etaj. Există un lift special care le duce în sus și-n jos, zise Sally. Avea ca angajat permanent un mecanic care se ocupa de ele.

Se îndreptă către ultimul spațiu și se opri. King și Michelle i se alăturară. Acolo nu era nicio mașină. O priviră întrebător.

Ea ezită un moment.

— Uite ce e, nu știți asta de la mine.

Ei dădură din cap, în semn că erau de acord.

— Ei bine, a fost o mașină care stătea exact aici. Era imensă, știți, un Rolls-Royce din ăla mare, ca în filmele vechi?

— Ce s-a întâmplat cu ea? întrebă Michelle.

Sally ezită din nou, parcă nereușind să decidă dacă să le spună sau nu.

— Sally, ai mers deja destul de departe, spuse King, simțindu-i nehotărârea.

— OK, sunt mai bine de trei ani de atunci. Era noaptea târziu și m-am strecurat încoace doar ca să arunc o privire. N-ar fi trebuit să am o cheie, dar mecanicul care lucra aici mă plăcea și îmi dăduse una. Eram înăuntru, uitându-mă pe acolo, când am auzit o mașină. Abia

atunci am observat că una dintre mașini lipsea. Ușa a început să se deschidă și am văzut farurile. M-am speriat de moarte și am fost sigură că aveam să fiu concediată dacă mă găseau aici. Am luat-o la fugă și m-am ascuns acolo. Arată către stiva de canistre de ulei de o sută șaptezeci de litri aflată într-un colț. Rolls-ul a intrat în garaj și motorul s-a oprit. Domnul Battle a coborât și arăta rău. Vreau să spun că arăta cât se poate de rău.

— Cum de ți-ai putut da seama? Nu era întuneric? întrebă King.

— Ușile sunt conectate la un întrerupător automat. Noaptea, când se deschid ușile, aici înăuntru se aprinde lumina.

— Când spui că arăta rău, la ce te referi? întrebă Michelle. Era bolnav? Beat?

— Nu, era agitat, îngrijorat.

— Ai aflat vreodată despre ce era vorba? se interesă King.

— Nu. Oricum, arăta rău, așa cum vă spuneam, dar a început dintr-odată să zâmbească și apoi să râdă. Să râdă! Da, chiar asta a făcut, până când a apărut ea.

— Care ea, Remmy? zise King.

Sally încuviință dând din cap și continuă, pe un ton confidențial:

— Dacă ea ar fi avut un pistol, cred că domnul Battle ar fi fost mort de mult.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Michelle.

— Au început să se certe. Adică, la început, doar ea țipa la el. Nu tot ce spunea avea sens. Însă, din câte am putut să-mi dau seama, era vorba de o altă femeie.

— Ai avut impresia că Remmy știa cine era femeia? se grăbi King să întrebe.

— Chiar dacă știa, nu i-a pomenit deloc numele sau cel puțin eu nu l-am auzit, răspunse Sally.

— Și ce-a făcut Bobby?

— A început să răcnească, spunând că nu o privea pe ea cu cine se culcă el.

— Și când mă gândesc că începusem să-l admir pe omul ăsta, zise Michelle, dezgustată.

— Ei, și a mai spus ceva, ce nu am să uit niciodată, zise Sally. Tăcu, respiră precipitat și îi privi cu îngrijorare.

— Continuă, făcu King. Nu cred că acum ne-ar mai putea surprinde ceva.

— Domnul Battle a spus că nu era singurul din familie care punea în practică filosofia asta.

— De a se culca cu cine nimerea? întrebă King, și ea confirmă dând din cap.

King și Michelle schimbară o privire.

— Și crezi că se referea la Remmy? întrebă ea.

— Eu am presupus că da. Dar doamna Battle părea întotdeauna atât de la locul ei și...

— Și de prevenitoare față de soțul ei, sugeră King.

— Da, chiar așa.

— Personalitățile publice ne dezamăgesc adesea, comentă el.

— Și Rolls-ul? întrebă Michelle.

— A dispărut în ziua următoare. Nu știi ce s-a întâmplat cu el. A plecat și Billy Edwards, mecanicul care se ocupa de mașini. De atunci, domnul Battle și-a pierdut interesul față de colecția de automobile. Din câte știu eu, n-a mai dat niciodată pe aici.

— Nu l-ai mai văzut pe acest Billy Edwards înainte de a pleca?

— Nu, a doua zi camera lui era goală. Și nu știu cine a venit să ia mașina. Trebuie să se fi întâmplat chiar în noaptea aia, altfel cineva ar fi văzut când a fost dusă altundeva.

— Îți mulțumim, Sally, ne-ai fost de mare ajutor.

O părăsiră pe Sally și porniră înapoi, către partea din față a vilei.

— Cam ce-ar trebui să înțelegem din toate astea? întrebă Michelle.

— Se ivesc o mulțime de întrebări. Cu cine se întâlnea Bobby atunci? Aluzia la culcatul la nimereală era îndreptată într-adevăr împotriva lui Remmy? Și de ce s-au descotorosit de mașină? King căzu pe gânduri. Mă întreb dacă avem vreo șansă să dăm de acest Billy Edwards și să-l întrebăm despre asta.

— Ce-ar fi să ne ducem direct la Remmy?

— O să vrea să știe de unde am aflat totul. Și e clar că Sally nu se pricepe să-și ascundă sentimentele. O singură privire de-a lui Remmy o s-o facă să-și piardă controlul. S-ar putea să fie nevoie să facem și asta la un moment dat, dar, până una-alta, vom căuta în altă parte.

— Dăm peste tot mai multe întrebări și peste niciun răspuns,

spuse Michelle.

— Va veni vremea când lucrurile se vor schimba. Doar că răspunsurile pe care le vom găsi atunci s-ar putea să nu ne placă.

Capitolul 39

Dorothea și Eddie Battle nu erau acasă, așa că, în după-masa aceea, King și Michelle se duseră la Afrodiziac, ca să vorbească cu Lulu Oxley despre Rhonda Tyler, dansatoarea exotică asasinată.

Când sosiră, parcare era deja plină de mașinile celor sosiți la prânz. Când trecură pe lângă una din zonele barului, văzură cu coada ochilor fetele aproape dezbrăcate care dansau și bărbații care le priveau cu ochi cât cepele, fluierând.

— Pur și simplu, nu-nțeleg ce le place aici, spuse Michelle.

— Nu s-ar putea spune că faci parte din publicul țintă.

— Haida-de, doar nu vrei să spui că ție îți face plăcere să te uiți la așa ceva?

— Nu, dar mă tem că, printre cei de același sex cu mine, reprezintă o minoritate. Zâmbi și adăugă: Asta se asociază cu a fi inteligent, sofisticat și sensibil.

Li se arătă drumul către biroul mic și dezordonat al lui Lulu, unde o găsiră cufundată în muncă și nu prea încântată de întrerupere.

— Le-am spus FBI-ului și șerifului Williams tot ce știam, zise ea, în timp ce își aprindea bricheta și trăgea un fum din țigară.

— Ei, acum suntem ajutoari de șerif, așa că poți să ne spui și nouă, făcu King, cu voioșie, arătându-i insigna.

Ea oftă, mai trase un fum și se lăsă pe spate în scaun.

— În caz că n-ai aflat, șeful serviciului public de sănătate a declarat că fumatul este într-adevăr dăunător, zise Michelle, agitându-și mâna ca să îndepărteze fumul care-i venea în față.

— Șeful serviciului public de sănătate nu conduce un club pentru bărbați, ripostă Lulu.

— Am să respir cu plăcere fum la mâna a doua când timp o să ne povestești despre Rhonda Tyler, spuse King.

— OK, pentru a treia oară și câte or mai fi, Rhonda Tyler, cunoscută și drept... cum dracu' era numele ei de scenă...

— Tawny Blaze, zise Michelle, îndatoritoare.

— Exact, ai memorie bună, făcu Lulu, privind-o cu atenție. Oricum, a venit să lucreze aici cu contract. A locuit în una din

camerele de la club, dar, cu puțin timp înainte să-i expire contractul, ne-a anunțat că și-a găsit alt adăpost. A lucrat aici atât cât era prevăzut și n-am mai văzut-o de atunci. Trebuia s-o fi angajat mai demult, s-a purtat ca o adevărată profesionistă și nu ne-a creat niciodată probleme.

— A spus vreodată că ar fi avut prieteni sau rude prin împrejurimi?

— Mie nu mi-a spus. Dar, când ai o meserie ca a ei, rudelor le e rușine cu tine.

— Ce crezi, se întâlnea cu vreun bărbat? sugeră Michelle.

Lulu scutură scrumul de țigară într-o ceașcă goală de cafea de unică folosință de pe birou.

— Nu cu unul despre care să știu eu.

— Există altcineva căruia i-ar fi putut face confidențe? întrebă King.

— S-ar putea să fi vorbit cu unele dintre fete.

— Am putea discuta cu ele?

— Numai dacă reușiți să le treziți. Cele care lucrează noaptea nu se dau jos din pat decât după-amiaza târziu. Iar cele din schimbul de la prânz sunt pe scenă acum.

— O să ne dăm toată silința, spuse King.

— Așa să faceți, vorbi din nou Lulu, privind-o cu atenție pe Michelle.

În timp ce se îndreptau spre ușă, Michelle privi înapoi și văzu mâna lui Lulu dispărând în sertarul biroului. Când o scoase afară, nu avea nimic în ea. Michelle își mută privirea în altă parte înainte ca cealaltă femeie să poată observa că o urmărea.

— Apropo, zise Lulu, am o informație care s-ar putea să vi se pară interesantă: Remmy cea cu nasul pe sus l-a amenințat pe Junior.

O privi rășă în timp ce le relata întâlnirea dintre cei doi, inclusiv oferta lui Remmy de a-l plăti pe Junior dacă îi înapoia lucrurile furate.

— Așadar, voia ceva care era în sertar și puțin îi păsa de verigheta ei? întrebă King, derutat.

— După cum se pare, cucoana are ceva de ascuns.

— Unde e Junior astăzi?

— Are un contract la Lynchburg; n-o să reușiți să dați de el. Dar deseară o să fie la casa pe care o construiește pentru noi.

— Lasă-mă pe mine să mă orientez. Și dă-mi numărul de celular al lui Junior. După ce ea făcu asta, King mai puse o întrebare: Bobby Battle a fost vreodată aici?

Lulu păru să se străduiască din răspuțeri să nu-și trădeze surprinderea.

— Cred că l-am văzut de vreo câteva ori.

— Recent?

— Ce înțelegi prin recent?

— În ultimii doi ani.

— N-aș putea spune exact.

„Sunt sigur că n-ai putea”, gândi King.

— Bine, îți mulțumim încă o dată pentru ajutor.

— Am să vă arăt unde sunt camerele, se oferii Lulu.

Îi conduse la etaj și le arătă coridorul închis de draperia roșie.

— Succes, le ură, pe un ton care sugera că era sinceră.

Când erau gata să de îndepărteze, Lulu o atinse pe Michelle pe braț.

— Oh, aș putea să-ți pun o întrebare?

— Noi ți-am pus ție destule, așa că dă-i drumul.

— Te-ai gândit vreodată să dansezi la bară?

— Poftim?! făcu Michelle, vădit uluită.

— Adevărul e că ești tipul pur american, fata-din-vecini, care-l are pe vino-ncoace. E ceva destul de rar în branșa asta. Ești ceva mai slabă decât celelalte fete și ai pieptul mai puțin amplu, dar nu cred că pe băieții o să-i deranjeze asta când or să vadă ce ai într-adevăr de arătat.

Michelle se înroși.

— Cred că glumești!

— Salariul e mai bun decât îți închipui și poți păstra toate bacșișurile pe care le primești. Și poți lucra în schimbul de noapte, ca să-ți păstrezi și slujba din timpul zilei. Legea statului interzice nuditatea totală în cluburile de striptease, așa că poți să nu-ți scoți slipul tanga. Dar sutienul trebuie scos, asta-i regula clubului. Nu arăți țâțele, nu capeți paralele.

Michelle zâmbi subțire.

— Hai să spunem așa: ziua în care o să mă vezi dansând la bară,

numai în slip tanga, în fața unei ciurde de idioți beți, e ziua în care se va prăbuși cerul, zdrobindu-ne pe toți.

— Știu și eu, spuse King, care ascultase cu atenție schimbul de replici. Aș da bacșiș cel puțin douăzeci de dolari ca să văd asta.

Capitolul 40

King și Michelle merseră de-a lungul holului, se strecurară dincolo de draperia roșie, grea, și începură să bată la uși. Mai multe camere erau descuiate și nelocuite. Din altele izvora fie un șuvoi de blesteme, fie mormăituri somnoroase. De câte ori o ușă era descuiată și deschisă – întotdeauna de o femeie tânără, sumar îmbrăcată, cu o privire extrem de obosită – Michelle punea aceeași întrebare, în timp ce King își întorcea ochii.

„Nu o cunoșteam prea bine”, era refrenul obișnuit. Totuși, când ajunseră la penultima cameră de pe coridor, o voce spuse:

— Intră.

Michelle intră. După două minute, când ieși, părea cu adevărat șocată.

— Te simți bine? o întrebă King.

— O femeie despuiată, de un metru optzeci trei, pe nume Heidi, tocmai mi-a făcut propuneri.

— Dacă vrei, eu pot să te aștept în mașină.

— Termină!

— Trebuie să fi fost acel vino-ncoace al tău.

Ușa ultimei camere fu deschisă de o femeie tânără care purta o rochie lungă, ce nu-i ascundea întru totul curbele ample și pieptul proeminent. Părul vopsit blond îi era strâns în coadă de cal și era desculț. Sorbea dintr-o ceașcă cu cafea. Se prezentă doar drept Pam și, după ce îi spuseră ce doreau, în ciuda așteptărilor, îi pofti înăuntru.

Se așezară la o masă mică, în jurul căreia se aflau patru fotolii. Camera părea destul de confortabilă, totuși King se pomeni uitându-se la patul cu așternutul mototolit dintr-un colț și la lenjeria stivuită acolo. Se întoarse și întâlni privirea severă a lui Michelle.

— Așadar, o cunoșteai pe Rhonda? întrebă el.

— Da, domnule.

King o măsură cu privirea. Arăta atât de tânără, încât dacă ar fi văzut-o, pe jumătate goală, frecându-se de bară, ar fi aruncat probabil o pătură peste ea și l-ar fi chemat pe tatăl ei, să vină să o recupereze.

— Ai vorbit deja cu poliția?

— Da, domnule, de fapt, cu FBI-ul. Sau cel puțin de acolo spuneau că sunt.

— Poți să ne spui și nouă ceea ce le-i spus lor?

— Da, domnule.

— Nu trebuie să-mi spui domnule, Pam. Eu sunt Sean și ea e Michelle.

Pam își privi degetele butucănoase ale picioarelor, cu oja crăpată, și își puse picioarele durdulii unul peste altul.

— Scuză-mă, Sean, cred că sunt cam nervoasă.

Michelle o bătu pe mână.

— N-ai de ce să fii.

— Mă gândesc la uciderea Rhondei și la toate celelalte. Cred că ar fi putut fi oricare dintre noi, deși Rhonda își asuma riscuri, așa cum eu n-aș face niciodată.

— Ce fel de riscuri? Întrebă King.

— Am lucrat împreună în aceleași cluburi. Ea pleca cu bărbați pe care nu-i cunoștea, dacă se purtau frumos cu ea. Eu lucrez doar de doi ani, dar știu că nu făcea bine. Însă ea se întorcea întotdeauna. Pam își șterse câteva lacrimi. Dar de data asta nu s-a mai întors.

— Ai cumva idee cu cine a plecat ultima dată? o întrebă Michelle.

— Nu. Așa cum le-am povestit și celorlalți, uneori îmi spunea înainte de a pleca, alteori nu. De data asta nu mi-a spus.

Sorbi o înghițitură de cafea și își șterse buzele groase cu dosul unei mâini tremurânde. King observă că oja roșie de pe unghiile ei era ciobită.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Cu două săptămâni înainte să o găsească. Contractele noastre de aici se încheiaseră, dar eu am mai semnat pentru încă o lună. Îmi place aici. Salariul e bun și suntem bine tratate. Nu sunt multe locurile în care îți dau o cameră și mâncare, și tot restul.

— Și bănuiesc că niciun client nu vine aici să vă sâcâie.

— Nu, domnule, nici vorbă, spuse ea. Sunt foarte scrupuloși în privința asta.

— Ai văzut-o vreodată cu cineva, cu vreun bărbat pe care nu-l cunoșteai? Ți-a povestit despre cineva cu care se întâlnea?

— Nu, nimic de genul ăsta. Îmi pare rău.

Îi întinse una din cărțile lui de vizită.

— Dacă îți amintești ceva, dă-ne un telefon.

Cufundați în gânduri, King și Michelle ieșiră, îndreptându-se spre camioneta ei.

King privi parcare plină.

— E greu de crezut că oamenii își găsesc timp să vină aici în miezul zilei.

— Dacă-mi ceri părerea, îți spun că e nebunie curată, spuse Michelle. Când se așeză la volan, încă mai era încruntată. Știai că trebuie să ai douăzeci și unu de ani ca să te poți uita la fetele care fac striptease, dar numai optsprezece ani ca să *fii* una dintre ele? Ce sens are asta?

King se așeză pe scaunul pasagerului.

— Indiscutabil, e ridicol și degradant. De asta ești atât de prost dispusă?

— Nu. *Celebrul Afrodiziac* a fost o adevărată pierdere de timp, ăsta e motivul.

— Cum poți să spui așa ceva? Nu numai că ți s-a oferit o slujbă de dansatoare la bară, ceea ce ți-ar prinde bine când firma noastră trece prin inevitabilele perioade neproductive, dar s-ar putea și să-ți fi găsit o adevărată prietenă în persoana lui Heidi.

O secundă mai târziu, King își freca brațul, acolo unde ea îl lovise.

— Fir-ar să fie, chiar m-a durut, Michelle, se plânse.

— O să te doară și mai tare dacă o s-o ții tot așa.

Capitolul 41

Junior Deaver ieși din casa pe jumătate construită și privi cerul întunecat. Era obosit, muncise toată ziua pentru alții înainte de a ajunge aici ca să bată în cuie țiglele și placajul. Terminase exact înainte de căderea nopții, apoi mai lucrase ceva în interior. Erau cu toții nerăbdători să scape de înghesuiala din rulotă.

Totuși, gândul la procesul care îl aștepta era copleșitor. Lulu nu contenea să tot vorbească despre el. Îi tot spunea întruna că le putea surpa toate visurile. Dacă doamna Battle îi dădea în judecată? Totul s-ar fi sfârșit. Apoi ar fi început să vorbească soacră-sa și, odată ce se pornea, Priscilla Oxley nu mai tăcea niciodată. De-a lungul vieții, Junior avusese parte de multe perioade proaste. Dar cea de acum era cea mai cumplită.

Se gândi la oferta lui Remmy Battle. Măcar dacă ar fi avut ceva să-i dea. Faptul că nimeni nu părea să îl creadă îl călca pe nervi. Totuși, fiindcă se adunaseră atâtea dovezi împotriva lui, putea înțelege de ce femeia credea că e vinovat.

În timp ce mesteca cu zgomot un sandviș și sorbea din berea pe care o scosese din răcitor, se gândea la o serie de lucruri. Ar fi putut încheia toată povestea chiar atunci dacă ar fi vrut – trebuia doar să spună adevărul despre ceea ce făcuse în noaptea aia – dar prefera să meargă la închisoare. Pur și simplu, nu-i putea face una ca asta lui Lulu. Era o chestie stupidă, într-adevăr stupidă. Dar acum nu mai era nimic de făcut.

Își termină sandvișul. Telefonul lui celular sună, anunțându-l că avea o groază de mesaje. Detesta blestemăția aia; toată lumea dorea câte ceva tocmai atunci. Își verifică lista apelurilor. Unul îl surprinse: cel de la Sean King. „Mă întreb ce-o fi vrând”, gândi Junior. Ei bine, nu avea decât să aștepte.

Se întoarse înăuntru. Era aproape opt, exact ora la care putea considera ziua de muncă încheiată. Era în picioare de la patru dimineața. Și spatele îl omora după ce se tot urcase și coborâse scara transportând țiglele. Devenise prea bătrân pentru o astfel de muncă. Totuși, trebuia să o facă până când avea să pice lat. Ce altceva se

putea găsi pentru unul ca el?

Lovitura veni din spatele lui, aproape crăpându-i țeasta și făcându-l pe bărbatul uriaș să se cutremure. Junior își prinse capul în mâini, răsucindu-se în același timp. Prin sângele care îi curgea pe față văzu gluga neagră venind înspre el, cu lopata ridicată. Reuși să pareze lovitura cu antebrațul, dar acesta fu sfărâmat. Căzu pe spate, urlând de durere. Zăcând pe podeaua rece de lemn, văzu lopata năpustindu-se din nou. Izbuti să-și rotească piciorul drept, izbind laba piciorului celuilalt.

Omul căzu se prăbuși, dar sări înapoi, în picioare. Junior stătea în fund, ținându-se de brațul rupt. Cu pântecul voluminos tresăltându-i, continuă să-și lovească atacatorul cu piciorul, încercând să-l țină la distanță în timp ce se încăierau. Sandvișul și berea i se urcară în gât și vomă pe podeaua de lemn. Reuși să se ridice pe jumătate, dar o altă lovitură îl nimeri în spate, trântindu-l înapoi.

Junior Deaver avea peste un metru nouăzeci și cântărea în jur de o sută douăzeci de kilograme. Știa că, dacă ar fi reușit să-și lovească adversarul, mai puțin voinic, situația s-ar fi schimbat imediat. L-ar fi omorât pe nemernic. Ținând cont de gravitatea rănilor căpătate, Junior aprecie că avea o singură șansă să facă asta. Fiindcă avusese parte de câteva bătăi prin baruri, adunase ceva experiență care-i putea fi de folos. Se gândi să-și păcălească atacatorul.

Se lăsă în genunchi, aproape atingând podeaua cu capul, ca și cum ar fi fost neajutorat. Când văzu lopata ridicându-se, se aruncă înainte și-l lovi pe celălalt exact în stomac, ceea ce îi propulsă pe amândoi în capătul opus al încăperii, unde se prăvăliră printr-un perete de scânduri.

Se izbiră amândoi de dușumea, despărțindu-se unul de celălalt. Junior încercă să-l rețină pe bărbatul de talie mai mică, dar durerile din braț și din umăr erau prea puternice. Sângele îi pătrundea prin fisura din craniu, apăsându-i creierul și făcând ca abilitățile lui motoare să se atenuzeze cu rapiditate. Junior se strădui să se ridice în picioare, dar celălalt fu mai iute. Se rostogoli într-o parte, luă o bucată dintr-una din scândurile rupte și îl lovi pe Junior de mai multe ori cu ea în cap și șuvoiul sângelui acestuia deveni mai bogat și mai năvalnic; scândura se despică, dând la iveală cuie îndoite și, în cele

din urmă, crăpă în două. Junior gemu, se răsuci și nu se mai ridică. Cu pântecul tresăltând și cu sângele scurgându-i-se din numeroasele răni din țeastă, zăcea întins, cu ochii închiși.

Bărbatul cu glugă se apropie cu precauție, temându-se de un alt truc. Primul fusese o nenorocire pentru Junior și pentru el însuși, fiindcă își subestimase sarcina. Fusese sigur că o lovitură cu lopata în partea din spate a capului avea să-l doboare pe celălalt. Se calmă, își limpezi mintea, își spuse că trebuia să-și termine treaba. „Așa că, dă-i înainte.”

Deși propriul său stomac se răzvrătise și avea impresia că gâtlejul i se umpluse cu bumbac, iar năvala acidului lactic din mușchii săi îl năucea, îngenunche lângă Junior și își scoase din buzunarul hainei o piesă rotunjită de lemn, înconjurată, de-a lungul, cu o frânghie. O trecu peste capul lui Junior, o potrivi în jurul gâtului lui gros și începu să strângă până când îl auzi înecându-se. Continuă să răsucescă sfoara cu hotărâre, apăsând cu aceeași putere. După câteva minute, pântecul uriaș mai tresări o dată, apoi nu se mai mișcă.

Bărbatul dădu drumul lemnului și se așeză pe vine. Îl supăra umărul, rănit în urma impactului cu Junior și cu butoaiile. Dar se putea descurca în privința asta. Mai problematic era faptul că era posibil ca lupta să fi lăsat dovezi incriminatoare. Folosi lampa conectată la generatorul lui Junior ca să se examineze. Era plin de sângele celuilalt, de vomă și de mucozități. Din fericire, își purta gluga și avea mănuși și mâneci lungi, pentru că până și cea mai mică urmă de ADN de pe un singur fir de păr din capul sau de pe brațele lui l-ar fi putut arunca într-un coșmar judiciar.

Cercetă întâi toată zona, și apoi trupul mortului, căutând orice l-ar fi putut aduce la bunul plac al Sylviei Diaz. Pierdu mult timp căutând sub unghiile lui Junior orice fărâmə organică trădătoare care ar fi putut ajunge acolo. În cele din urmă, convins că nu lăsase nicio urmă semnificativă la fața locului, scoase din celălalt buzunar al hainei sale o mască de clown pe care o așeză lângă cadavru. Se mototolise când îl izbise Junior, dar, chiar și așa, ar fi fost greu ca poliția să nu-i înțeleagă semnificația.

Verifică pulsul lui Junior ca să se asigure că nu mai exista, apoi șezu alături cinci minute, după care îl verifică din nou. Știa foarte

bine care erau modificările subtile ale corpului după moarte și observă, satisfăcut, că apăreau toate. Omul sucombuse. Apucă și ridică cu băgare de seamă mâna stângă a lui Junior. Trase cheia ceasului și îl fixă exact la ora cinci – aceeași oră la care impostorul fixase ceasul lui Bobby Battle. Le trimitea astfel un mesaj limpede atât poliției cât și impostorului. Să știe cu toții cum stăteau lucrurile. În loc să proptească brațul lui Junior ca să stea în sus, luă un marker negru din centura lui cu unelte și desenează pe podeaua furniruită o săgeată care conducea către ceas. În sfârșit, scoase catarama mare de la centura lui Junior, cu sigla NASCAR, și și-o puse în buzunar.

Sunetul îl sperie groaznic înainte de a pricepe ce se întâmplă. Suna telefonul lui Junior. Căzuse în timpul luptei. Se uită la ecran. Văzu că era un apel de acasă. Ei bine, putea să-l sune oricât. Junior n-avea să se mai întoarcă acolo niciodată.

Se ridică, simțind cum îi tremurau picioarele, privi în jos, mai întâi la omul cu dispozitivul de strangulat în jurul gâtului, apoi la masca de clovn care-i stătea alături și gura i se destinse într-un zâmbet. „Încă o dată, în numele dreptății”, își spuse. Nu avea de gând să se roage deasupra trupului lui Junior. Închise comutatorul generatorului cu baterii cu o lovitură de picior și încăperea se scufundă în întuneric; cadavrul dispărând ca prin minune.

Următorul sunet pe care îl auzi îl zgudui până în adâncul inimii.

Era zgomotul unei mașini care se apropia. Se repezi spre decupajul destinat uneia dintre ferestrele din față. Farurile despicau întunericul, îndreptându-se direct către el.

Capitolul 42

King și Michelle ieșiră din Lexus și se uitară împrejur. Se duseseră până la iahtul lui King ca să schimbe mașinile, pentru că unul din farurile camionetei nu mai funcționa. King scoase o lanternă, dar raza ei nu izbuti să spulbere întunericul decât într-o foarte mică măsură.

— Furgoneta lui e aici, spuse Michelle, când atinse partea laterală a benei uzate, ticsită cu unelte și cu materiale de construcție.

— Junior! strigă King. Sunt Sean King. Vreau să stau de vorbă cu tine.

Michelle își făcu mâinile pâlnie în jurul gurii:

— Junior! Junior Deaver!

Se uitară unul la altul.

— Poate e în casă.

— De ce, ca să lucreze în beznă?

— Poate e la subsol și nu putem vedea lumina de aici.

— OK, atunci presupun că trebuie să intrăm.

— Mai ai încă o lanternă în mașină?

— Nu, dar poate are Junior una în camionetă.

Căutară și găsiră una pe podeaua cabinei. Cele două lumini gemene prinseră să se deplaseze în întuneric.

Intrară pe ușa din față și rotiră ochii împrejur.

— Junior! strigă din nou King.

Măturară încăperea cu lumina lanternelor. Într-un colț, o prelată de dimensiuni mari acoperea ceea ce părea a fi o grămadă de var. Împrejur erau împrăștiate scânduri și alte materiale de construcție, unelte, găleți, saci cu ciment, o adevărată harababură.

— Hei, aici arată exact ca la tine acasă, zise King.

— Băiete, ești în mare formă astăzi. Uite, scara care duce la subsol e aici.

Michelle strigă în josul scărilor. Nu primi niciun răspuns.

— Crezi că s-ar fi putut accidenta? spuse ea.

King privi împrejur.

— Încep să cred că aici se petrece ceva ciudat, zise, cu voce scăzută. Ce-ar fi să...?

Michelle își scosese deja pistolul. Coborâra scările cu prudență.

În colțul cel mai îndepărtat al subsolului se afla o stivă de lăzi. Se uitară în spatele ei. Nu era nimic. Instalația de ventilație și de aer condiționat era în colțul opus. Își ațintiră lanternele asupra acelei aglomerări de metal, dar nici acolo nu văzură nimic.

Dintr-un spațiu în care lumina nu pătrunsese, aflat spatele conductelor groase pentru încălzire centrală, omul cu glugă îi privi urcând scările. Apoi se strecură încet afară din ascunzătoare.

Sus, King și Michelle se uitară prin încăpere cu mai multă atenție. Ea observă prima.

— O, nu! șuieră. Îl prinse pe King de mână și îl trase către ea.

— Sânge, îi șopti la ureche, apoi își îndreptă lanterna către podea.

Stropii stacojii erau cât se poate de vizibili. Lumina lanternelor merse pe urma lor până le descoperi sursa: prelata.

Se strecurară către ea, având grijă să nu calce pe urmele de sânge. King îngenunche, ridică prelata și văzură că sub ea era Junior. King se grăbi să-i caute pulsul, dar nu i-l găsi.

— Fir-ar să fie! E mort. Plimbă lumina lanternei în jurul lui. La dracu!

— Ce!

— Are un dispozitiv de strangulat în jurul gâtului.

— Nu-mi spune că...

King sălta mai tare prelata și aținti lumina lanternei asupra brațului mortului.

— Și ceasul lui e fixat la ora cinci, iar pe dușumea e desenată o săgeată neagră care arată către el.

Michelle lumină fața lui Junior.

— N-a murit de prea multă vreme, Sean.

— Știu, încă e cald, și King îngheță. Ce-a fost asta?

Michelle privi în spatele ei, trasând cu lanterna arcuri luminoase în beznă.

— Ce?

— Mi s-a părut că aud pași.

— Eu n-am auzit nimic...

Își ținu respirația când văzu că, pe capul lui King, apăruse punctul roșu al unei raze laser. Semnificația lui era cât se poate de clară

pentru cineva care știa atât de multe ca ea despre armele de foc.

— Sean, nu te mișca, zise, cu glasul răgușit. Ești marcat cu roșu.

— Cum s...?

Apoi înțelese ce-i spunea ea. Marcarea țintei cu raza laser putea fi urmată în orice moment de un glonț care ar fi pătruns exact în punctul roșu: adică în creierul lui.

În timp ce ea îl privea, punctul roșu se deplasă încet către pistolul lui Michelle, zburând într-acolo ca o viespe ucigașă, pregătită să înțepe. Și mesajul ăsta îi era cât se poate de clar. Ezită, întrebându-se dacă să riște sau nu, dacă să se întoarcă și să tragă. Se uită la King. Bineînțeles că și el urmărise deplasarea punctului și, înțelegând că ea se gândea să încerce să o scoată la capăt cu o împușcătură, clătină din cap, mimând un nu hotărât.

Fără nicio tragere de inimă, ea își puse arma pe podea, îndepărtând-o cu piciorul. Când punctul roșu îi apărură pe lanternă, o stinse și o puse jos și pe ea. King făcu același lucru. Punctul roșu apărură apoi pe pieptul ei și i se plimbă în susul și în josul trupului, într-un mod aparent sâcâitor, deși persoana care mânuaia laserul părea să o mângâie.

Michelle deveni din ce în ce mai nervoasă și începu să socotească cât de departe ar fi trebuit să se arunce ca să-și înșface arma. Preocupată să-și calculeze șansele de a trage înaintea celuiilalt, nu observă că punctul roșu dispăruse.

Când realizează în sfârșit asta, căută chipul lui King în întunericul de nepătruns.

— A plecat? șopti.

— Nu știu, veni șoapta lui de răspuns. Nu aud nimic.

N-ar fi putut spune același lucru cu câteva secunde mai târziu, când auziră împușcăturile. Se aruncară amândoi la podea, Michelle târându-se cu disperare către zona în care credea că era pistolul ei. Doi centimetri, un sfert de metru. „Haide! Haide!” Când degetele ei se strânsură în jurul metalului, se opri și ascultă.

— Sean, ești teafăr?

Secundele se scurgeau fără să primească fără răspuns.

— Sean! șuieră, disperată, și speranțele i se năruiră când el nu răspunse.

— N-am nimic, spuse el, într-un târziu.

— Fir-ar să fie, aproape mi-a stat inima din cauza ta. De ce n-ai zis nimic?

— Pentru că am căzut peste Junior, de-aia!

— Ahaaa...

— Da, ahaaa...

Mai așteptară câteva minute. Apoi auziră, în depărtare, zgomotul unei mașini care pornea. Michelle sări în picioare, înșfăcă o lanternă și se repezi afară, cu King pe urmele ei.

Se strecurară în Lexus.

— Sună la 911, zise King. Spune-le să blocheze drumurile dimprejur cât mai curând posibil. Și apoi încearcă să dai de Todd.

Michelle pusese deja mâna pe telefon.

King răsuci cheia în contact și mașina porni poticnindu-se. Mergea hurducându-se atât de tare încât Michelle scăpă telefonul din mână. El frână.

Se uitară unul la altul.

— Lua-l-ar dracu, a tras în cauciucuri, spuse King, nevenindu-i să creadă. Asta a fost cu împușcăturile. Lasă-mă să văd dacă putem merge așa.

După treizeci de metri, înțeleseseră că, dacă mergeau cu mai mult de doi kilometri la oră, aveau toate șansele să rupă una din planetare.

Michelle sări din mașină și aținti lanterna asupra cauciucurilor turtite, din față și din spate, din partea aceea a mașinii. Alergă să se uite la furgoneta lui Junior. Și acolo două cauciucuri fuseseră împușcate. Michelle sună la 911, le dădu informațiile, apoi îi telefonă lui Todd în timp ce King se lăsa să cadă în mașina lui.

Când termină, veni lângă el și-i spuse:

— Todd și oamenii lui sunt pe drum.

— E bine că am aflat asta, zise el, cu voce scăzută.

— Nu se știe niciodată, Sean. S-ar putea să aibă noroc și să-l prindă pe tip.

— Băieților buni nu li se întâmplă prea des să fie norocoși.

Își încrucișă brațele pe piept și își întoarse privirea către casa pe jumătate construită.

Michelle plezni capota mașinii.

— Doamne, mă simt mai nepricepută decât toți ageamii din lume fiindcă l-am lăsat pe individul ăla să ne ia prin surprindere. Nu pot să cred că am fost, probabil, la trei metri distanță de maniacul ăsta. Trei metri! Și a scăpat.

Tăcu, uitându-se în jos înainte de a-și privi partenerul.

— OK, spune ceva, la ce te gândești?

El nu-i răspunse imediat. Când vorbi, vocea îi tremura ușor.

— Mă gândesc că, în seara asta, trei copilași și-au pierdut tatăl și o soție și-a pierdut soțul. Și mă întreb când o să se termine toate astea.

— Nu înainte de a-l opri cineva.

King nu-și luase deloc ochii de la casa neterminată.

— Ei bine, începând chiar de acum, asta-i slujba noastră de fiecare zi.

Capitolul 43

Așa cum prezisese King, poliția sosise prea târziu ca să-l mai prindă pe ucigașul lui Junior. Vestea despre încă o crimă devenise publică, și întreaga zonă fusese cuprinsă de o teamă nebună. Primarul din Wrightsburg, făcând o uluitoare demonstrație de lipsă de încredere în Todd Williams și în FBI, ceruse să fie chemată Garda Națională și să se instaureze legea marțială. Din fericire, nimeni nu dăduse atenție cererii lui. Industria națională a știrilor descinsese în Wrightsburg și în împrejurimi, dând dovadă de un imens apetit pentru amănunte, oricât ar fi fost de triviale și de lipsite de importanță pentru investigații. Imensele mașini ale trusturilor media, cu antenele întinse către cer, ca și reporterii având în mână microfoane fără fir, deveniseră la fel de omniprezente ca mugurii îmbobociți. Singurii localnici care se bucurau de situația creată erau patronii de restaurante și de hoteluri și maniacii amatori de conspirații, care puteau fi auziți expunându-și teoriile interminabile. Aproape toți alegeau după un sfert de oră de celebritate.

Potopul jurnalistic se revărsa peste Todd Williams, ca și peste Chip Bailey. Nici King și Michelle nu reușiseră să scape total neatinși de puhoi, privind exasperați cum amănuntele legate de trecuta lor activitate de investigatori erau extrase și amestecate în relatarea evenimentelor curente.

Fuseseră chemate întăriri, atât din poliția federală cât și din cea statală, și King se întreba dacă personalul suplimentar ajută sau împiedică investigațiile. A doua variantă părea să fie cea adevărată, fiindcă toată lumea își căuta o poziție cât mai avantajoasă.

În sfârșit, apărură și scrisoarea. Declara că asasinul lui Junior Deaver îl imita acum pe cel care era prințul bufon al întunericului, cel puțin în lumea criminalilor în serie: John Wayne Gacy. „Și ați crezut că el omora doar bărbați tineri și băiețandri, spunea mesajul, cu sarcasm. Ați aflat acum că nu-l deranjează să doboare și bădărani mari și grași ca Junior Deaver.”

Erau, cu toții, la o altă ședință matinală desfășurată la sediul poliției. Sala mare de conferințe fusese transformată într-un fel de

cartier general de război, cu un noian de computere și de telefoane la care se lucra, șapte zile pe săptămână, câte douăzeci și patru de ore, cu grafice, hărți, teancuri de dosare și personal specializat care să epuizeze toate piste, cu tone de cafea și de gogoși, și fără niciun suspect vizibil.

— Gacy și-a strangulat multe victime folosind această tehnică a legăturilor, explică Chip Bailey.

— Cu siguranță, îți cunoști criminalii în serie, spuse Michelle.

— Ar trebui. Am petrecut ani de zile urmărindu-i.

— Și, în închisoare, tipul ăsta mare și vesel a început să picteze clovni, adăugă King, ceea ce ne lămurește că masca a fost pusă pentru cazul în care nu ne-am fi putut da seama despre cine e vorba doar după dispozitivul călăului.

— Iar ceasul lui Junior era fixat, clar, la ora cinci, zise Michelle. Așa că, fie criminalul în serie nu știe să numere, fie cel care l-a ucis pe Bobby Battle e un impostor.

— Cred că putem deduce că există doi ucigași, încuviință Bailey. Deși există, în paralel, și posibilitatea ca unicul criminal să fi greșit numărătoarea dintr-un anumit motiv.

— Adică se străduiește să obțină o condamnare pentru cinci crime în loc de una pentru șase? întrebă King. Nu știu cum o fi în alte părți, dar în Virginia criminalii sunt executați o *singură dată*.

Williams gemu și se întinse după Advil.

— Fir-ar să fie, iar a început să mă doară capul.

— Ai văzut testamentul lui Bobby Battle? întrebă Michelle.

Williams înghiți pastilele și răspunse afirmativ dând din cap.

— Cea mai mare parte a averii i-a rămas lui Remmy.

— Nu dețineau împreună proprietatea? se interesă King.

— Nu. O mare parte era doar pe numele lui Bobby, inclusiv toate brevetele lui de invenție. Casa i-a rămas lui Remmy în mod automat și ea avea o mare parte a proprietății pe numele ei.

— Ai spus cea mai mare parte a averii. Ce s-a întâmplat cu restul?

— Au fost niște donații. Și o fărâcă le-a revenit lui Eddie și Dorothea. Nu destul de mare ca să ucizi pentru ea.

— Dar Savannah?

— Ea nu a primit nimic. Dar avea deja o dotă.

— Cu toate astea, să nu-i lase nimic a fost un fel de cruzime.

— Poate că nu erau chiar așa de apropiați, spuse Bailey.

King își întoarse ochii spre el.

— Cât de bine cunoști familia?

— Eddie și cu mine ne întâlneam cu regularitate. Mergem la vânatoare împreună, și am fost la câteva din repunerile lui în scenă. A fost la Quantico și într-un turneu la academia FBI-lui. De fapt, și Remmy și Bobby au venit acolo cu ocazia asta, împreună cu Mason, majordomul. Dețin două dintre lucrările de artă ale lui Eddie. Dorothea m-a ajutat să-mi găsesc casa din Charlottesville. Am petrecut o după-amiază împreună cu ei după uciderea tatălui său. Pot să vă spun că asta l-a zdruncinat. De fapt, cred că era mai îngrijorat de efectul pe care l-a avut asupra mamei sale.

King aprobă dând din cap.

— Ei, el nu putea să-și ucidă tatăl. Era cu noi atunci.

— Și lupta în niște reconstituiri când au fost uciși Rhonda Tyler și Pembroke și Canney, spuse Bailey.

— Dar Dorothea? Întrebă Michelle.

— Am verificat-o. Și ea e curată.

— Și în ceea ce privește răstimpul în care a murit Bobby Battle? Întrebă King.

— Păi, ea spune că atunci era în mașină, în drum către Richmond, unde trebuia să ia parte la o întrunire în dimineața următoare.

— Singură?

— Da.

— Atunci nici ea nu are, de fapt, un alibi, spuse King. Fiindcă tot a veni vorba de Dorothea, o cunoști bine?

— Cum spuneam, ea a fost intermediarul care m-a ajutat să-mi cumpăr casa. Dar nu cred că și-a pierdut somnul din cauză că a murit Bobby.

— Au o căsătorie fericită? Întrebă Michelle.

— Eddie o iubește, știu asta. Dar nu știu în ce măsură treaba e reciprocă. De fapt, între noi fie vorba, nu m-ar surprinde ca ea să fi călcat pe delături.

— Și Savannah spunea că a fost acasă când a murit Bobby. Chiar a fost?

— Am cerut ajutorul angajaților în privința asta, dar toți erau atunci în locuința lor, cu excepția lui Mason, care nu-și amintește s-o fi văzut. Și ea nu era chiar în toate mințile când a discutat cu noi. Am de gând s-o mai interoghez o dată.

— Așadar și ea e încă suspectă. Dar ce părere ai despre Bobby și Remmy? întrebă King.

— Ce-i cu ei?

— Dacă ți-aș spune că am fost informați că, acum trei sau patru ani, s-au certat urât din cauză că Bobby se culca cu cine nimerea, ai fi surprins?

— Nu. Avea reputația asta. Unii cred că era de domeniul trecutului, dar lupul își schimbă arareori năravul.

— Ceea ce ar fi putut fi un motiv foarte bun ca ea să-și ucidă soțul, spuse Michelle.

— E posibil, zise Bailey.

— Dar ce crezi despre Remmy? întrebă King.

— Ce să cred, că se culca și ea cu cine nimerea?

King dădu din cap.

— Nu, niciodată, rosti apăsător Bailey.

— Mason pare să fie foarte preocupat de Remmy, zise King.

— Nu mă îndoiesc că e, dar nu face parte din lumea ei și nici n-o să facă vreodată, dacă asta vrei să sugerezi.

Câteva clipe, King se uită fix la Bailey, apoi se hotărî să schimbe subiectul. Se întoarse către Williams:

— Sylvia a terminat autopsia lui Junior?

— Da, răspunse Williams, care-și revenise suficient ca să fie în stare să devoreze o gogoasă cu ciocolată și două cești cu cafea. A murit datorită strangulării, deși înainte fusese lovit în cap cu o lopată și cu o bucată de lemn. Și a fost al dracului de mult sânge.

— Știm, spuse King, sec.

— Așa e, zise șeriful. Oricum, Sylvia crede că, de data asta, tipul a lăsat ceva urme. Și echipa de tehnicieni a descoperit niște fibre care nu se potrivesc cu nimic din ceea ce purta Junior. Iar în apropiere am găsit fragmente de urme de cauciucuri. S-ar putea să fie ale mașinii cu care a plecat el de acolo.

— Mai bine comparați fibrele alea cu hainele mele, zise King. Am...

am venit în contact cu Junior când au început împuşcăturile.

— Apropo de împuşcături, ați scos gloanțele din cauciucuri? vru să știe Michelle.

— Erau de calibrul patruzeci și patru, spuse Williams. Fără nimic deosebit. Sperăm să găsim la un moment dat o armă cu care să vedem dacă se potrivesc.

— Tipul avea un dispozitiv de ochire cu laser, asta-i o chestie destul de deosebită, zise King.

— Și lipsește catarama de la centura lui Junior, comentă Williams.

— Încă un trofeu, spuse Michelle.

— Se pare că Junior s-a luptat din rășputeri, zise Bailey. Are pe mâini și pe antebrațe o mulțime de răni pe care le-a căpătat apărându-se. Și a fost dărâmat un perete de scânduri, probabil în timpul luptei.

— E clar că individul a început să facă greșeli, spuse Williams. Faptul că voi v-ați nimerit acolo tocmai atunci i-a cam stricat planurile.

— Nu cred că am realizat cine știe ce, replică Michelle, cu excepția faptului că l-am lăsat să scape.

King studie din nou copia scrisorii.

— E prima dată când pomenește numele victimei, spuse.

— Am observat asta, zise Bailey.

— Ei, de ce ar face un criminal așa ceva? se întrebă Williams.

— Se joacă cu noi. Vrea să ne zăpăcească.

— Cu ce scop? întrebă Michelle.

— Fiindcă totul face parte din ceva mult mai amplu, pe care nu reușim să-l vedem acum, răspunse King.

— Și care ce anume ar putea fi? făcu Bailey, cu scepticism.

— Când o să-mi dau seama, o să fii *al doilea* care va afla, spuse King, aruncându-i o privire plină de înțelesuri lui Williams. Cum a primit Lulu vestea, Todd? întrebă, pe un ton mai blând.

Williams se lăsă pe spate și ridică din umeri.

— Nu a plâns de loc, dar pe urmă au apărut copiii. Și maică-sa aia, o cucoană afurisită, care a devenit isterică, a început să zbiere cât o ținea gura că ea îl iubea mult pe Junior și că numai Dumnezeu știe ce-or să se facă fără el. Până la urmă, Lulu a trebuit s-o scoată afară

din cameră. Femeia aia e un adevărat scandal.

King și Michelle schimbară o privire și se mulțumiră să scuture din cap.

— Acum ajungem la partea interesantă, zise Williams. Ne-ați povestit că Remmy l-a amenințat pe Junior. Că dorea înapoi niște lucruri pe care nu dorea ca Junior să i le arate altcuiva.

King încuviință dând din cap.

— Cel puțin așa ne-a povestit Lulu că a zis Junior. Dar nu Remmy Battle l-a bătut pe Junior înainte de a-l strânge de gât până și-a dat duhul.

— Dar Lulu zicea că Remmy i-a spus lui Junior că știa ea niște tipii.

King scutură din cap.

— Nu înțeleg ce interes ar fi avut Remmy să-l omoare, cel puțin nu acum. După spusele lui Lulu, urma să-i lase lui Junior timp de gândire. Dacă e mort, nu prea-i mai poate spune unde sunt lucrurile care o interesează – deși oricum n-ar fi putut s-o facă, fiindcă eu nu cred că el e cel care le-a luat.

— Dar, mort fiind, zise Bailey, nici nu le poate arăta altcuiva, indiferent unde or fi ele.

King nu păru convins.

— Remmy n-avea cum să fie sigură de asta. El ar fi putut face niște aranjamente, pentru cazul în care pățea ceva.

— Aici ai dreptate, spuse Williams. Totuși, vreau să mai verific ceva. Nu fiindcă aș fi nerăbdător să dau ochii cu Remmy.

— Păi, zise King, și noi avem de vorbit cu niște oameni și de mers în niște locuri.

— Unde și cu cine? întrebă Bailey, tăios.

— E vorba de tatăl lui Canney și de părinții lui Janice Pembroke.

— Cu ei am discutat noi deja. Și cu toți cei care aveau vreo legătură cu Diane Hinson.

— Dar n-o să vă supărați dacă aruncăm și noi o privire, replică Michelle.

— Dați-i drumul, spuse Williams. Sunteți pe deplin împuțerniciți să o faceți.

— Numai să-mi raportați dacă descoperiți ceva interesant, preciză Bailey.

— De-abia aştept s-o fac, murmură King.

Capitolul 44

Mașina în care se aflau King și Michelle se îndreptă către biroul lor, unde mai aveau câte ceva de rezolvat înainte de a se întâlni cu părinții lui Canney și Pembroke. Acolo erau deja parcate break-ul Volvo argintiu și BMW-ul seria opt.

— Eddie și Dorothea, spuse Michelle, coborând din balena cu care veniseră.

Ca la un semn, ușile celorlalte două vehicule se deschiseră și perechea apăru.

— Fiecare în altă mașină, comentă Michelle, cu voce scăzută.

— Și poate că fiecare merge în altă direcție.

Eddie era îmbrăcat cu pantaloni gri, cu cămașă albă și cu un sacou albastru, sport, și avea în mână o servietă de piele. Atât chipul lui bronzat, cu trăsături puternice, purtând pecetea anilor, cât și hainele cu aspect plăcut, îl făceau să arate foarte chipeș, remarcă Michelle, apreciind asta.

Dorothea era îmbrăcată în întregime în negru, ceea ce părea potrivit cu situația, dar King știa că asta nu avea nicio legătură cu jelirea pierderii patriarhului familiei; ciorapii ajurați, tocurile cui și decolteul adânc o dovedeau.

King descuie ușa clădirii și intrară cu toții înăuntru.

— Îmi pare sincer rău pentru tatăl tău, Eddie, zise el, după ce se așezară.

Apoi privi spre Dorothea, dar nu spuse nimic, pentru că înfățișarea femeii nu te invita să-i prezinți condoleanțe.

— Încă nu-mi vine să cred, vorbi Eddie. Mama a fost acolo la zece și la zece și jumătate el era deja mort.

— Remmy ne-a povestit că n-a văzut pe nimeni când pleca, zise Michelle.

— Păi doar nu vă așteptați ca persoana să țopăie în fața lui Remmy, strigând: „Acum am de gând să-ți omor bărbatul”, spuse Dorothea, enervată.

— Ți mulțumesc că ne-ai atras atenția, Dorothea. Dacă n-ai de spus nimic care să fie de folos, de ce nu te mulțumești să stai și să te

bosumfli?

„Bravo ție, Eddie Battle”, gândi Michelle.

Dorothea păru gata să dea drumul unei replici la fel de nepoliticoase, dar reuși să se abțină. Preferă să rămână cu brațele încrucișate, privind încruntată podeaua.

— Cu ce te putem ajuta, Eddie? întrebă King.

Celălalt scoase din servietă un ziar și îi arătă un articol de pe prima pagină. King luă ziarul și citi articolul odată cu Michelle, care privea peste umărul lui.

Când termină, King părea foarte tulburat.

— Cine naiba a lăsat să ajungă relatarea amenințărilor lui Remmy către Junior la urechile ziariștilor?

— Poate Lulu, sugeră Michelle. Sau maică-sa, Priscilla. Pare să fie genul care se ocupă cu așa ceva.

— Ca urmare, spuse Eddie, acum tot orașul crede că mama poartă vina uciderii lui Junior.

— Dar *Gazette* a scris și că moartea lui Junior a fost asociată cu crimele în serie, sublinie Michelle.

Eddie se lăsă să cadă într-un scaun.

— Asta nu contează. Oamenii își vor închipui că a plătit pe cineva ca să creeze impresia asta.

— Și Remmy ce crede despre asta?

— Toată povestea o ucide.

— Dar nu neagă că l-a amenințat pe Junior?

Eddie păru să se îngrijoreze.

— Nu vreau să facem exerciții de semantică, Sean, dar, chiar dacă l-a amenințat, nu are nicio legătură cu moartea lui.

— Nu pot controla gândurile oamenilor.

— Știu asta, dar mă gândeam, ei bine...

— Ce-ai vrea să facem noi, Eddie? îl întrebă Michelle, cu blândețe.

— Da, ar fi frumos din partea ta să treci la subiect, spuse Dorothea. Am două case de prezentat în dimineața asta.

Eddie o ignoră și spuse:

— N-ați putea merge să mai vorbiți o dată cu mama? Știu că ați venit, deunăzi, cu Chip, și că ea, într-un fel, a întrerupt discuția. Dar, dacă v-ați duce din nou, v-ar primi. Acum are nevoie să stea de vorbă

cu cineva.

— Mai precis, ce ne-ar putea spune? întrebă King.

— Nu sunt foarte sigur, admise Eddie. Dar cel puțin puteți afla versiunea ei, în loc să rămâneți cu porcăria din ziar.

— Sunt sigur că Chip și oamenii lui vor face asta.

— Dar ea o să se simtă mai în largul ei dacă discută cu voi. Între noi fie vorba, Chip și mama nu se înțeleg prea bine.

— Cu toate că el ți-a salvat viața?

— Nu știu cum să vă explic. Știu doar că ăsta este adevărul.

— Dar el vorbește foarte frumos despre ea.

— Poate că nu m-am exprimat destul de limpede. *Mama* nu prea se sinchisește de el.

— Bine, o să stăm de vorbă cu ea. Dar îți repet că nu pot împiedica oamenii să clevetească.

— Pentru că Eddie bate câmpii, se amestecă Dorothea, lăsați-mă să vă spun eu exact despre ce e vorba. Este absolut imposibil ca Remmy să aibă vreo legătură cu moartea acestui om. Și, dacă ați descoperi cine l-a ucis într-adevăr pe Junior, toate pălăvrăgelile ar înceta.

— Așa e, spuse Eddie. Și apoi poate că o să aflați cine l-a omorât și pe tata.

— Așadar, crezi că ar putea fi aceeași persoană? întrebă King.

— Junior a fost acuzat că a dat o spargere în casa părinților mei și apoi, la foarte scurt timp unul după altul, el și tatăl meu au fost uciși. Asta e o coincidență prea mare.

— De fapt, a fost ideea *mea*, spuse Dorothea, cu mândrie. E și motivul pentru care mă aflu aici. M-am gândit la asta azi-noapte. Dacă cineva folosește șirul ăsta de crime ca să mascheze uciderea lui Bobby și a lui Junior? Dacă e așa, trebuie să aibă o legătură cu ceea ce s-a furat.

— De fapt, este o ipoteză pe care o avem în vedere, admise King.

— Vezi! exclamă Dorothea, îndreptându-și arătătorul către soțul ei. Ți-am spus eu!

— Bine, Dorothea, bine, făcu Eddie. Așadar, Sean, crezi că ar putea fi posibil?

— Orice este posibil, spuse King, evaziv. Mama ta va fi acasă astăzi?

— Da, dar mâine va fi înmormântarea. Vin o mulțime de oameni care vor să participe.

— Atunci o să vorbim cu ea după înmormântare. La ce oră se ține slujba?

— La două. Slujba se face la Christ Church și înmormântarea la Kensington. Dacă vrei să luați parte sunteți bineveniți, desigur.

— Așadar, aveți niște indicii, suspectați pe cineva? continuă Dorothea să se intereseze.

— E o investigație în curs de desfășurare, Dorothea. Nu putem face comentarii, răspunse King.

— Eu credeam că, pentru că v-am ajutat, ne-ați fi putut pune la curent cu niște lucruri, zise ea, fără menajamente.

— Îmi pare rău, nu se procedează așa. Dar, fiindcă tot ești aici, trebuie să te întreb ceva. L-ai vizitat pe Bobby în după-amiaza zilei în care a fost ucis?

Cu chipul lipsit de orice expresie, Dorothea îl privi țintă.

— Exact. Și ce dacă?

— Ce scop a avut vizita ta?

— Era socrul meu. Doream să văd ce mai face. Nu era pentru prima dată, în plus am fost acolo cu mult înainte să fie ucis.

— Și în noaptea aceea te-ai dus la Richmond. La ce oră ai ajuns acolo?

— Nu-mi amintesc. Era târziu. M-am culcat.

— La ce hotel?

— La Jefferson. Întotdeauna stau acolo.

— Nu mă-ndoiesc. Și sunt sigur că ei ne pot spune ora exactă la care ai sosit.

— Unde naiba vrei să ajungeți? Am venit aici în dimineața asta ca să încerc să vă ajut, nu ca să mi se ia un interogatoriu.

— Și eu încerc să te ajut. Dacă erai la un hotel aflat la o sută cincizeci de kilometri depărtare când socrul tău a fost ucis, ai un alibi de fier. Sunt sigur că FBI-ul a făcut deja verificările astea.

Pentru câteva momente, Dorothea se uită fix la King, apoi se ridică și plecă furioasă. Eddie le mulțumi și se grăbi să o urmeze. Stând la fereastră, King și Michelle îi priviră îndreptându-se către mașini.

— Nu crezi că era la hotel la ora zece, nu-i așa? spuse Michelle.

— Cred că a fost undeva, dar nu vrea ca soțul ei să afle unde. Și sunt sigur că Bailey știe deja asta, dar nu s-a ostenit să ne spună și nouă. Și a mințit cu nerușinare când a spus că mai fusese să-l vadă pe Bobby și înainte. Am verificat la spital.

Michelle îl privi pe Eddie urcându-se în mașină.

— Mă întreb de ce un tip de treabă ca el a sfârșit însurându-se cu o vrăjitoare ca ea.

King se uită la ea zâmbind.

— Ești pe cale să te îndrăgostești de Eddie Battle?

Michelle se îmbujoră.

— Fii serios, Sean.

— Ce planuri ai pentru mâine după-amiază?

— Poate o alergare.

— Se anulează. Mergem la niște funeralii.

— De ce?

— E puțin cunoscut faptul că ucigașii se duc adesea la funeraliile victimelor lor.

— Bine, dar la celelalte funeralii n-am fost.

— De fapt, n-au mai fost altele. Se pare că părinții Rhondei Tyler n-au vrut să fie deranjați, așa că a fost înmormântată lângă Lynchburg, într-un cimitir pentru săraci sau necunoscuți. Am asistat la înmormântare. În afară de mine, acolo mai erau doar groparii.

— Mă surprinde că n-a venit nimeni de la Afrodiziac. Pam, de exemplu.

— Cred că, pur și simplu, au vrut să uite că s-a întâmplat.

— Adică și-au ascuns capul în nisip.

— Și Steve Canney a fost incinerat fără nicio ceremonie.

— E destul de neobișnuit pentru o stea a fotbalului.

— Tatăl lui n-a văzut lucrurile în felul ăsta.

— Dar Pembroke? întrebă Michelle.

— Părinții ei au fost atât de jenați de ceea ce se petrecea între ea și Canney când a murit, încât au îngropat-o într-un loc secret, în afara orașului.

— Și Hinson?

— Părinții ei i-au dus rămășițele înapoi la New York, acolo unde s-a născut.

— Ce-ți spune vizita pe care ne-au făcut-o Eddie și Dorothea? mai întrebă ea.

— Pe Eddie îl înțeleg. Probabil că l-a trimis maică-sa. Fiul ei ascultător și loial e, pentru ea, unealta perfectă. Prezența Dorotheei a fost mult mai interesantă. A pretins că a venit să ne spună teoria ei despre criminal. De fapt, mă surprinde că s-a gândit atât de mult la asta. Cred că a venit mai ales ca să pescuiască informații.

— Poate că vrea să pună mâna pe o parte mai mare din avere. Deși nu cred că are nevoie.

— Ba eu cred că s-ar putea să aibă.

— Ce vrei să spui? Nu e ea regina afacerilor imobiliare locale?

— Dorothea s-a băgat în niște speculații imobiliare dubioase care tocmai s-au dus de râpă.

— Ai făcut niște verificări?

— M-am săturat să-i tot las lui Chip Bailey întreaga distracție.

— Și nu i-ai spus asta?

— E de la FBI, poate afla și singur.

— Prin urmare Dorothea are nevoie de bani și încearcă să-i obțină intrând în grațiile lui Remmy.

— S-ar putea. Se uită la ceas. Am stabilit întâlniri cu Roger Canney și cu părinții lui Pembroke începând cam de acum într-o oră. După ce terminăm cu ei, s-ar putea să vrei să mergi la cumpărături.

— La cumpărături? De ce?

El o măsură cu privirea.

— Blugii și hanoracul Serviciului Secret nu sunt chiar vestimentația potrivită pentru o ceremonie funerară.

Capitolul 45

Sylvia Diaz număra pilule. Le numărase o dată, apoi încă o dată. Luase la mână rețetele pe care le scrisese în ultimele trei săptămâni și comparase numărul obținut cu datele din inventarul farmaciei din perioada respectivă. În cele din urmă, se duse la computer și examinase cifrele din inventarul de acolo. Înregistrările din computer se potriveau cu ceea ce exista în farmacie, dar nu se împăcau cu ceea ce reieșea din rețete. Și Sylvia avea încredere în rețetele ei. Era clar că rămăneau medicamente nejustificate. Își chemă administratoarea și discută cu ea pe îndelete. Verificară înregistrările împreună. Apoi stătu de vorbă cu asistenta-farmacistă, cea care completa rețetele pacienților. După încheierea discuțiilor, Sylvia era convinsă că știa care era problema.

Se întrebă îndelung cum să procedeze. Nu avea, efectiv, nicio dovadă, ci doar o serie de fapte neesențiale. Începu prin a se întreba când ar fi putut fi săvârșit furtul, sau furturile. Exista o posibilitate de verificare. După orele de program, atât în morgă cât și în cabinetul ei medical se putea intra doar folosind un card de acces. Sistemul implica și existența unui jurnal electronic, din care ar fi putut afla cine și când intrase în cele două localuri. Chemă compania de securitate, le dădu informațiile necesare și codul și le spuse ce o interesa. În ultima lună, în afară de ea însăși, o singură persoană intrase în cabinetul medical după terminarea programului: Kyle Montgomery. De fapt, Sylvia descoperi că el făcuse ultima vizită nocturnă în jurul orei zece, chiar în noaptea în care fusese omorât Bobby Battle.

Mama lui Janice Pembroke era mai bătrână decât se așteptase King. Janice fusese mezină, cea mai mică dintre cei opt copii, îi explică doamna Pembroke. Ea avea patruzeci și unu de ani când o născuse. Locuia, împreună cu soțul ei de-al doilea, tatăl vitreg al lui Janice, într-o casă dărăpănată, din cărămidă roșie, cu un singur etaj, dintr-un cartier scăpătat. Janice fusese singurul copil rămas acasă. Tatăl ei vitreg era un bărbat scund, burtos, cu o față acră, cu o țigară

neaprinsă după ureche și cu o bere în mână la ora nouă dimineața. După toate aparențele, nu pleca devreme la lucru, dacă lucra cumva. Îi adresă lui Michelle un zâmbet lasciv și nu-și dezlipi privirea de ea după ce se așezară în mijlocul dezordinii din camera de zi. Mama lui Janice era mărunțică și părea istovită, lucru ușor de înțeles după ce crescuse opt copii și pierduse unul într-un mod atât de înfiorător. Și avea mai multe vânătăi pe brațe și pe față.

— Am căzut pe scări, le explică, răspunzând întrebărilor lor.

Femeia vorbea despre fiica ei moartă poticnindu-se și tamponându-și adesea ochii cu un șervețel. Nici măcar nu știuse că Janice se întâlnea cu Canney, le spuse ea.

— Depinde cum privești lucrurile, zise tatăl vitreg, cu asprime. Putoarea aia mică se culca cu cine nimerea și asta a costat-o. Probabil credea că o să rămână borțoasă și o să pună mâna pe un puști bogat, cum era Canney. I-am spus că era un gunoi și că niciun gunoi nu capătă, niciodată, altceva decât și mai mult gunoi. Ei, și ea l-a căpătat.

Îi aruncă lui King o privire triumfătoare.

Spre surprinderea lor, mama nu se ridică în apărarea fiicei sale moarte și King conchise că vânătăile de pe față și de pe brațe erau motivul.

Din câte știau ei, Janice nu avusese niciun dușman și nu le venea în minte niciun motiv pentru care ar fi vrut cineva să o ucidă. Spuseseră același lucru poliției și, apoi, FBI-ului.

— Și sper că e ultima dată când trebuie să trecem prin asta, spuse tatăl vitreg. Dacă a umblat creanga și a fost omorâtă e numai vina ei. Io n-am timp să vă tot repet la toți aceleași chestii.

— A, vă reținem de la ceva important? întrebă Michelle. Poate de la o altă bere?

El își aprinse țigara, trase un fum și îi adresa un rânjel.

— Îmi place stilul tău, femeie.

— Apropo, unde erați în noaptea când a fost ucisă? îl întrebă Michelle, care făcea eforturi vizibile abținându-se să nu-l schilodească.

Rânjetul lui dispăru.

— Asta ce dracu mai înseamnă?

— Înseamnă că vreau să știu unde erați când fiica dumneavoastră

vitregă a fost ucisă.

— Deja le-am spus asta polițailor.

— Perfect, și noi suntem polițai. Așa că trebuie să ne spuneți și nouă.

— Ieșisem cu niște prieteni.

— Prietenii ăștia au nume și adrese?

Aveau, iar Michelle le notă în timp ce bărbatul o privea nervos.

— N-am nimic de-a face cu uciderea ei, spuse el, cu vehemență, după ce îi condusesese până afară.

— Atunci n-aveți de ce să vă faceți griji, ripostă Michelle.

— Ai al dracului de multă dreptate, iubito.

Michelle se răsuci către el.

— Formula de adresare e ajutor de șerif Maxwell. Și, în caz că nu știați, când îți bați nevasta săvârșești o infracțiune.

El fornăi.

— Nu știi despre ce dracu vorbești.

— Cred că ea s-ar putea să nu fie de aceeași părere, spuse Michelle, arătând cu o mișcare a capului către doamna Pembroke, care, înăuntru, se făcuse mică în spatele draperiilor printre care se uita.

El râse.

— Câinele ăla nu mușcă. Sunt rege în castelul meu. De ce nu treci odată ca să-ți arăt cum e, obrăjori frumoși?

Michelle se încordă ca un arc.

— Nu face asta, Michelle, o avertiză King, care o privea. Lasă-l în plata Domnului.

— Vezi-ți de fundul tău, Sean.

Se îndreptă către tatăl vitreg și îi vorbi răspicat, deși cu voce scăzută:

— Ascultă, idiotule, ea nu trebuie să depună nicio plângere, niciăieri. Statul poate face asta în locul ei. Așa că, atunci când mă întorc – și o să mă întorc, fii sigur – dacă ea mai are doar un singur semn – doar unul! – fundul tău prăpădit ajunge la închisoare. După ce *te bat* până te scapi pe tine.

Bărbatului îi căzu țigara din gură.

— Nu poți face asta, ești polițai.

— O să spun că ai căzut pe scări.

Omul se uită la King.

— Tocmai m-a amenințat, se plânse.

— N-am auzit nicio amenințare, spuse King.

— Așadar, așa stau lucrurile, da? Ei, nu mă sperii eu de o târfa costelivă ca tine.

În curtea din fața casei, un stâlp de lemn, înalt de un metru și jumătate, susținea un felinar de modă veche. Michelle se apropie de el și, cu o lovitură laterală dată cu piciorul drept, îl frânse în două.

În timp ce se uita cu gura căscată la această demonstrație distructivă, berea bărbatului se alătură țigării care îi căzuse mai devreme.

— Pe curând, *obrăjori frumoși*, zise Michelle, ducându-se către mașină.

King se aplecă, ridică o bucată din lemnul sfărâmat și îi spuse omului năucit:

— Fir-ar să fie, îți poți închipui ce s-ar fi întâmplat dacă asta ar fi fost șira spinării cuiva?

Îi întinse patruzeci de dolari pentru reparații și plecă.

În timp ce se urcau în mașină, spuse:

— Cred că tocmai și-a udat pantalonii.

— O să dorm mai bine știind că el n-o să doarmă de loc.

— Vezi-ți de fundul tău, Sean? spuse el, pe un ton aparent îndurerat.

— Iartă-mă, eram nervoasă. Nu poți întotdeauna să întorci și celălalt obraz.

— De fapt, am fost foarte mândru de tine.

— Sigur. Dar nicio amenințare de-a mea nu-i poate fi ei de folos. Nu se știe niciodată ce poate face un tip de teapa ăstuia. Probabil că era mai bine să-mi țin gura.

— Dar ai de gând să te duci să verifici ce se mai întâmplă, nu-i așa?

— Poți fi sigur de asta.

— Să mă anunți când o să te hotărăști s-o faci.

— De ce, ca să mă convingi să renunț?

— Nu, ca să-l țin pe nemernic cât îl bați până îi iese rahatul pe nas.

Capitolul 46

Îi urmărise pe King și pe Michelle până la locuința familiei Pembroke, și acum le luase din nou urma în timp ce traversau orașul către casa lui Roger Canney. În ziua aceea, nu conducea VW-ul albastru; se folosea de o camionetă veche. O pălărie de cowboy pătată de sudoare, ochelarii de soare, o barbă și o mustață falsă, confecționate de el însuși, îi ofereau o deghizare satisfăcătoare. Perechea de investigatori începuse să devină o adevărată amenințare și el nu era hotărât cum să procedeze în privința lor. Pembroke nu putea să-i conducă nicăieri; la fel stăteau lucrurile cu moartea Dianei Hinson. Și uciderea Rhondei Tyler ducea tot într-o fundătură. Cu Canney, însă, era altceva. Băiatul era cheia de boltă a întregului castel de cărți de joc.

Nu avea timp să-l ucidă pe Roger Canney și, oricum, asta ar fi trezit încă și mai multe suspiciuni legate de motivul pentru care trebuise să moară vedeta echipei de fotbal a liceului. Nu putea decât să lase să se desfășoare interogatoriul, să analizeze informațiile care aveau să iasă la iveală și să aleagă apoi cel mai potrivit mod de acțiune. Era favorizat de faptul că fusese prevăzător și instalase microfoane secrete în casa lui Canney înainte de a-l ucide pe băiat. Tactica era baza, totul se rezuma la tactică.

Își frecă spatele, în locul în care și-l stâlcise în timpul luptei cu Junior Deaver. Nu-și mai putea permite încă o înfruntare ca aceea. O urmărise pe Michelle Maxwell rupând stâlpul în două cu o lovitură de picior dată fără niciun efort aparent. Era o femeie periculoasă. Și, în felul lui, King era și mai periculos. De fapt, Sean King era singura persoană de care se temea că ar fi putut fi învins. Trebuia să facă ceva în privința asta. Și apoi s-ar fi putut să fie nevoit s-o omoare și pe Maxwell. Nu vroia ca femeia aceea să-l hăituiască, încercând să războvească moartea partenerului ei.

În timp ce mașina din fața lui se oprea în capătul aleii ce ducea către o casă mare de cărămidă, cu coloane, el coti pe o stradă laterală, parcă camioneta și scoase perechea de căști pe care o avusese ascunsă sub pălărie. Le cuplă la receptorul montat pe locul din față, găsi

frecvența corectă a emițătorului pe care îl montase în casa lui Canney, se lăsă pe spate și așteptă să înceapă spectacolul.

Capitolul 47

— Cu ce se ocupă Roger Canney? întrebă Michelle, rotindu-și privirea prin acel interior impresionat.

O menajeră le deschisese ușa și plecase să-l cheme pe stăpânul casei.

— Nu știi, dar, indiferent despre ce-o fi vorba, se descurcă foarte bine, îi răspunse King.

— Din ce cauză a murit soția lui?

— Nu știi nici asta. Nu mă număr printre prietenii lor.

Michelle continuă să privească împrejur.

— Știi ce nu văd pe aici?

King dădu din cap.

— Nu există nicio fotografie de familie.

— Ce concluzii tragi de aici?

— Fie au fost îndepărtate recent din cauza durerii copleșitoare a tatălui, fie nu au fost niciodată aici.

— Durere copleșitoare? În fond, și-a îngropat singurul fiu sub zăbranicul uitării.

— Michelle, oamenii își manifestă emoțiile în mod diferit. De exemplu, când sunt nervoși, unii rup stâlpii de lemn în două.

Roger apăru peste câteva minute. Era un bărbat înalt, colțuros, adus de umeri și cu o mină ștearsă, nefericită. Le făcu semn să se așeze pe canapeaua din camera de primire și el se așeză vizavi de ei. Nu se obosi să-i privească în timp ce vorbea, preferind să-și ațintească ochii asupra grinzilor tavanului.

— Nu-mi dau seama de ce este necesar încă un interogatoriu, începu el.

— Știu că e un moment extrem de dificil... spuse King.

Canney îl întrerupse.

— Bine, bine, să trecem peste asta.

Îi puseră întrebările standard, la care el răspunse cu monosilabe extrem de nefolositoare.

Dezamăgit, King întrebă:

— Cum, la școală nu avea niciun dușman de care să știți? Sau pe

care să-l fi pomenit fiul dumneavoastră?

— Steve era foarte popular. Toată lumea îl iubea. Nu era în stare să facă rău nimănui.

Nu spuse asta pe tonul unui tată mândru, ci în mod batjocoritor. King și Michelle schimbă o privire nedumerită.

— V-a spus vreodată că se întâlnea cu Janice Pembroke? îl întreabă Michelle.

— Steve nu-mi făcea confidențe. Dacă puștiul umbla cu vreo târfuliță, asta era treaba lui. Avea șaptesprezece ani și hormoni dezlănțuiți. Dar, dacă ar fi lăsat vreo fată gravidă, aș fi fost mai mult decât supărat.

— De cât timp a murit soția dumneavoastră? întreabă Michelle.

Privirea lui Canney coborî din tavan, lăsându-se asupra ei.

— De ce are asta importanță?

— Eram doar curioasă.

— Atunci limitați-vă curiozitatea la subiectul interogatoriului.

— OK, vă amintiți de ceva pe care să vi-l fi spus Steve sau pe care să-l fi auzit din întâmplare, sau care să fi fost menționat de prietenii lui, și care să poată arunca ceva lumină asupra acestei crime? întreabă Michelle.

— Uitați ce e, v-am spus deja că nu eram prieteni. Locuiam în aceeași casă, atât și nimic mai mult.

— Există vreun motiv pentru care dumneavoastră și fiul dumneavoastră nu erați apropiați? se interesă King.

— Amândoi aveam motivele noastre, care nu au nicio legătură cu moartea lui.

— Mă tem că trebuie să decidem noi înșine asta. Așa că, dacă ne-ați răspunde la întrebare...

— Mă tem că trebuie să vă refuz, ripostă Canney, acru.

— Bine, decizia asta vă aparține. Să recapitulăm ceea ce ne-ați spus. Între dumneavoastră și fiul dumneavoastră exista o relație care poate fi interpretată, în mod rezonabil, ca fățiș ostilă. Poate că erați supărat fiindcă se întâlnea cu o târfuliță, așa cum ați numit-o, și vă temeți că ar fi trebuit, la un moment dat, să plătiți o pensie alimentară. Pe urmă Steve și această „târfuliță” au murit împreună. Dumneavoastră aveți o pușcă de vânatoare?

Canney se ridică în picioare și obrajii lui palizi se îmbujorară.

— Ce naiba insinuați? Cum vă permiteți?! Ați răstălmăcit tot ce am spus.

King rămase impasibil.

— Nu. Am făcut doar același raționament pe care l-ar face orice procuror competent. Ceea ce ne-ați spus vă transformă într-un posibil suspect de uciderea fiului dumneavoastră. Sunt sigur că ați fost întrebat unde erați când a fost omorât. Aș vrea să ne spuneți asta și nouă.

— Eram acasă, dormeam.

— Singur?

— Da!

— Așadar, nu aveți niciun alibi, conchise King. Ei bine – privi spre Michelle – să mergem să raportăm. Măcar am găsit încă o pistă pe care o poate urmări FBI-ul. Se uită din nou la Canney. Sunt sigur că Biroul va lua legătura cu dumneavoastră. Vă rog să nu vă faceți niciun plan de a părăsi zona în viitorul apropiat. Și dădu să se ridice.

— Stați puțin, așteptați măcar un amărât de minut. Nu am avut nimic de-a face cu uciderea lui Steve, zise Canney, din nou palid.

— Cu tot respectul, domnule Canney, n-am întâlnit niciodată un criminal care să spună altceva, replică King.

Canney stătea în picioare, încleștându-și și descleștându-și mâinile, în timp ce King îl privea, așteptând. În cele din urmă, Canney se reaseză.

După un minut de tăcere, în care păru să-și caute cele mai potrivite cuvinte, spuse:

— Steve era, pur și simplu, copilul mamei sale. O adora, o idolatriza. Când a murit, el, într-un fel, m-a învinuit pe mine.

— Nu-mi amintesc din ce cauză a murit, zise King.

Nervos, Canney începuse să-și frângă mâinile.

— A murit într-un accident de mașină, acum mai bine de trei ani. A ieșit de pe drum și s-a prăbușit într-o râpă. A murit pe loc.

— Și cum a fost posibil ca fiul dumneavoastră să vă învinuiască pentru asta? vru să afle Michelle.

— De unde naiba să știu eu? răcni Canney, pe neașteptate, apoi se liniști la fel de repede. Îmi cer scuze. După cum vă puteți da seama,

totul este foarte complicat.

Pentru un moment, nimeni nu spuse nimic.

— Se pare... se pare că a fost vorba de alcool, zise Canney, în cele din urmă, cu voce scăzută.

— Când a murit, soția dumneavoastră era în stare de ebrietate?

— Da, după toate aparențele. Am fost surprins, pentru că ea nu bea niciodată prea mult.

— Și căsnicia dumneavoastră era fericită? întrebă Michelle.

— Era o căsnicie ca toate celelalte, spuse Canney, cu prudență.

— Ce înțelegeți prin asta? insistă Michelle.

— Că avea suișuri și coborâșuri.

În momentul acela intră menajera, care îl anunță pe Canney că era chemat, la telefon. El își ceru scuze și ieși din cameră.

Michelle se întoarse spre partenerul ei.

— Ei, n-a prea fost așa cum mă așteptam. Crezi că are ceva de-a face cu moartea soției lui?

— Nu pot să trag concluzia acum.

— Cu siguranță, ascunde ceva. Crezi că el și-a ucis fiul?

— Fiu. E un cuvânt interesant.

Ea îl privi uimită.

— Ce vrei să spui?

— Numai că nu s-a referit deloc la el ca la fiul său. L-a numit doar Steve.

— Ai dreptate. Dar s-ar putea să fie, pur și simplu, din cauză că Steve era aproape bărbat, și relația lor *era* tensionată.

— Nu. Cred că s-ar putea ca el să ne fi dat deja răspunsul.

— OK, Sean. Care a fost ăla?

— Ne explica de ce se înrăutățise relația lor. A spus că Steve îl învinuia pe el pentru moartea mamei sale.

— Și?

— Păi, înainte de asta a spus... King își scoase agenda și citi din ea.

A spus: Steve era, pur și simplu, copilul mamei sale.

— Așa e, asta însemnând că își iubea mama mai mult decât tatăl.

— Sau, în sens mai literal, că ea era mama lui...

King tăcu și o privi pe Michelle.

În cele din urmă, ea înțelese.

— Și Roger Canney *nu* era tatăl lui.

Afară, camioneta porni. Bărbatul auzise tot ce era necesar să audă. Era timpul să treacă la acțiune. Dar mai întâi trebuia să-și facă un plan.

Capitolul 48

Kyle Montgomery nu primise încă niciun răspuns la scrisoarea de șantaj. Cu ceva timp în urmă, închiriasse o casuță la post-restant și la adresa aceea trebuia să sosească răspunsul. Scrisoarea lui era, desigur, anonimă. Mesajul ei ascundea – într-un mod foarte inteligent, după părerea lui – faptul că, în realitate, el nu știa prea multe. Mizase pe existența unei conștiințe vinovate care ar fi putut dezvălui ceva important, adică, în viziunea lui, ceva care să aibă o valoare materială. Totuși, începea să se întrebe dacă nu cumva greșise. Ei, și chiar dacă ar fi fost așa, nu făcuse niciun rău. Sau cel puțin așa vedea el lucrurile.

Se îndrepta către Afrodiziac, cu o altă livrare pentru „clienta” sa. Nu fusese nevoit să mai scoată alte medicamente din farmacie, fiindcă făcuse o treabă deșteaptă luând o cantitate mai mare ultima dată. Nu avea niciun motiv să-și forțeze norocul.

Găsi un loc în parcare aglomerată, apoi intră înăuntru. Nu observă mașina care se oprise în spatele lui. Pierdut în visurile despre banii gheață care îl așteptau, Kyle nu avea habar că fusese urmărit chiar de când își părăsise apartamentul.

Intră și, așa cum îi era obiceiul, privi câteva minute dansatoarele la bară. Una anume era favorita lui, deși știa că nu avea nicio șansă în ceea ce o privea. Nu avea nici înfățișarea și, ceea ce era mai important, nici banii care ar fi făcut-o pe o astfel de fată să-i dea o atenție specială.

Urcă la etaj și dădu să treacă dincolo de draperia roșie când o femeie apăru alături de el. Arăta rău și abia se ținea pe picioare.

— Unde te duci? îl întrebă.

— Să vorbesc cu cineva, răspunse el, nervos. Sunt așteptat.

— Adevărat? îngăimă femeia beată. Ai un act de identitate?

— Act? Pentru ce? Nici nu beau, nici nu mă uit la fete. Și ce, arăt cumva ca și cum aș fi minor? Sau nu ești în stare să-mi vezi firele cărunte din barbă?

— Dac-o mai faci pe deșteptul cu mine, îți zboară imediat fundul de aici.

— Stați puțin, doamnă, e vreo problemă? întrebă Kyle, pe un ton mai politic. Am mai fost aici și altădată, adăugă.

— Știu c-ai mai fost, te-am văzut, zise femeia.

— Veniți des pe aici? întrebă nervos Kyle. Îi trecuse deodată prin minte că nu era bine să aibă reputația unui obișnuit al casei.

— Vin în fiecare zi, răspunse Lulu Oxley. Își rezezi mâna către draperia roșie. N-ai decât să te faci praf, istețule.

Lulu coborî scările clătinându-se, în timp ce Kyle se grăbi să treacă dincolo de draperie.

Bătu la ușa obișnuită și primi răspunsul obișnuit. Intră. Femeia era întinsă pe pat, acoperită cu o pătură. În încăpere era atât de întuneric, încât abia putea s-o zărească.

El ridică în sus punga.

— Ți le-am adus.

Ea aruncă ceva către el. El întinse mâna, dar nu reuși să prindă obiectul, care căzu pe podea. Îl ridică. Erau zece hârtii de o sută, rulate și ținute laolaltă de o bandă elastică. Puse punga pe masă și rămase nemișcat, privind, plin de nervozitate, către femeie. După ce trecură câteva secunde fără ca ea să spună nimic, se întoarse și o luă către ușă. Se opri când auzi scârțâind arcurile patului și văzu luminile aprinzându-se. Privi înapoi, cu coada ochiului, și o văzu venind înspre el. Purta eșarfă și ochelarii negri și era înfășurată în pătură. Când ajunsese mai aproape, observă că umerii îi erau dezgoliți și că era desculță.

Când n-o mai despărteau de el decât vreo treizeci de centimetri, lăsă pătura să cadă. Purta un port-jartier negru de dantelă, ciorapi lungi asortați, un sutien, și nimic mai mult. O privi cu respirația pe jumătate tăiată și își simți toți mușchii încordându-se. Trupul ei era absolut înnebunitor, cu pântecul plat, cu șoldurile line, sânii împungând materialul negru și subțire în care erau captivi. Simțea nevoia să sfâșie puținelul straie care o acopereau.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, care erau destul de transparente, ea își duse mâinile la spate, desfăcu catarama, și sutienul îi căzu pe podea, dezvăluindu-i sânii eliberați.

Kyle gemu și aproape căzu în genunchi. Trăia, fără îndoială, noaptea cea mare a vieții lui. Ea se întinse ca și cum ar fi vrut să-l

atingă, dar apoi luă doar punga, ridică pătura și se acoperi din nou.

Kyle păși către ea.

— Nu trebuie să faci asta, iubito, spuse, pe cel mai calm ton de care era în stare. O să ne stea în cale.

Nu mai fusese niciodată atât de aproape de a avea o astfel e femeie. Primise o mie de dolari și ea i se oferea drept bonus. Ce altceva își mai putea dori? Dădu să o ia în brațe, dar ea îl îmbrânci cu o forță care îl surprinse.

El se înroși, și ea începu apoi să râdă.

Se întoarse lângă pat, lăsă din nou pătura să alunece pe podea, se lungi pe spate și se încordă ca o pisică. Se întoarse, așezându-se în patru labe, și se întinse ca să pună punga pe noptieră. Se mișca cu o încetineală deliberată, care îi oferi lui ocazia să-i privească îndelung spatele dezgolit. Era atât de excitat, încât senzația devenise dureroasă.

Ea se rostogoli din nou pe spate, își ridică picioarele în aer, își scoase ciorapii făcându-i să alunece pe rând, pe îndelete, apoi îi făcu ghem și îi azvârli către el. Pe urmă îl arătă cu degetul și râse din nou. Kyle își simți extremitățile golate de sângele care îi năvălea în cap.

— Târfă mică!

Fantezia lui era, în sfârșit, pe punctul de a se realiza și, în același timp, ea avea să primească o lecție. Se repezi către ea, dar se opri la fel de repede când un pistol șerpui înspre el. Probabil fusese ascuns în așternuturi.

— Ieși afară.

Era prima oară când i se adresa pe un ton normal. Nu-i recunoscuse vocea. Oricum, nu asta conta. Privirea îi era lipită de pistolul care se mișca în sus și-n jos, țintindu-i mai întâi capul și apoi testiculele.

Kyle începu să meargă de-a-ndăratelea, ținându-și mâinile în față, ca și cum ar crezut că putea devia glonțul.

— Hei, stai liniștită, cucoană, plec.

— Acum, spuse ea cu voce mai puternică. Se înfășură în pătură și se ridică în picioare, cu fața către el, ținând pistolul cu amândouă mâinile, ca și cum ar fi știut foarte bine să-l folosească.

Kyle își ridică mâinile și mai sus.

— Plec, plec! Fi-ar să fie!

Se întoarse spre ușă.

— Pune banii pe masă, spuse ea.

El se răsuci încet.

— Poftim?

— Pe masă, banii.

Ea arătă cu arma într-acolo.

— Ți-am adus ce ai cerut. Asta costă *bani*.

Drept răspuns, ea lăsă pătura să mai cadă odată și își plimbă mâna pe deasupra curbelor trupului aproape gol.

— Și asta la fel, spuse, hotărâtă. Uită-te bine, băiețuș, fiindcă e ultima dată când îl vezi.

Insulta îl scoase din sărite.

— O mie de dolari? Pentru ce? Pentru un spectacol mizerabil? N-aș plăti o mie de dolari nici ca să ți-o trag.

— Nicio sumă de bani n-ar fi suficientă ca să te las și doar să mă atingi, zise ea, cu asprime.

— A, da? Ce să zic, grozavă cucerire mai ești. O exhibiționistă care trăiește într-o cămăruță dintr-un club de striptease? Ascunsă după o eșarfă și după ochelarii ăia negri. Și fâțându-ți fundul gol în fața mea ca să mă lași baltă după aia. Cine dracu' te crezi? Ai?

— Îmi faci scârbă. Cară-te.

— Știi ceva? Nu cred că o să tragi cu pistolul ăla; nu aici, cu atâta lume-mprejur.

O privi triumfător. O privire care nu avu viață lungă.

Ea lovi cu degetul obiectul cilindric atașat la țeava pistolului.

— E un amortizor, spuse. Împușcătura nu face absolut niciun zgomot. Ținti din nou testiculele lui. Ți-ar face plăcere o demonstrație fulger?

— Nu, țipă el, dând înapoi. Nu.

Lăsă banii să cadă pe masă, se întoarse și ieși în fugă din cameră, trântind ușa în urma lui.

Femeia o încuie, se întoarse în pat și înghiți mai multe pilule. Câteva minute mai târziu, gema pe podea, din nou fericită.

De partea cealaltă a ușii femeii, Sylvia reuși să se dea la o parte din drum exact înainte să iasă Kyle, alergând. Auzise totul. Grăbindu-se

către ieșire, ajunse la timp ca să vadă prundișul împrôșcat de cauciucurile Jeep-ului lui Kyle, care ieșea în viteză din parcare. Sylvia își scoase pălăria, lăsându-și părul să-i alunece pe spate. Suspiciunile ei fuseseră confirmate. Kyle fura medicamente, pe care i le vindea apoi femeii din cameră. Sylvia se hotărî să aștepte în parcare, ca să vadă dacă ea avea să iasă.

Trecură ore întregi. Era dimineața devreme și Sylvia privise cum mai bine de o sută de oameni, majoritatea bărbați, părăseau localul. Era gata să renunțe, când mai apăru cineva. Era o femeie, cu capul înfășurat într-o eșarfă și purtând ochelari de soare, deși afară era întuneric. Nu părea prea sigură pe picioare, dar se urcă într-o mașină parcată în spatele clădirii și demară. Sylvia nu o urmări, fiindcă ar fi fost prea ușor remarcată. Oricum, văzuse mașina cu care plecase femeia. Demară și ea. În seara precedentă aflate răspunsul unor întrebări, dar unele și mai supărătoare le luaseră locul.

Capitolul 49

Ziua înmormântării lui Robert E. Battle începuse sub un cer senin, care, în scurt timp, se înnourase. Când procesiunea ajunsese la cimitir, cădea o ploaie liniștită, călduță. Armata de oameni în negru se așeză în jurul gropii proaspăt săpate sub un imens cort alb.

King privi numeroasele chipuri pe care le știa și pe cele, la fel de multe, care nu-i erau cunoscute. Se spunea că, pe aeroporturile locale din Charlottesville și Lynchburg, erau aliniate, aripă lângă aripă, aeronavele particulare ale prietenilor familiei Battle, care veniseră să-și prezinte ultimul omagiu. Curiozitatea morbidă momise, probabil, ceva mai mult decât câțiva spectatori.

Michelle ședea alături de King. Și chiar purta o rochie! King știa că era mai bine să nu facă niciun comentariu. Încă îl mai durea brațul datorită ultimei vorbe de duh.

Familia Battle era în primul rând, cu Eddie și Savannah stând de o parte și de alta a mamei lor. Chip Bailey era lângă Eddie. Dorothea stătea la capătul rândului, cu brațele încrucișate. Mason stătea în picioare, deoparte, pe una dintre laturi, cu privirea lipită de voalul des care acoperea chipul lui Remmy. „Servitorul întotdeauna gata să-și facă datoria”, gândi King.

De cealaltă parte a lui King ședea Harry Carrick. Era mai spilcuit ca niciodată, părul lui alb fiind scos și mai frapant în evidență de contrastul cu costumul întunecat. Înainte de a se așeza, sărutase în grabă obrazul lui Michelle și strânsese mâna lui King.

— Ce aglomerație, îi șopti King.

Michelle se aplecă ca să audă.

— Bobby și Remmy aveau o mulțime de prieteni și de parteneri de afaceri. Dă-i deoparte pe curioși și pe cei veniți pur și simplu ca să se bucure de necazul altora și rezultatul rămâne uimitor.

— Bănuiesc că putem considera închis cazul Junior Deaver, spuse King.

— Tehnic, da. Nu poți judeca un mort pentru jaf. Ce sens ar avea?

— Tehnic, dar... zise King, privindu-și prietenul cu atenție.

— Dar, dacă presupunerea mea e corectă și Junior era nevinovat,

mi-ar plăcea totuși să prind hoțul.

— Vrei să ne continuăm ancheta?

— Da, Sean, vreau. Mă gândesc la soția și la copiii lui. De ce să crească ăia mici cu ideea că tatăl lor era un tâlhar, dacă nu e adevărat?

— De fapt, avem propriile noastre motive ca să nu abandonăm cercetările.

— Dacă mă gândesc cum a fost ucis Junior, vă înțeleg.

— Exact. Ce faci după înmormântare?

— Am fost invitat la familia Battle.

— Și noi la fel. Poate găsim un colțișor liniștit, în care să discutăm despre tactică.

— Abia aștept.

Se lăsară pe spatele scaunelor și îl ascultară pe preotul care începuse să vorbească despre mort, despre înviere și despre viața veșnică. Ploaia continua să cadă, făcând ca după-amiaza aceea sumbră să pară și mai deprimantă.

După ce interminabila predică ajunsese, totuși, la un sfârșit, preotul continuă să ofere alinare familiei. Privirea lui King se mută dincolo de grupul strâns lângă mormânt, trecând în zona înconjurătoare. Era aceeași tehnică pe care o folosea în Serviciul Secret, în timpul misiunilor de protecție. Atunci încerca să descopere posibilități, acum căuta pe cineva care ucisese deja.

King o observă când se ivi de după ușoara ridicătură a terenului din partea dreaptă.

Lulu Oxley era îmbrăcată în întregime în negru, dar, spre deosebire de Remmy Battle, nu purta niciun văl. Brusc, King înțelese: înmormântarea lui Junior avusese loc tot în ziua aceea. Și în zonă nu exista decât un singur cimitir. În spatele lui Lulu, care se îndrepta către ei, apărură Priscilla Oxley și cei trei copii ai familiei Deaver.

— Ah, ce rahat, le șopti King lui Harry și Michelle. Michelle văzuse deja cine se apropia, dar Harry nu o observă până nu i-o arătă King.

— O, Doamne Sfinte, spuse, dându-se brusc înapoi.

Lulu se întoarse și le făcu semn mamei sale și copiilor să se oprească. Ei se supuseră imediat, iar ea continuă să înainteze. King, Michelle și Harry se ridicară în același timp ca să-i taie calea. Între

timp, o mai văzuseră și alții, fiindcă murmurul mulțimii se înteteți.

Ajunseră lângă ea când se afla cam la cincisprezece metri de familia Battle.

— Lulu, sigur nu vrei să faci asta, zise King.

— Cară-te naibii din calea mea! spuse Lulu cu o voce după care King își dădu seama că băuse.

Harry o luă de braț.

— Lulu, ascultă-mă. Ascultă-mă acum!

— De ce dracu' aș face-o? Te-am ascultat înainte și Junior e mort!

Lui King i se păru că ea era gata fie să se prăbușească în orice moment, fie să scoată un pistol și să înceapă să tragă în tot ce purta haine.

— N-o să iasă nimic bun dacă vii aici, continuă Harry. Chiar nimic. Și doamna Battle e îndurerată.

— Ar trebui să putrezească în iad pentru ce a făcut!

Încercă să-și smulgă brațul din strânsoarea lui Harry, dar bătrânul reuși cumva să nu-i dea drumul.

Vocea lui era fermă și calmă.

— Nu există nici cea mai mică dovadă că ea ar fi avut de-a face cu moartea lui Junior. De fapt, totul indică că a fost ucis de aceeași persoană care i-a omorât și pe ceilalți, inclusiv pe Bobby Battle. Bărbații voștri au fost uciși, amândoi, de aceeași persoană.

— Atunci, nu știi, poate că a pus să-i fie omorât bărbatul. Dar ea l-a amenințat pe Junior și el e acum mort.

King se uită înapoi și văzu că Remmy Battle își ridicase vâlul și îi privea țintă. Apoi, cele mai urâte temeri ale lui King deveniră realitate. Remmy se duse la Mason, îi spuse ceva arătând către ei, apoi începu să se apropie, ținând în mână o umbrelă care s-o apere de ploaie.

— Of, e din ce în ce mai bine, bodogăni, ca pentru sine.

Toți ceilalți stăteau, urmărind scena cu privirea și așteptând ciocnirea dezastruoasă a celor două văduve.

Făcând pași mari și siguri, Remmy ajunse repede lângă ei. Imediat, King se așează între ea și Lulu.

— Cară-te naibii din calea mea, Sean. Asta *nu* e treaba ta.

Accentul ei sudist nu fusese niciodată atât de pronunțat, cel puțin

din câte își aducea King aminte. Privirea și tonul ei nu admiteau nicio împotrivire și, fără nicio tragere de inimă, King făcu ce-i spusese.

Următoarea barieră era Harry, dar expresia îndârjită de pe chipul lui Remmy fu suficientă pentru ca și el să se dea deoparte. Convinsă că ar fi fost inutil, Michelle nici măcar nu încercă să o oprească.

Remmy era acum față în față cu Lulu, care, clătînându-se pe picioare, o privea țintă, cu lacrimile curgându-i pe fața schimonosită de o grimasă plină de ură.

— Vreau să vorbesc între patru ochi cu doamna Oxley, spuse Remmy, fără să se uite înapoi. Avem de discutat lucruri care ne privesc numai pe noi două.

— N-am nimic să-ți spu... începu Lulu.

Remmy își înălță mâna, iar King, care nu îi putea vedea trăsăturile, presupuse că expresia feței ei fusese cea care o împiedicase pe de obicei îndărătnica Lulu să-și lanseze șuvoiul de cuvinte.

— Vă rog să ne lăsați să stăm de vorbă, zise Remmy, pe un ton calm.

Cei trei se îndepărtară cu încetineală. King rămase în apropiere, pregătit să sară dacă femeile ar fi început să se încaiere.

Imediat, Remmy prinse cu fermitate brațul celeilalte. La început, Lulu i se împotrivi, dar Remmy se aplecă către ea, începând să-i vorbească repede, și niciunul din cei care încercară să tragă cu urechea nu reuși să audă ce spunea. Trecură momente lungi și King, uluit, văzu trăsăturile lui Lulu destinzându-se. Încă și mai ciudat, după câteva momente de conversație, Lulu se întinse și prinse brațul lui Remmy, ca să o sprijine. Cele două femei terminară de vorbit și se îndreptară spre King.

— Familia Oxley este invitată la noi acasă, zise Remmy. Dar mai întâi vreau să-i aduc lui Junior ultimul meu omagiu.

În timp ce ele se îndepărtau, King observă că Mason îi recuperase pe Priscilla și pe copii și îi conducea către limuzina familiei Battle.

— În cei șaptezeci și ceva de ani ai mei, nu am mai văzut niciodată ceva atât de straniu și de inexplicabil, spuse Harry, uluit.

După ce cele două femei dispărură dincolo de mica denivelare, King le spuse însoțitorilor săi:

— Rămâneți aici.

El porni, încet, pe urmele celor două.

Deasupra mormântului lui Junior nu era niciun cort și, în toate privințele, totul era mult mai umil decât ceremonia funebră a lui Bobby Battle. Era clasicul contrast dintre solduri și articolele de lux, care punea în umbră faptul indiscutabil că amândoi bărbații erau morți deopotrivă.

Singurii oameni dimprejur erau cei doi muncitori a căror sarcină era să coboare în groapă sicriul simplu, din lemn, și să îl acopere cu aproape doi metri de pământ. Din spatele statuii bogat ornamentate, înfățișând o mamă și un copil, ce individualiza unul din mormintele de alături, King o privi pe Remmy vorbindu-le grovarilor, care își înclinară respectuoși capetele și se traseră deoparte. Cele două femei îngenuncheară pe stratul de gazon artificial din fața sicriului și își împreunară mâinile pentru rugăciune. Rămaseră așa câteva minute. Când se ridicară, Remmy se aplecă deasupra sicriului și așeză pe el un singur trandafir roșu. Lulu le făcu un semn din cap bărbaților, care reveniră după ce ele plecară braț la braț.

King se trase înapoi când trecură pe lângă ascunzătoarea sa și le privi dispărând după denivelare. El se întoarse la mormântul lui Junior. Grovarii se îndreptau către camioneta lor, aflată în apropiere, probabil ca să își ia lopețile. King se gândi că ar fi trebuit să-i aducă și el lui Junior un ultim omagiu. Nu-l cunoscuse foarte bine, dar era evident că soția și copiii îl iubeau foarte mult; orice bărbat ar fi trebuit să lase în urmă o astfel de moștenire. King văzuse, la înhumarea lui Bobby Battle, prea multe lacrimi care, totuși, valorau mai puțin.

Era gata să se întoarcă, când se opri și se ghemui din nou în spatele statuii. Cineva țâșnise dintr-un pâlț de copaci din apropiere. Persoana mergea, grăbită, către mormânt, privind nervoasă împrejur. Mișcările ei furișe păreau pline de vinovăție. King nu-și putea da seama nici cine era, nici dacă era bărbat sau femeie, pentru că purta pantaloni, sacou și o pălărie de cowboy trasă pe ochi.

Când îngenunche în fața mormântului, King se strecură mai aproape, ca să o poată vedea mai bine. Apoi, când capul persoanei se înclină pentru rugăciune, pălăria căzu. După lungimea părului încâlcit, părea să fie o femeie. Totuși, din unghiul acela, King nu-i putea zări fața. Oare ar fi trebuit să se ducă să o privească în față? În

felul ăsta s-ar fi dat și el de gol. Se mai gândi puțin, se ascunse iarăși în spatele imensei statui a mamei și copilului, luă o pietricică, ținti și o azvârli către un alt monument funerar de mari dimensiuni, aflat la șase metri în dreapta sa, dar aproape de mormântul lui Junior. Rezultatul fu cel scontat.

La sunetul pietricelei lovind monumentul, femeia își ridică repede ochii, oferindu-și întreaga față privirii lui King. Apoi își puse din nou pălăria și fugi către adăpostul copacilor.

King nu avea niciun motiv s-o urmărească. O recunoscuse.

Totuși, de ce se ruga Sally Wainwright, îngrijitoarea cailor familiei Battle, în fața mormântului lui Junior Deaver?

Capitolul 50

Deși atât de mare, Casa Battle era cât se poate de aglomerată. La parter fuseseră întinse mese lungi, acoperite fețe de masă din in, pline cu mâncare și băutură. După ce își umplură farfuriile și paharele, Harry îi conduse pe King și Michelle într-un birou de la etajul al doilea, unde puteau sta de vorbă.

— Nu cred că o să ne deranjeze cineva aici, le explică. E destul de departe de mâncare și, mai ales, de băutură. Am descoperit că, în prezența morții, oamenii devin din cale afară de însetați.

King se uită un birou foarte vechi, rezemat de un perete. Pe el erau instrumente de scris de lux, coli de hârtie pentru corespondență purtând inițialele *REB*, un tampon de piele pentru sugativă și mai multe călimări de modă veche.

— Când e vorba de corespondență, Remmy ține de vechea școală chiar în mai mare măsură decât mine, zise Harry, care îl urmărea pe King. Femeia asta nu are încredere în e-mail-uri și nici măcar în scrisorile dactilografiate. Și așteaptă să primească misive de același fel cu cele pe care le trimite.

— Mă bucur că are timp să comunice în felul ăsta. Cred că e unul dintre privilegiile celor cu adevărat bogați. Le-am văzut pe Remmy și pe Lulu trecând împreună când am ajuns aici, spuse King.

— Remmy mai are o cameră lângă dormitorul ei de la etajul al treilea, răspunse Harry. Mi-ar plăcea să fiu o muscă pe unul din pereții de acolo.

— Nu-mi pot imagina ce i-a spus Remmy lui Lulu ca să o împace atât de brusc, zise Michelle. A fost un adevărat miracol, m-am simțit aproape ca și cum aș fi văzut-o pe Fecioara Maria.

King luă o înghițitură de vin și zâmbi admirativ.

— Valandraud de St-Emilion; Remmy nu ține ascunse toate lucrurile bune. Se uită la bărbatul mai vârstnic. Pot încerca să ghicesc ce s-a petrecut între Remmy și Lulu. Tu nu, Harry?

Harry își aranjă papionul și își netezi părul înainte de a gusta din vin și din pateul cu crab de pe farfuria pe care o ținea pe genunchi.

— Eu cred că putem lua spusele lui Michelle în sens literal; cu alte

cuvinte, chiar a făcut pace, din toate punctele de vedere.

— Mai exact, ce înțelege prin asta? îl întrebă Michelle.

— Că i-a spus lui Lulu că nu crede că Junior a comis jaful și că, așa stând lucrurile, nu are de gând să ceară să i se înapoieze obiectele. Urmărirea judiciară fiind anulată datorită morții lui Junior, cazul este închis în mod oficial.

— Sunt sigur că a adăugat că ea nu are nimic de-a face cu moartea lui Junior și că e profund îndurerată fiindcă și Lulu și-a pierdut soțul, comentă King.

— Și a mai spus, probabil, că va asigura mijloacele bănești de care vor avea nevoie copiii familiei Oxley ca să meargă la facultate, adăugă Harry.

— Și, poate, un ajutor financiar pentru Lulu, ca să termine casa aceea și tot restul, mai spuse King. Îi oferise deja asta lui Junior când credea că el era autorul jafului. Probabil se simte vinovată pentru toate necazurile pe care li le-a făcut.

Uluită, Michelle își aținti privirea asupra celor doi.

— Credeți că i-a putut spune toate astea la cimitir, în câteva minute?

Harry își înălță paharul de vin într-un fel de salut.

— Remmy nu e genul care stă cu mâinile-n sân. Poate că nu ia întotdeauna decizia corectă, dar toată lumea observă când trece ea la acțiune. Nu e ca o anumită femeie detectiv pe care o cunosc.

Remarca o făcu pe Michelle să zâmbească, dar redeveni imediat serioasă.

— Și ce a determinat-o pe Remmy să-și schimbe atitudinea?

— Așa cum spuneam, ea știe, sau măcar presupune, că Junior nu e vinovat de jaf, zise King. În plus, Junior nu avea cum să-l fi ucis pe Bobby. Chiar dacă ar fi posedat cunoștințele medicale necesare, pe care, însă, nu le avea, i-ar fi fost foarte greu ca el să treacă neobservat la spital. Și avea un alibi pentru răstimpul în care a fost omorât Bobby, am verificat asta.

— Așa că Remmy s-ar putea să creadă că există o legătură între uciderea soțului ei și furtul lucrurilor din casă, spuse Michelle. Dacă Junior nu e vinovat de una dintre fapte, se poate să nu o fi săvârșit nici pe cealaltă.

— Exact, făcu Harry. Ceea ce dovedește că i s-a făcut o înscenare.

King își plimbă ochii de-a lungul pereților plini de cărți, apoi aruncă o privire pe fereastră, în întunecimea după-amiezii. Ploaia se întetise. Se uită la petele lăsate de stropi pe capotele mașinilor din parcare din fața casei.

— Când le-am urmărit pe Remmy și pe Lulu la mormântul lui Junior, am mai văzut acolo încă o persoană îndurerată, zise. Una care m-a surprins peste măsură.

— Cine era? întrebare ceilalți doi, într-un glas.

— Sally Wainwright.

— Fata de la grajduri? făcu Harry, surprins.

Michelle pocni din degete.

— Sean, mă gândesc la ziua în care am stat prima dată de vorbă cu Sally. Ai întrebat-o dacă îl cunoștea pe Junior. A spus că îl văzuse prin preajmă, dar ai observat cât de nervoasă și de evazivă părea.

— E adevărat, spuse King.

— Aducea un ultim omagiu unui om pe care doar îl văzuse prin preajmă? întrebă Harry, dus pe gânduri.

— Am de gând să mai discut o dată cu domnișoara Sally, zise King.

Harry le făcu semn să se așeze pe canapeaua de vizavi de șemineu, iar el rămase în fața lor, în picioare.

— Ei, mi se pare foarte clar că înscenarea făcută lui Junior e opera cuiva care se pricepe la anchete judiciare.

— Așadar, întrebă Michelle, ce avem de făcut în continuare?

Amânând răspunsul, Harry își privi ceasul de buzunar, de modă veche, care atârna de un lăntișor de aur întins de-a curmezișul vestei sale.

— E un obiect superb, Harry, spuse Michelle.

— A fost al străbunicului meu. Pentru că eu nu am niciun fiu, îl păstrez la loc sigur pentru cel mai mare dintre nepoții mei. Atinse prețiosul obiect cu degete pline de dragoste. În lumea noastră tumultoasă, e reconfortant să știi că poți afla orele zilei așa cum se făcea acum o sută de ani. Închise cu zgomot capacul ceasului și îi învâluși într-o privire pătrunzătoare. Bun, zise, revenind la întrebarea lui Michelle. Până la ora asta, toți cei de jos trebuie să fi golit cel puțin unul, ba poate și două pahare. Așa că propun să ne alăturăm

mulțimii cherchelite, să privim și să ascultăm. Nu este imposibil ca ucigașul pe care îl căutăm să se afle în casă în acest moment. Poate că vom putea aduna măcar câteva informații care să împiedice săvârșirea altor crime.

Își suspendară întrunirea și se strămutară la parter.

Capitolul 51

La parter, îi așteptau mai multe grupuri ciudate. O putură vedea pe Savannah afară, pe veranda închisă cu geamuri din spatele casei, împreună cu cei doi copii Oxley mai mici. Părea să joace împreună cu ei un joc din care făceau parte șoaptele la ureche și pantomima. Cea mai mare dintre fetele Oxley stătea într-un colț, privindu-i fără să zâmbească.

— Șarade, conchise Michelle. Nu mi-aș fi închipuit că Savannah își poate propune să distreze niște copii.

— Cred că, în multe privințe, e mult mai tânără decât o crede lumea, spuse King.

Chip Bailey și Dorothea discutau, cu voce scăzută, într-un colț îndepărtat al camerei de primire. Eddie era în apropiere, părând absorbit de conversația cu Todd Williams, care nu fusese la înmormântare, dar nu avusese de gând să scape pomana mortului.

În timp ce priveau, Remmy și Lulu coborâră scara braț la braț. Toate capetele se întoarseră către ele.

— De ce îmi aduce asta aminte de Lee și Grant la Appomattox? șopti Harry.

Chip Bailey o părăsi imediat pe Dorothea și se îndreptă către scări, să o întâmpine pe Remmy. Mason, care până atunci servise mâncarea, îl urmă, la o mică distanță.

— Javrele dau târcoale și fostul bărbat al casei abia a fost coborât în pământ, comentă Harry.

— Și Chip Bailey? zise Michelle. Nu mă așteptam la asta. Eddie spunea că mamei lui nu-i place individul.

— Să fii soțul întreținut al unei femei foarte bogate e un premiu pentru care merită să faci efortul de a-i schimba părerea, comentă King, sec.

Oricum, după toate aparențele, Remmy avea alte idei. Se strecură pe lângă amândoi bărbații, îndreptându-se către King și grupul său.

Remmy dădu din cap către Harry, în timp ce se apropia de el.

— Harry, știu că tu și Lulu vă cunoașteți, așa că nu mai pierd vremea cu prezentările.

Când Remmy spuse asta, King crezu că deslușise în ochii ei un licăr șiret.

— Mă bucur că ai cunoscut-o și tu, Remmy, ripostă Harry. Și încă într-un mod care pare extrem de pozitiv.

— Să spunem că mințile noastre au reușit să se întâlnească. Remmy o privi pe Lulu și îi strânse mâna. Am fost proastă, și oarbă, și nedreaptă, și i-am spus toate astea lui Lulu. Se uită în ochii celeilalte. Niciuna dintre noi nu-i poate aduce înapoi pe soții noștri, dar îți promit că tu și copiii tăi frumoși nu veți duce lipsă de nimic atâta timp cât sunt eu prin preajmă.

— Apreciez asta, doamnă Battle, o apreciez într-adevăr.

După cum arăta și după cum vorbea, Lulu părea acum lucidă.

— Știu că e așa și te rog să-mi spui Remmy. Se întoarse apoi către King și Michelle. Sper că ancheta progresează, zise.

— În fiecare zi, răspunse King.

Ea îi aruncă o privire stranie, dar nu spuse nimic.

— Am vrea să mai trecem o dată pe aici ca să stăm de vorbă, zise King.

— Da, Eddie mi-a pomenit despre asta. Bun, eu nu plec nicăieri.

— Să nu lași ziarele să te doboare, Remmy, spuse King.

— Ziarele? Dacă vreau să știu ce e cu mine, nu-i întreb pe străini, ci pe mine însămi.

Priscilla Oxley năvăli brusc înăuntru, jonglând cu o farfurie mare, umplută cu mâncare până la refuz, și cu un pahar de vin.

— Scumpo, îi spuse lui Remmy, îți mulțumesc foarte mult pentru toate. Știi, eu i-am spus întotdeauna lui Lulu că ești o sfântă. Da, iubito, chiar deunăzi ziceam că lumea ar fi minunată dacă pe pământ ar exista mai multe Remmy Battle.

— Mamă, te rog, începu Lulu, dar Priscilla se grăbi să continue.

— Și uite că tu și Remmy v-ați împrietenit, ne-ai adus în casa ta frumoasă și ai spus că o să ai grijă de copii. Păi, când l-am pierdut pe bietul nostru Junior, nu știam cum o să se descurce fiica mea.

Pieptul ei mare tresăltă, și vocea solemnă i se frânse. Știa meserie, nu glumă, se gândi King.

— Mamă, am o slujbă, și încă una bună. Copiii nu erau în pericol să moară de foame.

Dar Priscilla era prea pornită ca să poată fi contrazisă.

— Și acum, când eu o să rămân să o ajut pe Lulu și toate celelalte, când o să avem casa cea nouă terminată și ajutorul tău permanent, ei, știu că totul o să meargă excelent. Două lacrimi gemene se prelinseseră pe obrajii ei fleșcăiți. Ca de la o mamă la alta, pot să-ți spun ce ușurare a fost.

Puse punct vorbelor dând peste cap paharul de vin.

Pentru cineva atât de versat cum era King, momentul fusese penibil. Totuși, gândi, pentru o astfel de performanță interpretativă, femeia ar fi meritat să aibă propria ei emisiune televizată.

— Mă bucur că am putut să dau o mână de ajutor, Priscilla, spuse Remmy, politicoasă.

Priscilla o privi cu timiditate.

— Probabil că nu-ți amintești, dar eu te-am servit la masă când obișnuiai să vii la Greenbrier, în Virginia de Vest.

— A, îmi aduc *foarte bine* aminte de tine, Priscilla.

Cealaltă îngheță.

— O, da? Ei, îți mulțumesc încă o dată.

Și apoi plecă la fel de repede cum venise.

Eddie și Bailey li se alăturară.

— A fost o slujbă frumoasă, Remmy, spuse Bailey.

— Reverendul Kelly face treabă bună, replică ea. Și a avut multe lucruri frumoase despre care să vorbească. Viața lui Bobby a fost remarcabilă.

— Duminică am de gând să asist la una dintre reconstituirile ale lui Eddie, zise Bailey.

— Despre care anume e vorba? întrebă Michelle.

— De bătălia de la Cedar Creek, de lângă Middleton, răspuse Eddie. Armata lui Phil Sheridan din Shenandoah împotriva armatei lui Jubal Early din Valley. De obicei o facem în octombrie, dar anul ăsta am mutat-o mai devreme.

Privi în jos, apoi către Michelle. Părea că ar fi vrut să spună ceva, dar nu o făcu.

— Nu a fost bătrânul Jubal singurul general confederat care nu a capitulat, în mod oficial, niciodată? spuse Harry.

— Ba da, răspuse Eddie. A sfârșit prin a deveni avocat în Rocky

Mount, Virginia.

— Ei, cel puțin și-a ales o meserie onorabilă după război, zise Harry.

— Cred că Eddie și cu mine o să petrecem mult mai mult timp împreună, spuse Bailey.

King se gândi că nu ar fi putut fi mai explicit.

— Abia aștept, făcu Eddie, cu ceea ce părea a fi un entuziasm autentic.

„Știi să minți, Eddie”, gândi King.

Remmy se întinse și luă mâna fiului ei.

— Ce mai faci?

— Sper că vor veni și zile mai fericite, mamă.

— Poate că tu și Dorothea ar trebui să plecați undeva, pur și simplu ca să mai scăpați de aici.

— Mda, poate că o s-o facem, răspunse Eddie, fără nicio tragere de inimă.

King observă că micii Oxley intraseră înăuntru când își văzuseră mama. După ce Lulu li se alătură, King se scuza, se duse la bar, luă două pahare cu vin și se îndreptă către veranda din spate, ca să vorbească cu Savannah cât mai era singură.

Tânăra stătea pe o canapea, privind țintă zbuciumul flăcărilor din șemineul aflat într-un capăt al încăperii.

— Ai avut o zi lungă, Savannah, zise el, cu voce scăzută.

Ea tresări, își ridică ochii și zâmbi când văzu cine îi vorbise. El îi dădu unul dintre pahare și se așeză lângă ea.

— Un pahar de Chateau Palmer poate face minuni pentru starea de spirit. E un vin franțuzesc excelent.

— „Palmer” nu prea sună franțuzește, spuse ea, fixând paharul ca și cum ar fi putut întrezări ceva în adâncul lui.

— E numele unui general aflat sub comanda lui Wellington, care, pe la 1814, a ajuns cu armata la Bordeaux și s-a stabilit acolo. A cumpărat apoi o proprietate care, mai târziu, a devenit cunoscută sub numele Chateau Palmer și a început să se ocupe de producția de vinuri, ceea ce dovedește că bobul de strugure, ca și condeiu, e mai puternic decât sabia.

— Nu știu prea multe despre vinuri, zise ea. Mă pricep doar la

whisky cu Coca-Cola.

— N-ai cum să dai greș când e vorba de whisky și de cola, dar, dacă te interesează vinurile, mi-ar face plăcere să-ți dau o mână de ajutor, cu toate că ai putea lua primele lecții chiar din casa asta. Părinții tăi au o pivniță de vinuri cu zece mii de sticle. Era cât pe ce să leșin de invidie când am văzut-o prima oară. Luă o înghițitură de vin și urmări privirea ei pierdută asupra flăcărilor. Te-am văzut împreună cu copiii Oxley.

— Sunt niște copii drăguți, spuse ea încet, jucându-se cu șiragul de perle pe care îl purta. Cea mică, Mary Margaret, plângea când a ajuns aici, sărăcuța. Simte lipsa tăticului ei. I-am adus pe toți aici, afară. Mama și doamna Oxley doreau să stea de vorbă.

— Se pare că au pus totul la punct.

— Eu chiar credeam că Junior o făcuse.

Pe neașteptate, ochii i se umplură de lacrimi.

— Și eu la fel, la început.

— Știu că nu v-am fost de prea mare ajutor zilele trecute.

— Ești încă sub influența șocului. Oricând o să fii pregătită să stăm de vorbă, eu voi fi disponibil.

Ea încuviință, dând din cap absentă, în timp de degetele ei nervoase continuau să se joace cu perlele. El așteptă ca ea să spună ceva, dar asta nu se întâmplă. Nu făcea altceva decât să privească fix focul.

În cele din urmă, el se ridică.

— Dacă ai nevoie de ceva, de absolut orice, e suficient să-mi dai un telefon.

Ea își înalță privirea și îi luă mâna.

— Cum se face că nu ești căsătorit?

La început, crezu că flirta cu el, apoi își dădu seama că vorbea serios.

— Am fost, cu mult timp în urmă, spuse, dar, pur și simplu, nu a mers.

— Eu cred că unii oameni ar trebui să trăiască singuri.

— Dar nu crezi că tu ești una dintre ei, nu-i așa?

Ea scutură din cap.

— Nu. Dar cred că tata era.

Surprins, King se așează din nou.

— Ce te face să spui asta?

Înainte ca ea să apuce să-i răspundă, o auziră pe Remmy zicând:

— Savannah, sunt sigură că mulți oameni ar dori să te vadă.

Se uitară amândoi în direcția vocii și o descoperiră stând în ușă și cercetându-i cu privirea.

Ascultătoare, Savannah se ridică.

— Ne mai vedem, Sean.

Înainte de a se întoarce în cameră ca să i se alăture lui Michelle, ochii lui le urmăriră pe mamă și pe fiică îndepărtându-se. Când Remmy și Savannah reveniseră, Harry le ținuse calea și stătea de vorbă cu ele într-un colț îndepărtat.

„Află cât de multe poți, Harry, gândi King, pentru că eu am cam dat greș.”

— Ceva interesant? întrebă Michelle.

— Savannah e o femeie cu probleme. Știe ceva, dar nu reușesc să scot nimic de la ea.

— Folosește-ți farmecul, Sean. I s-au aprins călcâiele după tine.

— Da, așa crezi?

— *Te rog*. Bărbații sunt atât de orbi în privința asta!

— Dar aici ce s-a mai întâmplat?

— Am fost invitată la următoarea reconstituire a lui Eddie. Am să merg împreună cu Chip.

King își încrucișă brațele și o făcu ochii mari.

— Serios?

Ea îi întoarse privirea, trecând în defensivă.

— Da, serios. De ce?

— *Femeile* sunt atât de oarbe în privința asta!

— Haide, Sean, doar e însurat!

— Da, este.

Capitolul 52

Michelle conducea mașina, în care se afla împreună cu Chip Bailey, către periferia orașului Middleton, din Virginia. Era o dimineață răcoroasă, cu cerul cu desăvârșire senin, și o adiere plăcută domolea căldura în creștere.

— E o zi făcută pentru luptă, spuse Bailey.

„Este vreo zi într-adevăr făcută pentru a ne măcelări unii pe alții?”, gândi Michelle.

Bărbatul masiv sorbea din cafea și mânca clefăind un sandwich cu ou de la McDonald's. Michelle mesteca un baton energizant și-și agita sticla cu suc de portocale. Purta blugi, pantofi sport și hanoracul ei de la Serviciul Secret. Bailey se îmbrăcase cu o uniformă kaki, cu un pulover și se ascundea după niște ochelarii de soare.

— Ai mai asistat vreodată la așa ceva? o întrebă Bailey.

— Nu.

— E chiar foarte interesant. Au tot ce le trebuie, marșuri de infanterie, spitale demonstrative, fanfare, dansuri, chiar și baluri mascate, ceaiuri de după-amiază, plimbări la lumina lumânărilor. Șarjele de cavalerie sunt într-adevăr ceva deosebit. Indivizii sunt foarte serioși în privința asta. Or să fie câteva sute astăzi acolo, cu toate că, în timpul adevăratului război, armatele aveau zeci de mii de soldați. Totuși, reușesc să pună în scenă un spectacol de calitate.

— Cum de s-a apucat Eddie de așa ceva? Nu pare genul de activitate care să atragă un artist sensibil.

— Cred că, la început, tatăl lui era cel interesat. Era pasionat de istorie și chiar a contribuit financiar la unele repuneri în scenă.

— Eddie era foarte apropiat de tatăl lui?

— Cred că-și dorea să fie. E unul din motivele pentru care s-a implicat în repunerile în scenă – sau cel puțin așa am dedus, din informațiile pe care le dețin. Dar Bobby Battle era un tip imprevizibil. Și nu stătea prea mult pe acasă. Cred că prefera să facă ocolul pământului într-un balon sau să construiască o fabrică în Asia, în loc să-și crească copiii.

— Am înțeles că ți-a oferit o slujbă după ce l-ai salvat pe Eddie.

Bailey păru surprins că ea știa asta.

— Da, dar eu n-am fost interesat.

— Te deranjează dacă te întreb de ce?

— Nu-i cine știe ce secret. Pur și simplu, îmi plăcea să fiu agent FBI. Nu făceam parte din agenție de foarte mult timp și urmăream să-mi fac o carieră.

— Cum ai reușit să rezolvi cazul?

— Am prins un pont și l-am urmărit până la sursă. Eddie era la facultate pe atunci și am făcut niște săpături pe acolo. Am descoperit că un tip din același complex studentesc era un delicvent care mai fusese condamnat.

— De ce nu locuia Eddie acasă? N-a învățat la UVA?

— Nu, a fost la Virginia Tech, tocmai în Blacksburg, la câteva ore distanță de aici. Oricum, a ieșit la iveală că tipul de care spuneam aflate cine era Eddie sau, mai corect, cine erau părinții lui Eddie. Într-o noapte, Eddie s-a întors acasă târziu și următorul lucru pe care și-l amintește e că s-a pomenit, legat fedeleș, într-o baracă dintr-un loc uitat de Dumnezeu.

— Cum ai aflat despre baracă?

— Tipul o mai folosise și înainte, pentru vânătoare. Nu vreau să spun că era un criminal feroce, dar era periculos. Familia Battle a plătit banii. Dar noi eram la pândă când a fost preluată suma.

— Stai puțin, credeam că familia nu a plătit răscumpărarea.

— Ba au plătit-o, dar au primit-o înapoi – ei, cel puțin o mare parte din ea.

— Nu reușesc să te urmăresc.

— În cazul răpirilor, partea cea mai riscantă pentru criminal este primirea plății. Acum se face prin virament, prin diverse șarlatanii pe computer și prin alte metode de același gen, dar încă mai este destul de complicat. Acum douăzeci de ani însă era mult mai greu. Dar tipul ăla a crezut că găsisese soluția. A stabilit preluarea într-o duminică, la magazinul general, care era plin de lume. Probabil că studiasse înainte locul, fiindcă știa unde e ieșirea din spate. Imediat ce a luat geanta, a dispărut într-o mare de oameni.

— Atunci cum ați reușit să-l sălțați?

— În geantă erau ascunse două emițătoare. Dar ne-am închipuit că

era posibil să se gândească la asta și să arunce geanta, așa că aveam emițătoare în unele dintre banderolele cu care erau legați banii. Nu ne-am gândit că i-ar fi putut arunca și pe ei. De fapt, chiar s-a descotorosit de geantă. Dar tot l-am putut urmări până la baracă.

— Dar a fost și ăsta tot un risc, de ce nu l-ați arestat la fața locului?

— Cel mai mare risc era să nu-l mai găsim niciodată pe Eddie. Din câte știam despre trecutul lui, individul părea să fie un singuratic. Dacă Eddie trăia, și asta era marea necunoscută, tipul urma probabil să se întoarcă ca să-l elibereze sau, mai degrabă, ca să-l ucidă.

— Și atunci a avut loc schimbul de focuri?

— Probabil că ne reperase, fiindcă a deschis focul și noi am ripostat. Aveam cu noi un țintaș de elită și răpitorul s-a ales cu un glonț în cap.

— Spuneai că ați recuperat cea mai mare parte a banilor?

Bailey râse.

— După ce ne-a reperat și a deschis focul, idiotul ăla a ars cam cinci sute de mii dintr-un total de cinci milioane în soba pântecoasă pe care o avea în baracă. Presupun că s-a gândit că nu vroiam să punem mâna și pe el și pe bani.

— Noroc că nu l-ați nimerit pe Eddie, spuse Michelle.

El o privi cu asprime.

— După război, mulți viteji s-arată.

— N-am avut intenția să critic ce-ați făcut atunci. Și eu am fost în situații de genul ăsta. Niciodată nu e ușor. Important e că Eddie trăiește.

— Așa am văzut și eu lucrurile, întotdeauna. Arătă cu degetul înainte. Și uite-l aici, în carne și oase.

Părăsirea drumul principal, intrând într-o parcare plină de camioane, căruțe, rulote și alte vehicule de vacanță. Michelle îi făcu cu mâna lui Eddie, care era ocupat să-și adune echipamentul laolaltă. Coborâra din mașină și i se alăturară.

— Așadar, cine ești de data asta? îl întrebă Bailey.

Eddie rânji.

— Sunt un tip plin de talente, așa că am mai multe roluri. La început sunt un maior din regimentul 52 Virginia, din brigada Virginia a divizionului generalului John Pegram. Apoi mă urc în șa în

calitate de membru al batalionului 36 cavalerie al Virginiei, inclus în brigada lui Johnson din divizionul generalului Lomax. De fapt, fac parte dintr-o grămadă de unități; e întotdeauna nevoie de oameni. Ce naiba, am întărit rândurile armatelor confederate din Tennessee, Kentucky, Alabama și chiar Texas. Am făcut-o pe artileristul, pe infanteristul, pe cavaleristul, ba o dată m-am urcat chiar și într-un balon de observare. Ei, și să nu-i spuneți mamei, dar am îmbrăcat și uniforma albastră a Uniunii cu o anumită ocazie.

— Se pare că ești destul de implicat, spuse Michelle.

— Ei, e un spectacol deosebit. Există manuale care te învață să faci legătura dintre evenimente, să completezi un buget, să faci proiecte de marketing, de logistică, să găsești sponsori, în fine, lucruri de genul ăsta.

Michelle arată spre șirul de corturi.

— Ei cine sunt?

— Își spun vivandieri, răspuse Eddie. În timpul adevăratului Război civil, negustorii urmau armatele și vindeau diverse obiecte. Vivandierii din zilele noastre comercializează suveniruri de epocă și diverse bunuri protagoniștilor repunerilor în scenă și publicului. Din punctul ăsta de vedere, protagoniștii se împart în mai multe categorii. Există cei numiți vânători de calitate, care vor să fie siguri că uniformele lor sunt făcute din material autentic, având aceeași calitate ca în timpul adevăratului război, și de aici și-au căpătat și porecla. Fața lui Eddie deveni inexpresivă. Li se mai spune naziști înțepați. Bailey și Michelle izbucniră în râs. La polul opus se află enervanții; sunt cei care cutează să aibă poliester în țesătura uniformelor și să mănânce din vase de plastic în timpul reconstituirilor, deși așa ceva nici măcar nu se inventase în vremea războiului. Eu le spun *Julie* în loc de *Johnny Rebs*¹².

— Și tu ce ești, nazist sau Julie? îl întrebă Michelle.

El rânji.

— Sunt un hibrid. Marea majoritate a echipamentului meu e autentică, dar uneori sunt atras, deopotrivă, și de plăcerile vieții

¹² Erou confederat.

moderne. Își coborî vocea: Să nu spui nimănui că uniforma mea conține ceva mătase artificială și, Doamne ferește de mai rău, lycra. Și, dacă îmi găsești punctul sensibil, nu voi nega că s-ar putea să fie câteva chestii de plastic printre efectele mele personale.

— Secretul tău e pe mâini bune.

— De fapt, astăzi am de gând să cumpăr câte ceva de la vivandieri. Toată lumea se echipează pentru repunerea în scenă a bătăliei de la Gettysburg, în Pennsylvania, în iulie. Și apoi urmează campania din Spotsylvania, Virginia; marșul spre Atlanta și lupta de la Franklin sunt în pregătire. Dar lupta de astăzi este foarte importantă. Unioniștii aveau cam cu o treime mai mulți oameni decât rebelii, atât în infanterie, cât și în cavalerie, și aproape de două ori mai multe piese de artilerie, dar yankeii au avut de două ori mai mulți morți și răniți.

În timp ce îl ajuta să-și aranjeze armele, gamela, sacul de dormit, Michelle privi toate activitățile care se desfășurau împrejur.

— E ca la o filmare de mare amploare.

— Da, dar fără să primești un cec consistent la sfârșitul zilei.

— Niște băiețași care nu se maturizează niciodată, replică Bailey, clătinând din cap și rânjind. Doar jucăriile sunt mai mari și mai elaborate.

— Dorothea nu a venit? Întrebă Michelle.

Eddie ridică din umeri.

— Buna mea soție ar accepta mai degrabă să i se smulgă părul fir cu fir, decât să vină să mă vadă jucându-mă de-a soldații.

Se auzi un sunet de trompetă.

— OK, tabăra e deschisă. Vor începe cu o scurtă lectură despre bătălie și altele de felul ăsta, cu o defilare a infanteriei, cu ceva muzică, după care va defila și cavaleria.

— Spuneai că o să călărești. Unde ți-e bidiviul?

Eddie arată către un trăpaș din Tennessee, înalt de un metru treizeci și părând foarte vioi, care era prionit de o remorcă parcată alături de camioneta lui Eddie.

— El e Jonas, cel care mă duce-n șa. Sally îl îngrijește foarte bine, dar calul ăsta e dornic de mai multă activitate.

Se îndreptară către câmpul de luptă. Plină de admirație, Michelle îl

urmări pe Eddie mai întâi mărșăluind cu infanteria, apoi făcându-l pe Jonas să execute niște pași foarte complicați în timpul defilării cavaleriei. Spectatorii fură rugați să părăsească câmpul înainte de a începe focul de baraj al artileriei. La prima salvă, Michelle își acoperi urechile.

Începerea primei zile a bătăliei fusese anunțată.

Eddie le arată un loc de unde îl puteau privi „murind cu măreție”. Le mai recomandă și corturile spitalului.

— Hot dog și bere rece. Niciun soldat din Războiul Civil nu a avut parte de așa ceva, le spuse.

— Am auzit că filmează toate astea, zise Bailey.

— E adevărat. Filmează multe dintre ele. Pentru posteritate, adăugă Eddie, cu sarcasm.

— Presupun că toate puștile și tunurile sunt încărcate cu muniție oarbă, zise Michelle.

— A mea așa e. Și sper al dracului de tare că toată lumea se ține de regula asta, zâmbi Eddie. Nu-ți face probleme, aici toți suntem de aceeași părere. N-o să zboare niciun fel de glonț primprejur.

Stând în picioare, își cumpăni tot echipamentul.

— Uneori mă întreb cum puteau oamenii ăia să umble, ca să nu mai vorbesc de luptă, cu toate astea pe ei. Ne vedem mai târziu. Urați-mi noroc.

— Noroc, spuse Michelle în timp ce el se îndepărta.

Capitolul 53

Mesajul aștepta pe Jeep-ul lui Kyle când el coborî din apartament. Desfăcu plicul și, în timp ce citea conținutul, pe față i se așternu un zâmbet larg. Era de la clienta căreia îi furniza pilule, de la exhibiționista zurlie îndrăgostită de armele silențioase. Dorea să se întâlnească cu el noaptea târziu, la un motel din zonă. Îi scrisese chiar și numărul camerei. Își cerea scuze pentru ceea ce făcuse și intenționa să îndrepte lucrurile. Îi promitea cinci mii de dolari și, mult mai incitant, ceea ce se așteptase să primească data trecută. Ea îl dorea spunea scrisoarea. Îl dorea foarte mult. Îi oferea o experiență pe care nu avea s-o uite toată viața. Și mai indusese încă un stimulent: zece bancnote de o sută de dolari. Probabil erau aceleași bancnote la care îl silise să renunțe.

Își puse banii în buzunar, se urcă în Jeep și cugetă. Planul lui de șantaj nu avusese succes; era evident că se înșelase în legătură cu cele văzute. Dar acum se ivise o nouă ocazie favorabilă și oare ce ar fi avut de pierdut, când mia de dolari era deja în buzunarul lui? OK, probabil că ea nu juca cu toate cărțile pe față, dar nu și-o mai imagina mânuind din nou o armă. De ce i-ar fi dat atât de mulți bani dacă nu gândea ceea ce spusese? Trebuia să fie foarte precaut, ceea ce nu-l împiedică să considere că trăia, probabil, cea mai norocoasă zi a vieții lui. Și își spuse că avea să o trateze cu grosolanie, ca să-i plătească pentru că îl speriasse atât de rău. Era sigur că ei îi plăceau grosolăniile. Ei bine, avea să-i dea târfei mai mult decât se aștepta ea. Vajnicul Kyle era gata de luptă.

Michelle și Bailey urmăreau prin binocluri bătălia sau mai degrabă seria de încăierări care aveau loc în toată zona: atacuri și contraatacuri și lupte corp la corp care păreau incredibil de realiste. Michelle tresărea la fiecare bubuitură de tun, iar Bailey râdea.

— Ageamio, îi spuse, în glumă.

Coloanele de oameni în uniforme cenușii sau maroniu-gălbui păreau să curgă pentru se lovi de zidul albastru al adversarilor. În ciuda fumului, a împușcăturilor, a salvelor de tun, a țipetelor, a

amestecului de picioare grăbite și a săbiilor care se loveau pretutindeni de alte săbii, Michelle își putu da cu ușurință seama că o luptă adevărată ar fi fost cu mult mai cumplită. Cel puțin niciun strop de sânge nu uda pământul și nu erau niciun fel de mădulare împrăștiate împrejur; și nu erau autentice nici suspinele care prevesteau icnetele de durere ale muribunzilor. Cea mai gravă rană pe care o observară era o gleznă luxată.

Michelle deveni foarte atentă când îl văzu pe Eddie țâșnind din pădure împreună cu compania sa, slobozind faimosul strigăt al rebelilor. Oponenții lor unioniști îi întâmpinară cu o grindină de gloanțe și jumătate din bărbați se prăvăliră în praf, morți sau pe moarte. Eddie nu fusese atins de prima salvă și continua șarja alături de vreo duzină din oamenii lui. Sări peste parapetul de lemn și se angajă într-o luptă înverșunată, corp la corp, cu trei soldați unioniști, doborând doi dintre ei sub privirile subjugate ale lui Michelle. Și chiar îl ridică pe unul dintre bărbați și-l aruncă într-un tufiș. În timp ce soldații cădeau în jurul lui, Eddie își trase sabia și îl înfruntă, făcând uz de o serie de lovituri complicate de spadă, pe un căpitan unionist, pe care, în cele din urmă, îl străpunse.

Totul părea atât de real încât, atunci când Eddie se întoarse să caute un alt dușman și un glonț de carabină îl lovi exact în stomac, Michelle își simți respirația accelerându-se. Când Eddie căzu la pământ, o cuprinse o dorință covârșitoare de a-și scoate propria armă și de a se năpusti să-l împuște pe omul care tocmai îl omorâse pe Eddie.

Se întoarse și îl surprinse pe Bailey uitându-se la ea.

— Știu cum e. Am simțit același lucru când l-a văzut prima dată pe Eddie făcând pe mortul.

Pentru câteva minute, niciunul dintre bărbați nu schiță absolut nicio mișcare și Michelle simți cum devenea din ce în ce mai agitată. Apoi Eddie se săltă, se aplecă ca să vorbească ceva cu cel căzut alături de el, apoi se ridică în picioare și veni să li se alăture lui Michelle și Bailey, care răsuflară ușurați.

Își scoase pălăria și își șterse fruntea asudată.

— A fost absolut uimitor, Eddie, spuse Michelle.

— Pe dracu', doamnă, trebuia să mă fi văzut la Gettysburg sau la

Antietam. Ei, acolo am fost într-o formă excelentă.

„Arăți excelent și astăzi”, gândi Michelle, dar apoi se opri, amintindu-și dojana lui King: Eddie era însurat. Chiar dacă nevasta nu părea să se sinchisească prea mult de el, era totuși însurat.

— De unde știți cine moare și cine nu? îl întrebă.

— Totul este foarte bine planificat dinainte. Cele mai multe repuneri în scenă se fac de vineri până duminică. Vineri oamenii încep să se adune și generalii îi iau pe rând și le spun de ce au nevoie, unde trebuie să se afle, cine moare și cine nu. Foarte multe depind de modul în care se prezintă fiecare, și cu ce – cai, tunuri, alte chestii de-astea. Aproape toți cei de aici au experiență, așa că nu sunt prea multe de învățat. Iar lupta este regizată ca un spectacol coregrafic, cel puțin în cea mai mare parte; dar rămâne întotdeauna și ceva loc pentru improvizații. L-ați văzut pe tipul pe care l-am ridicat și l-am aruncat grămadă în tufiș? A fost o mică răzbunare din partea mea. La ultima bătălie, prăpăditul ăsta mic m-a pocnit în cap cu mânerul sabiei. A spus că a fost un accident. O săptămână întregă am avut un cucui. Așa că, *din întâmplare*, l-am ridicat și eu și l-am azvârlit în tufiș.

Ea privi către locul unde morții încă nu se ridicaseră de la pământ.

— Există vreo regulă care spune cât de mult trebuie să rămâneți căzuți?

— Da, dar e foarte flexibilă. Uneori generalul ne spune dinainte că trebuie să așteptăm până se termină bătălia. Sau, dacă sunt cărauși de la ambulanță care trebuie să apară, suntem scoși de pe câmp în felul ăsta. Astăzi se filmează, totul e ceva mai complicat, dar camera a fost îndreptată spre o altă încăierare după ce am fost omorât, așa că am trișat puțin și am șters-o. Priveliștea e mult mai frumoasă aici, adăugă, cu un zâmbet timid.

— În comparație cu cadavrele? Nu cred că o să iau asta drept compliment, spuse Michelle, întorcându-i zâmbetul.

Mai târziu, îl priviră pe Eddie călărind, în timp ce-și conducea oamenii la probele de îndemânare din liniile Uniunii. Călăreții se iveau ca într-o străfulgerare, coborând și urcând dealurile și sărind peste obstacolele care le apăreau în cale.

Michelle se întoarse spre Bailey.

— Unde a învățat să călărească așa?

— O să fii surprinsă de cât de multe poate face omul ăsta. Ai văzut vreuna din picturile lui?

— Nu, dar chiar aş vrea să o fac.

După câțva timp, Eddie trecu călare pe lângă ei și-i aruncă lui Michelle pălăria sa de cavalerist, împodobită cu o pană.

— Pentru ce e asta? întrebă ea, prinzând-o.

— N-am fost ucis. Probabil că ești talismanul meu purtător de noroc, strigă el, înainte de a se îndepărta din nou.

Următoarele spectacole au fost un ceai pentru doamne și o paradă de modă. Apoi urmă o lecție de dans. Fiind partenerul lui Michelle, Eddie o ajută să învețe pașii complicați ai unora dintre dansurile din vremea Războiului Civil. Pe urmă veni rândul unui bal oficial, organizat doar pentru protagoniștii reconstituirii, dar Eddie avea o rochie din epocă, despre care spuse că o cumpărase de o vivandieră și pe care i-o dădu lui Michelle.

Ea o privi surprinsă.

— Ce-ar trebui să fac cu asta?

— Dar bine, mylady, ca să intrăm pe blat la bal trebuie să ai o vestimentație corespunzătoare. Vino, te poți schimba în camionetă. Eu o să stau de pază, pentru ca reputația ta să rămână neștirbită.

Eddie făcuse rost și de un echipament pentru Bailey, dar agentul FBI îi anunță că trebuia să plece.

— Atunci am s-o duc eu cu mașina până acasă, spuse Eddie. Oricum nu pot să rămân și în a doua zi a bătăliei. Plec diseară.

Michelle părea cam stânjenită de tot aranjamentul, dar Eddie zise:

— Îți promit că voi fi un gentleman desăvârșit. Și nu uita că, drept însoțitor, îl avem pe Jonas în remorcă.

Își petrecură următoarele două ore dansând, mâncând și bând.

În cele din urmă, Eddie se așeză, cu pieptul lui puternic tresăltând, în vreme ce Michelle nu părea să-și fi pierdut răsuflarea.

— OK, draga mea, s-ar putea spune că ai ceva suflu, trebuie s-o recunosc.

— Ei, eu n-am luptat în niciun război astăzi.

— Sunt frânt și spatele mă ucide. Călăresc și mă ocup de luptele astea de prea multă vreme. Ești gata să consideri ziua încheiată?

— Sunt.

Înainte de a pleca, o fotografie, cu un polaroid, în rochia lungă de bal.

— Probabil că n-o să te mai văd niciodată îmbrăcată așa, îi explică, așa că aș vrea să am o dovadă.

Ea se schimbă în hainele obișnuite înainte de a porni către casă.

Pe drum stătură de vorbă, mai întâi despre bătălie și despre reconstituiri, în general, apoi despre locul de baștină al lui Michelle și despre familia ei.

— Cam mulți frați, nu? spuse Eddie.

— Chiar prea mulți, uneori. Am fost cea mai mică și, cu toate că n-o s-o recunosc niciodată, tata a ținut foarte mult la mine. Și el și toți frații mei sunt polițiști. Când m-am decis să intru și eu în poliție, niciunul nu a fost prea încântat. Tata încă nu a reușit să treacă cu totul peste asta.

— Eu am avut un frate, spuse el, încet. Îl chema Bobby. Eram gemeni.

— Știu, am auzit. Îmi pare rău.

— Era un copil bun. Chiar era. Era dulce, gata să facă orice pentru oricine, doar că era mereu pe jumătate absent. Eu îl iubeam, îl iubeam într-adevăr și-mi lipsește al dracului de mult.

— Nu mă-ndoiesc că pierderea lui a devastat întreaga familie.

— Da, cred că așa a fost, zise el.

— Și îmi închipui că tu și Savannah nu aveți multe în comun.

— Și ea e un copil bun, chiar sclipitor, dar, într-un fel, a eșuat. Și nici nu o pot condamna, uite-te și la mine.

— Cred că, în ceea ce te privește, te-ai descurcat foarte bine.

El își întoarse ochii spre ea.

— Asta chiar că e un compliment când vine de la tine, o medaliată olimpică devenită agent în Serviciul Secret și care acum e un detectiv clasa-ntâi. Ce părere ai despre colaborarea cu Sean?

— E grozav. Nu mi-aș fi putut dori un partener și un mentor mai bun.

— E un tip inteligent. Dar, s-o recunoaștem: e norocos fiindcă lucrează cu tine.

Michelle privi pe geam, evident stânjenită.

— Nu glumesc, Michelle. Voi doi faceți treabă bună împreună. E bine când ai parte de așa ceva. Cred că sunt doar invidios.

Ea îl privi cu atenție.

— Dacă ești nefericit, poți schimba asta, Eddie.

— Sunt nefericit din anumite puncte de vedere, spuse el. Dar să nu-ți închipui că am curajul să fac o schimbare, una adevărată. Nu e vorba numai de Dorothea. Ea își vede de treburile ei și eu de ale mele. Sunt multe căsătorii în care lucrurile merg așa și asta nu mă deranjează. Dar o mai am și pe mama. Presupunând că aş pleca de aici, ce s-ar întâmpla cu ea?

— Pare capabilă să-și poarte singură de grijă.

— S-ar putea să ai o surpriză, mai ales acum, când toată lumea o arată cu degetul.

— Eu și Sean avem de gând să discutăm cu ea, ca să trecem peste asta. Evident, orice ar fi fost ceea ce i-a spus lui Lulu, a avut efectul scontat. Dacă Lulu e convinsă că ea n-are nicio legătură cu uciderea lui Junior, toată lumea va începe să creadă același lucru.

— Nu e vorba doar de moartea lui Junior, ci și de a tatei. Nu e un secret că mariajul lor a fost uneori agitat, așa că unii bănuiesc că ea l-a omorât. Nu sunt sigur că se poate împăca cu asta.

— Înainte de a ne întâlni noi cu Remmy, poate ai vrea să încerci să afli de la ea ce anume s-a furat din dulapul ei.

El păru surprins.

— Credeam că au fost doar verigheta ei, niște bani și niște mărunțișuri.

— Nu, a mai fost și altceva. Ceva pe care dorește cu atâta înverșunare să-l recapete, încât i-a oferit lui Junior o grămadă de bani în schimb.

Mâinile lui Eddie se încleștară de volan.

— Ce dracu' ar putea fi?

— Sper că o să poți afla. Dacă e să-i spună cuiva, atunci presupun că ție îți va spune.

— O să încerc, Michelle. O să-mi dau toată silința.

Opri mașina în fața casei ei și o conduse până la ușă.

— După ce vorbești cu mama, treceți și pe la mine, ca să vă arăt, ție și lui Sean, câteva dintre tablourile mele.

Chipul lui Michelle se luminează.

— Mi-ar plăcea asta, Eddie, și încă foarte mult. Ei, îți mulțumesc pentru seara asta minunată. De multă vreme nu m-am mai distrat atât de bine.

El făcu o plecăciune adâncă și, când se îndreptă, îi întinse pălăria lui cu pană.

— Pentru dumneavoastră, mylady. Ce naiba, adăugă, în ultimii douăzeci de ani, nu m-am mai simțit niciodată așa de bine.

Înțepeniră, stângaci, fără să se privească unul pe altul, preț de un moment nesfârșit, apoi Eddie întinse mâna, pe care ea se grăbi să i-o strângă.

— Ei, noapte bună, spuse.

— Noapte bună, Eddie.

În timp ce el se îndepărta, ducându-și calul în remorca atașată camionetei, Michelle îl urmări cu privirea, plimbându-și degetele pe pălăria lui de cavalerist.

Michelle nu își permisesese prea des să se gândească la o relație pe termen lung cu un bărbat. Pe primul loc fusese dorința de a ajunge campioană olimpică, apoi polițist, pe urmă urmase un deceniu în care se străduise să-și croiască drumul printre complicațiile și greutățile cu care se confruntă un agent al Serviciului Secret. Acestea fuseseră perspectivele ei, țelurile vieții ei, și reușise să și le atingă din plin. Acum, la treizeci și doi de ani, după ce se stabilise într-un orașel și începuse o nouă carieră, în minte începeau să i se furișeze gânduri îndreptate și spre altceva decât spre muncă, dincolo de urcușul pe culmile realizărilor profesionale. Nu se imaginase niciodată în postura de mamă – deși nu avea niciun motiv să creadă că nu ar fi fost o mamă bună –, dar se putea vedea pe sine însăși ca soție.

Privi lung vârtejurile de praf stârnite de camioneta lui Eddie, care dispăruse.

Și, încă o dată, avertismentul lui Sean îi răsună în urechi. Eddie era însurat, chiar dacă nu era fericit. Și, pentru ea, asta însemna că totul se terminase.

Intră în casă și își petrecu următoarea oră scoțându-și toate nimicurile din valiza burdușită.

Capitolul 54

În timp ce Michelle asista la reconstituire, King, aflat pe locuința sa plutoare, primi un telefon de la Sylvia Diaz.

— Ți-am simțit lipsa la înmormântare și la recepție, spuse el.

— Păi, eu nu cunosc familia Battle și, evident, nu am fost invitată la recepție. Iar să vii neinvitat într-un asemenea caz nu pare să fie o idee strălucită.

— Ai scăpat câteva întâmplări interesante.

Îi povesti despre Remmy și despre Lulu Oxley, dar nu-i spuse că o văzuse pe Sally Wainwright la mormântul lui Junior Deaver. În momentul acela, era cu atât mai bine cu cât erau mai puțini cei care știau asta, gândi.

— Trebuie să-ți vorbesc. Ești liber deseară, la cină? îl întrebă ea.

— Pari foarte încordată. Ceva nu merge bine?

— Sean, cred că ceva nu merge bine deloc.

În seara aceea, King se urcă în mașină și se îndreptă spre periferia orașului Charlottesville. Sylvia nu acceptase să se întâlnească în Wrightsburg. Răspunsul criptic pe care i-l dăduse ea îl umpluse pe King de curiozitate. După ce se așezară într-un separeu din partea din fundul localului, el nu pierdu timpul.

— OK, ce s-a întâmplat?

Sylvia îi povesti despre Kyle, care fura medicamente din cabinet, și despre femeia misterioasă pe care o văzuse la Afrodiziac.

Uimit, King se lăsă pe spătarul scaunului.

— Nu i-ai recunoscut vocea?

— Nu, prin ușa suna înăbușit. Dar era evident că nici Kyle nu știa cine e. Și era înarmată, așa că n-am vrut să-mi forțez norocul încercând să aflu mai mult.

— Da, ai făcut foarte bine. O mie de dolari doza de narcotice; asta ar trebui să excludă multe persoane de pe listă.

— Evident, e o femeie bogată sau una care are acces la mulți bani.

— Credeam că în camerele alea stau numai dansatoarele.

— Păi, nu pot fi sigură că *nu era* una dintre dansatoare, replică Sylvia. Din câte am auzit, i-a oferit un soi de spectacol de striptease și

el s-a înfuriat fiindcă finalul nu a fost un raport sexual. Îmi aduc foarte bine aminte cum zbiera la ea fiindcă își „fâțâise fundul gol” în fața lui și pe urmă nu-l lăsase să „i-o tragă”, sau altceva vulgar, de genul ăsta. Cu siguranță, nu l-am văzut niciodată purtându-se așa la serviciu, mulțumesc lui Dumnezeu.

— Despre ce fel de medicamente e vorba?

— Calmante, dar unele foarte puternice. Dacă nu respecti intervalul la care trebuie luate sau iei prea multe o dată, poți face un șoc sever sau, uneori, îți poți chiar pune viața în pericol.

— Și ai văzut-o plecând?

— Cred că era ea, dar nu pot fi absolut sigură. Dacă nu m-am înșelat, a plecat într-un Mercedes-Benz decapotabil – știi, unul din modele vechi, aproape o antichitate. N-am putut vedea plăcuța de înmatriculare și nu sunt sigură nici în privința culorii, dar era una întunecată, poate verde sau albastru închis. Așa că, dacă ea era, cred că nu e una dintre dansatoare. Atunci ar fi trebuit să rămână la club.

— Totuși, s-ar putea să reușim să dăm de urma mașinii.

— Cum să procedez în ceea ce îl privește pe Kyle?

— Treaba pare să fie de competența poliției. Ai dovada și ai fost martoră.

— Crezi că ar trebui să îi spun că am aflat toate astea?

— Nu! Nu putem știi cum va reacționa. Măine o să vorbesc cu Todd și o să văd ce părere are. Dar cel mai bine ar fi să începi să-ți cauți alt asistent.

Ea încuviință dând încet din cap.

— Cred că ar fi trebuit să prevăd asta. Kyle a umblat întotdeauna cu înșelătorii. L-am prins zilele trecute la computerul din biroul administratoarei și mi-a servit o poveste de două parale despre aprovizionare. Probabil falsifica inventarul farmaciei chiar în prezența mea.

— E limpede că e un mincinos priceput și, fiindcă nu pare să fie un tip violent, nu trebuie să-ți faci griji decât în privința asta. Problema ta va fi prima de care am să mă ocup mâine dimineață.

Ea îi zâmbi.

— E bine să-ți poarte cineva de grijă din când în când.

El îi întoarse zâmbetul și se uită împrejur.

— Aici au o pivniță de vinuri excelentă. Te superi dacă o să comand ceva extraordinar?

— Cum spuneam, e plăcut să-ți poarte cineva de grijă.

— Dacă memoria mea nu mă face de rușine, au un Chateau Ducru-Beaucaillou din 1982.

— Ducru-Beaucaillou? Franceza mea e puțin cam ruginită.

— Înseamnă „frumoasa pietricică”, spuse el, privind-o în ochi. Mi se pare potrivit.

Următoarele două ore se scurseră repede și conversația se mută de la Kyle la lucruri mai personale.

— Eu și George veneam aici în fiecare an, la aniversarea noastră, spuse Sylvia, privind prin fereastră luna plină care plutea în văzduh.

— E un loc potrivit pentru sărbătoriri, comentă King. De fapt, și eu am adus-o aici pe Michelle când am înființat agenția.

— Zăceam în spital, atât de năucită de medicamente încât n-am aflat că fusese omorât decât după vreo două zile.

— De ce erai internată?

— Ruptura colonului în zona diverticulumului. George mă operase. Lucrurile s-au dovedit ceva mai complicate odată ce ajuns la zona respectivă și, datorită anesteziei, mie mi-a scăzut foarte mult tensiunea arterială. Îmi cer scuze, nu e un subiect potrivit pentru o discuție la masă.

— Trebuie să fie foarte stresant pentru un doctor să-și opereze propria soție.

— Genul ăsta de chirurgie era specialitatea lui. Cred că a simțit, din instinct, că era vorba de ceva mai complicat decât indicau analizele și a avut dreptate. George era de departe cel mai bun chirurg din regiune; de fapt, era printre cei mai buni din țară. N-aș fi putut fi pe mâini mai sigure.

Pe neașteptate, își tamponă ochii cu un șervețel.

King se întinse și îi luă mâna.

— Știu că a fost foarte dureros pentru tine, Sylvia. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin așa ceva.

Ea respiră adânc și își șterse ochii.

— Ar fi de așteptat să reușesc cândva să trec peste asta. Îmi tot spun că face parte din viață. De fapt, de câte ori fac autopsia unei

victime asasinate, mă străduiesc să-mi repet asta. Moartea, uneori violentă, moartea nedreaptă, e o parte a vieții. Dacă n-aș privi lucrurile din perspectiva asta, nu cred că aș putea să-mi fac meseria.

El ridică paharul către ea.

— Și o faci extraordinar de bine.

— Mulțumesc. E plăcut când ești apreciat.

Îl privi cu timiditate.

— Ce e? zise el.

— Mă întrebam de ce am pus capăt întâlnirilor noastre.

— Și eu am început să mă întreb același lucru.

Ea îi atinse ușor mâna.

— Poate că ar trebui să facem ceva în privința asta.

— Poate că ar trebui, spuse King.

Capitolul 55

Kyle era furios. Ajunsesese în fața camerei de motel exact la ora stabilită, bătuse la ușă și nu-i răspunsese nimeni. Așteptase afară încă treizeci de minute, ca să vadă dacă ea avea să apară. Nu apăruse. Atunci se hotărâse să încerce să mai bată la ușă încă o dată. Poate că adormise. Poate că era drogată. Încercase să răsucescă mânerul. Ușa era încuiată! Privi împrejur. În afară de mașina lui, în parcare mai erau doar două, și amândouă erau departe de acea clădire a motelului. În timp ce se urca în Jeep, în parcare se mai opri o mașină. Kyle văzu coborând un bărbat fără vlagă și o femeie micuță, purtând o fustă minusculă și clătinându-se, nesigură, pe tocuri de zece centimetri. Cei doi intrară într-una din camere fără să privească în direcția lui. Kyle clătină din cap. Ei, bine că exista măcar un tip care primea ceva în noaptea aia. Demară.

Cât dură drumului înapoi, către apartamentul lui, îi veniră în minte diverse moduri în care ar fi putut da de urma femeii, ca să o pedepsească fără milă pentru acea ultimă înșelătorie. Mai presus de toate, era supărat pentru că ratase cei cinci mii de dolari promiși drept plată.

Opri la locul lui de parcare, trânti ușa Jeep-ului și urcă treptele în grabă. Era trecut de ora unu dimineața și nu obținuse nimic în schimbul somnului pierdut. Dar putea să regleze conturile. Avea ceea ce dorea ea, mai multe medicamente. Rolurile trebuiau inversate. Trebuia să meargă la Afrodiziac. Dacă ea lucra acolo, avea să afle cine era. Dacă nu, avea să meargă în camera ei, să o înfrunte, să-și simuleze retragerea și apoi să aștepte ca ea să părăsească clubul. Pe urmă avea să o urmărească până acasă și să-i descopere identitatea. Odată ce ar fi obținut această informație, ar fi putut s-o strângă cu ușa. De vreme ce își putea permite să plătească o mie de dolari pentru niște medicamente care valorau cincizeci, își putea permite să-i plătească și tăcerea.

Când deschise ușa apartamentului, cea mai mare parte a planului era gata. A doua zi avea să înceapă să-l pună în aplicare.

Se duse în dormitor și vru să aprindă lumina. Numai că nu izbuti.

Afurisitul de bec îi făcea din nou figura. Apoi observă o mișcare în pat. Era ea! Acolo, în apartamentul lui. Întinsă în patul lui, acoperită doar de un cearșaf. Chiar și pe întuneric, putea recunoaște eșarfa și ochelarii pe care îi purta de obicei.

— Ce dracu' faci aici? Te-am așteptat la motel aproape o oră.

Nu-i trecu prin cap și să o întrebe cum aflase unde locuia el.

În loc de răspuns, ea se ridică și lăasă cearșaful să îi alunece ușor de pe umeri, care erau goi. Lui i se înfierbântă sângele și mânia i se spulberă cu repeziciune. Cu o mișcare provocatoare, ea trase cearșaful până deasupra coapselor, care erau tot goale. Kyle se simți devenind tot mai excitat când îi făcu semn să vină în pat, alături de ea.

— Fără arme de data asta, OK? reuși să îngaieme.

Ea încuviință înclinându-și capul, apoi arătă spre biroul de lângă perete. Kyle se duse până acolo și văzu banii împrăștiati peste tot.

Când se întoarse, dădu de ea stând în picioare în fața lui, abia acoperită de cearșaf. Îl atinse ușor cu mâna, făcându-i semn să se ducă către pat.

Se supuse zâmbind. Din spate, brațele ei îl încercuiră. Se răsuci cu fața către ea și cu spatele înspre pat.

Cearșaful căzu.

Brațul ei se înălță și Kyle încremeni. Ceea ce ținea ea în mână arăta ca un pistol. Când trase, el își ridică palmele, ca și cum ar fi vrut să oprească glonțul.

Săgețile gemene, propulsate de aerul comprimat și atașate printr-un fir de patru metri și jumătate la pistolul cu șocuri electrice Taser, pătrunseră prin cămașa lui subțire. Scuturându-l cumplit, în piept îl izbiră mortal cincisprezece mii de volți, care ar fi fost suficienți ca să doboare un înaintaș de o sută treizeci și cinci de kilograme din Liga Națională de Fotbal, nu doar tehnician sfrijit de la morgă. Suprasarcina îi covârși sistemul nervos central și el căzu pe spate în pat, unde se curbă într-o poziție fetală când mușchii i se contractară.

Deși știa că avea să fie imobilizat o bună bucată de vreme, femeia se grăbi să se apropie de pat și să scoată săgețile. Apoi își puse pistolul Taser în geanta care se afla pe podea și își trase în mâini o pereche de mănuși. Pe urmă scoase o seringă.

Kyle privi înspăimântat cum ea îi răsuci brațul paralizat, îi suflecă mâneca, îi strânse antebrațul cu un garou ca să-i reliefeze venele, găsi una bună și goli în ea conținutul seringii. Apoi desfăcu repede garoul și îl puse, împreună cu seringa, pe noptiera de alături.

Îl privi pe Kyle, care zăcea, contorsionat, în pat. Ceea ce îi injectase aproape că își făcuse efectul. El fu din nou scuturat de convulsii, dar asta nu era suficient. Luă perna, i-o puse pe față și apăsă. Se opri după două minute. Dădu deoparte perna și îl privi din nou. Îi căută pulsul și nu i-l găsi. Kyle murise.

Cu toate că părea goală, purta, de fapt, chiloți și sutien. Scoase din geantă un trening, îl îmbracă repede, înșfăcă banii, căută în buzunarele lui Kyle și găsi biletul pe care i-l scrisese. Îl îndesă în geantă, împreună cu cearșaful în care fusese înfășurată. Se asigură că nu lăsa în urma ei nimic altceva decât seringa și garoul și părăsi clădirea.

În timp ce se îndepărta în grabă de apartamentul mortului, se simți liniștită la gândul că avea acum o problemă mai puțin de rezolvat.

Capitolul 56

În dimineața următoare, King și Michelle erau în mașină, ducându-se să stea de vorbă cu Remmy.

King îi relatează lui Michelle discuția pe care o avusese cu Sylvia.

— Am vorbit cu Todd ceva mai devreme. Are de gând să-l aresteze astăzi pe Kyle.

— Ai vreo idee legată de identitatea femeii misterioase?

— Cred că cel mai simplu e să mergem la club și să întrebăm. Dacă este o obișnuită a casei sau dacă lucrează acolo, cineva trebuie să o cunoască.

În schimb, Michelle îi povestește lui King despre reconstituire.

— A fost extraordinar, sute de oameni se agitau tot timpul. Vreau să spun că era un haos total, era ca și cum m-aș fi uitat la o bătălie reală. Eddie crede că ar putea difuza o parte din filmele pe care le-au făcut acolo la televiziunea publică locală, zise ea.

— De fapt, am asistat și eu la vreo două chestii din astea. Fratele prietenei mele din vremea când lucram în Serviciul Secret era pasionat de ele. Avea un întreg muzeu cu lucruri memorabile, dar și cu fleacuri, legate de Războiul Civil. Flinte, uniforme, săbii, chiar și instrumente pentru amputări.

— Eddie face o treabă foarte bună. Omul ăsta are niște talente uimitoare și, cu toate astea, o părere foarte proastă despre el însuși.

— Ei, tatăl lui era un tip căruia e greu să-i calci pe urme.

— Da, dar nu e ca și cum nu ar fi realizat nimic toată viața. Și, deși nu pare sensibil, trebuia să-l fi auzit vorbind despre fratele lui geamăn. De fapt, în anumite privințe, s-ar putea să fie cel mai strălucit membru al familiei.

King o privi cu un aer întrebător.

— Și spuneai că te-a adus acasă cu mașina? Și erați numai voi doi?

— Vrei să termini cu insinuările? Între noi nu s-a întâmplat nimic, și nici nu o să se întâmple.

— Mă bucur să aud asta, fiindcă ultimul lucru de care avem nevoie ar fi ca Dorothea sau, Doamne păzește, Remmy, să tragă cu pușca după noi, ripostă King.

Îl întâlnește pe Eddie la ușa din față a vilei.

— Mi-am petrecut ultima oră străduindu-mă s-o conving să-mi spună ce era în sertarul secret și n-am aflat absolut nimic, le dădu el de știre.

— Ei, dacă nu ți-a spus ție, nu cred că noi o să insistăm, zise King.

— Poate că, într-un fel, am pregătit-o sufletește. E pe terasa din spate și vă așteaptă. Cafeaua e fierbinte. Mason abia a adus-o, împreună cu niște biscuiți cu șuncă.

Eddie îi însoțește pe terasă. Remmy închise ceea ce părea să fie un jurnal intim, în care tocmai scria. Era un model învechit, având de-a curmezișul o cataramă cu lăcățel. Remmy și-l puse în buzunarul jachetei.

În vreme ce King o saluta pe Remmy, Eddie îi făcu semn lui Michelle să vină lângă el și îi șopti:

— Când terminați aici, treci pe la atelierul meu. Se află în spatele casei noastre. Am ceva să-ți arăt.

El plecă și, când se întoarse, Michelle văzu privirea lui Remmy pironită asupra ei.

— Am înțeles că l-ai văzut pe Eddie jucându-se de-a soldații, rosti ea, fără grabă.

Michelle se așeză alături de ei la masă. King turnă cafelele.

— E foarte priceput, cu siguranță, remarcă Michelle. Nu știam că e atât de implicat.

— Eddie s-a băgat în asta numai pentru ca tatăl lui era interesat. Nu cred că, în realitate, îi pasă chiar atât de mult de toată povestea.

— Păi, mie mi s-a părut că-i plăcea totul foarte mult.

— Păi, aparențele înșeală, nu-i așa?

Cele două femei se fixară una pe alta un timp stânjenitor de lung. King le întrerupse.

— Săvârșești adevărate miracole, Remmy.

— La ce te referi?

— La transformarea lui Lulu din dușmancă în prietenă.

Mișcarea unduitoare a mâinii lui Remmy părea că vrea să-i împărtășe vorbele.

— Am greșit și mi-am recunoscut greșeala. Nu transforma asta într-un gest sublim de mărinimie.

— Dar cum ai ajuns la concluzia că te-ai înșelat? întrebă Michelle, întinzându-se după un biscuit și după cafea.

Remmy își ridică ceașca și sorbi o înghițitură înainte de a răspunde:

— I-am făcut lui Junior o ofertă pe care nu o putea refuza. Dar a refuzat-o. Și pe urmă a fost ucis. Nu e nevoie să fii proiectant de rachete ca să-ți dai seama că e vorba despre altceva decât am crezut eu.

— Totuși, Junior s-ar putea să fi fost amestecat. De fapt, e posibil să fi fost ucis din cauza asta.

Remmy îi aruncă o privire severă.

— Nu ți-ai dat chiar tu toată silința să mă convingi că era nevinovat? Sau vorbesc cu un alt Sean King?

— Jucam rolul avocatului diavolului.

— Uitasem, ești avocat. Așa-mi amintesc de ce nu-mi place specia asta.

— Atunci mă bucur că m-am lăsat de meserie. N-aș fi vrut să te am drept dușman.

— Nu, n-ai fi vrut, zise ea, fără menajamente.

— Am înțeles că țineai foarte mult să recapeți niște lucruri care îți aparțineau și că nu era vorba de bijuterii și de bani.

— Sean, și Eddie a făcut încercarea asta, când a fost aici, spuse Remmy. Și, odată ce nu i-am spus lui, poți să fii al dracului de sigur că nu o să vă spun nici vouă.

— E ceva chiar atât de compromițător? întrebă King, foarte serios. Atât de compromițător încât ai risca să fie uciși și mai mulți oameni?

— Am motivele mele.

— Sper că sunt unele al naibii de întemeiate, dar părerea mea e că nu ești numai egoistă, ci și nesocotită.

— Nu sunt obișnuită să mi se vorbească așa, spuse ea, pe un ton mușcător.

— Am tendința să-mi pierd bunele maniere când investighez o crimă. Și sunt sigur că prioritățile mele sunt corecte, replică el, hotărât.

— Ceea ce era în dulapul meu nu are nimic de-a face cu moartea nimănui.

— S-ar putea ca soțul tău și Junior să fi fost uciși de aceeași persoană. Dacă e așa, singura legătură pe care o văd între ei este jaful.

— Nu se poate, nu se poate, zise Remmy, cu îndărătnicie.

— Și nu vrei să ne lași pe noi să apreciem asta?

— Nu, nu vreau, spuse ea, cu fermitate.

— Bine, atunci să ne întoarcem la motivul venirii noastre aici. Eddie spunea că oamenii cred că s-ar putea ca tu să fi pus să fie omorâți Junior și Bobby. Spunea că asta îți distruge viața.

— Eddie vorbește prea mult. Credeam că l-am învățat că discreția și stoicismul sunt două dintre cele mai importante însușiri pe care trebuie să le aibă un om.

— Dar nu sunt mai importante decât dragostea, spuse Michelle. Și Eddie te iubește cu adevărat.

— Știu asta! mârâi Remmy.

— Dacă își face griji pentru tine, trebuie să aibă un motiv, insistă Michelle.

— Eddie își face prea multe griji pentru ce nu trebuie.

— Remmy, nu te putem ajuta dacă nu ai încredere în noi, zise King.

— Nu am spus niciodată că am nevoie de ajutorul vostru.

— OK, așa e. Apropo, unde erai când a fost ucis Junior?

— Încă nu mi-a spus nimeni, cu exactitate, când a fost ucis.

După ce King îi dădu reperele orare, ea se gândi puțin.

— De fapt, eram aici, citeam în camera mea.

— Există cineva care poate confirma asta?

— Eu pot.

Mason stătea în pragul ușii.

— În noaptea aceea, am fost în casă până la ora zece. Doamna Battle nu a ieșit de loc din camera ei în timpul ăsta.

King îl privi îndelung.

— Mulțumesc, Mason.

După plecarea celui alt, se întoarse către Remmy.

— E minunat când ai un ajutor priceput și loial, nu-i așa? Ultima întrebare: de ce verigheta ta era în dulap și nu pe deget?

Remmy nu răspunse imediat. King o privi fix, așteptând. Într-un târziu, ea spuse:

— Verigheta este simbolul dragostei și al angajamentului.
— Da, rosti King, în expectativă.
— Spuneai că a fost ultima întrebare. Sunt sigură că știți drumul către ieșire.

Afară, Michelle zise:

— King, doar știi că pe Junior nu l-a ucis Remmy.
— E adevărat. L-am văzut pe Mason venind în curtea interioară. Am vrut să-l fac să ne spună unde a fost *el* în vremea aia.

— Asta a fost o chestie deșteaptă.

— Chiar mai deșteaptă decât pare, fiindcă el a zis că Remmy nu a ieșit deloc din camera ei.

— Ce vrei să spui?

— Că Mason nu are un alibi pentru intervalul de timp în care a fost ucis Junior.

— Chiar crezi că e unul dintre posibili suspecți?

— Sigur că este, Michelle. E mai vârstnic, dar e încă bine făcut și destul de puternic ca să-l doboare pe Junior. Și ai observat că ucigașul nu ne-a vorbit de loc. Și-a folosit doar dispozitivul de ochire cu laser ca să-și comunice instrucțiunile.

— Fiindcă, dacă ar fi vorbit, i-am fi putut recunoaște vocea?

— Exact. Și Mason ne-a mințit în privința motivului pentru care Remmy nu purta verigheta.

— Fiindcă veni vorba, impasibila doamnă Battle a fost cât se poate de sinceră când ne-a răspuns. Fără dragoste, fără angajamente, fără verighetă. Și totuși a rămas căsătorită cu tipul.

— Din nefericire, multe căsătorii sunt așa. Cel puțin acum e liberă.

Ajunseră la mașina lui King.

— Am de gând să merg până la atelierul lui Eddie, zise Michelle.

— Eu am de gând să o găsesc pe Sally și să văd dacă e ceva mai cooperantă decât patroana ei. Pe urmă vin și eu la Eddie.

— Ce crezi că ar putea să-ți spună Sally?

— M-am săturat să mă tot lovesc de stânci în cazul ăsta, zise el, mârâind. Așa că ar face bine să-mi dea dracului o explicație *credibilă* pentru rugăciunea ei de la mormântul lui Junior.

— Sean King, știi că ești foarte sexi când te înfurii?

— Mi s-a mai spus, răspunse el, plecând să o prindă la strâmtoare

pe tânăra expertă în îngrijirea cailor.

Capitolul 57

King văzu un cal și un călăreț venind către el. Dar nu era Sally, ci Savannah, pe un cal mare, cu pete albe pe picioarele din față.

Se opri lângă el și descălecă. Purta blugi, cizme de călărie și o jachetă de catifea.

— E o zi frumoasă pentru călărie, spuse el.

— Pot înșeuca un cal pentru tine.

— N-am mai călărit de mult.

— Ei, haide, asta e ca și mersul pe bicicletă.

El își arătă haina și pantalonii.

— Nu sunt îmbrăcat cum ar trebui pentru așa ceva. Ce-ai zice de o amânare?

— OK, s-a făcut, spuse ea, evident îndoindu-se că asta avea să se întâmple vreodată.

— Nu te duc cu vorba, Savannah, vorbesc serios.

— OK. Ai venit ca să discuți cu mama?

— Am făcut-o deja. Din păcate, a fost o întrevedere scurtă.

Savannah nu-și putu reține un zâmbet.

— Și ești surprins?

— Nu, cred că sunt un optimist. Privi în jur. N-ai văzut-o pe Sally?

— E în grajdurile de acolo, zise Savannah, arătând peste umărul lui stâng. De ce?

— Întrebam doar.

Îl privi bănuitoare, dar apoi ridică din umeri.

— Îți mulțumesc fiindcă ai petrecut ceva timp cu mine după înmormântare.

— Mi-a făcut plăcere. Știu cât de greu trebuie să-ți fi fost.

— Și o să-mi fie din ce în ce mai greu. Agentul ăla FBI a fost din nou pe aici.

— Chip Bailey? Ce vroia?

— Să știe unde eram când a fost ucis tatăcu.

— Asta e o întrebare standard. Și ce i-ai răspuns?

— Că eram acasă, în camera mea. Nu m-a văzut nimeni, cel puțin nimeni de care să știi. Cred că adormisem, pentru că nu am auzit-o

pe mama intrând. Nici măcar nu am aflat că tăticu murise până a doua zi dimineață.

— Mă surprinde că nu a venit să te ia cu ea când a primit telefonul.

— Dormitorul meu e la etajul doi, tocmai în celălalt capăt al casei față de al ei. Și eu, ei bine, am ieșit în mai multe nopți și nu m-am întors până târziu. S-ar putea să fi crezut că eram plecată și nu s-a obosit să verifice.

— Înțeleg. Nu vrei să te culci prea des la ore târzii; asta strică tenul.

— Dar îmi imaginez că pot s-o fac atâta vreme cât mă simt în stare. Îmi rămân o grămadă de ani în care să fiu obtuză și plictisitoare.

— Nu cred că o să te descrie vreodată cineva în termenii ăștia. Ai luat vreo decizie pentru viitor?

— O mare companie petrochimică mi-a oferit o slujbă de inginer de exploatare. Postul e în străinătate. Încă nu m-am hotărât.

— Ei bine, o să fii, fără îndoială, cel mai frumos inginer de exploatare care a existat vreodată.

— Dacă continui să-mi vorbești așa, o să cred că ai intenții serioase în ceea ce mă privește.

— Nu cred că aș putea ține pasul cu tine.

— S-ar putea să te surprinzi pe tine însuși, domnule King.

Pe când ea se îndepărta, privirile lui King o urmăriră. Uitase de meseria ei: inginer chimist. Și ea, ca și mulți alți locuitori ai acelei case bizare, nu avea niciun alibi pentru timpul în care tatăl ei fusese ucis. Și, totuși, nu era vorba doar de o singură crimă și de un singur criminal. Oare ce făcea celălalt ucigaș în momentul acela? Încerca să-și mărească lista victimelor?

Pe Sally o găsi în grajd, curățând bălegarul din boxe.

Ea se sprijini în lopată și-și șterse sudoarea de pe frunte.

— Văd că Savannah a început din nou să călărească.

Ea își privi lopata.

— Totuși, n-o s-o vezi niciodată ocupându-se de treaba asta.

King se hotărî să treacă direct la subiect.

— Te-am văzut la înmormântare.

— Domnul Battle avea o mulțime de prieteni. Acolo era, cu

siguranță, o mare de oameni.

— Nu, mă refer la înmormântarea lui Junior Deaver.

Sally încremeni.

— Junior Deaver? zise, cu prudență.

— Dacă n-ai nicio soră geamănă, atunci chiar tu te rugai la mormântul lui.

Sally începu să curețe din nou bălegarul, în timp de King o privea cu atenție.

— Poți să-mi spui mie sau FBI-ului, tu hotărăști asta.

— Nu știi despre ce vorbești, Sean. De ce să mă fi rugat la mormântul lui Junior Deaver? Așa cum ți-am spus, abia dacă îl cunoșteam.

— Asta am venit eu să te întreb, pentru că e limpede că, *sigur*, îl cunoșteai.

— Ei bine, te înșeli.

— Ești sigură că vrei să procedezi în felul ăsta?

— Am o mulțime de treabă astăzi.

— Foarte bine, dacă asta e hotărârea ta. Știi vreun avocat bun?

Sally se opri și îl privi cu teamă.

— De ce aș avea nevoie de un avocat? N-am făcut nimic rău.

King îi luă lopata și o așeză alături. Apoi se apropie și o lipi pe Sally cu spatele de porțile unei boxe.

— Lasă-mă să-ți explic cât de bine pot. Dacă deții informații, fie despre uciderea lui Junior, fie despre jaf, și le ascunzi în mod intenționat autorităților, comiți un delict care se pedepsește cu închisoarea. Și, dacă ești acuzată de acest delict, o să ai nevoie de un avocat. Dacă nu ai unul, îți pot recomanda mai mulți avocați buni.

Sally arăta ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi în secunda următoare.

— Nu știi nimic, Sean, nimic! se tângui.

— Atunci nu ai absolut niciun motiv să-ți faci griji. Dar, dacă mă minți, poți ajunge la închisoare. Îi înapoie lopata. Și, cu toate că acolo n-au cai, au o grămadă de rahat. De proveniență umană, adăugă.

Scoase una dintre cărțile lui de vizită și o înfipse în banda de piele din interiorul pălăriei ei.

— Așa că, sună-mă după ce o să te gândești bine și o să înțelegi că

am dreptate. Te pot ajuta.

În timp ce el se îndepărta, Sally scoase cartea de vizită și o privi cu o expresie neajutorată.

Capitolul 58

Atelierul lui Eddie era un hambar modificat, cu două etaje, aflat în partea din spate a terenului pe care se afla fostul adăpost al trăsurilor. Michelle se duse la ușa din față și strigă:

— Eddie?

În interior, spațiul fusese modificat în mod substanțial. La etajul al doilea, ferestrele înșirate una lângă alta și o lucarnă îi asigurau artistului lumina necesară; mese, șevalete, boluri cu pensule și cu alte unelte erau aranjate cu grijă. De pereți atârnau tablouri, mari și mici, aflate în diverse etape ale execuției. Mirosurile de ulei și de terebentină pluteau în aer, îngreunându-l. Scările urcau până la al doilea etaj, unde părea să existe o cameră mică, fără ferestre, cu o singură ușă.

— Eddie? strigă ea din nou, în timp ce studia unele din lucrările de către pereți. Atât portretele, cât și peisajele erau făcute cu o meticuloasă atenție pentru detalii. Era acolo o scenă aproape terminată din Războiul Civil, care, cel puțin după părerea ei, care își recunoștea lipsa de experiență, ar fi putut fi expusă într-un muzeu.

De peretele opus atârnau o serie de obiecte aranjate cu grijă și etichetate. Toate păreau să fie legate de pasiunea lui Eddie pentru repunerile în scenă.

Michelle se întoarse când auzi un tropăit pe scări. Eddie purta o salopetă cu partea din față mânjită de vopsea albastră, iar părul lui ciufulit era fermecător. Ducea sub braț ceva care părea să fie un mic tablou. Era acoperit cu o bucată de pânză.

— Hei, tocmai am terminat ceva, spuse el.

Michelle arată către picturi.

— Nu sunt o cunoscătoare, dar nu mă așteptam să văd lucrări de nivelul ăsta.

El îi respinse comentariul cu un semn al mâinii, dar un zâmbet trădător dezvăluie cât de mult îi plăcuse.

— Cred că, din punct de vedere tehnic, mă aflu destul de sus. Însă adevărații mari artiști au ceva – pe care nu știu dacă cineva îl poate măsura – care mie îmi lipsește. Dar e OK. Eu sunt fericit cu ceea ce

am, și tot așa sunt și clienții mei.

Așeză tabloul pe care îl adusese pe un șevalet gol, dar nu-l descoperi.

— Ei, ați avut noroc cu mama?

— Să încerci o convingi pe mama ta să facă ce nu vrea e totuna cu a te strădui să urnești un munte. Dar o să mai încercăm. Ce este asta?

Eddie se întoarse spre ea cu un zâmbet larg.

— OK, închide ochii.

— Ce?

— Doar închide ochii.

Michelle ezită înainte de a face ce îi ceruse.

— OK, acum deschide-i.

Îl ascultă și se pomeni uitându-se la ea însăși, sau cel puțin la versiunea ei aflată pe pânză, purtând rochia lungă de la reconstituire. Michelle se apropie de tablou și îl studie cu atenție înainte de a se întoarce, uimită, către Eddie.

— De asta am vrut să am fotografia ta, îi explică el.

— E frumos. Cum ai reușit să-l faci atât de repede?

— Am lucrat toată noaptea. Când ai o motivație corespunzătoare, poți realiza orice. Dar tabloul nu se ridică la înălțimea originalului, Michelle; chiar nu se ridică. Îl înfășură cu hârtie maro și bandă adezivă. Poți să-l iei cu tine.

— Dar de ce m-ai pictat?

— Tu ai petrecut o zi întregă privind cum mă jucam de-a soldații; măcar atât pot să fac și eu.

— M-am uitat cu plăcere, nu a fost o corvoadă.

— Totuși, apreciez asta.

Ea atinse tabloul ambalat.

— Iar eu apreciez asta.

Îl îmbrățișă și forța cu care o strânse o surprinse; nu-l crezuse atât de puternic. Îl strânse și ea. Pentru o lungă clipă, trupurile lor rămaseră lipite unul de celălalt. El mirosea a vopsea, a transpirație și a încă ceva, ceva excesiv de masculin. Măinile ei alunecară ușor de-a lungul mușchilor spatelui și umerilor lui. Nu se îndura să se desprindă de el, dar, într-un târziu, o făcu, ținându-și ochii plecați.

El îi luă bărbia în palmă și i-o ridică.

— Știi, îmi dau seama că totul e, probabil, puțin cam stânjenitor pentru tine. Dar nu încerc să te cuceresc. Când o să te trezești mâine dimineață nu o să găsești o mașină nouă pe aleea din fața casei. Dar...

— Eddie, începu ea, dar el o opri ridicându-și mâna.

— Dar e plăcut să ai un prieten; asta doream să spun.

— Credeam că ai foarte mulți, atât bărbați cât și femei.

— De fapt, sunt, mai degrabă, un singuratic. Pictez și lupt în bătălii simulate.

— Și le faci foarte bine pe amândouă, zise ea.

— Da, așa e, spuse o altă voce.

Se întoarseră și îl văzură pe King intrând.

— Bună, Eddie, zise el.

Apoi se uită la tablourile de pe pereți.

— Chiar ai un ochi formidabil.

— Ești sigur că mama nu te-a plătit ca să spui asta?

King trecu în revistă și peretele dedicat Războiului Civil.

— Interesantă colecție.

— Una din puținele mele pasiuni. Surâse către Michelle. Știi, Sean, ne-ar prinde bine dacă te-am convinge să participi la reconstituiri. Parcă te și văd pe un armăsar robust, șarjând drept în inima unui divizion unionist, dormind cu țăntării și înfulecând pesmeți până-ți trosnesc fălcile.

King îi aruncă o privire lui Michelle și zâmbi.

— Ziua în care o să mă vezi făcând asta e ziua în care se va prăbuși cerul, zdrobindu-ne pe toți, zise, parafrazând răspunsul ei la oferta lui Lulu de a deveni dansatoare la bară.

Eddie era pe punctul de a spune ceva, când sună telefonul lui King. El răspunse, ascultă atent și, când închise, trăsăturile îi erau cuprinse de îngrijorare.

— Era Sylvia. Kyle Montgomery a fost găsit mort.

— Ce? exclamă Michelle.

— Cine e Kyle Montgomery? întrebă Eddie, nedumerit.

— Asistentul Sylviei, răspunse Michelle. A fost ucis?

— Sylvia nu e sigură. Spune că pare să fie vorba de o supradoză de medicamente, dar nu e convinsă. Vrea să ne întâlnim în apartamentul lui Kyle. E și Todd acolo.

Cei doi se grăbiră să plece.

— Eddie, o să-ți dau un telefon. Mulțumesc, aruncă Michelle peste umăr.

În timp ce ei ieșeau, privirea lui Eddie căzu pe tabloul împachetat.

— Dar ți-ai uitat portre...

Însă ei erau deja prea departe ca să-l mai poată auzi. Dezamăgit, ridică din umeri și cără pachetul la etaj.

Capitolul 59

Când ajunseră în apartamentul lui Kyle, echipa judiciară tocmai își terminase treaba. El era încă pe pat, fixând cu ochii lipsiți de viață tavanul micului apartament rece și umed.

Sylvia îl privea, când King o atinse pe umăr. Se întoarse – cu ochii în lacrimi. Și-i tamponă cu mâna și se îndreptă, adoptând o postură mai profesională.

— E în ordine, Sylvia, spuse King. Nu erați prieteni foarte buni, dar știu că, totuși, doare.

Ea își suflă nasul într-un șervețel și le făcu semn cu capul tehnicienilor care așteptau.

— Îl puteți lua.

Îl puseră pe Kyle într-un sac pentru cadavre și îl scoaseră afară.

Todd Williams veni să li se alăture.

— Așadar, a fost o supradoză de medicamente? întrebă Michelle. Nu avem de-a face cu o altă crimă în serie?

Șeriful clătină din cap.

— N-am găsit niciun ceas și nicio zgardă de câine.

King se uită la Sylvia.

— Dar la telefon spuneai că nu ești sigură în privința supradozei.

— Am găsit probe care dovedesc, cu certitudine, că asta a fost, spuse încet Sylvia.

— O seringă, un garou și urma înțepăturii unui ac pe antebrațul lui, adăugă Williams.

— Trebuie să analizăm toate reziduurile din seringă ca să vedem ce substanță era, zise Sylvia. Asta o să dureze câteva zile. O să fac un examen toxicologic al fluidelor din organism, dar nu vom afla rezultatele decât peste cel puțin două săptămâni.

— Dar nu o să poți spune, în urma autopsiei, ce substanță și-a injectat? întrebă Williams.

— Și da, și nu. De exemplu, dacă a fost heroină, care este un depresiv respirator, ar putea exista niște ușoare congestii ale plămânilor și ale mucusului spongios de pe căile respiratorii, dar acestea nu ar fi nici pe departe concludente. Adevărul e că, dacă a

murit în urma unei supradoze, autopsia nu e suficientă pentru a identifica cu precizie despre ce anume a fost vorba. Pentru asta va trebui să ne bazăm pe rezultatele examenului toxicologic. Dacă a fost cocaină, raportul toxicologic o va evidenția. Dacă a fost heroină, în corp se va găsi 6-monoacetilmorfina, un compus metabolic al acesteia. E o dovadă concludentă a unei supradoze de heroină.

— Poate că a fost un medicament din cabinetul tău.

— E posibil, dar dacă, în urma testului, în sângele sau în urina lui Kyle se va găsi 6-monoacetilmorfina, dar nu va fi semnalată prezența aspirinei sau a Tylenolului, asta va dovedi cu prisosință că substanța pătrunsă în organismul lui nu este un narcotic pe bază de opiu.

— Tylenol sau aspirină? întrebă Williams.

— Da, pentru că prescripția opiului se asociază în mod frecvent cu aceste medicamente. Ceea este exclus când e vorba de heroină, de cocaină sau de alte droguri.

— Cine l-a găsit? se interesă Michelle.

— Eu, spuse Todd. După ce mi-ai dat telefon în dimineața asta, m-am hotărât să mă ocup eu însumi de rezolvarea problemei. Am venit încoace împreună cu un ajutor de șerif. Am bătut la ușă. Nu a răspuns nimeni. Jeep-ul lui era parcat afară, așa că ne-am imaginat că era aici. L-am sunat pe telefonul fix și pe celular, dar tot nu am primit niciun răspuns. Nu aveam mandat ca să intrăm în apartament, dar devenisem destul de bănuitor, așa că ne-am dus la portar și l-am adus aici ca să deschidă. Atunci l-am găsit.

— Temperatura corpului și stadiul în care a ajuns *rigor mortis* sugerează că e mort de mai puțin de douăsprezece ore, își dădu Sylvia cu părerea.

King se uită la ceas.

— Adică a murit imediat după miezul nopții sau cam așa ceva?

— Da.

— Și nimeni nu a fost văzut intrând sau ieșind din apartament?

— Încă mai verificăm asta, zise Williams.

— OK, trebuie să o găsim urgent pe femeia misterioasă de la Afrodiziac, spuse King.

— Am să trec pe acolo astăzi, anunță Williams.

— Ne-ar plăcea să mergem cu tine, Todd, zise King. Nu poți să mai

aștepți vreo două ore și să ne-ntâlnim acolo? Te sunăm noi.

— Presupun că nu e nimic rău în asta.

— Când ai de gând să faci autopsia, Sylvia? întrebă Michelle.

— Chiar acum. Mi-am anulat toate consultațiile de astăzi.

— Acum, când Kyle a murit, nu poți găsi pe cineva care să te ajute? spuse King. Ar putea trimite pe cineva din Richmond sau din Roanoke.

— Timpul e prea scurt, nu are cum să ajungă, zise Sylvia.

— Dar, dacă a murit din cauza unei supradoze, timpul n-ar trebui să conteze. Spuneai că n-o să primești confirmarea mai devreme de două săptămâni, interveni Williams.

— Dar ar putea exista și alte probe, care se estompează chiar acum, în timp ce vorbim, spuse tăios Sylvia. După moarte, trupul ne vorbește, Todd, dar, cu cât așteptăm mai mult, cu atât vocea lui devine mai nedeslușită.

— Bine, am să te ajut eu, zise Williams. Oricum trebuie să asist la autopsie. Asta a început să devină o rutină nenorocită.

Când dădeau să iasă, King o opri pe Sylvia.

— Te simți bine?

Ea îl privi cu o expresie de suferință.

— Cred că e posibil să se fi sinucis.

— Sinucidere? De ce?

— Poate că bănuia că aflasem că fura medicamente.

— Da, dar sinuciderea e o soluție prea drastică. Și mi s-a părut că tipul era lipsit de șira spinării. Și că nu era înclinat spre sinucidere.

— Lașii se sinucid, Sean. Nu îndrăznesc să înfrunte consecințele acțiunilor lor.

— Ei, și de ce te învinuiești pentru asta?

— Dacă a fost sinucidere, nu pot vedea alt motiv în afară de bănuielile mele.

— Nu te porți corect cu tine însăși, Sylvia. Nu i-ai cerut tu să fure medicamente.

— Nu, dar...

— De ce nu faci autopsia înainte de a-ți face reproșuri? Oricât de bine te-ai pricepe, fără asta nu poți afla ce s-a întâmplat.

— Dar nici măcar autopsia nu-mi va spune dacă supradoza a fost

accidentală sau intenționată.

— Una peste alta, alegerea a fost a lui Kyle. Nu aveai niciun control asupra lui. Și viața e plină de propriile noastre păcate, nu e nevoie să ne mai împovărăm și cu ale altora.

Sylvia reuși să schițeze un zâmbet firav.

— Ești un om foarte înțelept.

— Am avut ocazia să exersez. Am început prin a mă confrunta cu greșelile mele prostești.

— O să te sun după ce termin autopsia.

— Sper din tot sufletul să nu mai ai alta de făcut, pentru mult timp de acum înainte.

Când el vroia să se îndepărteze, ea zise:

— Noaptea trecută a fost cea mai distractivă de care am avut parte în ultimii ani.

— Și eu pot spune același lucru.

După plecare, în mașină, Michelle se întoarse către el.

— Mă înșel eu, sau idila dintre tine și Sylvia a reînceput să pâlpâie?

El îi aruncă o privire, dar nu spuse nimic.

— Haide, Sean, nu-mi povesti din nou că-ți sunt partener, nu psihanalist.

— De ce nu? Punctul ăsta de vedere e încă valabil.

Ea se lăsă pe spatele scaunului, cu înfrângerea zugrăvită pe chip.

— OK. Foarte bine.

— Oricum, de ce te interesează?

— Mă interesează fiindcă suntem în toiul unei anchete criminale complicate și nu e momentul ca cel mai bun dintre detectivii care se ocupă de caz și scilpitorul medic legist să fie distrași de o poveste de dragoste.

— Dacă nu te-aș cunoaște destul de bine, aș putea spune că ești geloasă.

— O, nu!

— Am spus, dacă nu te-aș cunoaște destul de bine. Și, nu-ți face probleme, în momentul ăsta, orice altceva în afară de caz trece pe locul doi. Făcu o pauză și adăugă. Te-am văzut îmbrățișându-l pe Eddie.

Ea îl privi supărată.

— Ne-ai spionat!

— Nu, în drum către ușă, am aruncat o privire pe fereastră, ca să văd dacă sunteți acolo. Nu știam că voi tocmai vă străduiați să vă strecurați unul în trupul celuilalt.

— Ești nedrept, Sean. Îți mulțumeam doar pentru un tablou pe care mi l-a făcut.

— O, a pictat un portret de-al tău? Asta face intențiile lui cât se poate de clare.

— E nefericit.

— Și nu e treaba ta să-l scapi de nefericire, i-o întoarse el. Așa că, las-o baltă, Michelle. Ultimul lucru de care ai nevoie acum e să îți se întunece judecata.

Michelle părea gata să riposteze, dar păstră tăcerea.

King continuă:

— E un tip atrăgător, simpatic și de treabă care și-a primit din plin porția lui de tragedie și, ceea ce pune capac la toate, viața lui conjugală e mizerabilă. Nu ești prima femeie de pe pământ care vrea să ajute un bărbat ca el.

— Vorbești de parcă ai fi trecut prin chestii de genul ăsta.

— Lumea e plină de *chestii* de genul ăsta. Și niciunul din noi nu e imun față de ele.

— OK, OK, am înțeles mesajul. Unde mergem acum?

— Mergem să vorbim cu Roger Canney. Se pare că a intrat în posesia unei sume substanțiale de bani, chiar în jurul datei morții soției sale. Proveniența sumei e incertă.

— Interesant.

— Încă n-ai aflat partea cea mai interesantă. Răposata doamnă Canney avea o slujbă.

— Serios? Unde? întrebă Michelle.

— La întreprinderile Battle. Încerci să ghicești cine era șeful ei?

— Bobby Battle!

— Ai câștigat marele premiu.

Capitolul 60

Nimeni nu le răspunse când bătura la ușa locuinței lui Canney.

— Ciudat, spuse King. Am dat telefon înainte. Mi-a spus că va fi acasă.

Michelle se duse să se uite pe fereastra garajului.

— Ei bine, sunt două mașini înăuntru, un Beemer mare și un Range Rover. Nu cred că își plătește menajera suficient de bine ca să fie ale ei.

King puse mâna pe ușa din față, care se roti, deschizându-se. Michelle văzu ce se întâmplase, își scoase pistolul și i se realătură lui King.

— Jur pe Dumnezeu, șopti ea, că, dacă este înăuntru, mort, cu o zgardă de câine în jurul gâtului și purtând un ceas care arată ora șase, am să urlu vreme de o săptămână.

Intrară fără să facă niciun zgomot. Camera din față era goală. Cercetară fiecare cameră, înainte de a trece la următoarea.

Michelle auzi prima zgomotul, un fel de mormăit, care părea să vină din partea din spate a casei. Se năpustiră într-acolo și priviră împrejur. Nu văzură pe nimeni, dar zgomotul se repetă, de data aceasta urmat de zăngănitul unui metal lovit de un altul.

Michelle arătă către ușa din capătul holului. King dădu din cap, se deplasă într-acolo, și deschise ușa încet, împingând-o cu piciorul, în timp ce Michelle îl acoperea. King privi atent înăuntru, se încordă și apoi se destinse. Deschise ușa și îi făcu semn lui Michelle să i se alăture.

Canney stătea cu spatele la ei, cu căștile pe urechi, și făcea genuflexiuni pe un aparat complex de gimnastică. King bătu în ușă și el se întoarse brusc și își smulse căștile.

— Ce dracu faceți aici? întrebă.

— Am dat telefon în dimineața asta. Ați spus că ora unu e foarte potrivită. E ora unu. Nu ne-a răspuns nimeni și ușa s-a întâmplat să fie deschisă.

Canney se ridică, închise casetofonul și se șterse cu un prosop.

— Îmi cer scuze. E ziua liberă a menajerei, și eu cred că am pierdut

noțiunea timpului.

— Li se întâmplă și celor mai buni dintre noi, spuse King. Putem aștepta dacă vreți să terminați.

— Nu, cred că atât îmi ajunge. Nu mi-am imaginat că o să-mi ia atât de mult timp. Să mergem să stăm afară. Am făcut niște limonadă.

Ieșiră în curtea spațioasă din spate, unde erau un jacuzzi, o piscină și o construcție în stilul unei cabane, totul amplasat într-o grădină sofisticată.

— Superb, comentă Michelle.

— Da, îmi place cum arată aici, în spate.

— Și totul pare cât se poate de recent, zise King. Nu locuiți de mult în casa asta, nu-i așa? Cât să fie, trei ani sau cam așa ceva?

Canney îl privi fix în timp ce el își bea limonada.

— Cum de-ați aflat?

— Înregistrările publice sunt într-adevăr publice. Acum sunteți pensionar. Ați fost contabil?

— Mi-au ajuns cei douăzeci de ani în care mi-am făcut griji pentru banii altora.

— Ei, acum aveți chiar dumneavoastră destui pentru care să vă faceți griji. Presupun că un contabil e plătit mai bine decât credeam eu.

— Am făcut câteva investiții bune de-a lungul anilor.

— Și regretata dumneavoastră soție a lucrat, la întreprinderile Battle. A fost secretara lui Bobby Battle, nu-i așa? De fapt, lucra acolo când a murit în accidentul de mașină?

— Da. Țasta nu e un secret.

— Nu v-am văzut la înmormântarea lui Battle.

— Pentru că nu am fost.

— Nu ați păstrat legătura cu familia?

— Soția mea a lucrat acolo, dar asta nu înseamnă că eram prieteni.

— Am dat peste o fotografie a soției dumneavoastră când făceam cercetările de rutină. Era o femeie foarte frumoasă. Chiar a câștigat câteva concursuri locale de frumusețe.

— Da, Megan era deosebit de atrăgătoare. Această orientare a conversației are vreun scop?

— Ideea este că am fost nevoit să caut fotografii ale soției

dumneavoastră, pentru că în casă nu aveți niciuna. Așa cum nu le aveți nici pe cele ale fiului dumneavoastră.

— Vreți să spuneți că nu le am acolo unde îmi primesc musafirii.

— Nu. Când nimeni nu a răspuns la ușa pe care am găsit-o deschisă, am crezut că ceva nu era în ordine, așa că am intrat, pe rând, în toate camerele, inclusiv în dormitorul dumneavoastră. Nu există absolut nicio fotografie a familiei dumneavoastră.

Canney se ridică, scos din sărite.

— Cum vă permiteți?

King rămase impasibil.

— Roger, am să-ți vorbesc fără menajamente: ai dat de bani cu circa trei ani în urmă, de fapt, la scurt timp după moartea soției tale. Și ai cumpărat casa asta. Până atunci erai un contabil oarecare, cu un salariu obișnuit, și o duceai bine fiindcă și soția ta lucra. Astfel de oameni nu se pensionează pe neașteptate, imediat *după* ce au pierdut venitul soției, și nu-și cumpără o proprietate de un milion de dolari.

— Avea o asigurare de viață.

— Cincizeci de mii de dolari. Am verificat și asta.

— De fapt, ce vreți să insinuați?

— Nu mă interesează insinuările. Îmi place mult mai mult adevărul.

— Întrevederea asta s-a terminat. Cred că știți drumul către ieșire, de vreme ce mi-ați percheziționat deja casa.

King și Michelle se ridicară.

— OK, putem să o rezolvăm pe calea neplăcută.

— Și o puteți face împreună cu Giles Kenney, avocatul meu. O să vă toace bucățele.

King zâmbi.

— Giles nu mă sperie. Îi fac fundul zob pe terenul de golf cel puțin o dată pe săptămână.

Capitolul 61

King și Michelle se întâlniră cu Todd Williams și cu doi dintre ajutorii lui de șerif la Afrodiziac și, după foarte puțin timp, se aflau în biroul lui Lulu, întrebând-o despre ocupantele camerelor și despre vizitele lui Kyle. La început, ea negă că ar fi știut ceva despre asta, dar, în cele din urmă, admise că îl văzuse, de curând, pe Kyle la club.

— Dar nu știu cine e femeia, spuse ea. Nu lucrează aici. De fapt, nu o cunosc.

— Vrei să spui că acum reprezinți o instituție filantropică și îi primești gratis în camere pe drogații bogați? zise Williams, cu sarcasm.

— Nu știam că e vorba de așa ceva. A plătit camera, cu bani gheață. Am crezut că n-are unde să stea.

— Venea aici în fiecare noapte?

— Nu se poate spune că am urmărit-o. Dacă nu vrei să intri în sălile de spectacol și să vezi fetele care dansează la bară, nu-ți cere nimeni actele de identitate. Avem aici și restaurante, și cafenele, și un centru de afaceri. Oricine poate intra și ieși din oricare din locurile astea. Accesul publicului e permis, spuse ea, cu aprindere.

King clătină din cap.

— Haide, Lulu, vrei să spui că, atunci când femeia a venit prima oară aici, nu ai vorbit deloc cu ea? Cum dracu ai putut să știi ce dorea?

— A lăsat banii și un bilet în care spunea că vrea camera aia, doar pe aia anume.

— Și tu ce-ai făcut? I-ai dat-o fără să-i pui nicio întrebare?

— E doar o cameră, Sean! Și banii gheață sunt bani gheață. Nu părea că are de gând să o folosească pentru activități criminale. Venea doar noaptea. În timpul zilei, se făcea curat în cameră, ca în toate celelalte. Nu era niciodată nimic suspect. Știu că pare nefiresc și admit că era ciudat. De fapt, când a început să vină aici, am stat cu ochi-n patru. Nu se auzeau niciodată zgomote sau altceva de genul ăsta. Și, cu excepția aceluia Kyle, nu o vizita nimeni.

— O vedeai venind și plecând?

— Uneori. Dar purta întotdeauna o eșarfă, o haină lungă și ochelari.

— Și asta nu ți-a stârnit suspiciunile? Nu ai încercat niciodată să afli cine era? Sau să aștepti ca să o vezi plecând și să-i iei cumva urma?

— Bineînțeles că au fost niște suspiciuni, dar nu sunt genul care se amestecă în treburile altora. Deviza mea e: trăiește și lasă-i și pe alții să trăiască. Dacă ea avea nevoie de o cameră și nu vroia ca alții să știe cine era, cel puțin era dispusă să plătească bine pentru privilegiul ăsta. Așa că, asta e. Eu nu-mi alung clienții, adăugă, sfidătoare.

— Foarte bine, dar Kyle Montgomery e mort, poate asasinat, ceea ce dă lucrurilor o altă turnură, spuse Williams.

Lulu îl privi enervată.

— Nu știi nimic despre asta. Și e sigur că nu a fost ucis aici, așa că nu văd ce legătură are cu locul ăsta.

— Bun, atunci dă-mi voie să te lămuresc, spuse șeriful. Avem un martor care susține că aici a avut loc o ceartă aprinsă între Kyle și această femeie. Și știm că el îi aducea medicamente pe care le fura din cabinetul doctorului pentru care lucra.

— Nu știi nimic despre asta.

— Așadar, continuă Williams, au avut o ceartă recentă și, azi noapte, Kyle a murit.

— Ei bine, nu l-am ucis eu și nu știi cine e femeia.

— A venit aici azi-noapte?

— Nu știi nici asta. Cel puțin, eu nu am văzut-o.

— Când ai văzut-o ultima oară?

Lulu căzu pe gânduri.

— Nu pot fi sigură. Am avut altele pe cap, inclusiv un soț de îngropat, se burzului ea.

— Trebuie să-i interogăm pe toți cei de aici care ar fi putut să o vadă.

— Unii dintre oamenii ăștia nu se întorc de la lucru decât mai târziu.

— Atunci acum vreau să văd camera și vreau să discut cu oricine este acum aici și ar fi putut să o zărească pe femeie.

Lulu îl privi cu nervozitate.

— Chiar acum?

— Ți se pare că ar fi o problemă?

— Nu, doar că unele dintre fetele din schimbul de noapte încă mai dorm.

— Dorm. E două și jumătate după-amiaza!

— Au dansat până în zori!

— Foarte bine, o să începem cu cei care nu dansează, dar între timp le trezești pe fetele alea și le spui să fie gata să discute cu noi. Înțelegi, Lulu?

— Înțeleg, se grăbi ea să răspundă.

În timp ce ieșeau, Michelle aruncă o privire înapoi și văzu mâna lui Lulu dispărând în sertarul biroului ei, exact cum se întâmplase și în celălalt rând când ea și King fuseseră acolo.

Când erau deja afară, Michelle spuse:

— Todd, ce-ar fi să aduni tu oamenii ca să începi să-i interoghezi? Eu și Sean o iscodim primpjur.

— E o idee bună. O să ne comparăm notițele mai târziu.

— Despre ce e vorba? Întrebă King, după ce se despărțiră de șerif și de oamenii lui.

— Vino cu mine, repede.

Michelle îl conduse afară, apoi în spatele clădirii, unde ea observase o scară care cobora de la etajul al doilea. Se ascunseră în spatele unui Dumpster și așteptară. După vreun minut, răbdarea le fu răsplătită. O serie de bărbați, unii ducându-și hainele pe braț, alții cu cămășile descheiate și nevărate în pantaloni și cu părul zbârlit ieșiră prin ușa de la etajul al doilea, coborâră pe scările exterioare, se urcară în mașinile parcate acolo și demarară în viteză.

King și Michelle schimbară o privire.

— Se pare că Afrodiziac își merită numele. Frumoasă captură, Michelle, spuse King.

— Și prostituția e un mod de a spori veniturile, adăugă Michelle. Ce facem în legătură cu asta?

— Cred că urmează încă o discuție cu Lulu.

— Soțul mort și trei copii. Știi că e vorba de un delict, Sean, dar nu sunt tocmai dornică să o ajut să ajungă la pușcărie.

— Poate o putem aduce pe calea cea bună.

Mai târziu, când Lulu se întoarse în biroul ei, King stătea în spatele mesei ei de lucru, iar Michelle era în picioare, în spatele lui.

— Ce căutați aici? se răsti Lulu.

Drept răspuns, King se întinse și apăsa soneria pe care o descoperiseră mai devreme în sertar.

— Sper că o a doua avertizare n-o să le deruteze pe fete din moment ce toți tipii ăia au spălat deja putina.

Lulu era gata să rămână cu gura căscată, dar își reveni repede.

— Asta ce vrea să însemne?

— Stai jos, Lulu, spuse King, hotărât. Suntem aici ca să te ajutăm. Dar, dacă încerci să ne tragi pe sfoară fie și cu un vârf de unghie, îl chemăm pe Todd ca să preia cazul. Și noi n-o să ne mai amestecăm în treaba asta.

Lulu le aruncă o privire feroce, dar, în cele din urmă, se așeză, frângându-și mâinile în poală.

— Dacă vrei să-ți aprinzi o țigară, te rog s-o faci, s-ar putea să stăm aici ceva vreme.

Lulu o aprinse, inhală fumul și îl suflă apoi pe nări.

King se lăsă pe spate în scaun.

— OK, explică-ne care-i aranjamentul.

— Nu e ceea ce credeți, spuse Lulu.

— Ești mult prea deșteaptă ca să procedezi în felul ăsta demodat, așa că sunt sigur că ai pus la cale ceva foarte ingenios. Sunt nerăbdător să aflu despre ce e vorba.

Lulu îi privi cu nervozitate.

— Ani de zile, am trudit din greu ca să pun pe picioare locul ăsta. Am petrecut aici ore nesfârșite, uneori neglijându-mi copiii și pe Junior deopotrivă. Am făcut ulcer și am ajuns să fumez două pachete de țigări pe zi. Bineînțeles că sunt acționarul minoritar, dar, în realitate, eu conduc localul. Asociații mei își petrec cea mai mare parte a timpului în Florida. Dar mă bat tot timpul la cap ca să continui să măresc profiturile, ca să poată ei să-și cumpere iahturi mai mari și neveste mai arătoase. Mai mult, mai mult, mai mult – doar atât aud tot timpul.

— Așa că ți-a venit ideea să folosești dansatoarele pentru treaba asta?

— De fapt, partenerii mei au sugerat-o. Eu n-am vrut s-o fac, dar ei au insistat. Au spus că vor găsi un alt director care să o facă și că se vor descotorosi de mine. Dar orice fată care nu vrea să o facă nu o face și nimeni nu o ia la întrebări. Ezită, apoi spuse: Dacă v-aș povesti că...

— Lulu, așa cum spunea Sean, suntem aici ca să te ajutăm, zise Michelle.

— De ce? Ce vă pasă vouă? țipă ea, pe neașteptate.

— Pentru că suntem de părere că, de fapt, ești o femeie cumsecade și o mamă cu trei copii care au nevoie de tine, răspunse King. Ai fost tot timpul sub o presiune cumplită și tocmai ți-ai pierdut soțul. Tot ceea ce ne spui rămâne între noi, îți dăm cuvântul nostru.

Lulu respiră adânc înainte de a începe să vorbească.

— Niciuna dintre fete nu face nicio tranzacție bănească cu niciunul dintre bărbați. Noi... ei bine, noi am creat un fel de club. Membrii plătesc o taxă de înscriere și apoi o sumă lunară, în funcție de... ei bine, în funcție de cât de mult profită. Totul e înregistrat ca o rețea de afaceri.

— Păi e, cu siguranță, o rețea foarte originală. Continuă, zise King.

— E o sumă suficient de mare, așa că avem o clientelă limitată, de un anumit nivel.

— Traducere: tipi bogați dornici de ceva activitate în pat, comentă King.

— Oricum, prin calitatea lor de membri, au acces la fete doar pe baza unor întâlniri prestabilite. Li se spun anumite cuvinte pe care să li le adreseze fetelor, pentru ca ele să știe că e OK. Toți folosesc prezervative și nu sunt permise niciun fel de substanțe periculoase. Oricine se poartă grosolan cu fetele e exclus din club odată pentru totdeauna. Dar nu am avut, niciodată, niciun fel de probleme. Dansatoarele care participă primesc un salariu suplimentar.

— Foarte ingenios, Lulu, dar e, totuși, ilegal. Treaba asta poate duce la închiderea clubului și tu poți ajunge direct la închisoare.

Lulu își aprinse o altă țigară arătând ca și cum ar fi fost bolnavă.

— Știam, spuse, cu voce tremurândă. Doamne, știam că toată treaba asta e o tâmpenie.

— Iar soneria din biroul tău e conectată la camerele fetelor, ca să

le avertizeze pe fete și pe clienții lor dacă apare vreo problemă, și ei o șterg pe ușa din dos.

— Da, zise Lulu, cu un aer jalnic. Și avem oameni care supraveghează, din când în când, intrarea în hol.

— Atunci, cum a reușit Kyle să pătrundă înăuntru?

— Femeia a lăsat un bilet și o fotografie de-a lui, spunându-mi că era OK. Lăsa țigara deoparte. Pot să mai spun încă ceva. Cineva îl urmărea pe Kyle în noaptea în care l-am văzut eu. Unul dintre supraveghetori mi-a spus asta mai târziu.

— Era Sylvia Diaz, doctorița pentru care lucra Kyle.

— Numele mi se pare cunoscut.

— Este medicul legist al orașului. Și, înainte de a vă schimba doctorii, mergeați la același ginecolog.

— Nu mi-am schimbat ginecologul.

— OK, esențial este că ea e martorul care l-a văzut pe Kyle aici și a auzit cearta dintre el și femeie. King făcu o pauză, după care spuse: Lulu, trebuie să termini cu asta. Începând de astăzi; altfel, totul se duce de râpă.

— Va trebui să le înapoiez oamenilor banii. O grămadă de bani gheață.

— Nu, nu va fi nevoie. Au participat, cu bună știință, la un aranjament ilegal. Spune-le că azi a fost întrunirea de închidere și cu asta basta. Mai spune-le că, dacă le dai banii înapoi, li se va putea lua urma dacă se va face o anchetă. Sunt sigur că vor renunța la bani ca să evite riscul. O privi insistent. E singura ta cale de scăpare, Lulu.

În cele din urmă, ea dădu din cap, cu înțelegere.

— O să-i adun pe toți astăzi.

— Și discută cu asociații tăi din Florida. Fă-i să înțeleagă că brațul lung al legii din Virginia ajunge până în sudul îndepărtat. Dacă nu vor să-și piardă iahturile și iubitele, să nu te mai bată la cap și să se mulțumească cu dansul la bară și cu berea, din care sunt sigur că ies bani frumoși.

King se ridică și îi făcu semn lui Michelle să îl urmeze.

— Și acum, când Remmy te ajută cu bani pentru copii și pentru ca să-ți termini casa, poate că o să vrei să petreci mai puțin timp aici și mai mult cu familia. Asta e doar o sugestie.

Când se îndreptau către ușă, Lulu li se adresă:

— Știți, am o mare datorie față de voi. Și tot ce pot spune e că vă mulțumesc.

King se întoarse.

— Mi-am închipuit că erai pe punctul de a înceta. Succes.

El și Michelle dădură iarăși să plece, dar Lulu îi chemă din nou.

— Știu ce fel de mașină are femeia. Am văzut-o o dată.

— Știm și noi. Un model vechi de Mercedes decapotabil.

— E mai mult decât atât. E o adevărată mașină de colecție, un 300 SL Roadster din 1959.

— Cum ți-ai dat seama de asta? întrebă Michelle.

— Unul dintre partenerii mei e pasionat de mașini. Are un parc de automobile de lux la Neapole. M-a învățat multe. Mașina femeii e o frumusețe. Valorează o mică avere.

King murmură ceva cu voce scăzută.

— Lulu, consideră-ți datoria plătită cu vârf și îndesat. Haide, Michelle.

O înșfăcă de braț și o trase pe ușă afară.

— Ce-i graba asta? întrebă ea.

— Cred că știu unde găsim mașina aia.

Capitolul 62

King parcă Lexus-ul pe un drum lateral și coborî.

— De aici mergem pe jos. Nu vreau să ne vadă nimeni, dacă putem evita asta.

— Unde mergem?

— Ai răbdare. O să te lămurești destul de repede.

Săriră peste o poartă dosnică și o luară pe un drum pietruit. Printr-o spărtură a gardului viu, înalt de trei metri și jumătate, plantat în ambele părți, Michelle zări casa aflată în depărtare și comentă:

— Suntem la familia Battle. Casa e în partea cealaltă, Sean, adăugă, când el se îndreptă într-o direcție diferită.

— Nu într-acolo merg.

— Atunci, unde?

El arată către înainte.

— La hambarul cu mașini.

Ajunseră la clădirea aceea mare fără să fie văzuți de cineva. King reuși să deschidă ușa din față cu un șperaclu și intrară. El trecu pe la toate mașinile de la primul nivel al clădirii, uitându-se sub husele lor. După ce termină, urcară la etaj.

Și acolo erau o serie de mașini acoperite și King începu să le verifice pe fiecare. Când ajunse la al treilea automobil, îi scoase de tot husa și o lăsă să cadă pe podea. Se uită la numele mărcii vehiculului.

— Un 300 SL. Îngenunche și inspectă cauciucurile. Își ridică degetul în sus, ca să poată vedea și Michelle.

— Noroi, spuse ea. Dar cum posibil să ia cineva mașina asta fără să știe nimeni?

— Simplu. Clădirea nu mai e folosită, Sally ne-a spus-o. Și nu e vizibilă din casă. Iar alea pietruită pe care am venit duce direct către drumul lateral. Dacă ea conduce mașina numai noaptea târziu, are șanse foarte mari să nu fie văzută de nimeni.

— *Ea*. Presupun că e cât se poate de limpede cine e stripteuza consumatoare de medicamente.

King se ridică.

— Da, e limpede. Și presupun că am face bine să mergem să

vorbim cu ea.

— Asta n-o să fie prea plăcut.

— Să nu știi adevărul e încă și mai neplăcut, crede-mă.

Se îndreptară în direcția vilei. Însă, înainte de a ajunge acolo, King coti, trecu pe lângă grajduri și intră pe poarta dintre fosta clădire destinată trăsurilor și terenul aparținând de vila Battle.

— King, unde te duci? Savannah trebuie să fie în Casa Battle.

El o ignoră și își văzu de drum. Ea se grăbi să îl ajungă din urmă. El văzu mașina parcată în față, urcă treptele și bătut la ușa principală a clădirii trăsurilor. Imediat auziră pași apropiindu-se și ușa se deschise.

— Ce doriți? întrebă femeia.

— Nu putem intra, Dorothea? zise King.

Își puse un picior în deschizătura ușii, pentru cazul în care nu ar fi primit răspunsul așteptat.

— De ce? vru ea să știe.

— Kyle Montgomery e mort.

Dorothea își duse o mână la piept și făcu un pas înapoi, ca și cum ar fi fost zguduită de o lovitură.

— Eu... eu habar n-am cine e asta.

— Știm tot, Dorothea. Am urmărit mașina.

— Ce mașină?

— 300 SL-ul din hangar, pe care îl foloseai ca să te duci la Afrodiziac.

Îi privi sfidătoare.

— Vă înșelați.

— Pierdem timpul degeaba, spuse King, enervat. Ai fost văzută părăsind clubul, Dorothea. Avem un martor care te-a zărit de curând urcându-te în mașină și plecând de acolo pe la ora cinci dimineața.

Expresia sfidătoare a Dorotheei începu să pălească.

— Aceași persoană v-a auzit pe tine și pe Kyle certându-vă. Ai îndreptat un pistol către el. L-ai amenințat...

— Nu l-am amenințat pe... Dorothea amuți și păru gata să leșine.

King i se adresă cu voce scăzută:

— Am crezut că s-ar putea să vrei să vorbești cu noi, înainte de a vorbi cu poliția. Dar, dacă nu e așa, putem merge să-i chemăm pe ei.

— O, Dumnezeu, spuse ea. În câteva secunde, expresia dură i se spulberă și lacrimile îi alunecară pe obraji.

King împinse ușa ca să o deschidă și intrară înăuntru.

Capitolul 63

— Nu l-am ucis eu, Sean. Nu am făcut asta.

— Dar cumpărai medicamente de la el?

Stăteau în camera de zi. King și Michelle erau așezați pe fotolii. Dorothea ședea vizavi de ei, pe o canapea mică, ținându-se strâns de brațul acesteia, de parcă s-ar fi temut să nu se prăbușească pe podea.

— În ultima vreme, am fost înfiorător de stresată, începu, fără grabă. Am primit niște... lovituri financiare.

— Problemele financiare nu se rezolvă cheltuind o mie de dolari într-o noapte pentru medicamente.

Ea îl privi uluită.

— Chiar ați discutat cu pricăjitul ăla!

— Ai grijă, despre morți se vorbește numai de bine. Povestește-mi despre noaptea aia.

— Cât de multe știi?

— Suficient ca să-mi dau seama când începi să minți și asta n-o să-mi placă câtuși de puțin.

— Nu știu ce mi-a venit, chiar nu știu. Îmi dădusem seama că Kyle urmărea să se culce cu mine. Nu vreau să spun că asta nu era evident. Bărbații sunt atât de transparentți!

— Și tu nu vroiai să te culci cu *el*?

— Sigur că nu. Dar băusem foarte mult. Și hotărâsem că noaptea aia avea să fie ultima. Așa cum spuneai, medicamentele nu-mi puteau rezolva problemele. Și nu erau doar problemele financiare... Căsătoria cu un membru al clanului Battle implică o grămadă de dificultăți și mult stres.

— Îmi dau seamă că a avea o soacră ca Remmy nu e tocmai o plimbare prin parc, comentă Michelle, sec.

— Era un coșmar în toată puterea cuvântului. Orice făceam, orice îmbrăcam, mâncam, beam sau spuneam era despicat în patru. Și criticile lor erau lipsite de tact. Bobby era mai rău decât Remmy. Era un adevărat tiran. Iar schimbările lui de dispoziție erau îngrozitoare. Acum zâmbea și era fericit, iar peste un minut urla și era pus pe ceartă. Oricine îi putea fi țintă, chiar și Remmy. Am început să mă

duc la un terapeut, să încerc să-mi folosesc energiile într-un mod mai constructiv.

— Asta e bine, zise King. Dar acum ne povesteai despre Kyle.

— Da. Păi, atunci când el a venit cu medicamentele, eram puțin cam abțiguită și m-am decis să mă joc cu el. Așa că, eu, ei, eu... Se opri, înroșindu-se. A fost o tâmpenie. Îmi dau seama.

— Știm despre striptease. Nu e nevoie să intri în amănunte. Dar ai îndreptat un pistol asupra lui.

— Era gata să mă atace! Trebuia să mă apăr.

— Și i-ai cerut banii înapoi.

— Îi plătisem destul de mult. Fura drogurile. Profitul lui era de sută la sută. Am încercat doar să fac tranzacția ceva mai corectă din punctul meu de vedere.

— Așadar, ți-ai luat banii înapoi?

— Da. M-am prefăcut că aveam de gând să-l împușc și el a fugit. A fost ultima dată când l-am văzut, jur.

— Cum l-ai abordat prima oară?

— Știam că lucra la cabinetul Sylviei, deși nu veniserăm niciodată în contact. Am fost la cabinet pentru o leziune a spatelui. Medicamentele pe care mi le-a prescris au devenit un fel de necesitate, dar, după ce am terminat tratamentul, Sylvia nu a mai vrut să-mi dea nicio rețetă. Însă, între timp, devenisem dependentă. Știam că Sylvia ținea în cabinet medicamentele pe care le vroiam. Mi-am dat seama că Kyle era un declasat, dispus, dornic și capabil să facă orice pentru bani. Și știam că medicamentele dintr-un cabinet medical erau mult mai sigure decât orice altceva aș fi cumpărat de pe stradă. Pe lângă asta, nu vroiam să am de-a face cu un adevărat furnizor de droguri. Am ales Afrodiziac ca loc de întâlnire fiindcă am participat la mese și la întruniri organizate acolo și știam că au camere și că nu pun întrebări.

— Și nu te-ai gândit că el știa cine ești? Este evident că te văzuse la cabinetul Sylviei.

— Am purtat întotdeauna ochelari și o eșarfă, lumina a fost scăzută și am vorbit foarte puțin. Și, chiar dacă m-ar fi recunoscut, eram sigură că nu ar fi încercat să mă șantajeze.

King o privea cu atenție în timp ce vorbea. Ea îi prinse privirea și

păli.

— Știu că pare într-adevăr grav, Sean.

— Dorothea, este într-adevăr grav. Eddie știe ceva din toate astea?

— Nu! Vă rog, nu se poate să-i spuneți. Nu avem cea mai grozavă căsnicie din lume, dar încă mai țin la el și asta l-ar ucide.

— Nu-ți pot promite nimic, Dorothea. Acum aș vrea să știu unde ai fost azi-noapte.

— Am fost aici.

— Eddie poate confirma asta? Întrebă Michelle. S-a întors devreme de la repunerea în scenă.

— Cum de știi asta? se miră Dorothea.

Michelle păru stânjenită.

— Am fost împreună cu Chip Bailey la Middleton să vedem bătălia. Chip a trebuit să plece mai devreme și Eddie m-a adus cu mașina acasă. A spus că nu avea de gând să rămână și la a doua zi a reconstituirii.

Dorothea o privi bănuitoare, apoi spuse:

— Ei bine, nu a fost în casă noaptea trecută. A fost, probabil, în atelierul lui. Uneori doarme acolo.

Michelle dădu să spună ceva, dar se opri.

— Așadar, nu ai un alibi, zise King. Apropo, am sunat la hotelul Jefferson din Richmond. N-ai fost acolo în noaptea morții lui Bobby, așa cum spuneai. Și FBI-ul a descoperit asta. Erai la Afrodiziac în noaptea aia?

— Da. Kyle mi-a adus medicamentele în jurul orei zece.

— Ce ironie!

— Ce anume?

— El îți asigură alibiul pentru uciderea socrului tău, dar acum e mort. Așa că, dacă nu cumva te-a mai văzut și altcineva de la club, s-a zis și cu alibiul tău pentru crima aia.

Dorothea își luă capul în mâini și începu să plângă cu sughituri. În cele din urmă, Michelle se ridică, se duse în bucătărie și se întoarse aducându-i un șervet ud.

— Ia-o ușurel, Dorothea, spuse King. Moartea lui Kyle încă nu a fost declarată oficial drept crimă. S-ar putea să fi fost doar o supradoză de medicamente. Sau chiar o sinucidere.

— Nu mi-l pot imagina pe omul ăla luându-și propria viață. L-am cunoscut destul de puțin, dar mi s-a părut mult prea interesat de urmărirea propriilor lui interese. Dorothea își șterse fața cu șervetul și se uită la King. Așadar, acum unde vă duceți?

— Faptele tale nu pot rămâne secrete.

Buzele Dorotheei începură să tremure.

— Presupun că nici nu trebuia să mă aștept la asta.

— Oricum, implicațiile faptelor care au ieșit la iveală urmează să fie analizate de acum înainte.

— Nu l-am ucis nici pe Kyle Montgomery, nici pe socrul meu!

— Apropo de ultimul, de ce te-ai dus la spital în ziua aia?

— Asta chiar are importanță acum?

— Ar putea avea.

Ea respiră adânc.

— Bobby îmi promisese bani, o parte mai mare din avera lui. Pentru asta, testamentul lui ar fi trebuit modificat. Mi-a spus că o va face, dar niciodată nu mi-a dat vreo dovadă că ar fi făcut-o.

— Așa că te-ai dus ca să verifici asta?

— Auzisem că era conștient și că vorbea. Nu știam dacă voi mai avea o altă șansă. Problemele mele financiare ar fi fost rezolvate dacă Bobby și-ar fi schimbat testamentul așa cum spusese că o va face.

— Nu, de fapt vrei să spui că ar fi fost rezolvate după moartea lui, când primeai banii, o corectă Michelle.

— Da, spuse Dorothea, cu voce scăzută și privind în jos. Oricum, când am ajuns acolo, nu era coerent. Și fusese din nou conectat la plămânel artificial.

— Eddie știa despre acest proiect de modificare a testamentului?

— Nu. Eddie crede că o ducem foarte bine din punct de vedere financiar. Eddie nu-și face griji pentru nimic.

— Cred că aici greșești, spuse Michelle.

— De ce și-ar fi schimbat Bobby testamentul în favoarea ta și a lui Eddie, în detrimentul lui Remmy? Din câte am auzit, deja v-a înzestrat pe amândoi.

Dorothea zâmbi subțire.

— Se poate cineva mulțumi, vreodată, cu banii pe care îi are? Eu știu că nu pot. Iar Bobby avea al dracului de mulți.

— Bobby era un negociator tenace. Așa că, ce i-ai dat în schimb, Dorothea? o întrebă King, fără nicio ezitare.

— Prefer să nu spun, răspunse ea, într-un târziu. Nu e ceva cu care să mă pot mândri.

— De fapt, cred că pot să ghicesc. Prin comparație, micul spectacol de striptease pe care i l-ai oferit lui Kyle e o nimica toată. Apropo, de ce te-ai dus la Afrodiziac cu una din mașinile clasice ale lui Bobby?

Ea îl privi cu un zâmbet triumfător.

— Mi-am închipuit că îmi datora măcar atât. Și el tot nu le mai conducea.

— Știi de ce?

— Presupun că se plictisise de ele. Marele Bobby Battle era renumit pentru asta. Se plictisea de lucruri și pe urmă le uita.

Își înăbuși un suspin.

King se ridică și își aplecă spre ea privirea în care licărea puțină simpatie.

— Dacă moartea lui Kyle va fi considerată, oficial, crimă, poliția o să vrea să te interogheze.

— Presupun că acum nu mai contează. Nu poate fi mai rău.

— O, nu, Dorothea, poate fi cu mult mai rău.

— De unde ai știut că ea era? întrebă Michelle, după ce ieșiră din casă. Eu credeam să Savannah e stripteuza noastră drogată.

— Nu, nu putea fi ea.

— De ce nu? Doar își amintești cum se fâțâia la piscină, în ziua aia.

— Exact. Țsta era răspunsul. Sylvia mi-a povestit că, atunci când era la Afrodiziac, l-a auzit pe Kyle spunând că femeia își fâțâia fundul gol.

— Da, și?

— Păi, Savannah își are *numele* tatuat pe fund. Alte lucruri se potriveau, dar m-am îndoit că ea și-ar fi arătat fundul în fața lui Kyle dacă intenționa să rămână incognito. În Wrightsburg există o singură Savannah cu un astfel de fund.

Capitolul 64

Ceva mai târziu, dar în cursul aceleiași zile, Sylvia îi anunță că terminase autopsia lui Kyle Montgomery. Stabiliră o întâlnire în biroul lui King. Ea apăru însoțită de Todd Williams. După numai un minut, Chip Bailey își opri mașina în parcare.

— Eu l-am chemat, le explică Williams. M-am gândit că e bine să-l ținem la curent, chiar dacă uciderea lui Kyle nu are legătură cu crimele în serie.

— Ești sigur că nu are? ripostă King.

William îi aruncă o privire tăioasă.

— *Încerci să mă faci să-mi ies din minți?*

După ce se instalară în sala de ședințe, Sylvia își deschise dosarul.

— Așa cum vă spuneam, nu vom ști cauza exactă a morții până ce nu primim înapoi probele toxicologice, încep eu. Totuși, unele descoperiri neobișnuite pe care le-am făcut la examenul exterior mă îndeamnă să cred că moartea lui este dubioasă.

— Ca într-o sinucidere prin administrarea unui supradoze? întrebă King.

— Nu, ca într-o omucidere. Făcu o pauză, apoi începu să vorbească repede și cu hotărâre. De obicei, Kyle nu se droga. În apartamentul lui nu am găsit nici alte droguri, nici accesoriile folosite de toxicomani, și nu existau alte urme de înțepături în nicio zonă a corpului lui.

— Dar ați găsit o seringă folosită cu ceva în ea și urma înțepăturii acului în braț, comentă Bailey.

— Acel ceva din seringă s-a dovedit a fi heroină. OK, să presupunem că Kyle a vrut să se sinucidă. Heroina este un drog pe care îl găsești pe stradă, așa că nu ești niciodată sigur ce doză îți injectezi de fapt. Și mă întreb de unde a luat-o. E sigur că nu există așa ceva în farmacia mea.

— Dar trebuie să fi cunoscut mai mulți furnizori, spuse Williams. Și tristul adevăr este că există surse de droguri peste tot.

— Însă, dacă ai de gând să te sinucizi, vrei să fii sigur că-ți reușește din prima. Și, una peste alta, heroina nu e o alegere bună pentru

sinucidere. Dar, ceea ce este mai important, am găsit două răni mici, două înțepături superficiale, în mijlocul pieptului lui Kyle. Nu le observasem la locul crimei, pentru că lumina era prea slabă.

— Ce fel de înțepături? întrebă Bailey.

— Ca două urme de ace minuscule, situate doar la doi centimetri și jumătate distanță. Un soi de rană standard.

— Ca o urmă de seringă? întrebă Michelle.

— Nu. Nimeni nu-și înfige seringă în piept. Brațele și picioare sunt de departe cele mai potrivite locuri pentru injecții.

— Bine, dar atunci ce crezi că este?

— Am mai văzut așa ceva înainte, la Richmond, după niște tulburări stradale. Un bărbat a intrat în șoc cardiac și a murit după ce poliția l-a paralizat cu un pistol Taser. Un Taser ar fi putut lăsa două urme gemene, ca acelea pe care le-am văzut la Kyle, acolo unde săgețile electroșoc au lovit corpul.

— Așadar, cineva l-a împușcat cu un Taser și pe urmă i-a injectat o supradoză, spuse Bailey. De asta nu era nicio urmă de luptă.

— Nu pot să fiu absolut sigură în ceea ce privește pistolul Taser, dar mai e și altceva. Am mai găsit și vase de sânge sparte și hematoame în ochii și în gura lui.

— Țsta e semn că s-a asfixiat, sau că a fost sufocat, spuse Michelle.

— Exact. Hematoamele apar când cineva se luptă ca să respire. Acum, la autopsie, nu am găsit nicio urmă de strangulare, așa că bănuiesc că a fost sufocat cu un obiect care nu lasă astfel de urme, cum ar fi o pernă. Și heroina este un depresiv respirator; respirația lui trebuie să fi fost deja superficială, ceea ce a venit în ajutorul persoanei care încerca să-l ucidă prin sufocare.

— Dar, dacă a fost omorât și persoana a încercat să lase impresia că a fost vorba de o sinucidere, cine avea motive să-l ucidă?

— Păi, în primul rând femeia căreia îi vindea medicamente la Afrodiziac, spuse Williams.

Bailey îl privi întrebător și șeriful își puse colegul la curent.

— Păi, dacă și-a luat banii înapoi, de ce să-l fi ucis? spuse Bailey.

— Dar dacă Kyle aflase cine era și o șantajă? sugeră Sylvia. Țsta ar fi un prim motiv pentru crimă: se temea să nu fie demascată.

— Atunci trebuie să o găsim pe femeia asta, și încă repede, spuse

Williams.

Michelle și King schimbară o privire.

— Știm cine e, spuse el.

Toți îl priviră surprinși.

— Foarte bine, cine dracu e? întrebă Williams.

— Dorothea Battle. Și nu are niciun alibi pentru răstimpul în care a fost ucis Kyle.

— Dorothea Battle? Șeriful se ridică de pe scaun. De ce naiba nu mi-ai spus până acum, Sean?

— Și noi abia am descoperit asta. Iar ea a recunoscut în fața noastră.

Williams își scoase celularul.

— Bun, atunci o s-o arestăm imediat.

— E la ea acasă.

— Vrei să spui că tu speri că mai e acolo. Dacă a șters-o, te fac răspunzător pentru asta.

— Todd, nu cred că ea l-a ucis pe Kyle.

Williams îi ignoră spusele și telefonă ca să ordone arestarea Dorotheei Battle. Când termină, se întoarse spre detectivul particular:

— Și pe ce se bazează această concluzie a ta?

— Pe instinct.

— Mulțumesc. O să țin minte asta.

— Dacă Dorothea chiar l-a ucis pe tipul ăsta, s-ar putea să avem trei ucigași. Criminalul în serie, persoana care l-a omorât pe Bobby Battle și acum și cel care, oricine ar fi, l-a ucis pe Montgomery, spuse Bailey.

— Sau poate că Dorothea l-a ucis pe Bobby, zise Williams. Se uită la King. V-a spus cumva de ce s-a dus să-l vadă pe Battle?

— Dorothea spera că Bobby și-a modificat testamentul ca să-i lase ei mai mulți bani. Ea spune că s-a dus la spital ca să se asigure că o făcuse. După cum s-a dovedit, nu a făcut-o. Remmy a primit banii. Așa că moartea lui nu a adus niciun profit pentru Dorothea.

— Ea spune că el era incoerent, zise și Michelle. Dar dacă, atunci când l-a vizitat, el i-a spus că nu-și modificase testamentul și ea, furioasă, l-a otrăvit?

— Nu cred că Battle era capabil să răspundă la vreo întrebare,

spuse King. Era conectat la aparatul de respirație artificială, ceea ce face vorbirea aproape imposibilă.

Bailey îi aruncă o privire lui King.

— Cum e teoria ta referitoare la o anumită legătură existentă între victime?

King ridică din umeri.

— Punctul ăsta de vedere e încă în studiu.

După plecarea celorlalți, King ridică receptorul telefonului și formă un număr. Dar lăsă receptorul jos după câteva secunde.

— Cu cine încercai să iei legătura? întrebă Michelle.

— Cu Harry Carrick. Dar nu răspunde. O să mai încerc mai târziu. Odată ce Dorothea este arestată, tot rahatul o să iasă la iveală. Harry e prieten cu Remmy, așa că vreau să-l avertizez dinainte. S-ar putea să vrea să meargă să o vadă. Și Dorothea o să aibă nevoie de un avocat.

— Mă întreb dacă ar trebui să-l caut pe Eddie și să-i spun.

— E mai bine să afle de la altcineva. Probabil că Bailey va dori să facă onorurile.

— Cum se face că nu i-ai spus lui Bailey despre legătura dintre Canney și Battle?

— Încă nu știu dacă este o legătură reală. Aș vrea să fiu sigur.

— Dar ai tu bănuielile tale?

— Da, am. Unele foarte puternice.

— N-ai vrea să mi le împărtășești?

— Bănuiala mea este că Steve Canney era copilul lui Bobby Battle și al doamnei Canney. Și că Roger Canney l-a făcut pe bătrân să plătească pentru asta după moartea soției sale. Asta ar explica îmbogățirea lui bruscă și faptul că nu are nicio fotografie a soției sale adultere și a fiului ei, care nu era și al lui.

— Mă surprinde că a așteptat ca ea să moară în accidentul de mașină înainte de a începe să-l șantajeze pe Battle.

King se uită lung la partenera sa.

— Accident de mașină? spuse, răspicat.

— Da, ea băuse și și-a făcut zob mașina. Nu-ți amintești?

— Îmi amintesc foarte bine, mulțumesc.

Ea îi observă privirea absentă.

— Ți-a venit o idee. N-ai vrea să mi-o împărtășești?

El se uită spre ea.

— Și dacă soția lui Canney nu a murit într-un accident de mașină?

— Dar așa a fost. Au găsit-o în mașina ei, în fundul unei râpe. Ți-am spus că am verificat asta împreună cu Todd.

— Corect. A murit când s-a zdrobit mașina. Dar asta nu înseamnă neapărat că a fost un accident, nu-i așa?

Capitolul 65

În cele din urmă. King intră în legătură cu Harry și îi povestește ce se întâmplase.

— Mă duc direct la familia Battle, spuse el. Ce-ar fi să veniți și tu și Michelle, ca să ne întâlnim acolo?

Era ora cinei când se adunară cu toții la vilă.

Remmy îi întâmpină pe cei trei la ușă.

— Tocmai acum s-a nimerit ca Mason să fie plecat, le explică.

— Ai auzit? o întrebă King.

— Da. Mi-e greu să cred că o să scape și din asta.

King o privi surprins pe femeia mai vârstnică.

— Remmy, știu că voi două nu sunteți cele mai bune prietene, dar ea e, totuși, măritată cu fiul tău.

— Asta e motivul pentru care nu-mi fac nicio grijă.

— Unde e Eddie?

— În oraș, ca să vorbească cu avocații. Dorothea nu a fost încă acuzată în mod oficial?

— Cauza morții nu este stabilită cu exactitate, interveni Michelle. Până nu se întâmplă asta, nu pot s-o acuze.

— Doar nu crezi că l-a ucis pe omul ăla, nu-i așa? o întrebă Harry pe Remmy.

Ea își pironi privirea asupra lui.

— Nu, dar n-aș fi crezut nici că ea cumpăra medicamente furate.

— E o diferență considerabilă între asta și uciderea cuiva, ripostă Harry.

Remmy le făcu semn să între.

— De ce nu continuăm discuția asta *fascinantă* la masă?

Savannah li se alătură în sufragerie. Era îmbrăcată cu o fustă lungă, o bluză albă, o jachetă de un albastru închis, ciorapi și pantofi de lac cu tocuri joase. Părul îi era frumos aranjat și folosise o cantitate modestă de fard.

În primul moment, King nu pricepu ce vedea. Apoi revelația îl izbi: fiica era îmbrăcată exact ca mama. Se uită la Michelle. După expresia ei plină de uimire, era clar că se gândea exact la același lucru.

Harry se așeză lângă Savannah și începu să discute cu ea, în timp ce King și Michelle se concentrară asupra lui Remmy.

— În urma morții lui Bobby, Dorothea nu s-a ales, practic, cu nimic, spuse King. Așa că nu văd niciun motiv pentru crimă.

— Motivele nu trebuie să fie doar financiare, ripostă Remmy, în timp ce își întindea unt pe pâine.

„Ca motivul tău de a-ți ucide bărbatul?”, cugetă King.

— Te gândești la ceva anume? întrebă Michelle.

— Nu, enunț doar ceea ce credeam că este evident.

— Nu aveai idee că Dorothea lua una din mașinile lui Bobby și că închiriasse o cameră la Afrodiziac? Sau că avea probleme cu drogurile? Remmy clătină din cap.

— Totuși nu cred că sunt paznicul nurorii mele, nu-i așa?

— Eu știam că avea probleme cu drogurile.

Toți ochii se întoarseră către Savannah.

— Ți-a spus ea asta? întrebă King.

— Nu, dar am văzut-o o dată, când presupun că se întorcea din locul acela. Era dimineața devreme și mă trezisem ca să fac o plimbare. Venea din direcția hangarului cu mașini. Era cu totul dată peste cap. M-am mirat că a fost în stare să conducă până acasă.

— N-ai presupus, pur și simplu, că era beată? întrebă Michelle.

— După patru ani de facultate, știi care e diferența dintre a fi beat și a fi drogat.

— Sunt foarte bucuroasă că banii noștri ți-au asigurat o educație atât de neprețuită, mârâi Remmy.

— Nu ai vorbit cu ea despre asta, Savannah? întrebă King.

— Nu, nu era câtuși de puțin treaba mea.

— Dar nu i-ai spus nimănui? De exemplu, lui Eddie?

— Repet, nu era câtuși de puțin treaba mea. Eu și Dorothea nu suntem apropiate, în caz că n-ai observat.

După cină, Remmy se scuză, spunând că avea de scris niște scrisori, și o lăasă pe Savannah să facă onorurile la despărțire. Însă, fiind nevoit să meargă la baie, King îi rugă pe Harry și pe Michelle să mai întârzie un moment. În timp ce așteptau întoarcerea lui, Harry o conduse pe Savannah într-un colț și începu să discute cu ea pe un ton confidențial. Când apărură King, spuseră noapte bună și plecară.

— Nu am intenționat să te ignor, Michelle, zise Harry, dar îmi fac griji pentru Savannah și am vrut să vorbesc cu ea între patru ochi.

— Ai observat că acum se îmbracă la fel ca mama ei? zise King.

— Asta a fost o indicație că ceva nu merge cum trebuie, spuse Harry, cu abilitate. Remmy e o femeie extrem de intimidantă și presupun că nici măcar o fire independentă ca Savannah nu e imună față de puterea voinței ei.

— Iar Remmy scrie o grămadă de scrisori, ține un jurnal și, probabil, primește o mulțime de scrisori de la prieteni, comentă King.

Harry îl privi cu ironie.

— Presupun că da. Și eu fac la fel. Asta are vreo importanță?

— În drum spre baie, s-a întâmplat să trec pe lângă camera de lucru. Remmy era acolo, scriind niște scrisori, așa cum spunea că are de gând.

— Și? întrebă Michelle.

— Singurul lucru care mă deranjează este că încă nu știm ce a fost luat din dulapul ei și din al lui Bobby. Dacă erau scrisori, sau un jurnal, sau ceva de genul ăsta?

— Ar avea sens, spuse Harry. Femeile de genul lui Remmy își doresc adesea un loc sigur pentru scrisorile lor confidențiale.

— Scrisori care ar putea fi, cumva, incriminatoare, zise King. Nu neapărat în sens penal, ci într-unul personal. E o ipoteză care merită să fie luată în considerare.

Ieșiră din casă. Michelle plecă singură. Le spuse la revedere lui Harry și King și demară. Harry se urcă în automobilul lui decapotabil și își flutură mâna în semn de rămas bun.

King intra în mașina lui când văzu un bilet pe locul din față.

Era scurt și la obiect. „Vreau să stăm de vorbă. Ne întâlnim la tine acasă, la zece noaptea.” Era semnat „Sally”.

King privi în jur, dar nu zări pe nimeni. Se uită la ceas. Era ora nouă. Se întrebă dacă să o sune pe Michelle și să-i spună să vină la iahtul lui. Pe urmă se gândi mai bine. Asta ar fi putut să o alunge pe Sally. Demară. Peste o oră, misterul ar fi putut fi dezlegat, sau ar fi putut deveni măcar mai puțin încâlcit. Avea să se ocupe de asta chiar atunci.

Capitolul 66

Peste o oră, King se întâlnește cu Sally la capătul aleii din fața casei sale, o conduse pe lângă locuința cea nouă, aflată în construcție, apoi coborâră treptele care duceau către iaht.

Nervozitatea excesivă a tinerei femei era evidentă.

— Faci ceea ce trebuie, Sally. Exact ceea ce trebuie, îi spuse King, ca să o liniștească. Imediat ce o să scapi de ceea ce ai pe suflet, o să te simți mai bine.

Stăteau la masa micuță din bucătăria vasului în timp ce apa lacului clipoceea lovindu-se de iaht. El îi pregătise o ceașcă de ceai fierbinte și acum o privea, așteptând.

— Junior, spuse el, într-un târziu. Ai venit să-mi vorbești despre Junior?

Sally respiră adânc și luă taurul de coame.

— Eram împreună cu el când a avut loc jaful.

King fu luat prin surprindere.

— L-ai ajutat să pătrundă înăuntru?

— Nu, nu eram la vila Battle. Eram la casa lui Junior, la casa cea nouă pe care o construia.

— Așadar, nu a comis el spargerea?

— Nu avea cum. Am stat acolo de la opt seara până aproape la patru dimineața. Și e la o oră bună de mers cu mașina față de locuința Battle.

— De ce erai împreună cu Junior la casa lui cea nouă?

Sally luă o gură de ceai și se lăsă pe spatele scaunului, fața i se împurpură și lacrimile îi împetrițară obraji.

— O, Doamne, nu pot să cred că îți spun asta.

— Sally? De ce erai împreună cu Junior? întrebă apăsător King.

— Am ajuns să ne cunoaștem când el lucra pentru familia Battle. Eram... cred că eram amândoi singuri.

— Ai avut o aventură cu Junior?

— Nu, n-a fost câtuși de puțin așa! răspunse ea, cu aprindere.

— Atunci spune-mi cum *a fost*, zise King, calm.

— Eram doar prieteni. La început. Asta vreau să spun. Lăsa jos

ceașca de ceai și se aplecă înainte. Îmi spusese că se duce să lucreze la casă toată noaptea. Soția lui era liberă și stătea cu copiii. M-am dus acolo, l-am sedus și am făcut sex. Acolo. Asta e tot. Gata, ți-am spus.

— *Tu l-ai sedus pe el?*

Ea păru ofensată.

— Nu sunt întotdeauna îmbrăcată în blugi și acoperită de bălegar, Sean. Mă spălasem al dracului de bine. Bineînțeles că el a fost surprins când am apărut acolo. Dar i-am explicat foarte limpede ce căutam.

— Credeam că Junior o iubea cu adevărat pe Lulu.

— Așa e, dar, la urma urmelor, era bărbat și eu eram mai mult dezbrăcată decât îmbrăcată, iar oferta mea era prea tentantă ca să o refuze. Vroiam doar sex, fără întrebări și fără obligații. Și, din câte mi-a spus, Lulu nu-i dăduse prea multă atenție în ultima vreme. Stătea aproape tot timpul la clubul ăla.

— Și l-ai găsit pe Junior pregătit, dornic și apt?

— Hai să spunem așa: din punct de vedere fizic, nu ar fi fost în stare să comită spargerea aia. Ce dracu, când am terminat, *eu* abia mă mai puteam ține pe picioare.

King ridică mâna.

— OK, OK, nu am nevoie de mai multe detalii.

Ea își șterse ochii.

— Treaba e că el chiar îmi plăcea. E drept că era mare și părea dur, dar sub aparența asta se ascundea un tip într-adevăr minunat.

— De ce nu ți-ai oferit ajutorul când a fost arestat pentru furt?

— Nu m-ar fi lăsat. Spunea că mai bine intră la închisoare decât să afle Lulu.

— OK, cred că pot să înțeleg asta. Altceva?

— Asta-i tot. M-am furișat de la înmormântarea lui Battle ca să-mi iau rămas bun la mormântul lui Junior. Nu m-am gândit că mă văzuse cineva. Privi în jos, către masă. Toate astea vor trebui să iasă la lumină?

— Poate că nu, acum când Junior e mort și Remmy e convinsă de nevinovăția lui. Și cred că nu avem niciun motiv să întinăm amintirea lui Lulu despre bărbatul ei.

— El o iubea într-adevăr, Sean; eu am fost doar o tăvăleală de o

noapte, atât. Cred că asta-i tot ce sunt de obicei, adăugă, cu voce pierită.

După plecarea ei, King se gândi să o sune pe Michelle, dar se hotărî să aștepte până dimineață. Fusese o zi lungă. Se duse la culcare.

Din afara iahtului, bărbatul o urmări pe Sally îndepărtându-se. Folosise dispozitivul pe care-l montase ca să asculte întreaga conversație. Privi către iaht până ce ultima lumină dispăru. Urma să aștepte ca Sean King să adoarmă profund, apoi avea de gând să-i facă o ultimă vizită.

Capitolul 67

Michelle ajunsese cu mașina acasă, folosise sacul greu pe care îl avea atârnat la subsol pentru un antrenament de kickbox, strânsese niște rufe spălate și făcuse chiar și curățenie în bucătărie. Apoi intrase sub duș și se gândise să intre și în pat, dar se simțea foarte agitată. Crimele îi tot reveneau în minte. Oare era ceva pe care îl trecuseră cu vederea? King sugerase că doamna Canney nu murise într-un accident de mașină, ci că fusese asasinată. Dacă era așa, de către cine?

Cum capul îi huruia, se gândi să facă o plimbare cu mașina; asta o ajutase întotdeauna să gândească mai limpede. Drumul ales trecea pe lângă biroul lui King. Parcă mașina și se duse înăuntru, cu gândul de se uita prin numeroasele notițe legate de anchetă pe care le avea pe masa de lucru, ca să vadă dacă nu cumva îi venea vreo idee.

Când trecea prin micul birou de la intrare, zări câteva mesaje telefonice pe biroul secretarei angajate cu jumătate de normă. Unul dintre ele îi era adresat lui King de către Billy Edwards. Numele i se părea familiar, dar nu își amintea unde îl mai auzise. Prefixul local era din zona Los Angeles. Acolo era încă destul de devreme, se hotărî ea. Unul din lucrurile care o deranjau la King era obiceiul lui de a păstra anumite secrete cu o rigurozitate incredibilă, chiar și față de partenera sa. Acea ar fi putut fi o ocazie de a i-o lua înainte. Formă numărul lui Edwards. După ce telefonul sună de trei ori, cineva ridică receptorul.

— Billy Edwards?

— Chiar el. Cine întreabă?

— Michelle Maxwell. Sunt partenera lui Sean King, din Wrightsburg, Virginia. Presupun că el v-a sunat, nu?

— Exact. Urma să-i răspund.

— Acum nu este aici și m-a rugat pe mine să vă dau telefon.

— Asta nu mă deranjează. Așadar, ce anume doreați să știți despre timpul pe care l-am petrecut în serviciul familiei Battle?

În acel moment, numele căpătă sens. Billy Edwards era mecanicul care se ocupa de colecția lui Bobby de mașini clasice. Plecase în ziua următoare celei dintre Bobby și Remmy, aceea ceartă pe care Sally o

auzise din întâmplare.

— Exact, spuse imediat Michelle. Am înțeles că ați fost eliberat din slujbă pe neașteptate.

El începu să râdă.

— Mi-a dat un picior în fund fără nicio avertizare.

— Cine, Bobby Battle?

— El, singurul și unicul. Am auzit la știri că ar fi murit. E adevărat?

— Da. V-a spus din ce cauză vă dădea afară?

— Da de unde. Dar nu era dator să o facă. Nu avea nicio legătură cu munca mea, știu asta. Acum, admit că mă tot bătea la cap în legătură cu modul în care lucram, dar omul s-a purtat corect cu mine. Mi-a plătit o compensație frumușică și mi-a scris niște referințe cât se poate de favorabile, care m-au ajutat să-mi găsesc destul de repede o altă slujbă, în Ohio, la un alt tip plin de bani și cu o colecție de mașini mai mare decât a lui Battle.

— Mă bucur pentru dumneavoastră. Acum, din câte am înțeles, din noaptea dinaintea plecării dumneavoastră, el și doamna Battle s-au certat în hangarul pentru mașini.

— Remmy Battle, da, e o adevărată figură. Credeți-mă, ăștia doi sunt unul pe potriva altuia, ca Godzilla dându-se cap în cap cu King Kong.

— De acord. Dar știți ceva despre cearta respectivă?

— Nu. De unde aș fi putut afla?

— Mă tem că nu vă pot spune, este confidențial.

— Aha. Fac pariu că a fost Sally Wainwright, nu-i așa?

— De ce spuneți asta?

— Pentru că îi plăcea să meargă acolo să-și facă mendrele. Bineînțeles că, uneori, mergea și împreună cu mine, adăugă, râzând satisfăcut. O, da, eu și Sally ne-am simțit bine împreună.

— Amândoi... ieșeați împreună.

— Nu. Era doar mozoleală. Era sălbatică, credeți-mă. Dacă ar fi știut Battle ce făceam noi în unele din mașinile lui...

— Chiar așa?

— Fir-ar să fie, da. Dar nu eram eu singurul.

— Cine mai era?

— Mason mai lucrează acolo?

— Da.

— Ei, sunteți pe calea cea bună.

Michelle nu-și putu ascunde mirarea.

— Mason se culca cu Sally?

— Cel puțin el așa spunea. Eu nu i-am văzut niciodată făcând-o, adăugă. Dar ea e o fată frumoasă. Probabil că nu ar trebui să-i spun asta unei femei, dar, când stai la grămadă în aceeași casă, știți, se întâmplă. O vezi umblând pe acolo îmbrăcată sumar sau ieșind din baie înfășurată într-un prosopel, ei, nu suntem decât oameni. Nu o spun ca să mă scuz pentru asta.

— Am înțeles cum stau lucrurile. A mai fost și altcineva?

— Probabil, dar nu vă pot da nume.

— Sally spunea că Bobby tocmai coborâse din Rolls-Royce când a izbucnit cearta dintre el și Remmy.

— Rolls-ul? Era o minunăție. În toate lumea nu mai sunt decât încă cinci la fel. A sfârșit prin a se descotorosi de el?

— După cum se pare, a făcut-o chiar a doua zi.

— Mi-am închipuit.

Michelle înmărmuri.

— De ce spuneți asta?

— În dimineața în care am fost concediat, m-am dus să-mi iau sculele și alte chestii din hambar. Întotdeauna îmi făceam de lucru la Rolls. Era o mașină superbă. Oricum, atunci era ultima dată când puteam s-o văd. Ar fi fost altceva dacă mi-aș fi cumpărat și eu una.

Edwards râse.

Dar Michelle era la fel de încordată ca un arc ultrasensibil.

— Și, ce-ați făcut?

— Am vrut să-i arunc o ultimă privire. Am dat deoparte husa și m-am așezat înăuntru, închipuindu-mi că era a mea.

— Bine, bine, spuse Michelle, nerăbdătoare. Dar de ce vă gândeați că Battle intenționa să scape de mașină?

— Pentru că, atunci când am acoperit-o din nou, am observat că aripa din față dreapta era lovită și că unul dintre faruri fusese făcut zob. Trebuie să se fi întâmplat în noaptea dinainte, pentru că după amiază verificasem mașina și era în stare foarte bună. Nu erau cine știe ce stricăciuni, dar, la o mașină ca aia, reparațiile costă mii de

dolari. Și nu se mai găsesc piese de schimb pentru un asemenea vehicul. Era o adevărată rușine. Cred că Battle lovise ceva și era șucărit. Orice nu era exact ca la carte îl scotea din sărite. Obișnuia să vină la hangar și să mă ia la rost dacă găsea pete de ulei pe dușumea sau vreo plăcuță de înmatriculare desprinsă. Probabil că simpla vedere a stricăciunilor Rolls-ului îl îmbolnăvea. Dacă nu l-ar fi putut repara cum se cuvine, ar fi preferat să scape de el. Așa era făcut omul ăla.

— Ați spus vreodată cuiva că Rolls-Royce-ul fusese avariat?

— Nu. Era mașina lui. Putea să facă ce dorea cu ea.

— Vă amintiți data exactă la care a fost lovită?

— Păi, trebuie să se fi întâmplat în noaptea dinaintea concedierii mele. Așa cum vă spuneam, o verificasem după-amiază și nu avea nicio stricăciune.

— Am reținut asta. Dar la ce dată se întâmplă totul?

Edwards tăcu un moment.

— Sunt mai bine de trei ani de-atunci, asta e sigur. În toamnă, sau cam pe-atunci. Am lucrat o vreme pentru o firmă din Carolina de Nord înainte de a se ivi slujba din Ohio. Poate în septembrie. Ba nu, cred că era octombrie sau chiar noiembrie. Măcar așa cred, spuse, cu mai puțină convingere.

— Nu ați putea fi mai exact?

— Știți ce, mie mi-e greu și să-mi amintesc unde am fost săptămâna trecută, darămite acum trei ani. M-am mutat destul de des dintr-un loc în altul de atunci.

— Nu v-ați putea uita prin chitanțele de plată din vremea când lucrați pentru Battle? Ori prin cele de la slujbele din Carolina de Nord și din Ohio? Asta ar putea restrânge intervalul.

— Doamnă, eu locuiesc într-o garsonieră din vestul Hollywood-ului. N-am unde să păstrez asemenea chestii. De-abia am loc să-mi țin hainele.

— Bine, dacă vă amintiți, îmi dați, vă rog, un telefon?

— Bineînțeles, dacă e important.

— E foarte important.

Michelle puse receptorul în furcă și se așeză la biroul ei. În urmă cu mai bine de trei ani, toamna. Dacă fusese toamna, atunci erau trei

ani și jumătate, fiindcă tocmai erau în primăvară. Se îndreptă brusc. „Stai puțin, își spuse. S-ar putea ca Sally Wainwright să-și amintească data exactă.” Se uită la ceas. Era prea târziu ca să-i dea telefon. Puteau face asta dimineață. Chiar atunci, se gândi, ar fi vrut să dea de King și să-i povestească ce aflate.

Îl sună pe celular, dar nu primi niciun răspuns. Îi lăsă un mesaj. Nu avea un telefon fix instalat pe iaht. Probabil că dormea. Se uită lung la telefonul ei, întrebându-se ce să facă. Pe de-o parte, se simțea îndemnată să considere munca din noaptea aceea încheiată și să plece acasă, dar, așa cum stătea privind-și telefonul, se simți cuprinsă de un sentiment ciudat. Sean avea somnul ușor. De ce nu răspunsese? Pe afișajul celularului ar fi trebuit să apară că ea îl sunase. Dar dacă nu putuse răspunde la telefon? Își înhăță cheile și alergă spre camioneta ei.

Capitolul 68

Ceva îl deranja, așa că Sean King se foi în pat. Când iahtul se legănă, printre buze îi scăpă un geamăt ușor, în timp ce un incendiu i se dezlănțuia în creier. Dar nu se trezi. Nu îl cotopea niciun coșmar. Organismul său era văduvit de abilitatea de a absorbi oxigen. Moartea îl lua în primire fără grabă și fără zgomot.

Lumina farurilor străpunse întunericul când Michelle își opri balena și sări afară. O luă repede în josul scărilor, către iaht.

— Sean?

Michelle îl striga în timp ce bătea în ușa.

— Sean?

Se uită în jur. Îi văzu mașina parcată. El trebuia să fie acolo.

— Sean?

Încercă ușa. Era încuiată. Merse de-a lungul punții și se uită pe una din ferestrele laterale. Nu reuși să vadă nimic. Ciocăni în geamul a ceea ce știa că este dormitorul lui.

— Sean?

Avu impresia că auzise un sunet. Ascultă cu mai multă atenție. Era un geamăt.

Alergă la ușa din față și împinse cu umărul în ea, dar nu reuși s-o clinească. Se trase înapoi, apoi se repezi înainte, dând o lovitură laterală, puternică, de kickbox, care sparse ușa acolo unde zăvorul pătrundea în toc. Se năpusti înăuntru, cu pistolul scos. Simți imediat o greutate în plămâni, ceea ce o făcu să intre mai tare în panică. De undeva se auzea un zumzăit și, chiar în timp ce alerga înainte prin interiorul întunecat al iahtului, simțea niște lujeri reci agățându-se de ea. Se împiedică de tot felul de lucruri înainte de a apăsa comutatorul, și încăperea întunecoasă se luminează.

— Sean? Sean? țipă.

Ajunse la el și încercă să-l trezească, dar fără niciun rezultat. Îl trase jos din pat, apoi prin cabină și în afara iahtului, în aer liber, deși propria ei respirație devenea din ce în ce mai anevoioasă. El zăcea nemișcat pe punte, cu fața de un înspăimântător roșu-vișiniu.

„Intoxicație cu monoxid de carbon.” Se aplecă asupra lui, își îndepărtă părul de pe față și începu să-i facă respirație gură la gură.

— Respiră, Sean, respiră, fir-ar să fie. Respiră!

Continuă să pompeze aer în el, dându-i lui, în măsura în care putea, fiecare strop din propriul ei aer, până ce începu să se simtă slăbită și amețită. Și totuși continuă.

— Respiră. Haide, Sean, te rog, te rog! Respiră de dragul meu, Sean, respiră de dragul meu, scumpule, te rog. Sean, nu-mi face asta. Nu-mi face mie asta. Haide, ticălosule, respiră, doar atât!

Îi verifică pulsul, apoi îi ridică tricoul și îi ascultă bătăile inimii. Măcar se auzeau. Îndesă mai mult aer în plămâni lui, apoi folosi secunde prețioase ca să sune la 911. Și continuă. Era pregătită să-i facă resuscitarea cardio-pulmonară dacă ar fi intrat în stop cardiac. Dar inima lui bătea încă, i-o putea auzi. Numai dacă plămâni lui ar fi început să lucreze! Continuă să împingă aer în el până când simți că ea însăși era gata să leșine. „Pare mort. S-a dus. N-am izbutit.”

— Te rog, Sean, te rog, nu face asta. Nu te da bătut. Sunt aici, sunt aici, Sean. Haide, poți să o faci. Poți să o faci.

Împinse în josul gâtului lui o respirație adâncă după alta, cu cea mai mare viteză posibilă, ca să ajungă în plămâni lui, să-i dilate, să tipe în creierul lui, să-i spună că lupta nu încetase.

— Poți face asta, Sean. Nu ți-a sunat ceasul, fir-ar să fie, nu ți-a sunat ceasul. Nu mă părăsi, Sean King. Nu face asta.

Înjura și sufla. Sufla și înjura, țipându-și încurajările, încercând să le facă să ajungă la el, oriunde ar fi fost, între cei vii, între cei morți, sau între viață și moarte.

— Rămâi cu mine, Sean. Rămâi cu mine. Nu ți-a sunat ceasul. Nu a sunat. Crede-mă.

Și, în cele din urmă, situația se schimbă. Pieptul lui începu să se ridice și să coboare cu mai multă intensitate și ritmicitate; iar tenta de un roșu strălucitor a tenului începu să dispară. Ea alergă să aducă niște apă de pe iaht și îi stropi fața. Unde era ambulanța? Ar fi trebuit să ajungă până atunci. King se simțea mai bine, dar starea i se putea schimba în orice moment. Și fusese lipsit de oxigen destul de mult timp, oare nu puteau exista leziuni ale creierului? Își alungă din minte gândurile negre și continuă să-l îngrijească.

Îi turnă pe față ultima picătură de apă și, după ce se ridică ca să aducă alta, privi în jos și îngheță. Punctul laserului era exact între sânii ei, înțepenit deasupra inimii.

Nu ezită deloc, mai ales fiindcă se săturase să se joace de-a prinselea cu un criminal care era mereu cu un pas înaintea lor. Și era furioasă pentru că le scăpase ultima dată, când fusese ucis Junior. Cu o iuțeaală amețitoare, sări într-o parte și, din aceeași mișcare, își scoase pistolul și trase. Goli tot încărcătorul, împrăștiind gloanțele într-o zonă destul de largă pentru ca – speră ea din tot sufletul – să dea peste individul care făcuse atât de mult rău.

Se rostogoli, se ridică așezându-se pe vine în spatele balustradei compacte a iahtului, aruncă încărcătorul gol și fixă unul nou. Încărcă rapid un cartuș pe țevă și se uită peste copastie. Pe urmă auzi zgomotul unor picioare care alergau. Era gata să ia urma presupusului asasin, când King gemu foarte tare. Într-o clipă fu alături de el, uitând complet de fuga criminalului. King încerca să se salte în capul oaselor și respira sacadat și exploziv. Un moment mai târziu, stomacul lui deborda violent. Michelle înmuie o bucată de pânză în lac, îi curăță fața și apoi îl susținu atât de ferm cât era în stare.

— Stai liniștit, Sean, stai liniștit, e în ordine. Întinde-te pe spate. Te țin eu.

Încercă să-și oprească lacrimile, lacrimile de fericire. În cele din urmă, se hotărî să le lase să-i alunece pe obraji. Ar fi vrut să țipe de bucurie în timp ce îl strângea la piept.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, vlăguit. Ce naiba s-a întâmplat?

— Păstrează-ți forțele. Ambulanța e pe drum.

El își concentrează privirea asupra ei, în timp ce ea îi ținea capul în poală.

— Ești teafără?

Abia atunci își dădu Michelle seama că fusese împușcată. Nu simți durerea, cel puțin nu la început; văzu doar sângele scurgându-i-se în josul brațului. Pipăi gaura din mâneca cămășii, prin care trecuse glonțul. E doar o zgârietură, se gândi. Glonțul nu pătrunsese înăuntru, sau cel puțin așa credea ea. Își rupse partea de jos a mânecii și făcu un bandaj cu care să oprească pierderea de sânge.

— Michelle, *tu* ești teafără? spuse din nou King, mai insistent, deși ochii i se închiseră.

— Mai teafără ca niciodată, minți ea.

Capitolul 69

— Cineva a blocat supapele sistemului tău de încălzire, Sean, le spuse Todd Williams lui King și Michelle, mai târziu, la spital.

Venise împreună cu doi dintre ajutorii săi de șerif și cu Sylvia.

— Tot fumul venea înapoi, în cabină. Ai avut noroc că Michelle a ajuns acolo chiar atunci când a făcut-o.

— Era cât pe-acți să dau greș, spuse ea, frecându-și brațul rănit, care era acum într-o eșarfă.

Din pat, King se încruntă la ea.

— Spuneai că ești teafără. Nu cred că a fi împușcat e tot una cu a fi teafăr, bodogăni.

— E doar o creștătură.

— Nu tocmai, Michelle, spuse Sylvia. E în partea dinspre interior a brațului. Mai trebuiau doar doi centimetri ca să-ți lovească trunchiul și atunci rana ar fi fost cu mult mai gravă.

Michelle ignoră această posibilitate cumplită și întrebă:

— A găsit cineva glonțul sau trăgătorul?

— Nu, pentru ambele întrebări, spuse Williams. Glonțul e, probabil, în lac. Iar trăgătorul, cine dracu știe?

— Ei, de aici reiese și ceva îmbucurător, zise King.

Toate privirile se întoarseră spre el.

— Dacă ucigașul a vrut să se descotorosească de mine, înseamnă că am ajuns foarte aproape.

— Ei, nu avem cum să-l prindem atâta timp cât eu stau aici, spuse Williams.

După plecarea lui, Sylvia i se adresă lui King:

— Nu poți să te întorci pe iahtul tău. Ai putea sta la mine; este loc din belșug.

Michelle se ridică și spuse, hotărâtă:

— Îl adăpostim la mine acasă. Acolo n-am cum să-l pierd din ochi.

King le privi neajutorat pe cele două femei.

— Are dreptate, Sylvia. Tu te ocupi de prea multe. Nu prea ai cum să stai și să mă dădăcești, cu toate că mă simt foarte bine.

Michelle clătină din cap.

— Ai auzit ce-a spus doctorul, Sean. Trebuie s-o iei ușurel încă vreo câteva zile.

— Așa e, spuse Sylvia. Au pompat în tine o grămadă de oxigen, așa că s-ar putea să te simți bine acum, dar organismul tău a fost supus unui șoc și, dacă întreci măsura, ajungi înapoi aici. Se uită spre Michelle. Ei, să-ți porți de grijă și ție.

— O să-mi fie bine, mulțumesc.

Sylvia îl îmbrățișă pe King, îi șopti ceva la ureche și ieși.

— Ce-a spus? întrebă Michelle.

— Nu pot să am niciun secret?

— Nu față de mine. Tocmai ți-am salvat viața. Și nu pentru prima oară.

King oftă.

— OK. A spus să n-o mai sperii niciodată în halul ăsta.

— Atâta tot?

— Îmi pare rău dacă ești dezamăgită. Ce, te așteptai să-mi mărturisească dragostea ei eternă? Un cuplu trebuie să se străduiască ca să ajungă la asta. E nevoie de cel puțin trei mese, un film și ceva tăvăleli serioase, cel puțin așa mi s-a spus.

— Istețule. Asta înseamnă că te simți mai bine.

— Acum putem pleca de aici?

— Vor să te mai țină câtva timp sub observație.

— La naiba, n-am voie decât de niște aer curat și nu poți căpăta așa ceva în spitalul ăsta.

— OK, am să văd ce pot face. Putem da o fugă până la tine acasă, ca să-ți iei lucrurile.

— Poți să conduci cu brațul ăla?

— Și să conduc, și să trag. După cum merg treburile, o să avem nevoie de amândouă.

O oră mai târziu, când ieșeau din parcare în camioneta lui Michelle, King spuse, posomorât:

— Ei, de data asta, măcar nu mi-au aruncat în aer casa.

— Îi admir pe cei care pot vedea întotdeauna partea bună a lucrurilor.

— Acum trebuie să mai fac față unei singure provocări.

Michelle îl privi derutată.

- Care anume?
- Supraviețuirea în casa ta.

Abia începuse să se lumineze când Sally se ridică din pat ca să-și înceapă ziua de lucru. Caii trebuiau hrăniți, călăriți și țesălați. Grajdurile trebuiau rânite și frâiele și chingile șeilor reparate, plus o serie de alte corvezi care aveau să se ivească în decursul orelor. Era întotdeauna prima care se scula și, de obicei, prima care intra în pat, dar în dimineața aceea se mișca mai încet, ca urmare a nopții trecute. Era speriată de eventualele consecințe ale conversației ei cu Sean King. Însă, așa cum spusese el, făcuse ceea ce trebuia. Măcar avea să afle toată lumea că Junior fusese nevinovat.

Se îmbracă, ieși în aerul înviorător al dimineții și pașii ei mari o purtară repede până la grajduri. Se apropie de boxa primului cal, unul pe care avea datoria să-l domesticească. Se întrebă cât de mult avea să mai lucreze acolo. Numai Savannah și Eddie călăreau și, cum Savannah era posibil să plece, ce nevoie ar mai fi fost de cai și de grajduri? Poate că, oricum, era timpul să o ia din loc. Prea multă tragedie, prea multă moarte. Începu să tremure numai gândindu-se la asta.

Cuțitul-fierăstrău spintecă cu îndemânare gâtul lui Sally, retezând arterele carotide și venele jugulare și tăind atât de adânc încât îi sfârtecă, de fapt, vertebra cervicală de-a lungul canalului semicircular, crestat, de la urechea stângă la cea dreaptă. Ea scuiță, încercă să vorbească, simți sângele prelingându-i-se pe partea din față a cămășii, scurgându-se cu mult mai repede decât putea organismul ei să-l înlocuiască. Căzu mai întâi în genunchi și apoi cu fața în jos. Creierul năucit al lui Sally Wainwright înțelese că fusese asasinată cu o secundă înainte de a muri.

Ucigașul folosi grebla ca s-o împingă pe Sally, răsturnând-o pe spate. Acum privea în sus, bineînțeles, fără să-și poată vedea ucigașul. Grebla se năpusti direct peste fața ei, spărgându-i nasul. O a doua lovitură îi sfârtecă obrazul; cea de-a treia îi sfărâmă orbita ochiului stâng. În momentul în care loviturile încetară, mama lui Sally nu și-ar mai fi recunoscut propria fiică.

Grebla și cuțitul fură lăsate să cadă alături de cadavru în timp ce

fața amenințătoare al ucigașului continua să rămână deasupra lui. Avea întipărită pe chip o expresie de furie, de dușmănie față de femeia căzută. O clipă mai târziu, în paiele îmbibate cu sângele ei, Sally rămase singură cu moartea. Singurul zgomot era făcut de calul care împingea în ușa boxei, așteptând cu nerăbdare să fie scos la plimbarea de dimineață, dar asta nu avea să se mai întâmple.

Capitolul 70

King se instalase în patul din minuscula cameră de oaspeții a micii cabane a lui Michelle. În timp ce cerul se lumina, o putea auzi pe Michelle zăngănind vasele și alte ustensile din bucătărie și se cutremura gândindu-se ce amestec incredibil îi mai pregătea de data asta. Încercase întotdeauna să-l facă să bea cocteiluri fortifiante și să mănânce batoane energizante cu puținii carbohidrați, fără carbohidrați, sau doar cu carbohidrații „indicați”, promițându-i că organismul lui avea să beneficieze de o schimbare miraculoasă peste noapte.

— De fapt, nu mi-e foame, strigă, fără vlagă. Pregătește ceva *doar* pentru tine, poate niște carton cu puțină brânză de soia.

Vasele continuară să zdrăngănească și apa să curgă, și auzi clar zgomotul făcut de spargerea unor ouă, iar apoi un mixer care pornea.

— O, Doamne, gemu, și se lăsă pe spate între perne. „Ouă crude, într-un mixer, împreună cu cine știe ce.” Se hotărî să înceapă să se gândească la caz, ca să-și scoată din minte iminentul coșmar gustativ.

Șapte omoruri, începute cu Rhonda Tyler și încheiate, cel puțin până atunci, cu Kyle Montgomery. Credea că cinci victime fuseseră ucise de același criminal. Dar nu și Bobby Battle sau Kyle Montgomery, gândi. Nu știa dacă cei doi fuseseră uciși de aceeași persoană. Și acum și viața lui aproape că fusese curmată, iar a lui Michelle așijderea. Se părea că există o abundență de potențiali suspecti și o mare lipsă de indicii. Și, de fiecare dată, criminalul, sau criminalii, păreau să fie cu un pas înainte. Sylvia îi spusese despre Kyle, și despre furturi, și despre femeia de la Afrodiziac. În momentul când vroiau să înceapă ancheta, Kyle era deja mort. Sally venise să-i spună despre partida ei de sex cu Junior, și, la scurt timp după aceea, cineva încercase să-lucidă.

Se săltă în capul oaselor.

„Sally!”

— Michelle, strigă.

Zăngăneala continuă. Evident, nu-l auzise. Se ridică și, clătînându-se, ajunsese în bucătărie. Echilibrul lui încă nu se stabilizase. Ea era

lângă chiuvetă, tăia o ceapă pe care o puse în mixer, unde se afla deja un fel de nămol gălbui-verzui.

Se întoarse și îl văzu.

— Ce faci, de ce ești în picioare? spuse, pe un ton dojenitor.

— Trebuie să vedem ce e cu Sally.

— Sally? De ce?

— A venit azi-noapte să mă vadă, ca să-mi dea niște informații importante. M-am culcat imediat după ce a plecat. Atunci a fost dereglată instalația mea de încălzire.

Îi povesti lui Michelle că Sally fusese cu Junior în noaptea jafului.

— Ei, asta se poate numi o evoluție năucitoare a evenimentelor. Și te temi că persoana care a încercat să te omoare s-ar putea s-o fi văzut și pe Sally?

— Nimic nu mă mai surprinde din partea acestui individ. Se pare că află mereu totul dinainte.

Michelle își șterse mâinile, își luă celularul și îl sună pe Todd Williams. Îi transmise șerifului mesajul și închise.

— Pleacă chiar acum într-acolo, împreună cu câțiva din oamenii lui.

— Poate că ar trebui să mergem și noi.

— Tu nu o să mergi decât înapoi în pat.

— Uită-te la tine: ai fost împușcată și totuși ataci ouăle și măcelărești ceapa.

— Tu doar du-te în pat. Sunt sigură că Sally e OK. Todd a promis că ne sună.

King făcu întocmai, dar fără tragere de inimă. Presupunea că nu putea să parieze atât de repede că lui Sally nu i s-ar fi putut întâmpla nimic.

Savannah bătea la ușa fostului adăpost al trăsurilor atât de tare încât mâinile începuseră să i se învinețească. În cele din urmă, Dorothea, îmbrăcată în capot, îi deschise. Savannah aproape că se prăbuși înăuntru.

— Dumnezeuule, Savannah, ce s-a întâmplat? spuse Dorothea, văzându-i privirea îngrozită.

Savannah arătă în direcția grajdurilor din apropiere.

— Am găsit... am găsit-o pe Sally. În grajd. E moartă. Cu capul zdrobit. O, Dumnezeule, e moartă! țipă ea.

Dorothea își roți disperată privirea în jur, ca și cum ar fi crezut că ucigașul putea fi ascuns în holul de la intrare. O luă la fugă pe scări în sus, către dormitor, unde era Eddie.

— Eddie! Savannah a găsit-o pe Sally moartă în grajd. Eddie!

El zăcea în pat, nemișcat. Ea veni mai aproape.

— Eddie! Îl înhăță de umăr și îl zgâlțâi cu putere. Eddie!

Nu primi drept răspuns decât un geamăt anemic. Îi verifică pulsul. Era foarte slab, și Dorothea se îngrozi fiindcă tot așa îi era și respirația. Luă un pahar de apă de pe noptieră și i-l aruncă în față. Gestul nu avu niciun rezultat. Îi ridică pleoapa dreaptă. Pupila era cât un vârf de ac. Din experiența ei legată de droguri, Dorothea știa ce însemna asta. Ridică receptorul telefonului și sună la 911, apoi o luă fugă înapoi, în josul scărilor, unde o găsi pe Savannah lângă ușa, așezată pe vine și plângând în hohote. Dorothea observă că era îmbrăcată în costumul de călărie și că cizmele ei lăsaseră urme de noroi în tot holul.

Todd Williams se ridică de lângă cadavru și dădu din cap. Sylvia veni să o examineze pe Sally, în timp ce echipa de criminaliști căuta indicii. Chip Bailey stătea lângă ușa dublă a grajdului, urmărind modul în care se acționa, când Williams i se alătură.

— Ce face Eddie? întrebă Bailey.

— E încă inconștient. Nu știu dacă a fost otrăvit sau ce s-a întâmplat. Nu știu ce dracu se mai tot întâmplă. Adică, cine ar fi vrut să-iucidă pe Sally și pe Eddie?

— Nu cred că fata avea ceva de-a face cu toate astea.

După câteva minute, Sylvia se ridică de lângă cadavru și li se alătură celor doi oameni ai legii.

— Gâtul ei a fost tăiat aproape de la o ureche la alta. Pierderea de sânge a fost înfiorătoare. Moartea trebuie să fi survenit într-un minut sau cam așa ceva. Și, pe urmă, fața i-a fost zdrobită până s-a făcut terci.

— Ești sigură că mai întâi i s-a tăiat gâtul? întrebă Bailey.

— Da. Era moartă când s-au abătut loviturile asupra ei.

— Când a murit?

— Nu au trecut mai mult de patru ore. I-am luat temperatura rectală, iar gradul minim de instalare a *rigor mortis* confirmă același lucru.

Williams își privi ceasul.

— Așadar, pe la cinci și jumătate în dimineața asta.

— Așa se pare. Nu sunt urme de viol sau de molestare sexuală. Oricine ar fi omorât-o, a lovit-o din spate și era dreptaci. Gâtul a fost tăiat de la stânga la dreapta.

— Și Savannah a fost cea care a găsit-o? întrebă Bailey.

— Avea de gând să călărească și a dat peste cadavru, spuse Williams. Cel puțin asta am impresia că a spus. Plângea atât de tare încât, pur și simplu, nu pot să fiu sigur.

— Și s-a dus la fostul adăpost al trăsurilor ca să ceară ajutor? zise Bailey.

— E mai aproape de grajduri decât vila sau decât casa în care stătea Sally, sublinie Williams.

— Și Dorothea a deschis ușa, a încercat să-l trezească pe Eddie și pe urmă a telefonat după ajutor.

— Exact.

Bailey cugetă la toate astea.

— În concluzie, Dorothea și Eddie erau în pat împreună. Dorothea era OK, dar lui Eddie i se dăduse niște otravă sau altceva.

— Încă nu i-am luat Dorotheei o declarație completă, spuse Williams.

— Cred că ai face bine să i-o iei.

— Nu, ceea ce cred eu că ar fi bine să fac, este să-i chem pe Sean și pe Michelle, zise Williams. Mi-au telefonat în legătură cu Sally în dimineața asta, înainte să sune Dorothea. Este evident că ei știu niște lucruri de care noi habar n-avem.

Capitolul 71

În timp ce King aștepta telefonul lui Williams, Michelle intră aducând o tavă care se legăna în mâna ei teafără.

King se încruntă.

— Eu ar fi trebuit să te servesc pe tine.

Ea potrivi tava și îi prezentă conținutul.

— Uite, asta o să-ți facă bine. Faimosul meu cocteil ultraenergizant, cereale uscate cu felii de banană și, ca o mică plăcere, pâine cu conținut scăzut de carbohidrați, unsă cu avocado.

— Ce conține cocteilul energizant? Lasă, nu contează, nu vreau să știu. Luă o mică înghițitură de cocteil și îl lăsă repede jos. Cred că trebuie să se liniștească puțin.

— Nu e vin, Sean.

— Nu, sigur nu este, spuse el, hotărât. Se șterse la gură cu un șervețel. N-am avut deloc ocazia să te întreb ce căutai la mine acasă azi-noapte, așa de târziu.

— O, fir-ar să fie, am uitat cu totul de asta. Billy Edwards, fostul mecanic al lui Battle, a sunat din L.A.

King se îndreptă.

— Ce-a spus?

Michelle îl puse la curent cu avarierea Rolls-ului.

Chiar înainte de a termina, King se dădu jos din pat și își înhăță hainele.

— Ce faci? întrebă ea, total nedumerită.

— Trebuie să stăm de vorbă cu cineva, și cât mai repede.

— Cu cine?

— Cu Roger Canney.

Ajunseră la locuința lui Canney numai ca să vadă că nu era nimeni acasă. Se uitară prin ferestrele întunecate și încercară toate ușile, dar erau încuiate. King observă ziarul de dimineață pe treptele de la intrare. Stăteau pe alee când apăru un bărbat care plimba doi câini mari de vânătoare din rasa basset – sau, mai degrabă, ei îl plimbau pe el.

— Nu e acasă, le strigă omul, care purta o șapcă de basket Maryland Terrapins. L-am văzut plecând, oho, acum vreo două ore, când îmi făceam joggingul.

King se uită la ceas.

— Destul de devreme.

— Avea niște valize pe care le-a pus în mașină. Presupun că a plecat într-o călătorie.

— În care dintre mașini? În Beemer sau în Range Rover? întrebă Michelle.

— În Range Rover.

— A spus unde se duce?

— Da de unde. A zburat de aici atât de repede încât era gata să dea peste mine.

Îi mulțumiră omului, se urcară în camioneta lui Michelle și demarară.

— Îl sun pe Todd și-i spun să trimită un echipaj de poliție pe urmele lui Canney, spuse King.

— Sean, ce se întâmplă?

— Gândește-te cum a murit doamna Canney.

— Era beată și a murit într-un accident de mașină. Dar tu ai sugerat că s-ar putea să fi fost ucisă.

— Chiar așa. Ucisă și aruncată în râpa aia când mașina ei a fost lovită de un Rolls Royce puternic, condus de Bobby Battle. Amândouă evenimentele s-au petrecut acum trei ani și jumătate.

— Spui că Bobby Battle a omorât-o pe doamna Canney. De ce?

— Și dacă nu Roger Canney a fost cel care a avut ideea să-l șantajeze pe Battle? Poate că doamna Canney a amenințat că va dezvălui că Battle era tatăl fiului ei, iar el nu a reacționat așa cum se aștepta ea sau s-a săturat să-i tot plătească. Pe urmă, Roger Canney l-a șantajat pe Battle în legătură cu moartea soției sale.

— Dar de unde știa Roger Canney că Battle avea legătură cu moartea soției lui?

— S-ar putea să fie știut despre planul soției lui de a-l șantaja pe Battle. Sau este foarte posibil ca ideea să fi fost a lui și soția să-l fi ajutat doar să îl strângă cu ușa pe Battle. Și pe urmă ea a fost ucisă, ceea ce era foarte convenabil? E un tip deștept. Chiar dacă nu avea,

de fapt, dovada crimei, și-a dat seama că doi și cu doi fac patru.

— Așa că l-a înfruntat pe Battle, i-a spus că știe că i-a ucis soția și că e tatăl lui Steve și a cerut bani ca să păstreze acestea sub tăcere.

King dădu din cap.

— Battle a căutat să evite șantajul legat de existența unui copil nelegitim omorând-o pe doamna Canney și ironia sorții a făcut să ajungă să fie șantajat pentru crimă.

— Dar Battle nu și-o fi dat seama că, ducându-se la poliție ca să-l acuze de moartea soției sale, Canney trebuia să-și dea în vileag complicitatea la șantaj? Vreau să spun că ar fi trebuit să le furnizeze polițiștilor niște motive plauzibile.

— Putea să se folosească, pur și simplu, de existența fiului nelegitim. Putea să pretindă că nu știe nimic despre niciun șantaj și despre nicio sumă de bani, lăsând vina asta să planeze doar asupra soției sale.

— Simpatice tip.

— Mda.

— Se pare că noi l-am pus pe fugă.

— Să sperăm că nu a fugit prea departe. Avem nevoie de el ca să umplem o mulțime de goluri.

Tocmai când era pe punctul de a-l suna pe Williams, King primi telefonul șerifului. Îi povesti și ce-i dezvăluise Sally în noaptea precedentă, și despre suspiciunile lui legate de Canney, și despre fuga acestuia. Williams se ocupă de trimiterea echipajului de poliție, apoi le ceru să vină să se întâlnească cu el la familia Battle. Dar refuză să le spună de ce și să răspundă la întrebările lor legate de Sally.

În scaunul său, King se lăsă pe spate cu o expresie deznădăjduită. *E moartă.*

Capitolul 72

După ce ajunseră la familia Battle, Williams și Chip Bailey îi conduseră pe Michelle și pe King la grajduri. Pe drum, Williams le aduse la cunoștință, cu menajamente, veștile proaste despre Sally și despre ceea ce i se întâmplase lui Eddie. King păli și se sprijini cu o mână de gard. Michelle își puse brațul teafăr sub al lui.

— Ia-o ușurel. Să ți se facă rău e ultimul lucru de care avem nevoie.

— Cuțitul cu care a fost ucisă Sally a fost luat chiar din rastelul din grajd și a fost aruncat la locul crimei, le spuse Bailey. La fel s-a întâmplat și cu grebla. Sylvia tocmai a plecat, dar ea spunea că moartea trebuie să fi survenit foarte repede.

— Putem vedea cadavrul? întrebă King.

— Nu arată deloc bine, Sean. În locul tău, n-aș face asta, răspunse Williams.

— Trebuie s-o fac, zise King, hotărât.

Fără tragere de inimă, Williams îi conduse înăuntru, acolo unde se afla cadavrul lui Sally.

— Dumnezeule, spuse Michelle.

— Se pare că îl înfuriase pe ucigaș dintr-un anumit motiv, zise Williams. Pur și simplu, a tot continuat să o lovească în cap. Se uită la King. Poate că Sally știa mai multe decât a spus.

— Poate că da, rosti King, fără grabă, mutându-și ochii în altă parte. Stătu afară din grajd, privind, cu un aer solemn, cum trupul lui Sally era scos afară într-un sac negru.

După ce ușile ambulanței fură închise cu o lovitură, se întoarse către Williams.

— S-a întâmplat din vina mea. Eu am forțat-o să-mi spună adevărul și nici măcar nu mi-a dat prin cap că ar fi putut fi în pericol din cauza asta.

— Tu te luptai ca să supraviețuiești, Sean, contracară Williams. Pur și simplu, nu aveai cum să te gândești la orice altceva.

— Cum se simte Eddie? întrebă Michelle.

Îi răspunse Bailey.

— Tocmai am sunat la spital. Au spus că e încă inconștient, dar în

afară de orice pericol.

— Și-au dat seama despre a fost vorba?

— Nu. Am de gând să trec pe la spital mai târziu, dacă vrei să vii și tu. Acum vreau să mai vorbesc o dată cu Dorothea. Și pe urmă cu Savannah, deși am auzit că e o epavă.

Pe drum, Williams se întoarse către King.

— Dacă treaba asta cu Canney iese bine, îți rămân dator. Eu nu mi-aș fi dat niciodată seama.

— Asta e doar o singură piesă din puzzle, Todd, ripostă King.

O găsiră pe Dorothea acasă. Era palidă și părea distrusă. În timp ce Williams, King și Michelle îi adresară cuvinte compătimitoare, Bailey nu se pierdu în astfel de amabilități. O privi cu un amestec de furie și de fermitate. Ocoliră partea plină de noroi a holului și intrară în camera de zi.

— La ce oră ați mers, tu și Eddie, la culcare? întrebă Williams.

— Cam la o jumătate de oră după miezul nopții. Eddie fusese în atelierul lui, să lucreze. Dar nu am adormit chiar atunci. Nu mai devreme de încă o oră. Zâmbi, stânjenită. N-aș fi crezut că implicarea într-o crimă poate face atât de mult pentru viața sexuală a cuiva. Dar Eddie a fost minunat în tot ceea ce privește această încercare.

— Un om bun e greu de găsit în când ești la strâmtoare, spuse apăsător Michelle.

— Am început să-mi dau seama de asta, spuse cealaltă, cu o sinceritate neașteptată.

Bailey le întrerupse.

— A fost drogat, Dorothea. Am vorbit cu doctorii de la spital și mi-au spus că este sub influența unui narcotic puternic.

Ea păru brusc înspăimântată.

— Asta nu pot să înțeleg. Trebuie... trebuie să vă spun că, de când a început Savannah să bată la ușă, m-am pomenit într-o ceață desăvârșită. Încă nu reușesc să pun totul cap la cap.

— N-ai spus nimic de genul asta când am fost aici dimineață, zise Bailey, privind-o bănuitor.

Dorothea începu să vorbească repede.

— Totul s-a întâmplat atât de repede. Savannah era complet răvășită, Sally era moartă și eu nu puteam să-l trezesc pe Eddie.

Dumnezeule, a fost ca un coșmar.

— La ce oră a ajuns Savannah aici? Întrebă Bailey.

— Trecuse puțin de opt. Îmi amintesc că m-am uitat la ceasul din hol.

— Ce a mâncat sau a băut Eddie azi-noapte?

— Am luat cina, nu a mâncat nimic neobișnuit. După masă am băut niște vin și pe urmă el s-a dus să picteze în atelier iar eu mi-am pus la punct hârtiile, în camera mea de lucru.

— Putem vedea resturile cinei și sticla de vin? Întrebă Bailey.

— N-au rămas resturi. Și cred că sticla de vin e pe aici, pe undeva.

— Ți-aș fi recunoscător dacă, înainte de a pleca, mi-ai arăta unde, zise Bailey.

Expresia ei deveni sfidătoare.

— De fapt, ce încerci să dovedești?

El o privi cu răceală.

— Într-un fel sau altul, lui Eddie i s-a strecurat azi-noapte ceva care l-a doborât într-un asemenea hal încât încă nu și-a revenit pe deplin. Trebuie să-i fi fost administrat cumva.

— Ei bine, nu am nicio idee cum s-a întâmplat asta, spuse ea, cu aprindere.

— E OK, dar datoria mea e să descopăr ce s-a întâmplat, zise Bailey. Mai ai aici vreunul din medicamentele pe care le-ai cumpărat de la Kyle?

— Nu... nu sunt sigură. Pot să mă uit.

— Nu. Îți spun eu ce am de gând să fac: am să cer să vă fie percheziționată casa. Ai ceva împotriva?

Dorothea se ridică clătinându-se.

— Cred că ar trebui să vorbesc mai întâi cu avocatul meu.

Bailey se ridică la rândul lui.

— Foarte bine, să o faci. Între timp, eu am să cer să se elibereze un mandat de percheziție. Și am să-mi postez unul dintre agenți în afara casei, pentru cazul că cineva important se hotărăște să plece. Și putem verifica canalele de scurgere, aveți și aici un filtru, așa că tot ce se întâmplă să fie deversat este reținut.

— Insinuările tale sunt ridicole, se văită ea. Nici nu am omorât-o pe Sally, nici nu mi-am drogat bărbatul.

— Ghinionul tău că nu s-a stabilit cauza exactă a morții lui Kyle Montgomery. Dacă am fi știut-o, acum ai fi fost în închisoare. Țasta ar fi fost un alibi minunat pentru tine.

Bailey plecă, în timp ce Dorothea se uita la King cu o expresie jalnică.

— Sean, ce se întâmplă?

El se repezi și o prinse înainte să se izbească de podea. O așeză pe canapea.

Apoi se întoarse către Michelle.

— Adu-mi niște apă.

Ea se grăbi să plece și King o privi din nou pe Dorothea. Femeia îl prinse de braț.

— Dumnezeu, mi-e atât de rău. Îmi plesnește capul și stomacul mi se răsuțește.

— Mă duc să-l trimit pe Mason încoace, ca să aibă grijă de tine.

Ea îi strânse brațul mai tare.

— Nu am făcut nimic, Sean. Trebuie să mă crezi.

Michelle se întoarse cu apa și Dorothea bău.

— Mă crezi, nu-i așa? zise ea, rugătoare.

— Hai să spunem așa: te cred exact în aceeași măsură în care cred acum pe oricine altcineva.

Când plecau, King, Michelle și Williams îl zăriră pe Bailey vorbind cu unul dintre oamenii săi și arătând spre casă. Se apropiară de el.

— N-ai încercat deloc să o iei mai ușor pe Dorothea, Chip, spuse Williams.

— Nu mi-am dat seama că ar merita așa ceva, ripostă agentul FBI.

— Dimineața asta a fost traumatizantă pentru ea, așa cum au fost, de altfel, și ultimele câteva zile.

— De vreme ce totul s-a întâmplat din vina ei, de ce ar trebui să-mi fie milă de ea?

— Crezi că și-a drogat bărbatul și pe urmă s-a furișat afară ca s-o ucidă pe Sally? întrebă King.

— Cred că este foarte posibil ca ea să-l fi drogat pe Eddie și altcineva să o fi ucis pe Sally în timp ce Eddie era inconștient. Grajdurile sunt destul de aproape de casa trăsurilor și, dacă acolo ar fi fost o luptă sau dacă Sally ar fi reușit să țipe, Eddie ar fi putut s-o

audă și să-i sară în ajutor. Dar, fiind drogat, asta nu s-a putut întâmplă.

— Și pe cine crezi că a avut complice Dorothea în toată trășenia asta?

— Dacă aș ști, acum am putea, probabil, să plecăm cu toții pe la casele noastre.

— Dar motivul pentru care a fost ucisă Sally?

— Știa mai multe decât a spus, chiar și față de tine. Spunea că ea era alibiul lui Junior. Ei bine, pentru asta nu ne putem baza decât pe cuvântul ei, pentru că și-a oferit ajutorul după ce Junior murise. El nu-i mai putea confirma spusele. Acum, ce-ar fi să presupunem că nu a fost cu el în noaptea jafului? Ce-ar fi să presupunem că ajută pe cineva să dea spargerea de la vilă sau că o dădea ea însăși?

— Dacă ar fi fost așa, de ce ar mai fi venit să ne spună că fusese împreună cu Junior? întrebă Williams.

— Fiindcă asta îi oferea ei un alibi pentru jaf, răspunse King.

— Întocmai, zise Bailey, aruncându-i lui Williams o privire triumfătoare.

— De fapt, teoria nu e rea deloc, Chip, spuse King.

— Mersi. Am și eu momentele mele bune.

Se urcă în mașină și demară.

Capitolul 73

În cele din urmă, Eddie își reveni în jurul orei trei după-amiază.

Williams, Bailey, King și Michelle se strânseseră în camera lui de spital. El îi privea din pat, palid, crispat și ciufulit. Remmy stătea lângă el, ținându-l strâns de mână și ștergându-i fruntea cu un șervet ud.

— Dumnezeule, Eddie, să nu mă mai sperii niciodată în halul ăsta.

— Nu a fost ideea mea, spuse el, cu voce obosită.

— Ce îți amintești despre noaptea trecută? îl întrebă King.

— Dorothea și cu mine am cinat și am discutat, știți, despre evenimentele recente. Fusesem la avocat cu puțin timp înainte.

— De ce nu a venit și ea cu tine ca să vorbească cu avocatul? întrebă tăios Michelle.

— Eu așa doream, dar ea nu a vrut. Oricât de nebunește ar suna, am impresia că ea își închipuie că toate astea vor dispărea dacă le ignoră. Oricum, după cină m-am dus în atelierul meu, ca să-mi mai scot din cap toate mizeriile astea. Se uită pieziș la Michelle înainte de a continua. M-am întors pe la miezul nopții, sau cam așa ceva, și am urcat în dormitor. Dorothea era încă trează. De fapt, era trează de-a binelea, dacă înțelegeți ce vreau să spun, adăugă, vădit stânjenit.

— E de neconceput în actualele circumstanțe, pufni Remmy, dar am încetat să încerc s-o înțeleg pe soția ta cu mulți ani în urmă.

— Și eu vroiam, la fel de mult, același lucru, OK? îi răspunse, cu asprime, mamei sale. Însă continuă să o privească pe Michelle. Presupun că a fost o stare de spirit molipsitoare. Dar admit că sincronizarea e bizară.

— Ce s-a întâmplat după aceea? îl îmboldi King.

— Am adormit. Adică presupun că am adormit. Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit în spital. Ce naiba a fost asta?

— Doctorii spun că a fost morfină sulfat, cunoscută și drept MS Contin, răspunse Williams. Te adoarme pentru opt, nouă ore, sau mai mult.

— Dar de ce? întrebă Eddie. La ce a folosit?

King se uită la Williams.

— Nu i-ai spus?

— Ce să-mi spună? întrebă Eddie.

Williams își coborî privirea către el.

— Sally Wainwright a fost ucisă în dimineața asta, pe la ora cinci și jumătate.

Eddie se ridică în capul oaselor atât de repede, încât aproape își smulse tuburile de perfuzie.

— Cum! urlă. Sally?

— Eddie! țipă maică-sa, împingându-l înapoi. O să te rănești.

Pe neașteptate, privirea lui Eddie deveni sălbatică și el sări din nou în sus:

— Dumnezeu! Dorothea! Ea e OK?

— Se simte bine, se precipită Williams. Cât se poate de bine.

— Până acum, murmură Bailey.

Eddie se lăsă din nou pe spate, dar prinse strâns brațul mamei sale.

— Cineva a ucis-o pe Sally în somn?

— Nu, zise King, a fost ucisă în grajd.

— Dar de ce Sally? întrebă Eddie.

Williams se uită la King, care spuse:

— Ne-a furnizat niște informații importante, care exclud ipoteza că Junior ar fi comis jaful din casa mamei tale.

De data asta, Remmy păru surprinsă.

— Îmi închipuisem deja că nu o făcuse el, dar cum a putut Sally să o dovedească?

— A făcut-o, dar deocamdată nu vom discuta despre asta, zise Williams.

— Ceea ce a spus ea implica pe altcineva? întrebă Eddie.

— Nu, admise King.

— Atunci de ce a fost ucisă?

— Nu am niciun răspuns. Nu am niciun răspuns la o mulțime de alte întrebări.

— Dar ceea ce știm, Eddie, interveni Bailey, este că tu ai fost drogat noaptea trecută și, în timp ce erai scos din circulație, cineva a ucis-o pe Sally. Cineva care îi cunoștea programul zilnic și știa că avea să fie în grajd dimineața, la ora aia.

Pentru un timp jenant de îndelungat, tăcură cu toții, până când Eddie exclamă:

— Insinuezi că soția mea...

Bailey îl întrerupse.

— Nu insinuez nimic. Enunț doar un fapt evident. Dar Dorothea a devenit suspectă.

Eddie scutură din cap.

— E o femeie respectată de afaceri.

— Care are probleme cu drogurile și ar putea fi bănuită de crimă, sublinie Remmy, cu voce ascuțită.

— Taci din gură, mamă! țipă Eddie.

Asta îi luă pe toți prin surprindere. Remmy dădu încet drumul mâinii fiului ei.

Eddie îndreptă un deget acuzator către Bailey.

— Dacă tu crezi, fie și numai pentru un minut, că Dorothea m-a drogat pe mine și a omorât-o pe Sally, atunci îi faci pe toți să piardă timpul, în vreme ce adevăratul ucigaș vă scapă.

— Noi avem datoria să cercetăm toate pistele posibile, zise calm Bailey.

— Chiar și pe cele ridicole?

— Ar fi mai bine să te odihnești, Eddie, spuse King, cu blândețe. Ai avut o noapte grea.

— Foarte bine, oricum, în momentul ăsta aș vrea să rămân singur.

Eddie își acoperi ochii cu antebrațul, ca să nu-l mai vadă pe niciunul dintre ei.

Remmy se ridică și porni către ușă.

— Am să vin mai târziu să văd cum te simți, fiule.

— Mi-e tot una, răspunse el, tăios.

Din prag, Remmy se întoarse către Williams.

— Știi, mi se pare că am rămas tot acolo unde eram în prima zi. Au fost uciși o groază de oameni și nu s-a făcut niciun progres. Îl săgetă pe Bailey cu o privire rea. Mă refer și la nemaipomenitul FBI. Încep să mă întreb la ce dracu mai plătesc impozite.

Apoi părăsi încăperea.

Bărbații o urmară.

Michelle se opri în ușă și se uită înapoi, înspre Eddie. Rămăsese

întins pe spate, cu fața acoperită. Ea plecă în tăcere.

Capitolul 74

Trecură două zile fără să dea de urma lui Roger Canney, cu toate că Williams și Bailey asiguraseră blocarea ieșirilor din zonă.

— Parcă s-ar fi vârat undeva, într-o afurisită de gaură, se plânse, frustrat, agentul FBI la una dintre ședințele echipei de investigatori.

În urma unui total de opt crime și a atentatelor împotriva lui King și Michelle, Wrightsburg era plin până la refuz cu oameni ai legii care își disputau zonele de influență, dovezile și cel mai potrivit mod de a sătura hoardele de reporteri care invadaseră orașul. Cu greu mai puteai găsi un cetățean care să nu fi fost intervievat de niciun reprezentant al vreunui organ de presă. Nu mai puteai să te uiți la știrile naționale sau să citești *Washington Post*, *New York Times* sau *USA Today*, fără să vezi un reportaj despre masacrele din Wrightsburg. Analiști după analiști propuneau soluții după soluții, cele mai multe dintre ele neavând nimic de-a face cu faptele legate de caz. Oamenii începeau să-și scoată casele la vânzare într-un ritm alarmant și afacerile erau la pământ pe toată linia; ideea că orașul ar fi putut înceta să mai existe dacă ucigașul sau ucigașii nu erau descoperiți nu părea deloc deplasată. Și, ceea ce nu era de loc surprinzător, liderii economici și politici cereau capul lui Williams și al principalilor – chiar dacă recent angajaților – săi ajutori de șerif, King și Maxwell. Și Bailey simțea nemulțumirea superiorilor săi, dar își vedea de treabă, analizând, metodic, orice pistă care părea promițătoare, deși cele mai multe nu duceau nicăieri.

Eddie ieși din spital cam tot atunci când Sylvia termină autopsia lui Sally; însă nimeni nu avusese niciodată dubii asupra cauzei morții acesteia. Nu se mai concretizase niciun alt indiciu, dar, cel puțin, nu mai murise nimeni.

În mijlocul acestui haos și al cercetărilor amănunțite, când se părea că întreg orașul putea, din clipă în clipă, să fie spulberat de o implozie, Sean King scoase două sticle din răcitorul lui portabil de vinuri și plecă, împreună cu Michelle, să cineze acasă la Harry Carrick.

Când o văzu ieșind din cabană și urcându-se în Lexus-ul

decapotabil, King făcu ochii mari.

— Arăți minunat, Michelle, spuse, studiind cu atenție rochia ei mulată, care se oprea la jumătatea coapselor, expunând vederii o mare parte a picioarelor ei statuare. Se împodobise și cu un șal albastru, care îi înconjură umerii; nu mai purta bandajul. Se machiase și se părea că își spălase chiar și părul, care nu-i mai atârna pe față. Era un contrast uluitor față de obișnuinții ei blugi, hanorace, pantofi cu talpă de cauciuc, haine sport și plete răvășite.

La rândul lui, King purta costum și cravată și avea chiar și o batistă în buzunarul de la piept.

— Am vrut să-i fac o impresie bună lui Harry, se grăbi ea să spună. Dar, vai!, nu mă așteptam la o astfel de răsplată din partea ta.

— Nu sunt sigur că știu despre ce vorbești.

— Am găsit, din nou, în coșul de gunoi, micul dejun și prânzul pe care ți le-am pregătit. Dacă nu-ți place cum gătesc, nu trebuie decât să mi-o spui. N-o să mă simt jignită.

— Vai, îngerașule, spuse King, imitându-l pe Bogart cât de bine era în stare, nu ar trebui să-ți pierzi timpul în bucătărie. Nu e genul tău, îngerașule.

Ea zâmbi.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru hatârurile mărunte.

— Dar, fiindcă veni vorba, tonul pe care l-ai pregătit acum câteva seri chiar a fost gustos.

— Când o spui tu, asta chiar că e o laudă.

— Uite ce zic eu: hai să pregătim următoarea masă împreună. Știi câteva trucuri pe care ți le-aș putea arăta.

— OK, s-a făcut.

— Ce-ți mai face brațul?

— Așa cum spuneam, e doar o zgârietură.

În timp ce, în seara aceea caldă și frumoasă, mergeau, cu capota ridicată, de-a lungul drumurilor șerpuitoare de țară, acoperite de nemărginirea cerului înstelat, Michelle îl privi admirativ și comentă:

— Și tu ești foarte ferchezuit.

— Ca și Eddie Battle, și eu mă pun la punct din când în când.

Zâmbi, ca să-i arate că glumea.

— Noi suntem singurii musafiri?

- Da, pentru că eu am fost cel care a sugerat să ne întâlnim.
- Tu? De ce?
- E timpul să ne așezăm și să analizăm cazul ăsta, iar mintea mea e mai limpede după o sticlă sau două de vin.
- Ești sigur că n-ai vrut să scapi de o altă cină la mine acasă?
- Niciodată nu mi-a trecut prin cap una ca asta.

Casa lui Harry era mare și veche, cu interiorul foarte frumos amenajat.

El îi întâmpină la ușă și îi conduse în bibliotecă, unde, cu toate că seara era călduroasă, ardea un foc vesel. Bătrânul avocat purta un costum cu vestă, elegant, cu carouri artistic îmbinate. La reverul hainei avea prinsă o garoafă. El turnă băuturile și toți trei se așezară în fața focului, pe o canapea moale, cu pielea crăpată, care arăta de parcă pe ea și-ar fi odihnit șezuturile cel puțin cinci generații.

Tot el ridică paharul.

— Un toast în onoarea celor doi prieteni ai mei.

Băură pentru asta, apoi Harry adăugă, cu ochii la Michelle:

— Cred că încă un toast se impune, realmente. Își înălță din nou paharul. Pentru cea mai încântătoare femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Michelle, în seara asta ești nemaipomenit de frumoasă.

Ea zâmbi și îi aruncă o privire lui King.

— Ei, dacă aș fi știut și să gătesc...

El dădu să spună ceva, dar se răzgândi și se grăbi să soarbă din cocteil.

— Camera asta e incredibil de interesantă, spuse Michelle, în timp ce își rotea ochii asupra rafturilor încastrate, vechi, din lemn, ticsite de tomuri care păreau adevărate antichități.

Privirea lui Harry o urmări pe a ei de-a lungul bibliotecii.

— Și bineînțeles că e bântuită, așa cum și trebuie să fie un loc care a văzut lumina secolului al optsprezecelea.

— Bântuită? întrebă Michelle.

— O, da. De-a lungul anilor, am zărit numeroase apariții. Pe unele le consider permanente. De când m-am întors aici, m-am simțit realmente obligat să încerc să le cunosc, având în vedere că, într-un viitor nu prea îndepărtat, voi fi una dintre ele.

— Mai ai încă mult timp de trăit, Harry, comentă King.

— Ce ne-am face fără tine? spuse Michelle, ciocnindu-și paharul cu whisky de pocalul cu bourbon al lui Harry.

— Înaintașii mei au pregătit cărămizile și mortarul pentru casa asta chiar mai înainte ca ailaltă ramură a familiei Lee să-și construiască fortăreața de la Stratford Hall. Harry își privi ceasul de buzunar. Calpurnia ne servește cina la șapte și jumătate fix. Așa că avem timp să stăm de vorbă până atunci, cu toate că știu sigur care va fi subiectul discuției din timpul mesei.

— Calpurnia? întrebă Michele.

— Calpurnia e bucătăreasa și menajera mea. O femeie minunată, care lucrează pentru mine de ani de zile. Am descoperit-o când făceam parte din curtea supremă din Richmond și, din fericire, ea a fost de acord să vină cu mine aici. Fără Calpurnia, aș fi de-a dreptul pierdut.

Luă o înghițitură de bourbon, lăsă jos paharul, își împreună mâinile și căpătă o mină serioasă.

— Trebuie să rezolvăm treaba asta, și încă repede, știți și voi. Omorurile nu vor înceta doar pentru că așa vrem noi.

— Știu, spuse King. Se ridică în picioare și se întoarse cu fața spre ei și cu spatele către foc. M-am gândit foarte mult la asta, fiindcă nu prea am avut altceva de făcut în timp ce m-am refăcut după porția zdravănă de monoxid de carbon pe care am inhalat-o. Până acum, avem opt morți. Își ridică în sus degetele uneia din mâini. Dar, cel puțin pentru început, aș vrea să vorbim doar despre cinci dintre ei. Și vreau să încep cu Rhonda Tyler.

— Dansatoarea, spuse Harry.

— Prostituata.

— Ești sigur? spuse Michelle.

— Am verificat împreună cu Lulu. Tyler era una dintre cele care optaseră pentru „salariul suplimentar”.

— Asta ce mai e? întrebă Harry, plin de curiozitate.

— O serviciu suplimentar la Afrodiziac. Între timp, s-a renunțat la el, spuse King, evaziv.

Harry dădu din cap, a înțelegere.

— Întotdeauna am bănuit că se întâmplă așa ceva. Vreau să spun

că nu se poate să lași bărbații să se uite la fete despuiate, să-i îndeși cu alcool și pe urmă să nu te aștepți să vrea ceva mai mult decât un joc de-a voyeurii.

— Chiar așa. Rezultă că Rhonda era prostituată. E asta motivul pentru care a fost omorâtă?

Michelle riscă un răspuns.

— Păi, prostituatele sunt, probabil, rezervorul principal de victime al criminalilor în serie.

— Și asta e adevărat. Avem, pur și simplu, de-a face cu un criminal în serie „obișnuit”, care a preferat să înceapă cu o victimă din rezervorul clasic, sau aici se întâmplă cu totul altceva?

— Ce vrei să spui, Sean? întrebă Harry.

— Vreau să spun că mă întreb dacă Taylor a fost un simbol sau dacă uciderea ei a avut un motiv mai personal.

— Cum putem da un răspuns, când știm atât de puține?

— Dați-mi voie să răspund la această întrebare punând alta. Este posibil ca Bobby Battle să se fi bucurat de serviciile Rhondei Taylor? Ea lucra la Afrodiziac înainte de atacul lui cerebral. Iar el era cunoscut drept unul dintre obișnuiții localului, cu toate că Lulu a fost destul de evazivă în ceea ce privește data ultimei lui vizite acolo.

— Nu am luat în considerare punctul ăsta de vedere, spuse, calm, Harry. Dar să spunem că s-a culcat într-adevăr cu ea. De ce ar fi inclus-o asta printre țintele criminalului nostru în serie, când cel puțin patru dintre celelalte sunt oameni între care pare să nu existe nicio legătură?

— Și dacă una dintre celelalte victime chiar ar avea o legătură cu Battle?

— Ca, de exemplu?

— Sean e de părere, răspuse Michelle, că Steve Canney era fiul nelegitim al lui Bobby. Mama lui a lucrat pentru Battle și, probabil, a rămas gravidă cu el, iar noi credem că Roger Canney îl șantajă pe Bobby. Mai credem și că Bobby s-ar putea să fi fost implicat în moartea doamnei Canney, de acum trei ani și jumătate, și că atunci a început șantajul.

— Dumnezeuule! exclamă Harry.

— Dar, Sean, zise Michelle, și eu m-am gândit la toate astea.

Bobby nu-și ascundea escapadele amoroase și se culca cu prostituate. Dacă ceea ce spui tu este adevărat, de ce s-ar fi sinchisit dacă ieșea la iveală adevărul despre fiul lui nelegitim? De ce s-ar fi lăsat șantajat pentru o aventură?

— Cred că pot da eu un răspuns, zise Harry. Exact în perioada despre care vorbim, Bobby era în toiul tratativelor pentru vânzarea companiei. Mai mulți avocați din zonă, pe care îi cunosc, fuseseră angajați să se ocupe, în folosul lui, de afacerea asta, așa că am auzit toate poveștile despre negocieri. Cumpărătorul era o companie multinațională foarte mare și cu o reputație neștirbită. Iar Bobby era imaginea publică a companiei sale.

— În acest fel, vestea despre existența unui fiu nelegitim nu ar fi ajutat câtuși de puțin negocierile, spuse King.

— Cu siguranță. De fapt, tranzacția a fost încheiată și i-a adus lui Bobby mai mulți bani decât ar fi putut cheltui în nenumărate vieți. A fost, probabil, foarte bine că a făcut-o.

— De ce spui asta? întrebă King.

— Battle a fost întotdeauna un excentric, dar, în ultimii ani, comportarea lui devenise din ce în ce mai bizară. E vorba de schimbări violente de dispoziție, de crize de depresie urmate de momente nejustificate de euforie. Nici mintea lui nu mai era ca altădată. Fusese unul dintre cei mai străluciți ingineri și oameni de afaceri ai timpului său și acum începuse să uite nume și chestiuni importante. Pe mine nu m-a surprins atacul lui cerebral. De fapt, bănuiesc că mai suferise înainte și altele, minore, dar care îi afectaseră creierul. Însă ne-am îndepărtat prea mult de la povestea șantajului. Harry se întoarse spre King. Îmi cer scuze pentru paranteza asta.

— Nu e cazul, avem nevoie de toate informațiile pe care reușim să le obținem. Data la care s-a vândut compania lui Bobby mă face să cred că Roger Canney a fost cel care a pus la punct planul de șantaj. E de așteptat ca doamna Canney să fi știut cine era tatăl copilului ei, sau măcar că Bobby putea fi acela. Steven Canney avea șaptesprezece ani când a murit. Dacă ea ar fi vrut să ridice pretenții, n-ar fi fost nevoie să aștepte atâta timp. Nu se poate spune că Bobby nu era bogat acum șaptesprezece ani.

Harry îi continuă raționamentul.

— Dar e posibil ca Roger Canney să fi știut că Steve nu era fiul său natural și să fi așteptat ca soția lui să moară înainte de a-l strânge cu ușa pe Bobby. Poate că a așteptat pentru că soția lui nu era de acord cu asta. Știa, cu siguranță, de posibila vânzare a companiei. Evenimentul fusese anunțat public.

— Sau, spuse Michelle, poate că Roger Canney nu a avut răbdare să aștepte moartea „naturală” a soției sale și a accelerat procesul împingând-o în râpă, devenind astfel liber să-și pună în aplicare planul de șantaj.

— Dar mașina lui Bobby e cea care a fost avariata în jurul datei la care a murit ea, zise King. Așa că pare mai probabil să o fi ucis Bobby.

— Vroiam doar să subliniez că și Roger Canney putea avea un motiv să o omoare, ripostă Michelle.

King o privi admirativ.

— E o idee bună, Michelle. Eu chiar nu luasem asta în considerație.

— Prin urmare, la ce ne conduc toate astea? vru ea să știe.

Îi întrerupse clopoțelul care anunța că cina era gata.

— I-am spus Calpumiei că un clopoțel care anunță ora cinei e cât se poate de demodat, dar ea pretinde că auzul meu nu mai e ceea ce era și că ăsta e singurul mod în care îmi poate atrage atenția fără să cutreiere prin toată casa ca să-mi dea de urmă. Mergem?

Capitolul 75

Sean destupase ambele sticle imediat ce sosiseră, pentru ca vinul să aibă timp să se liniștească suficient până la cină. Când se așezară la masă, turnă din prima.

— Asta este La Croix de Peyrolie, din Lussac-St-Emilion.

— Sunt sigură că are și o poveste de toată frumusețea, spuse Michelle, în timp ce îl mirosea.

— E produs de Carole Bouquet, un nume foarte potrivit, care a fost un top model celebru și a jucat rolul iubitei lui James Bond într-unul din filmele dedicate lui – cred că *For Your Eyes Only*¹³. Cealaltă sticlă este un Ma Vérité de Gérard Depardieu, Haut-Medoc.

— Presupun că e făcut de actorul cu același nume, își încercă Harry norocul.

— Da. Vinurile astea sunt cu adevărat energizante și nu le scot decât la ocazii deosebite.

— Eu și Harry ne simțim foarte onorați, spuse Michelle, cu un zâmbet afectat.

Toastară și începură să mănânce. Îi servea Calpurnia, care avea în jur de șaiszeci de ani, peste un metru optzeci înălțime, era masivă și își purta părul des și cărunt strâns la spate, într-un coc bolovănos. Părea desprinsă din cel mai cumplit coșmar al oricărui copil. Dar mâncarea era extraordinară.

— Așadar, spuse Harry după ce Calpurnia îi lăsă singuri, Michelle întreba unde ne conduc speculațiile noastre despre descendența lui Steve Canney și despre posibila relație amoroasă dintre Rhonda Tyler și Bobby Battle.

— La faptul că două dintre victime puteau avea legătură cu Bobby Battle. Avem motive să credem același lucru și despre altele?

— Janice Pembroke? spuse Michelle.

— Nu. Eu o văd doar ca pe o persoană care a nimerit unde și când nu trebuia.

— Diane Hinson? Era avocată. Poate că se ocupa de vreo

¹³ Numai pentru ochii tăi.

tranzacție în care era implicat Bobby, sugerează Michelle.

King scutură din cap.

— Mă îndoiesc. Era avocat pledant, se ocupa mai ales de delictе. Am făcut o mulțime de cercetări și nu am descoperit nimic care să-i fi apropiat la vreun moment dat. Să o lăsăm deocamdată pe Hinson și să trecem mai departe. Următorul e Junior Deaver. Legătura lui cu familia Battle e evidentă.

— Așa e. Nu numai că lucra pentru ei, dar a mai fost și acuzat că i-ar fi jefuit, zise Michelle.

— Dar jaful a avut loc *după atacul cerebral al lui Bobby*, spuse Harry.

— Nu am crezut niciodată că Bobby ar fi omorât pe cineva, ripostă King, poate doar cu excepția doamnei Canney. Dar există trei victime care ar fi putut avea legături cu Bobby. Toate au fost omorâte folosindu-se modul de operare al unui criminal în serie notoriu, toate aveau la mână un ceas și după uciderea fiecăreia s-a primit câte o scrisoare.

Michelle nu părea convinsă.

— Să admitem că Pembroke ar fi putut fi ucisă fiindcă era cu Canney. Însă Hinson a fost omorâtă în stilul Vânătorului Nocturn. Dar tu spui că nu avea nicio legătură cu Battle.

— Ceasul ei era fixat la patru și un minut, zise King. Se opri, apoi adăugă: Și nu uita că ceasul lui Pembroke arăta ora două și un minut. Celelalte arătau câte o oră exactă.

— Adică ale lui Hinson și Pembroke erau însemnate cumva, spuse Michelle, fără grabă.

— Exact. King o privi surprins. Însemnate? Cuvântul ăsta îmi sună familiar, dar nu-mi dau seama de ce.

— Așadar, prin intermediul ceasurilor, criminalul ne-a atras intenționat atenția că unele dintre victime sunt, cum să spun, lăsate pe dinafară?

— Cred că ne indică că Tyler, Canney și Junior au fost uciși intenționat, din cauza legăturilor dintre ei și Bobby. Pembroke și Hinson nu erau vizate în mod special, pentru că nu aveau nicio astfel de legătură.

— Foarte bine, să presupunem că Pembroke a fost ucisă pentru că

era cu Canney. Dar de ce a fost omorâtă Hinson? întrebă Michelle.

— Am derulat numeroase scenarii încercând să găsec un răspuns logic, dar n-am reușit. Pentru scopurile criminalului nostru, uciderea lui Pembroke o dată cu Canney a fost sosul de lângă friptură. A tulburat mai bine apele. Dacă l-ar fi găsit pe Canney singur, pariez că am fi avut o altă crimă, cum a fost uciderea lui Hinson, care să mascheze legătura cu Bobby. Și asta explică și de ce a scris „a crăpat” în loc de „au crăpat” în scrisoarea care a sosit după moartea adolescenților. A crăpat cel care fusese ținta: Steve Canney.

— Dar, Sean, dacă ucigașul urmărea să ne zăpăcească, de ce a fixat unele dintre ceasuri astfel încât să arate minutele? Dacă le-ar fi pus pe toate la o oră exactă, nu ai fi avut nicio șansă să descoperi raționamentul.

— Cred că, din anumite motive, tipul ăsta încearcă să joace cinstit, oferindu-ne un indiciu corect.

— Sau vrea doar să ne ducă de nas, spuse Michelle.

— E posibil, dar eu nu cred asta.

Michelle continua să fie sceptică.

— Foarte bine, să presupunem că toate astea sunt adevărate. Atunci l-am avea pe Bobby Battle drept un posibil numitor comun. Dar tu nu crezi că el a fost ucis de aceeași persoană ca și ceilalți. Legătura dintre el și un alt ucigaș nu e o coincidență prea mare? Și îi mai avem pe Kyle și pe Sally. Cum incluzi uciderea lor în raționamentul tău?

— În ciuda celor descoperite de Sylvia, Kyle s-ar putea să se fi sinucis. Și este posibil ca Sally să fi fost ucisă fiindcă nu ne-a furnizat mai devreme alibiul lui Junior.

— Nu reușesc să te urmăresc, Sean, zise Harry.

— Dacă Junior a fost ucis numai pentru că furase de la familia Battle, atunci, când ucigașul a aflat că nu el dăduse spargerea, a înțeles că-i curmase zilele fără niciun motiv. S-a răzbunat omorând-o pe Sally și, probabil, mintea lui bolnavă a presupus că îl răzbuna astfel și pe Junior. S-ar putea ca, în cazul ei, să fi uitat de ceasul care îl reprezintă și de indiciile legate de un criminal notoriu, pentru că era prea furios sau pentru că nu o considera pe ea destul de importantă. Și pentru că nu a avut prea mult timp ca să-și facă planul. Sally mi-a

spus adevărul doar cu șapte ore înainte de a fi ucisă.

— Păi, spuse Michelle, fața ei zdrobită, prin lovituri repetate, după ce murise, s-ar putea potrivi cu teoria răzbunării. Ucigașul era turbat de furie.

— Întocmai. E un om capabil de un atac feroce și... King înlemni. Șapte ore.

— Ce s-a întâmplat, Sean? întrebă Harry.

— Nu sunt sigur, răspuse el, într-un târziu. Când am spus șapte ore, asta m-a izbit într-un fel, dar nu așa cum mă așteptam. Căzu un moment pe gânduri, apoi scutură din cap. Scuzați-mă, cred că a fost o clipă de ușoară senilitate prematură.

— Dar ce părere ai despre teoria lui Chip Bailey, după care Sally ar fi mințit că a fost cu Junior și că a comis sau a ajutat la comiterea jafului?

Harry înălță din sprâncene.

— E o ipoteză interesantă.

— Da, este, spuse King, târăganat. Și, deocamdată, nu pot să o ignor întru totul, deși instinctul îmi spune că e greșită.

Continuă să mănânce și goliră și cea de-a doua sticlă de vin. Mai târziu, în bibliotecă, băură pe îndelete cafelele turnate de Harry. El îi îmbie, ca desert, cu câte un coniac, dar amândoi îl refuzară.

— Trebuie să conduc mașina până acasă, spuse King. Mi-a ajuns vinul.

— Iar eu trebuie să-l supraveghez în timp ce conduce până acolo, adăugă Michelle, zâmbind.

În cameră se lăsase răcoare, așa că ea se postă în fața focului, încălzindu-și picioarele lungi.

— În rochiile astea te trage curentul, spuse, cu stângăcie.

Harry se întoarse spre King.

— Care e părerea ta, în ceea ce o privește pe Dorothea?

— Păi, drogul care i s-a administrat lui Eddie nu a fost pus în vin și nici nu au găsit vreunul din medicamentele pe care le cumpărase Dorothea de la Kyle, zise King. Cu toate astea, am făcut niște verificări împreună cu Sylvia. Sulfatul de morfină care i s-a dat lui Eddie exista în farmacia ei și ar fi putut fi unul dintre medicamentele aduse de Kyle la Afrodiziac, pentru Dorothea. Și ea nu are niciun alibi

pentru intervalul de timp în care a fost ucis Kyle. Spune că a fost acasă, dar Eddie nu a văzut-o.

— De fapt, el a stat în atelier toată noaptea, pictând portretul meu, spuse Michelle, stingherită.

King o privi cu atenție, dar nu rosti niciun cuvânt.

Pentru o clipă, Harry se uită la ea plin de curiozitate. Apoi spuse:

— Rezultă că ea e cea care cumpăra medicamentele și este unul dintre posibیلی suspecti, atât în ceea ce privește moartea lui Battle, cât și pe a lui Montgomery. Tot ea este persoana căreia i-ar fi fost cel mai ușor să îl drogheze pe Eddie și era în apropiere când a fost ucisă Sally. Evident, toate acestea sunt întâmplătoare, dar suntem siliți să le luăm în considerare.

— În plus, a tot fost deprimată din cauza greutăților financiare și a problemelor de familie despre care ne-a povestit, zise Michelle. E o femeie complet debusolată.

— Nu te contrazic, ripostă King, dar m-am străduit din greu să-i descopăr motivațiile. Ea spune că Bobby îi promisese să-și schimbe testamentul în favoarea ei, dar că nu a făcut-o. Așa că motivul pentru care l-ar fi putut ucide dispăre.

— Doar dacă nu cumva s-a înfuriat atât de tare când a aflat că el nu făcuse modificarea, încât l-a omorât, spuse Michelle.

Harry se ridică și veni lângă ea, în fața focului.

— Când ai peste șaptezeci de ani, le explică, indiferent cum te îmbraci și cât de cald este într-o încăpere, organismul simte curentul.

Pe urmă, revenind la subiectul discuției, adăugă:

— Ar mai putea fi și o a treia posibilitate. Ne-am concentrat asupra obiectelor furate din dulapul lui Remmy, dar ce anume a fost sustras din dulapul lui Bobby?

Ceilalți îl priveră lung, dar nu spuseră nimic.

Harry continuă:

— Testamentul prin care i-a lăsat totul lui Remmy este cel aflat în posesia avocaților. A fost întocmit cu mulți ani în urmă.

— Cum ai aflat asta? întrebă Michelle.

— Avocatul care l-a conceput mi-a fost cândva secretar și acum este partener la o firmă din Charlottesville. Ei aveau originalul, așa că asta e testamentul care a fost deschis.

— N-a căutat nimeni altul, mai recent? se interesă King.

— Tocmai asta e. Nu cred că a făcut-o cineva. Dar dacă tocmai acest alt testament, mai recent, a fost furat din dulapul lui Bobby?

— Dar, spuse King, dacă era în compartimentul secret, despre care Remmy susține că nu știa, înseamnă că ea nu a avut ocazia să-l distrugă.

— N-am spus că l-a luat Remmy. Dar Bobby a avut un atac cerebral și, din câte am auzit, a delirat și a vorbit vrute și nevrute la spital, zise Harry.

— Și poate că a pomenit despre celălalt testament, spuse King, pocnind din degete.

— Iar cineva care l-a auzit a dat spargerea, completă Harry.

— Totuși, dacă Dorothea l-ar fi avut, l-ar fi făcut cunoscut, nu-i așa?

— Dar s-ar fi făcut ceva caz de asta, lumea ar fi vrut să știe de unde a apărut. Și nu cred că Dorothea avea de gând să mărturisească jaful.

King părea nedumerit.

— Bine, Harry, dar trecem ceva cu vederea. Moartea lui Bobby a fost mediatizată. Oricine ar fi redactat testamentul, ar fi trebuit să apară.

— Poate că nu a făcut apel la o firmă de avocatură pentru redactare.

— Și dacă l-ar fi făcut singur, tot ar fi avut nevoie de martori.

— Nu și dacă era un testament olograf, scris în întregime de mână.

— Dar, dacă există un astfel de testament, de ce nu îl fac cunoscut cei care sunt în posesia lui?

— Iată o întrebare la care mi-aș dori foarte mult să pot răspunde, remarcă Harry, după ce își dădu peste cap paharul cu coniac.

Capitolul 76

King și Michelle se urcară în mașină după ce îi urară noapte bună lui Harry. Vremea era încă destul de frumoasă ca să poată ține capota ridicată. Totuși, Michelle își înfășură mai strâns șalul în jurul umerilor.

— Dacă vrei, pot lăsa capota, spuse King, observându-i mișcarea.

— Nu, e minunat când simți adierea asta, iar aerul miroase atât de frumos.

— Nimic nu se compară cu o primăvară la țară, în Virginia.

— Am senzația că am făcut progrese în seara asta.

— Măcar am avut timp să discutăm despre punctele noastre diferite de vedere. Asta ajută întotdeauna.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare.

— Ca de obicei, ai spus mai puțin decât știi.

King se prefăcu ofensat de remarca ei, însă se dădu de gol cu un zâmbet.

— Nu recunosc că aș ști ceva. Dar bănuiesc, într-adevăr, anumite lucruri despre care n-am pomenit.

— Ca, de exemplu, *partenere*?

— Ca, de exemplu, că am petrecut o seară minunată alături de două sticle cu un vin fantastic și împreună cu o tânără atrăgătoare și nu am vorbit decât despre crime și mutilări.

— Te eschivezi. Iar faptul că te-ai referit mai întâi la vin și apoi la mine spune foarte multe.

— Păi, aveam sticlele alea de vin de mai multă vreme decât te cunosc pe tine.

— Multe mulțumiri, dar continui să te eschivezi.

Din spate, SUV-ul îi lovi atât de tare, încât, dacă nu ar fi avut centurile de siguranță, capetele celor doi ar fi trecut prin parbriz.

— Ce dracu! țipă King, privind în oglinda retrovizoare. De unde au apărut ăștia?

Vorbele abia îi ieșiseră din gură când fură izbiți a doua oară. King se luptă cu volanul, străduindu-se să mențină Lexus-ul cu două locuri pe drumul șerpuitor.

Michelle își azvârli pantofii cu toc și se propti cu tălpile goale de podea, ca să-și asigure o poziție stabilă. Se întinse să-și ia geanta, își scoase din ea pistolul, se răsuci și trase siguranța armei – totul aproape dintr-o singură mișcare fluidă.

— Îl poți vedea pe șofer? o întrebă King.

— Nu, din cauza afurisitelor ăstora de faruri care îmi lucesc în față. Dar trebuie să fie criminalul.

King își scoase celularul.

— De data asta punem mâna pe nemernic.

— Fii atent, vine din nou, țipă Michelle.

Următorul impact cu vehiculul mult mai greu împinse partea din spate a Lexus-ului aproape în afara drumului. Telefonul fu smuls din mâna lui King și se lovi cu zgomot de parbriz, fiind apoi azvârlit în spate. Zăngăni izbind capota SUV-ului, căzu pe pavaj și se făcu bucăți.

King smuci din nou volanul și reuși să recapete controlul când cele două vehicule se despărțiră. Cealaltă mașină era mai grea decât a lui cu cel puțin o tonă. Însă Lexus-ul era mult mai ușor manevrabil decât monstrul care îi lovea și avea trei sute de cai putere sub capotă. Când ajunseră pe o porțiune dreaptă a drumului, King îi folosi pe toți; călcă accelerația, și Lexus-ul se năpusti înainte, lăsând celălalt vehicul cu mult în urmă.

Michelle își desfăcu centura se siguranță.

— Ce naiba faci? îi strigă King.

— Nu poți să mergi mai repede decât el pe drumurile astea șerpuite și eu nu pot să trag ca lumea dacă am centura de siguranță. Tu încearcă să rămâi în fața lui.

— Stai puțin, mai întâi sună la 911.

— Nu pot. Nu mi-am luat celularul. Geanta era prea mică ca să-mi încapă și ea și pistolul.

King o privi nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Nu ți-ai luat telefonul, dar ți-ai luat pistolul?

— Cred că prioritățile mele sunt corecte, spuse ea, pe un ton tăios. Ce-aș putea să fac cu un telefon, să-mi sun moartea?

Se răsuci în scaun, se sprijini de el și-și plasă cotul pe suportul pentru braț al locului din spate.

— Rămâi înaintea lui, repetă.

— Bine, tu ai grijă să nu te lași ucisă, fir-ar a dracului de treabă, ripostă el.

Camioneta își luă din nou avânt pentru o altă izbitură a metalului de metal, dar, înainte de a avea loc vreun impact, King se năpusti pe contrasens și se rezezi înapoi, huruind pe pietrișul de pe acostament înainte de a reveni în zona asfaltată. Încetini și luă o curbă ac de păr cu optzeci la oră, cu cauciucurile scârțâind. Pe neașteptate, simți că roțile din dreapta pierdeau contactul cu asfaltul și își înclină cele o sută de kilograme în partea aceea, apucându-se zdravăn de șoldul drept al lui Michelle și împingând-o în lateral, în ușa din partea pasagerului.

— Nu te agrez. Vreau doar să ne echilibrăm. Stai așa o secundă.

Lăsa viteza să scadă cu vreo 3 kilometri la oră și scoase un oftat de ușurare când cauciucurile atinseră din nou terenul stabil.

Ajunseră la o altă porțiune de drum drept, pe care King știa că puteau rula o jumătate de kilometru, înainte de a da piept cu o serie de serpentine. Apăsă pedala de accelerație atât de tare, încât avu impresia că doar un centimetru mai despărțea tălpile pantofilor lui de caldarâm. În timp ce cifra indicată de vitezometru se tripla, copacii fulgerau pe lângă ei cu o rezeziune atât de amețitoare, încât ar fi început să verse dacă s-ar fi gândit să îi privească.

În spatele lui, șoferul camionetei o accelerează până la mai bine de o sută șazeci de kilometri la oră pe jumătatea de kilometru de drum drept, reușind să se mențină la o distanță de la care i-ar fi putut lovi. King ajunse la două sute la oră și vru să schimbe într-o altă viteză, dar Lexus-ul nu putea da mai mult decât atât. Prin minte îi trecu un singur gând: „Câte airbag-uri o fi având afurisita asta de mașină?” Spera să fie cel puțin o duzină. Se părea că urmau să aibă nevoie de fiecare dintre ele, fiindcă serpentinele se apropiuau în zbor. Dacă încetinea, erau morți; dacă nu o făcea, îi aștepta aceeași soartă.

Michelle se uită la farurile care îi urmăreau, apoi își lăsa privirea să alunece în sus, către silueta șoferului. Se aplecă puțin înainte, în cele din urmă sprijinindu-și cotul drept de partea de deasupra a mașinii și luă linia de ochire ținând pistolul cu amândouă mâinile.

Când intrară în zona curbilor, King abia se îndură să frâneze până

la nouăzeci la oră, deși indicatoarele spuneau treizeci; dar era sigur că cei care le plasaseră nu stabiliseră viteza care garanta securitatea maximă luând în calcul SUV-uri ucigașe. Asta îi permise camionetei să câștige teren.

— Se apropie, anunță King. Nu pot să merg mai repede, ar însemna să ne răsturnăm.

— Ține-o tot așa. Dacă nu se dă înapoi, trag într-un cauciuc din față.

Urmăritorul ajunse la cincisprezece metri de ei, apoi la șase. Probabil vedea că era în bătaia armei ei, gândi Michelle, și totuși nu renunța la nicio palmă de teren. Apoi șoferul accelerează la maximum și SUV-ul făcu un salt incredibil înainte.

King îl văzu și îl imită. Lexus-ul se năpusti înainte, cu camioneta exact în spatele lui. King se încordă și apăsă cu ambele picioare pe accelerație, de parcă ar fi crezut că așa puteau obține puterea unui motor turbo, pe care o doreau cu disperare.

Dar nu luase în calcul familia de căprioare care găsisse tocmai atunci momentul să traverseze agale drumul.

— Păzea! strigă King.

Smuci volanul la stânga și apoi la dreapta. Ieșiră de pe drum și alunecară, ca o minge de pinball, de-a lungul parapetului de pe margine. King simți cum amprenta parapetului se imprima, scrâșnind, pe odinioară frumoasa lui mașină decapotabilă. Regăsi drumul și privi înapoi. Șoferul camionetei frânase violent ca să evite căprioarele, dar nu părăsise drumul și rula din nou pe urmele lor.

King nu avea timp să atingă din nou viteza de croazieră și, oricum, zgomotul deosebit, tânguitor, al motorului, îl făcu să se întrebe dacă contactul cu parapetul nu mai stricase și altceva în afară de aspectul exterior al mașinii. Sigur era faptul că indicația vitezometrului scăzuse sub o sută cincizeci și rămăsese acolo.

— Puneți centura, îi strigă lui Michelle. Nemernicul ăla se apropie.

Ea trase de două ori în timp ce camioneta mușca din spatele Lexus-ului, sfâșiindu-l și găurindu-l, și smulgând ceea ce mai rămăsese din bara de protecție turnată, care zbură în pădure. Impactul o propulsă pe Michelle către partea din spate a mașinii. Când o văzu zburând pe lângă el, King își întinse mâna liberă și o

prinse de gleznă, răsucindu-și brațul în jurul piciorului ei și străduindu-se din răputeri să o țină așa. Ajunseră la o nouă porțiune de drum drept și, într-un fel sau altul, reuși să mărească viteza mașinii, lăsând din nou camioneta în urmă.

— Rahat! zbieră Michelle.

— Ești rănită?

— Nu, am tras de două ori, dar mi-am pierdut pistolul. Fir-ar să fie, aveam SIG-ul ăsta de cinci ani.

— Lasă-l naibii de pistol; tipul ăsta încearcă să ne omoare.

— Păi, dacă aveam pistolul, puteam să-l omor eu înainte. Nu știu dacă am nimerit ceva. Ne-a izbit exact când trăgeam. Stai puțin! strigă apoi.

— Ce e?

— E aici. Pistolul meu a aterizat pe buza eleronului.

— Nici să nu te gândești la asta, madam. Nici în ruptul capului.

— Tu doar ține-mă bine de picior. Aproape că pot să-l ating.

— Ce dracu, Michelle, cred că vrei să fac infarct și oricum asta mă paște.

King fusese atât de concentrat asupra discuției, încât nu observă decât în ultimul moment că SUV-ul accelerase și ajunsese alături de ei.

— Ține-te bine, strigă, în timp ce își schimbă instantaneu poziția, apăsând pe accelerație cu o violență care anula, probabil, orice garanție oferită de fabricanții Lexus-ului. Aproape că auzi mașina urlând: „Oprește-te!” și se aștepta să vadă tot mecanismul de transmisie împrăștiindu-se pe drum. Indicațiile vitezometrului făcură un salt spectaculos, apoi el își puse ambele tălpi pe frână și mașina se opri cu o bufnitură și cu roțile fumegând, în timp ce forța gravitațională îi fulgera trupul, din care se scurgea prin degetele de la picioare. Michelle se ținea cu disperare de una din tetierele din spate, avându-și picioarele goale proptite în spătarul scaunului lui.

King își simțea organismul atât de zdruncinat, încât își imagina că un stop cardiac era cel mai bun lucru care i se putea întâmplă. Cuplă marșarierul cu zgomot, strivi pedala de accelerație, porni ceea ce mai rămăsese din motor și porni cu toată viteza înapoi.

SUV-ul se opri atât de brusc, încât cauciucurile îi fumegară de

parcă ar fi fost cuprinse de flăcări. Șoferul făcu o întoarcere de o sută optzeci de grade și porni către ei, gata să-i atace în plin, masca SUV-ului creând impresia unor colți dezgoliți, pregătiți să-i devoreze. Fiecare rotație a pneurilor îl aducea tot mai aproape.

Michelle încetă să mai întindă după pistol și își privi partenerul, care conducea uitându-se înapoi.

— Sean, cu spatele nu poți merge mai repede decât merge el cu fața.

— Noroc că mi-ai spus. Strângea atât de tare volanul, încât încheieturile îi deveniseră stacojii. Ține-te de orice poți. Fac un J cât ai număra până la cinci.

— Trebuie să fii nebun.

— Chiar așa.

Prin a face un J, înțelegea ca, mergând cu viteză înapoi, să întoarcă mașina cu o sută optzeci de grade, probabil pe două roți, să schimbe brusc viteza, să accelereze și să pornească ca din pușcă în direcția opusă. Toate astea – dintr-o singură mișcare plină de eleganță și, de preferat, fără să moară niciunul dintre ei.

În timp ce se ruga ca deprinderile căpătate în antrenamentele făcute în timp ce era în Serviciul Secret să-i nu fi dispărut de-a lungul anilor, sudoarea i se adună deasupra sprâncenelor. Se prinse de portieră cu mâna păstrată liberă pentru maneta schimbătorului de viteze, își propti piciorul stâng în podea ca să aibă un punct de sprijin, căută un moment potrivit și răsuci complet volanul, pentru a-l aduce apoi din nou în poziția inițială. Totul merse strună. Schimbă rapid primele două viteze, accelerează și se repezi înainte. Totuși, după cinci secunde SUV-ul îi urmărea și câștiga teren.

De sub capota Lexus-ului începuse să iasă fum și fiecare dintre aparatele de bord la care se uita King prevesteau sfârșitul. Viteza scăzu la nouăzeci și cinci, apoi la optzeci. Totul se terminase.

— Sean, vine! țipă Michelle.

— Nu mai am ce dracu să fac, ripostă el, cuprins brusc de o furie neputincioasă.

SUV-ul vâjâi pe lângă ei, se trase înapoi și îi lovi dintr-o parte, cu forța celor două tone și jumătate ale sale. King ținea o mână pe volan și o alta încleștată de glezna lui Michelle, care se străduia să ajungă la

pistol. Degetele lui se înfipseseră atât de tare în pielea ei, încât simțea că îi dăduse sângele. Iar brațul și umărul lui erau răsucite aproape până dincolo de limită.

— E totul în ordine? îi strigă, strângând din dinți ca să poată suporta durerea din tendoanele silite să susțină toată greutatea ei.

— Acum este, am luat pistolul.

— Perfect, fiindcă nemernicul vine iar. Ține-te bine.

Se uita la SUV-ul negru care se abătea asupra lui, când simți piciorul lui Michelle răsucindu-i-se în jurul mâinii.

— Ce fa...

Nu mai avu timp să-și termine vorbele. SUV-ul reteză partea din spate a Lexus-ului și se întâmplă lucrul de care King se temuse tot timpul. Mașina începu să oscileze, apoi se roti cu trei sute șaiszeci de grade, scăpându-i total de sub control.

— Ține-te bine! strigă, cu voce răgușită, în timp ce avea senzația că fierea îi ajunsese în gâtlejul care îl ardea. În calitate de agent secret, King se antrenase continuu, deprinzând manevrarea vehiculelor în cele mai riscante condiții imaginabile. Încălzit de întoarcerea în J, își lăasă instinctul să preia controlul. În loc să încerce să împiedice mișcările mașinii, le urmă, răsucind volanul în direcția rotației, nu în sensul contrar, și înfrângându-și impulsul natural care îl îndemna să calce frâna. Cel mai mult se temea ca nu cumva mașina să înceapă să se rostogolească. În cazul ăsta, Michelle ar fi murit, și el de asemenea. King nu știa de câte ori se rotise mașina, dar Lexus-ul de o mie șapte sute de kilograme, cu garda aproape de sol, nu părăsi drumul, în ciuda faptului că rămăsese fără o parte din cauciucul de pe pneuri și fără o serie din componentele sale metalice.

Într-un târziu, mașina se opri cu botul în direcția în care se îndreptaseră; în față, vedeau SUV-ul negru, care se îndepărta repede, lăsând impresia că se hotărâse să renunțe la luptă. Michelle trase și cauciucurile din spate ale SUV-ului explodară la pătrunderea gloanțelor. Vehiculul începu să oscileze, se roti cu o trei sute șaiszeci de grade, apoi se petrecu ceea ce nu se întâmplase cu Lexus-ul mult mai stabil: se rostogoli. După ce se zdruncină răsucindu-se de trei ori, își găsi odihna la o distanță destul de mare de ei, cu capota stâlcită aliniată cu partea dreaptă a drumului, printre resturile de metal,

sticlă și cauciuc rămase în urma siajului lui tumultuos.

King se îndreptă într-acolo atât de repede cât îi permitea starea de plâns a mașinii sale, în timp ce Michelle se lăsa să alunece pe scaunul de lângă el.

— Sean?

— Ce e?

— Poți să nu mă mai ții de picior.

— Cum? A, da.

Își desfăcu degetele cumplit de încleștate.

— Te înțeleg. Și eu am fost înspăimântată.

Îl alină cu o strângere de mână, în timp ce se uitau unul la altul și răsuflau ușurați, mulțumiți că scăpaseră.

— Ai condus al dracului de bine, agent King, spuse ea, recunoscătoare.

— Sper din toată inima că e ultima dată când a trebuit să o fac. Opriri alături de mașina distrusă și coborâre. Se apropiară de ea cu grijă, Michelle ținându-și pistolul pregătit. King nu izbuti să deschidă ușa șoferului decât smulgând-o.

Omul se repezi către ei.

Michelle era gata să tragă, însă degetul de pe trăgaci i se destinse. Șoferul era cu capul în jos și numai centura de siguranță îl ținea pe scaun. Când King smulse ușa, căzuse prin deschizătură.

Avea capul atât de însângerat și de mutilat, încât King nu se mai obosi să-i ia pulsul.

— Cine e? întrebă ea.

— Nu-mi dau seama; e al naibii de întuneric aici. Așteaptă puțin. Se duse la Lexus și îl împinse astfel încât farurile să bată asupra mortului.

Se uită la trupul scaldat acum într-o lumină strălucitoare.

Era Roger Canney.

Capitolul 77

La ora zece dimineața, rulota dublă a familiei Deaver era pustie. Copiii reîncepuseră școala, iar Lulu era la lucru. Priscilla Oxley plecase cu mașina până la prăvălia de unde își putea cumpăra țigări și un tonic care să curețe urmele lăsate de mult îndrăgita ei votcă. Între timp, cineva parcase o camionetă în spatele unui pâlț de copaci de pe marginea drumului asfaltat care se întâlnea cu cel pietruit, pe care se afla rulota. Bărbatul din camionetă o urmărise pe Priscilla plecând în LDT-ul¹⁴ ei, cu o țigară într-o mână și cu un celular în cealaltă, în timp ce ținea volanul între genunchi.

Bărbatul coborî imediat și își croi drum printre copaci până ce ajunse la marginea luminișului în care se afla rulota. Bătrânul câine Luther se târî afară din baraca din spate, își săltă capul în direcția omului ca să-i simtă mirosul, scoase un lătrat obosit și se retrase înapoi, în locul din care ieșise. Peste un minut, bărbatul era în rulotă; intrase după ce deschisese fără efort încuietoarea simplă a ușii și se îndreptase, grăbit, către mica încăpere din fund, care servea drept dormitor și birou.

Junior Deaver nu fusese niciodată cine știe ce om de afaceri și nici nu-și arhivase hârtiile, dar, din fericire, soția lui excela în ambele privințe. Dosarele companiei de construcții a lui Junior erau ținute în ordine și ușor de folosit. Cu urechile ciulite ca să surprindă zgomotul făcut de oricine s-ar fi apropiat, bărbatul răsfoi dosarele, care erau aranjate cât se poate de convenabil, în ordine cronologică. Când termină, constată că întocmise o listă destul de lungă. Unul dintre oamenii aceia trebuia să fie cel pe care îl căuta.

Împături lista, și-o puse în buzunar și așeză toate dosarele la locul lor. Apoi plecă pe drumul pe care venise. Când ajunse la camionetă, apăru și mașina Priscillei, care se întorcea la rulotă cu tutunul și cu tonicul. O femeie norocoasă, gândi el. Dacă ar fi venit cu cinci minute mai devreme ar fi trebuit să moară.

Demară, având prețioasa listă în buzunar. Se gândea la spargerea

¹⁴ Light Duty Truck – camionetă ușoară.

de care fusese acuzat pe nedrept Junior Deaver. Încercă să-și amintească toate detaliile pe care le știa despre jaf. Lipsea ceva, era sigur de asta. În aceeași idee, trecu în revistă, iarăși și iarăși, amănuntele morții lui Bobby. Cine nu fusese trecut pe lista celor care ar fi putut dori moartea ticălosului? Erau mai mulți suspecți posibili, dar el nu era convins că vreunul dintre ei l-ar fi putut ucide pe bătrân. Era nevoie de sânge rece și de o serie de cunoștințe, calități de care el nu ducea lipsă și pe care le respecta când era vorba de alții. Spera să vină o zi în care să-i poată mărturisi impostorului că îl admira, exact înainte de a-i spinteca beregata.

Poate că ar fi trebuit s-o facă pe Sally să vorbească înainte de a o ucide. Totuși, ar fi fost oare posibil ca ea să fi știut într-adevăr ceva? Spunea că fusese împreună cu Junior. Că făcuseră sex. Era o proastă care prefera să-și petreacă zilele alături de animalele cu patru picioare și nopțile alături de cele cu două. Merita moartea rapidă cu care se alesese. „Ce importanță are dacă pe planetă e o Sally Wainwright mai puțin?” se întrebă.

Omorâse deja șase oameni, dintre care pe unul din greșeală; o eroare pe care urma să o compenseze, cel puțin așa cum credea el de cuviință. Nu era cazul să o facă scoțându-și rozariul; nu exista niciun confesional în care să-și poată mărturisi păcatele. Nu reușise să-i elimine pe King și pe Michelle, motiv pentru care se simțea extraordinar de frustrat. Fără îndoială, în momentul acela întorceau pe toate părțile noi teorii despre ceea ce se întâmplă de fapt și, într-o bună zi, a fi putut da, întâmplător, peste cea adevărată. Deși lucrurile păreau foarte încurcate, cei doi erau în stare să vadă adevărul și să strice totul. Era riscant, dar avea de gând să încerce din nou să-i omoare, de data asta într-un mod care să nu mai poată da greș. Avea nevoie de timp ca să pună la punct un astfel de plan și, până atunci, trebuia să acorde o atenție deosebită tuturor informațiilor furnizate de microfoanele lui secrete și să se străduiască să fie mereu cu un pas înainte. Avea să fie destul de greu, dar, dacă își păstra capul limpede și își urmărea planul, totul putea să ia o turnură favorabilă.

Era convins că urma să câștige. Avea cel mai puternic avantaj care putea exista: nu se temea să moară pentru a obține victoria finală. Se îndoia că adversarii lui simțeau același lucru.

Deocamdată, trebuia să-și ducă la îndeplinire o altă componentă a planului.

O retragere încununată de succes.

Capitolul 78

— N-ai cum să fii convins că Roger Canney e cel pe care îl căutăm, zise King, cu aprindere.

Erau la sediul general al poliției, în jurul mesei lungi de ședință. Williams și Bailey îl priveau fix, plini de îndoială. Michelle mângălea blocnotesul pe care îl avea în față, studiindu-și în același timp cu atenție partenerul.

— A încercat să vă omoare pe amândoi, sublinie Bailey.

— Pentru că noi l-am acuzat pe Canney că îl șantaja pe Bobby Battle, spuse King. Faptul că a încercat să ne ucidă dovedește, în mod concludent, că am avut dreptate. Și, dacă își ucisese într-adevăr și soția, probabil era terorizat de gândul că urma să descoperim și asta. Presupunem că își vedea, în continuare, de planul lui de fugă. Dar, pentru că era încă în zonă, a încercat să ne ucidă. Ceea ce nu înseamnă și că el ar fi comis toate crimele alea.

Bailey clătină din cap.

— Ar fi trebuit să știe sau măcar să își închipuie că ne-ați împărțait și nouă suspiciunile voastre. Și modul în care a încercat să vă ucidă e destul de idiot. S-ar fi putut întâmplă să treacă și alții cu mașina pe acolo și să vadă totul. Și și-a folosit vehiculul personal ca să încerce să vă omoare.

— N-am spus că era un criminal deștept. Ani de zile, a trăit liniștit, crezându-se în siguranță. Pe urmă fiul lui a fost ucis și noi am descoperit întâmplător șantajul. Poate că a căutat doar să folosească o ocazie favorabilă. Și, dacă li s-ar face teste de paternitate atât lui Canney cât și lui Bobby, probabil că s-ar descoperi cine era adevăratul tată al lui Steve, adăugă King.

— OK, atunci, poate Canney și-a ucis fiul, și i-a ucis și pe prietena acestuia și pe Bobby Battle, și apoi le-a omorât pe prostituată și pe Diane Hinson, ca să tulbure apele.

— Și Junior Deaver? îi atrase King atenția. Pe el cum îl încadrezi în scenariul ăsta?

— Canney l-ar fi putut angaja ca să jefuiască vila Battle, spuse Bailey.

— În ce scop? ripostă King.

— Păi, dacă Battle și doamna Canney *au avut* într-adevăr o aventură, poate că la Battle rămăsese ceva care îi aparținuse amantei sale și pe care Canney îl vroia înapoi. Sau lui Canney îi era frică că Battle avea ceva care ar fi putut să-l încrimineze. Pe urmă, însă, Junior a furat și lucruri de-ale lui Remmy și Canney s-a înfuriat din pricina asta sau i-a fost frică că Junior avea să-l trădeze. Așa că l-a ucis. Faptul că v-a vânat pe voi doi demonstrează că îi omora, fără să se sinchisească, pe cei care îi stăteau în drum.

— Și moartea lui Sally? întrebă Michelle. Pe asta cum o justifici?

— Din câte mi-ați spus voi, Sally era – ca să nu-i vorbim de rău pe morți – genul de fată gata să sară în patul oricui poartă pantaloni. Poate că Junior i-a povestit despre Canney și el a aflat și a fost nevoit să o omoare și pe ea, spuse Bailey cu un zâmbet larg, fiind vizibil mulțumit de sine însuși.

King se lăsă pe spate, clătinând din cap.

— Ar avea ceva sens, Sean, recunosc Williams.

— E greșit, Todd, spuse King, foarte convins. Totul e greșit.

— Atunci oferă-mi tu o altă teorie care să se potrivească cu faptele, îl provocă Bailey.

— Chiar acum nu pot, dar îți spun că, dacă nu-l mai căutați pe adevăratul criminal – sau, mai probabil, pe adevărații criminali – s-ar putea să mai moară și alți oameni.

— Nu avem de gând să ne oprim, Sean, zise Williams, dar, dacă nu vor mai fi uciși și alții, vom avea cea mai bună dovadă că ucigașul era Canney.

— Să nu crezi asta, Todd, oricât de mult ți-ar plăcea. King se ridică. Haide, Michelle, am nevoie de aer curat.

După ce ieșiră din sediul poliției, King se sprijini de camioneta lui Michelle, își vârî mâinile în buzunare și împrăștie o grămăjoară de pietriș cu o lovitură mânioasă de picior.

— Știi, fie Chip Bailey e cel mai mare idiot pe care l-am întâlnit vreodată, fie...

— Fie are dreptate și tu nu poți hotărî să admiți asta, completă Michelle.

— Da, așa crezi? Fir-ar să fie, propria mea parteneră uneltește

împotriva mea, spuse, cu un zâmbet resemnat. Poate că n-am dreptate.

Michelle ridică din umeri.

— Cred că exagerăm dacă punem totul în seama lui Canney, dar, așa cum spunea Bailey, nu prea mai avem alte teorii alternative.

— Există o serie de lucruri pe care le știm, lucruri pe care le avem agățate în fața nasului și nici măcar nu suntem în stare să le vedem. Dacă le-am putea atinge și reține, sunt sigur că ne-ar conduce acolo unde trebuie să ajungem. Și înnebunesc de ciudă că nu le pot vedea.

— Cred că știu un remediu.

El o privi cu neîncredere.

— Nu iau parte la niciun maraton și nici nu sar cu coarda elastică ca să-mi fac creierul să fie în formă.

— Mă gândesc la ceva care nu cere niciun fel de efort fizic.

— Când vine din partea ta, asta e o idee absolut uluitoare.

Michelle privi albastrul limpede al cerului.

— Cred că e timpul să facem o plimbare cu barca. Nimic nu pune mai bine în mișcare fluxurile mentale decât o raită pe apă, mai ales după o zi ca asta.

— Nu avem timp... King tăcu și expresia feței i se îndulci. OK, după ce era cât pe ce să fim uciși de două ori, poate că o mică pauză nu ar fi chiar atât de rea.

— Știam că o să-mi înțelegi logica. Scuterul Sea-Doos sau barca cu motor?

— Barca cu motor. M-am săturat să tot încerci să te iei la întrecere cu Sea-Doos.

— Asta din cauză că eu câștig întotdeauna.

Capitolul 79

King era la cârmă, iar Michelle stătea alături el în barca cu motor Bombardier, lungă de șase metri, în timp ce alergau, cu treizeci de noduri la oră, pe suprafața calmă a apei. Deschiderea sezonului estival era încă departe, așa că lacul le aparținea în exclusivitate.

— În ce măsură cunoști lacul Cardinal? întrebă King.

— Destul de mult. Nu pierd niciodată vremea de pomană.

King continuă pe un ton pedant.

— Știi, a fost creat zăgăzuind două râuri și lăsând apa să se adune vreme de zece ani. Rezultatul e un lac foarte adânc, lung de cincizeci de kilometri, foarte potrivit pentru pescuit și pentru sporturi nautice și având vreo două sute de golfuluțe.

— Uau, vorbești exact ca agentul imobiliar care mi-a vândut casa. Te ocupi și de ipoteci?

Se îndreptară către barajul hidroelectric. De fapt, erau două, cel superior și cel inferior. Intrară pe canalul principal și se întoarseră spre vest. Din punctul în care se întâlneau cele două râuri, King o luă către nord, până ce pătrunseră într-un canal mai mic, orientat spre nord și apoi spre est. Păstrară direcția, trecând pe lângă o serie de balize roșii numerotate ce mergeau în susul râului, până ce se retraseră într-o sugrumătură și pătrunseră direct într-un golfuluț pustiu. După câteva minute, ancorară într-o zonă cu apă limpede, adâncă de vreo șase metri, și King scoase un coș cu mâncare și o cutie frigorifică cu sucuri și apă și le puse lângă el.

— Vreau să înot înainte de masă, spuse Michelle.

— Ce-ți face brațul?

— Ai de gând să termini o dată cu brațul ăsta? A fost doar o creștătură.

— Oare de ce am impresia că, dacă ai avea în piept o gaură cât toate zilele ai cere doar niște leucoplast, și încă foarte puțin?

Ea se dezbracă, rămânând într-un costum de baie dintr-o singură bucată, și sări în lac.

— Dumnezeuule, apa e minunată, spuse, după ce se urcă înapoi.

King se uită la tabloul de bord.

— Temperatura apei este de douăzeci și trei de grade și jumătate. Eu sunt genul care o preferă de douăzeci și șapte sau chiar de douăzeci și opt.

— Vrei să spui că ești un mototol.

— Da, e un alt mod de a pune problema.

După masă, King ridică ancora și porniră din nou. Michelle îi arătă un promontoriu lung și larg aflat în fața lor. Era o priveliște impresionantă: un doc pentru șase ambarcațiuni cu un foisor, cu bar, cu o zonă în care se putea lua masa, cu o magazie pentru echipamente și în jur de cinci sute de metri pătrați acoperiți cu podea din lemn, totul fiind înconjurat cu pereți din lemn de cedru și având un acoperiș din același material. Construcția cerea parcă să fie dată publicității în *Architectural Digest*.

— E de-a dreptul impresionant. Cine e proprietarul?

— Cum adică, îți pierzi simțul de orientare când ești pe apă? Acolo e Casa Battle.

— Nu mai spune! Nici nu știam că e lângă lac.

— În Wrightsburg, nimeni nu-și construiește o vilă fără acces la lac. Ei dețin tot promontoriul, plus încă douăzeci de acri. Docul lor e legat direct de casă. De fapt, de pe lac poți să vezi vila. Cred că proiectul a fost făcut astfel încât mocofanii să nu poată veni, oricând, în vizită cu barca. Pentru a ajunge acolo, ei utilizează mașini de golf.

— Asta zic și eu viață. Privi într-acolo cu ochii pe jumătate închiși, ferindu-se de lumina puternică a soarelui. Cine e în barca aia cu pânze?

King își luă binoclul și îl îndreptă spre conducătorul celeilalte ambarcațiuni.

— E Savannah.

Stătu un moment pe gânduri, apoi cârmă către barca cu pânze.

— Ce faci?

— Merg la pescuit.

Se apropiară de barca cu pânze, care era ceva mai mare decât un Sunfish. Savannah ținea o mână pe cârmă și în cealaltă avea o cutie de Coca-Cola. Când îi recunoscă, le făcu cu mâna.

— Marile spirite se întâlnesc, strigă către King.

Savannah purta o cămașă largă peste costumul de baie din două

piese. Părul ei ud era strâns într-o coadă de cal, iar soarele îi înroșise deja umerii și fața.

— Apa e nemaipomenită, spuse ea.

— Sean nu o să intre până nu ajunge caldă precum apa din cadă, zise Michelle.

— Nu știi ce pierzi, domnule King, spuse Savannah.

— Ei, aș putea fi tentat dacă ați intra amândouă împreună cu mine.

Le luă câte un minut ca să-și arunce ancorele, apoi Savannah sări în apă, urmată de Michelle. Când ieșiră la suprafață, King ședea încă pe platforma bărcii lui, bălăbănindu-și picioarele în apă.

— Ce faci, Sean? îl întrebă Michelle.

— Am spus că aș putea fi *tentat*, nu că am s-o și fac.

Michelle și Savannah se uitară una la alta, înțelegându-se din priviri. Se scufundară amândouă. Și ieșiră la suprafață lângă locul în care stătea el, fiecare prinzându-l de câte un picior.

— O, nu, sunteți... începu King.

Orice altceva ar mai fi avut de gând să spună se pierdu când, fiind tras în lac, se scufundă imediat. Ieși la suprafață scuipând apă și înjurând cu voce tare.

— Țștia nu sunt chiloți de baie! strigă.

— Acum sunt, replică Savannah, plină de sine.

După o jumătate de oră petrecută în apă, își trasară bărcile la doc și se instalară în foisor, bând berea adusă de Savannah din frigider.

Michelle își roti privirea, admirând muntele și lacul.

— Minunată priveliște.

— De fapt, din toată regiunea, locul ăsta îmi place cel mai mult, zise Savannah.

King studie colecția de ambarcațiuni a familiei Battle.

— Am mers cu Sea Ray, șalupa cea mare, de croazieră, dar nu-mi amintesc de acel 353 FasTech. E o frumusețe.

— Tata l-a cumpărat abia iarna trecută. Tipii de la șantierul naval au venit și l-au pregătit pentru vară. Deocamdată nici nu am pus în funcțiune motorul. Eddie e adevăratul barcagiu al familiei. Mie îmi place doar să mă plimb cu ele, să prind puțin soare și să beau bere. Eddie spunea că o să-l scoată curând pe lac, ca să-i facă rodajul. Am

înțeles că e într-adevăr rapid, fiindcă are un motor monstruos.

— Aș spune că e frate gemă cu Merc EFI, de cinci sute de cai putere; viteza maximă trece cu mult de șaptezeci, iar cea de croazieră e dublă față de a altora. Spune-i lui Eddie l-aș ajuta cu plăcere să-i facă rodajul.

— Vai, vai, spuse Savannah, cu un accent sudist exagerat, și eu care m-am simțit atât de bine pe vechea mea bărcuță cu pânze, fără niciun cal putere.

— E o chestie tipic bărbătească, spuse Michelle, aruncându-i partenerului ei o privire amuzată. Nu știam că ești atât de pasionat de ambarcațiunile rapide.

— E ușor să fii pasionat când nu ți le poți permite.

Urmă un moment de tăcere și, fără grabă, King își lăsă berea jos și se uită la cea mai tânără membră a familiei Battle cu o expresie serioasă.

— N-ați venit până aici ca să mă admirați în bikini și ca să ne sorbiți din ochi ambarcațiunile, nu-i așa? întrebă Savannah, întorcându-i privirea cu un aer în care dănuia speranța că ea reprezenta tot ceea ce îl interesa.

— Vrem să-ți punem câteva întrebări.

Ea își feri imediat ochii și pe chip i se așternu o expresie îndurerată.

— Despre Sally?

— Printre altele.

— Țsta e unul din motivele pentru care am venit să mă plimb cu barca. Vreau să scap de amintirea ei. Își scutură capul. N-o să reușesc niciodată să mi-o scot din minte. Niciodată. A fost cumplit, Sean, cumplit.

El își puse mâna peste a ei și i-o strânse pentru un moment, apoi îi dădu drumul.

— Dar, dacă nu-l prindem pe cel care a făcut-o, o să fie din ce în ce mai rău.

— Le-am spus lui Todd și agentului Bailey tot ce știu. Habar n-am avut că Sally era în grajd până când...

— Le-ai povestit și cum ai fugit acasă la fratele tău? spuse Michelle.

Savannah dădu din cap.

— Dorothea ți-a deschis ușa. Cum ți s-a părut?

— De fapt, nu-mi aduc aminte. Eram isterică. Îmi amintesc că ea s-a dus să-l cheme pe Eddie, dar nu a reușit să-l trezească. Apoi a fost un adevărat infern. Am stat lângă ușă tot timpul. Îmi era frică să mă mișc. Când au venit să-l ia pe Eddie, am fugit în camera mea și mi-am tras păturile până peste cap.

Își lăsă băutura jos și plecă ca să se așeze pe doc, cu picioarele în apă.

King o privi lung, ros de curiozitate. Ce naiba îi chinuia mintea, ce anume aștepta, milogindu-se să fie descifrat? În cele din urmă, frustrat, își scutură capul. Pur și simplu, nu-i venea nicio idee.

— Mama ta e acasă? o întrebă.

— Nu, tocmai a ieșit. Are ceva de rezolvat împreună cu avocații și cu executorii testamentari.

— Te deranjează dacă mai aruncăm o privire în dulapurile din camerele părinților tăi?

Ea se roti pe scaun ca să-l vadă mai bine.

— Credeam că ați făcut-o deja.

— O a doua verificare nu strică niciodată. Ne-ar putea fi de folos.

Se urcară în mașinuța de golf cu care venise Savannah și se îndreptară către casă. Ea le deschise ușa din spate și urcară pe scări până la etajul al treilea.

— I-am tot spus mamei că, dacă are de gând să stea aici, trebuie să instaleze un lift.

— Urcatul scărilor e un exercițiu folositor, spuse Michelle.

— Nu te lua după ea, zise King. Montați liftul.

Savannah deschise ușa dormitorului mamei ei și încremeni.

— A! exclamă. Ce faci aici?

King trecu pe lângă ea și îl privi bănuitor pe Mason.

Majordomul îi întoarse privirea fără să se tulbure.

— Nimic altceva decât ordine în camera mamei tale, Savannah. Menajerele nu o fac niciodată destul de bine. Apoi îi privi pe King și pe Michelle cu tot atât de multă suspiciune. Vă pot ajuta cu ceva?

— Îmm, încep Savannah, apăsându-și buza de jos cu dinții de sus.

— Picură apă de pe voi pe carpetă, le atrase atenția Mason.

— Am înotat în lac, îi explică Michelle.

— E o zi potrivită pentru așa ceva, zise el, continuând să-i privească întrebător.

— Suntem aici ca să mai aruncăm o privire în dulapul lui Remmy, Mason, spuse King. Face parte din anchetă.

— Mă gândeam că ancheta s-a încheiat, fiindcă domnul Deaver a murit.

— Așa s-ar putea crede, desigur, dar, în realitate, nu e cazul, zise King, cu amabilitate.

Mason se întoarse spre Savannah.

— I-ai cerut mamei tale părerea în legătură cu asta?

— Mason, chiar ea ne-a mai adus o dată aici, răspuse King. Nu-mi imaginez de ce ar deranja-o dacă ne uităm a doua oară.

— Sean, mie-mi place să fiu întotdeauna sigur când e vorba de treburi de genul ăsta.

— Păi, vezi, din cauză că știm că nu Junior a făcut-o și fiindcă Remmy s-a împrietenit cu văduva lui, datoria noastră este să aflăm cine a luat lucrurile alea. E în interesul lui Remmy să afle ce și cum s-a întâmplat. Dar dacă vrei s-o deranjezi telefonându-i în timp ce discută cu executorii testamentari, nu ne deranjează. Între timp, noi așteptăm aici.

King își putu da seama că Mason chibzuia ce are de făcut. În cele din urmă, ridică din umeri.

— Îmi dau seama că nu e nimic rău în asta. Dar încercați să păstrați ordinea. Doamna Battle e foarte meticuloasă.

— Da, chiar este, spuse King.

Mason plecă, iar ei intrară imediat în dulapul lui Remmy, deschiseră sertarul secret și îl examinară cu atenție, dar fără să descopere nimic.

— Poate o să aveți mai mult noroc în camera tatei, zise Savannah.

Înainte de a ieși, King se opri să privească câteva fotografii aflate pe raftul de pe peretele opus patului lui Remmy. Savannah veni lângă el.

— Sunt eu, la doisprezece ani, grasă și urâtă. Doamne, încă mai am impresia că simt aparatul ăla dentar!

King luă în mână o altă fotografie, una veche, în care erau doi

bebeluși.

Savannah îi arată cu degetul în timp ce vorbea.

— Țștia sunt Eddie și Bobby Jr. Bineînțeles că nu l-am cunoscut, a murit înainte de a mă naște eu. Nu, scuză-mă, cel din stânga e Eddie, iar Bobby Jr. e cel din dreapta. Dar nu părea prea sigură. Ei, e jenant când nu-ți cunoști rudele de sânge.

— Păi, erau gemeni, spuse King, punând fotografia înapoi.

Trecură în dormitorul lui Bobby, dar nici acolo nu avură succes, cel puțin nu de la început. Dar King se încapățână să inspecteze sertarul centimetru cu centimetru.

— Îmi poți aduce o lanternă? o întrebă pe Savannah.

— Mama ține una în noptieră, pentru cazul în care s-ar întrerupe curentul electric.

Savannah plecă în fugă și o aduse.

King luminează cu ea sertarul. Examinară cu toții interiorul.

— Parcă se văd niște litere, observă Michelle.

— Țsta e sigur un „k“, și mai este un „c“ sau un „o“.

Michelle se uită cu mai multă atenție.

— E un spațiu gol, și apoi un „p“ urmat de ceva care pare un „a“ sau un „o“.

King se îndreptă și căpătă un aer gânditor.

— Se pare că în sertar a fost întins ceva și literele alea au pătat cumva lemnul și s-au imprimat în el.

— Poate s-o fi udată, sugeră Savannah.

King se aplecă și miroși îndelung sertarul.

— Bobby bea în camera asta? o întrebă.

— Dacă bea? Avea un adevărat bar în piesa aia de mobilier de vizavi de pat, care seamănă cu un bufet renescentist. De ce?

— Pentru că în sertar miroase a scotch.

— Asta ar explica ce-i cu umezeala, spuse Michelle, după ce miroși și ea. Probabil că se uita la ceea ce o fi fost aici, i s-a răsturnat băutura înăuntru și literele au trecut de pe hârtie pe fundul sertarului.

King se duse în dormitor și reveni cu un stilou și cu o hârtie pe care le luase de pe biroul lui Battle. Notă literele, păstrând, cu aproximație, spațiile dintre ele.

„Kc__pa, Ko__pa, Ko__po”

— Kc-pa, Ko-pa, Ko-po, silabisi. Vă sugerează ceva?

Savannah clătină din cap.

— Este evident că lipsesc niște litere. Dacă am juca Roata Norocului, aici aş cere vreo două vocale, spuse Michelle. Ce părere ai, Sean?

El se gândi un moment înainte de a răspunde.

— Asta ar putea fi cheia întregului mister; numai dacă mi-aş putea da seama ce înseamnă.

Michelle avu deodată o revelație. În timp ce Savannah studia literele scrise de King, ea șopti la urechea acestuia:

— Dacă sunt din acel testament olograf al lui Bobby, despre care spunea Harry că ar putea exista?

Niciunul dintre ei nu auzi ușa dormitorului închizându-se încet în urma persoanei care îi ascultase. Și nu auziră nici zgomotul pașilor ușori care străbăteau holul îndreptându-se către scară.

Capitolul 80

În patul său, Sean King se săltă brusc în capul oaselor, ca atins de un fier înroșit.

„Șapte ore! Dumnezeu, șapte ore!” Dar nu exact șapte ore, probabil mai mult decât atât. Referirea la cele șapte ore îl făcuse să se gândească la moartea lui Sally. Murise la numai șapte ore după ce îi povestise despre Junior. Asta avea o importanță majoră. Totuși, diferența de șapte ore îl făcea abia acum să sesizeze un fapt uluitor, atât de uluitor încât, în urma acelei revelații, toate celelalte întâmplări începeau să-și găsească locul potrivit.

Își găsi, pe bâjbâite, ceasul de pe noptieră. Era ora unu dimineața. Coborî din pat clătînându-se, se poticni de ceva aruncat cu neglijență de Michelle pe podeaua camerei de oaspeți și căzu, ținându-și în mână degetul mare de la picior. Pipăind pimprejur, găsi obiectul. Era o halteră de zece kilograme.

— Pentru numele lui Dumnezeu! țipă, fără să se adreseze cuiva anume. Se ridică, frecându-și piciorul, și șchiopătă de-a lungul holului, îndreptându-se spre dormitorul ei. Era gata să dea buzna înăuntru, dar se răzgândi în ultimul moment. Luând-o prin surprindere pe Michelle Maxwell, ar fi putut câștiga o călătorie fără întoarcere până la morgă.

Bătu în ușă.

— Ești îmbrăcată?

Prin ușa groasă de doi centimetri și jumătate răzbătu o voce somnoroasă.

— Ce?

— Dacă mai ai mitraliera aia de calibrul cinzeci sub pernă, las-o acolo. Vin cu gânduri pașnice.

Intră și aprinse lumina. Ea stătea în pat, dreaptă și frecându-se la ochi.

— Îți apreciez gusturile în materie de lenjerie, spuse el, cu ochii la treningul ei gri, lăbărțat, marcat cu acronimul WIFLE, ceea ce

însemna Women în Federal Law Enforcement¹⁵. Dacă o să porți asta în luna de miere, soțiorul tău n-o să te mai lase niciodată să te dai jos din pat.

Ea îi aruncă o privire supărată.

— Mai trezit ca să-mi critici pijamaua?

King se așeză lângă ea.

— Nu, fiindcă trebuie să faci ceva cât timp o să fiu plecat.

— Plecat? Unde pleci?

— Am câteva lucruri de verificat.

— Vin cu tine.

— Nu, am nevoie de tine aici. Vreau să-i supraveghezi pe cei din familia Battle.

— Cei din familia Battle. Care dintre ei?

— Toți.

— Și, mai exact, cum aș putea face asta?

— O să o sun pe Remmy și o să-i spun că trebuie să le mai pui niște întrebări. O să-i adune pe toți la ea acasă și așa o să-ți fie mai ușor.

— Și cam ce ar trebui să-i întreb?

— Nu-ți face probleme, o să-ți vină o mulțime de idei.

Ea își încrucișă brațele și îl privi cu încăpățănare.

— Ce naiba se întâmplă?

— Încă nu sunt sigur, dar e neapărată nevoie să fac asta.

— Iar îmi ascunzi ceva. Și știi că nu-mi place.

— Încă nu știu nimic sigur. Dar o să fii prima care va afla. Jur.

— Îmi spui măcar ce lucruri vrei să verifici?

— Fie. Vreau să-l rog pe un prieten de-al meu să se uite la rezultatele autopsiei lui Bobby.

— De ce?

— Apoi, spuse el, ignorându-i întrebarea, am de gând să mă duc la spitalul UVA, ca să aflu câte ceva despre anumite narcotice. Iar pe urmă o să mă ocup puțin de antichități.

Ea înălță din sprâncene.

— Antichități?

¹⁵ Femeile din organismele federale de aplicare a legii.

— După care vreau să-i fac o vizită medicului familiei Battle. Trebuie să-i pun câteva întrebări care ar putea clarifica multe lucruri. Și, ultima treabă dar nu cea mai puțin importantă, va fi să mă duc la centrul comercial să cumpăr un aparat care ne va fi de mare ajutor.

— Și asta e tot ce ai de gând să-mi spui?

— Da.

— Grozav! Îți mulțumesc fiindcă ai atât de multă încredere în mine.

El se ridică.

— Ascultă-mă bine, Michelle. Dacă-ți spun exact la ce mă gândesc și apoi se dovedește să fie complet greșit, s-ar putea să te fac să te încrezi în cine nu trebuie. Până când aflu dacă am sau nu dreptate, ține minte un singur lucru: până îl prindem pe individul ăsta, nimeni nu ți-e prieten. Absolut nimeni.

Ea îl privi cu ochii holbați.

— Încerci să mă bagi în sperieți?

— Nu, încerc doar să țin viețile noastre la adăpost. Am avut deja parte de două tentative de omor. Nu vreau ca a treia să ne vină de hac.

Capitolul 81

În vreme ce King avea parte de revelația nocturnă și de discuția cu Michele, un bărbat cu mintea bătuită de crimă pătrunsese în locuința lui Jean și Harold Robinson. Purtându-și gluga neagră, descuiase ușa de la subsol și se strecurase înăuntru. Era simplu dacă foloseai o cheie, iar el avea una, făcută după mulajul luat la magazinul universal. Înainte de a pătrunde înăuntru, tăiase liniile telefonice. Odată intrat, urcase în fugă scările, planul casei fiindu-i deja foarte bine cunoscut. Locatarii erau în număr de patru și știa unde se află fiecare dintre ei, fiindcă, între timp, cercetase casa de mai multe ori. Pentru mai multă siguranță, studiasse și planul acesteia, amplasat pe website-ul constructorului, ceea ce era foarte avantajos.

Așa cum dedusese la magazinul universal, unde o văzuse pentru prima oară pe Jean Robinson, mama jucătorului de fotbal, familia instalase un sistem de alarmă, dar nu-l folosea. Copiii – bebelușul din camionetă căruia îi făcuse cu mâna și doi băieți mai mari – dormeau la etaj. Cei doi soți aveau un apartament la parter, numai că bărbatul nu era acasă, motiv pentru care se afla el acolo tocmai în noaptea aceea.

Căldura pătrundea înăuntru vibrând, inundând casa cu aer încălzit. La adăpostul acestui sunet, străbătu repede holul, îndreptându-se spre dormitorul principal. Ascultă la ușă preț de două trei bătăi de inimă. Nu auzi nimic altceva decât sforăitul ușor al doamnei Robinson, care îl aștepta fără să aibă habar de asta. Deschise ușa și o închise apoi, cu grijă, în urma lui. Ochii i se obișnuiseră de mult cu întunericul. Jean Robinson părea o mică excrescență informă plasată în stânga patului stil California King. Purta o cămașă de noapte albă, transparentă. O spionase, privind-o pe fereastră în timp ce se schimba. Ea avea prostul obicei de a nu trage jaluzelele și de a lăsa lumina aprinsă când se dezbrăca. Pentru că fereastra dădea în spatele casei, își închipuia, probabil, că nu o vede nimeni. Și bineînțeles că se înșela, așa cum fac majoritatea oamenilor când își imaginează că au parte de intimitate. Întotdeauna se găsește cineva care să privească. Întotdeauna.

După nașterea celui de-al treilea copil, își recăpătase formele destul de repede. Pântecele îi redevenise plat, sânii îi erau încă voluminoși fiindcă își hrănea bebelușul, avea picioarele zvelte și fundul cărnos, dar foarte atrăgător. Fără îndoială, soțul ei o iubea și aveau o viață sexuală foarte sănătoasă. Dar ce-i păsa lui de toate astea? Nu venise acolo ca să o violeze, ci doar ca să o omoare.

Călușul umplu gura femeii într-o clipă, oprind orice sunet pe care l-ar fi putut scoate. După un moment de confuzie, în care nu pricepuse ce i se întâmplă, toți mușchii ei se încordară. El îi apăsă spatele, strivind-o de pat. Dar era mai puternică decât o crezuse; i se împotrivi. Își duse mâna la spate, îi înhăță gluga și i-o scoase.

Cuprins de panică, o dădu cu capul de tâblia de lemn tare a patului, o dată, de două ori, de trei ori, până când o simți lipsită de vlagă. O mai izbi încă o dată de lemnul masiv, de stejar, și avu impresia că îi auzise țeasta crăpând, dacă așa ceva se poate într-adevăr auzi. În timp ce își sprijinea unul din antebrațe de ceafa ei, își folosea mâna liberă ca să-și caute gluga cu disperare. O găsi în pumnul ei încleștat. Reuși să i-o smulgă și și-o puse din nou. Proptindu-și brațul sub talia ei subțire, o ridică cu totul din pat și o mai dădu cu capul de lemn pentru o ultimă oară.

O răsturnă cu fața în sus și îi văzu ochii. Erau deschiși, privind fix, fără viață; sângele i se prelingea din țeasta zdrobită, pătându-i sânii dezgoliți. Îi scoase cămașa de noapte și i-o aruncă în partea cealaltă a camerei. Îi ridică trupul gol și i-l așeză pe podea. Scoase cuțitul pentru friptură pe care îl șterpelise din bucătăria familiei Robinson și începu să facă pe pielea ei semne foarte complicate. Poliția avea să priceapă despre cine era vorba fără nicio bătaie de cap, gândi, în timp ce își vedea de treabă. Își asumă riscul de a aprinde veioza de pe noptiera ei și folosi lama cuțitului ca să-i scoată de sub unghii fibrele din gluga lui, pe care și le puse în buzunar.

Îi luă ceasul de pe noptieră, i-l fixă la șase, îi scoase cheița și i-l prinse de încheietură.

După ce termină, îi căută pulsul, ca să fie liniștit. Nici urmă de așa ceva. Jean Robinson încetase să mai existe. Următorul loc de popas al trupului ei era la doamna doctor Diaz, măcelarul cu diplomă. Harold Robinson se transformase într-un vâdov care trebuia să aibă grijă de

trei băiețași. Și lumea avea să meargă înainte, ceea ce demonstra corectitudinea punctului lui de vedere: nimic nu e cu adevărat important. „Niciunul dintre noi nu e de neînlocuit.”

Înșfăcă cămașa de noapte, pe care, poate, lăsase urme, și și-o îndesă în buzunar. Nu-și putea permite luxul de a da cu aspiratorul, fiindcă în casă mai erau trei locatari; avusese într-adevăr noroc că niciunul din zgomotele făcute de bătaia care curmase viața mamei lor nu-i trezise pe cei doi băieți mai mari.

Se întoarse ca să-și mai privească o dată opera. Da, era un aranjament reușit – de fapt, unul clasa-ntâi.

„Pentru dumneavoastră, doamnă Robinson.”

Se duse în bucătărie, găsi geanta ei, îi luă celularul, accesă memoria ca să descopere numărul dorit, și îl sună pe soțul cel cumsecade, care era pe drum, nu prea departe de acolo. Îi spuse doar patru vorbe:

— Nevasta ta e moartă.

Apoi închise și dezactivă telefonul. Se întinse până la tavanul bucătăriei și recuperă microfonul pe care îl plantase mai înainte, cu ocazia precedentei sale pătrunderi în locuință. Nu mai avea nevoie de el.

Mai avea de făcut doar un singur lucru înainte de a-și termina treaba, cel puțin pentru seara aceea. Porni către scările din dos, care coborau la subsol.

— Mămico?

Înțepeni pe hol când văzu lumina aprinzându-se la etaj. Auzi pași apropiindu-se; erau mărunți, șovăielnici; niște picioare desculțe alunecau pe podeaua de lemn.

— Mămico?

Băiețelul apără în capul scărilor și privi în jos. Cu o mână ținea strâns un cățel de pluș pe care îl târa după el. Avea chiloți albi și un tricou Spider-Man. Și își freca ochii somnoroși cu un pumnișor cu gropițe.

— Mămico? repetă el.

Continuând să privească în jos, văzu, în cele din urmă, umbra omului cu glugă neagră așternută la piciorul scării.

— Tăticule?

Ucigașul stătea nemișcat, privind fix copilul. Mâna înmănușată îi alunecă în buzunar, apucând un cuțit. Putea rezolva totul cât ai clipi. Ar fi fost doi morți în loc de unul, dar ce importanță avea asta? „Și mama și fiul, ce dracu, cui îi pasă?” Se încordă, pregătindu-se să o facă. Totuși, nu se clinti. Privea fix forma mărunță conturată de lumina slabă: posibilul martor ocular.

— Tăticule? spuse din nou din copilul, și vocea i se înălță, plină de teamă, când nu primi niciun răspuns.

Replica lui veni exact la timp.

— E tata, fiule, du-te înapoi, în pat.

— Credeam că a trebuit să pleci, tăticule.

— Am uitat ceva, Tommy, asta-i tot. Du-te înapoi, la culcare, până nu-i trezești pe frații tăi. Doar știi că, dacă frățiorul tău începe să plângă, am încurcat-o. Și dă-i lui Bucky un pupic din partea mea, adăugă, referindu-se la cățelul de pluș.

Nu putea imita foarte bine vocea tatălui, dar știa numele copilului, știa că mai avea frați și îi erau cunoscute și alte detalii intime, ceea ce avea, cu siguranță, să-l liniștească pe băiețel.

Studiase familia Robinson în amănunt. Știa totul despre ei, diminutivul fiecăruia, numărul asigurării sociale, numele restaurantului lor preferat, ca și sporturile pe care le practicau cei doi băieți mai mari, Tommy și Jeff: primul baseball-ul, iar cel de-al doilea, fotbalul. Știa că Harold Robinson plecase de acasă cu puțin înainte de miezul nopții, ducându-se la Washington, D.C... că mama lor îi iubea foarte mult... că în noaptea aceea el o îndepărtase de familie pentru totdeauna. O făcuse numai pentru că ea avusese ghinionul să intre în raza lui de observație în timp ce cumpăra lapte și ouă. Ar fi putut fi mama oricui altcuiva. A oricui. Dar se întâmplase să fie a lui Tommy. Și a lui Jeff, băiatul de doisprezece ani. Și a lui Andy, micuțul de numai un an, care avusese colici în primele șase luni ale vieții lui. Era uimitor cât de multe detalii intime le împărtășeau oamenii celor care îi ascultau. Totuși, nimeni nu mai făcea asta, cu excepția, poate, a preoților. Și a unor ucigași ca el.

Își luă mâna de pe cuțitul din buzunar. Tommy avea șansa să crească mare. Un Robinson era de ajuns pentru o noapte.

— Du-te înapoi, fiule, repetă, cu mai multă hotărâre.

— OK, tăticule. Te iubesc.

Băiețelul se întoarce și o porni de-a lungul holului.

Omul cu glugă neagră rămase pe loc mult prea mult, holbându-se la locul gol în care stătuse somnorosul Tommy, locul din care îi spusese „Te iubesc, tăticule”. Ar fi trebuit să-și pregătească retragerea, să ducă la bun sfârșit ultimul lucru pe care îl mai avea de făcut. „Te iubesc, tăticule.”

Brusc, simți că îi era rușine chiar și numai să se afle în aceeași casă cu băiețelul care îi spusese asta, fie și din greșeală. Se înjură singur. „Pleacă, pleacă odată. Probabil că soțul telefonează chiar acum la poliție. Pleacă, idiotule!”

În subsolul neterminat, își aținti lanterna asupra capătului unei țevi care marca locul în care urma să fie o toaletă. Îi deșurubă capacul, scoase o pungă mare, plină cu de toate, o îndesă în gura țevii și înșurubă din nou capacul. Dovezile plantate nu trebuiau nici lăsate prea la vedere, dar nici prea bine ascunse. Modul în care ținea totul în suspensie trebuia să fie perfect.

Se strecură afară, traversă curtea din spate și își găsi drumul către WV-ul albastru parcat cu câteva străzi mai încolo. Își scoase gluga și demară. Apoi făcu ceea ce nu mai făcuse niciodată. Se îndreptă direct către casa în care înfăptuise, probabil, cea mai odioasă dintre crimele sale. Mama ucisă era în dormitorul ei. Tommy dormea într-al lui – dincolo de lucarna a treia din stânga. Copiii se sculau la șapte, ca să se pregătească pentru școală. Dacă mama lor nu apărea până atunci, se duceau să o trezească ei. Își privi ceasul: era unu noaptea. Tommy mai avea înainte, probabil, cinci ore de normalitate.

— Bucură-te de ele, Tommy, murmură către fereastra întunecată. „Bucură-te de ele... Și să știi că-mi pare rău.”

Demară înghițindu-și lacrimile sărate care îi curgeau de obraji.

Capitolul 82

King plecase deja, într-o mașină închiriată, când Todd Williams o sună pe Michelle ca să-i dea vestea morții lui Jean Robinson. Ea sosi în căminul îndurerat, care era deja înconjurat de poliție și de mașini de salvare. De la ferestre și de pe verande, vecinii priveau îngroziți. Nu se vedea, nicăieri, niciun copil. Tatăl lor îi dusesese pe cei trei mici Robinsoni la o rudă care locuia în apropiere.

Michelle îi găsi pe Williams, pe Sylvia și pe Bailey în dormitorul principal; se uitau cu toții la fosta stăpână a casei.

Michelle se trase încet înapoi când văzu ce i se făcuse femeii.

Sylvia o privi dând din cap a înțelegere.

— Stigmat.

Palmele și labele picioarelor lui Jean Robinson fuseseră mutilate astfel încât să imite semnele rămase pe trupul lui Isus în urma crucificării. Iar trupul era așezat în poziția în care Fiul lui Dumnezeu fusese răstignit pe crucea de lemn cioplit.

— Bobby Joe Lucas, spuse Bailey, epuizat. La începutul anilor șaptezeci, le-a făcut același lucru femeilor din Kansas și Missouri, după ce le-a violat.

— Sunt cât se poate de sigură că aici nu a avut loc niciun viol, zise Sylvia.

— Nici n-am vrut să spun asta. Lucas a murit în închisoare, în urma unui atac de cord, în 1987. După câte spune soțul, cămașa de noapte a femeii a dispărut. Asta se potrivește cu modul de operare al criminalului nostru.

— Unde e Sean? întrebă Williams.

— A plecat în căutarea unor răspunsuri.

Bailey o privi bănuitor.

— Unde?

— Asta chiar n-o știi.

— Credeam că Batman nu pleacă nicăieri fără Robin, spuse agentul FBI, cu sarcasm.

William interveni înainte ca Michelle să riposteze.

— Păi, n-ai putea să-l suni? Aș vrea să aflu și el ce s-a întâmplat

aici.

— Mobilul lui s-a făcut zob când ne urmărea Roger Canney. Încă nu și-a luat altul.

— Sunt sigură că o să audă despre asta cât de curând, spuse Sylvia. Veștile proaste se răspândesc întotdeauna mai repede decât cele bune.

— Unde e soțul femeii?

— E cu copiii, răspuse Williams. Era pe drum când s-a întâmplat. E reprezentant comercial, pentru aparatură de înaltă tehnologie. Spunea că a fost sunat, de pe celularul soției sale, în dimineața asta, cu puțin înainte de ora unu. O voce i-a spus că ea era moartă. A încercat să o sune și el pe celular, dar nu i-a răspuns nimeni. Pe urmă a sunat la numărul de acasă, dar linia nu funcționa. Mai târziu a aflat că firele fuseseră tăiate. Așa că a telefonat la 911.

— Când a ajuns Robinson aici?

— Cam la o oră după oamenii mei. Era pe drumul spre Washington, se ducea la o prezentare.

— Îi place să călătorească în toiul nopții.

— Spunea că a vrut să-și ducă copiii la culcare și să mai stea puțin și cu soția înainte de a pleca, răspuse Bailey.

— Avem vreun motiv să-l suspectăm? întrebă Michelle.

— Nu, în afară de faptul că nu există niciun semn de intrare forțată; sau cel puțin noi nu am depistat niciunul, răspuse Williams.

— Și nimeni nu a văzut nimic? întrebă ea.

— Aici nu erau decât cei trei copii. Bineînțeles că bebelușul nu ne poate ajuta. Băiatul cel mare...

O femeie care era ajutor de șerif dădu buzna în cameră.

— Șefule, tocmai am terminat interogatoriul lui Tommy, băiatul mijlociu. Spune ca tatăl lui era în casă azi-noapte, când s-a trezit el. Nu știe cât era ceasul. Zice că tatăl lui i-a spus că uitase ceva și l-a trimis înapoi, la culcare.

În secunda următoare, un alt ajutor de șerif se năpusti în încăpere.

— Am găsit ceva într-o țevă de la subsol.

Puseră punga scoasă din țevă pe masa din bucătărie și îi priviră conținutul prin pereții ei transparenti.

— Medalionul cu Sfântul Christopher, inelul pentru buric, brățara

de gleznă, catarama și un inel de ametist, inventarie Williams.

— Toate lucrurile luate de la fiecare din primele cinci victime, spuse Bailey.

Fără să ezite, William se întoarse către unul din ajutorii săi:

— Harold Robinson să fie arestat imediat.

Capitolul 83

King se dusesese mai întâi la un medic din Lynchburg, un patolog renumit, cu care era prieten. Împreună, examinaseră cu mare atenție rezultatele autopsiei lui Battle. Sylvia întocmise un raport mai detaliat, în care indusese rezultatul examenului toxicologic și al examinării microscopice a țesuturilor cerebrale ale lui Battle.

— Sean, ținând cont încrețiturile neobișnuit de grosolane ale zonei toracice a aortei, ca și de leziunile microscopice ale creierului, nu pot nesocoti diagnosticul, spusese specialistul. Acestea sunt, cu siguranță, semnele care trădează boala.

— Încă o întrebare, spusese King. Boala asta poate afecta fetusul?

— Vrei să știi dacă poate traversa placentă? Sigur că da.

King se oprise apoi la spitalul UVA, unde discutase cu un profesor de la catedra de farmacologie. Era vorba despre baza întregului eșafodaj al raționamentului său.

Și suspiciunile îi fuseseră imediat confirmate.

Profesorul îi spusese că „organismul unei persoane care abuzează de narcotice puternice ajunge să le tolereze. Cu timpul, efectul lor se diminuează și sunt necesare doze tot mai mari pentru a se obține rezultatul dorit.”

King îi mulțumise și se întorsese în mașină. „Păi știu cine ia, cu siguranță, narcotice puternice: Dorothea.”

Următoarea sa țintă fusese un anticariat din zona centrului comercial din Charlottesville, în care intrase de mai multe ori. Cu ajutorul patronului, găsisese acolo ceea ce căuta.

— Este un disc cu cifru, îi explicase comerciantul. Îi arătase o piesă metalică, rotundă, care avea două inele cu litere, unul exterior și unul interior. Este folosit pentru descifrarea mesajelor codificate. Inele trebuie rotite astfel încât să stabilească corespondența dintre două seturi de litere: *a* este *e*, *s* este *w*, și așa mai departe.

— Adică, dacă te deplasezi cu o singură literă sau cu o un singur pas, se modifică conținutul întregului mesaj? Cu un singur pas mai încolo?

— E foarte corect spus. Te deplasezi cu un singur pas și se schimbă

totul.

— Nici nu vă puteți da seama cât de fericit m-ați făcut.

King cumpără discul și plecă, urmărit de privirile uluite ale patronului.

După foarte puțin timp, stătea deja de vorbă cu medicul curant al lui Bobby Battle, un medic de frunte din regiune, pe care îl cunoștea foarte bine.

Discută despre rezultatele autopsiei și cu acest doctor, care studie raportul cu foarte mare atenție, apoi își scoase ochelarii cu rame subțiri și spuse, cu prudență:

— Știi, eu nu am fost medicul lui decât în ultimii douăzeci de ani.

— Dar ai observat anumite schimbări?

— Da, cred că da, în ceea ce privește personalitatea lui. Dar s-au petrecut treptat, în decursul anilor. Jumătate dintre pacienții mei își modifică unele aspecte ale personalității pe măsură ce îmbătrânesc.

— Dar, în cazul lui Bobby, nu ai bănuir că asta era cauza?

— Nu neapărat. De obicei, este vorba de o demență inofensivă sau de debutul bolii lui Alzheimer. Bineînțeles, nu aveam cum să beneficiaz de ajutorul unui examen postmortem.

— Nu îi făceai analize când venea la consultații?

— Simptomele nu erau foarte severe și știi cum era el. Dacă nu voia să i se facă analize, nu i se făcea niciuna. Oricum, rezultatele autopsiei ar putea indica că boala ajunsese într-un stadiu avansat. Subliniez, *ar putea*.

— Ai discutat vreodată cu Remmy despre asta?

— Nu intra în atribuțiile mele și nu aveam nicio dovadă concludentă. Bănuiesc că ea știa că ceva nu era în ordine, se grăbi să adauge.

— Totuși, au avut-o pe Savannah.

— Așa cum se întâmplă de obicei, penicilina a acționat foarte eficient împotriva bolii. Și fără nicio îndoială, Savannah e sănătoasă tun.

— Dacă Bobby avea boala, de cât timp o contractase?

— De zeci de ani. E cronică. Dacă nu este tratată, poate avea o evoluție foarte lentă.

— Așadar, s-ar fi putut îmbolnăvi după ce a conceput-o pe

Savannah?

— Sau ar fi putut fi bolnav și înainte. În stadiile avansate, boala nu se transmite pe cale sexuală, așa că fătul nu ar fi fost în niciun pericol, chiar dacă el ar fi fost afectat în momentul concepției.

— Totuși, Remmy s-ar fi putut molipsi.

— Nu-l cunosc pe medicul ei, dar bănuiesc că, în cazul ăsta, s-ar fi străduit să se trateze.

King mai stătu câteva minute de vorbă cu doctorul, apoi îi mulțumi și plecă.

Trebuia să mai ajungă într-un singur loc. Dădu mai întâi un telefon, ca să fie sigur că magazinul era deschis. Cu două ore mai târziu, își parcă mașina în garajul centrului comercial din mijlocul orașului. După încă vreo câteva minute, intră într-un magazin specializat, care vindea cu amănuntul, unde discută câtva timp cu unul dintre vânzători.

— O să funcționeze? îl întrebă King, ridicând dispozitivul pe care îl dăduse vânzătorul după ce îi ascultase cererea.

— Fără niciun dubiu.

King se întoarse la iahtul său cu fața luminată de un zâmbet larg. Așa cum învățase de-a lungul anilor, deținerea informației garanta că el este *regele*¹⁶.

Abia intrase în iaht, când auzi pași afară. Se uită pe geam și o văzu pe Michelle năpustindu-se către doc.

Ieși afară în timp ce ea alerga spre el.

— Te-am căutat peste tot, îi spuse.

— Ce s-a întâmplat?

— Se presupune că ucigașul a fost descoperit.

King o privi uluit.

— Ce? Cine?

— Să mergem, trebuie să fii pus la curent cu o mulțime de lucruri.

Alergară amândoi spre camioneta ei.

¹⁶ Joc de cuvinte intraductibil; în lb. engleză *king* înseamnă „rege“.

Capitolul 84

— Băiețelul e într-adevăr sigur că era tatăl lui? întrebă King, pentru a treia oară.

Se aflau la sediul poliției, unde treceau în revistă cele petrecute în casa familiei Robinson în noaptea precedentă.

— El așa spune, răspunse Williams. Și nu văd de ce ar minți în privința asta.

— Dar a povestit că stătea în capul scărilor și se uita în jos, unde era întuneric.

— Taică-său a vorbit cu el. Îi știa numele, știa și numele fratelui lui, știa că în casă exista un bebeluș, și mai știa până și cum îl cheamă pe animalul de pluș al lui Tommy. Cine altcineva ar fi putut fi?

King nu îi răspunse; se lăsase pe spătarul scaunului și se juca, distrat, cu stiloul pe care îl ținea în mână.

— Și am găsit în casa lui Robinson toate obiectele luate de la fiecare dintre primele cinci victime, continuă Williams.

— E vreo amprentă pe ele? întrebă King, tăios.

— Nu. Dar asta nu mă surprinde. Nu am găsit amprente la locul crimei nici în celelalte cazuri.

— Ce să zic, era tare convenabil să păstreze toate dovezile la el acasă.

— Nu e chiar așa, am avut un noroc chior fiindcă am dat peste ele. Ajutorul meu le-a găsit numai din cauză că țeava avea capacul înșurubat la capătul îndoit, nu la cel drept, ca toate celelalte. Coborâse la subsol ca să vadă dacă ucigașul ar fi putut intra pe acolo și asta i-a atras atenția.

— Care e versiunea lui Robinson?

— A plecat de acasă la miezul nopții și era cam la jumătatea drumului către Washington când a primit telefonul.

— Și nu se oprise nicăieri?

— Nu. Și chiar a fost sunat, pe celular, de la telefonul soției sale. Dar ar fi putut foarte bine să stea acasă și să folosească amândouă telefoanele.

— Cu toate astea, a ajuns acasă cu mai bine de o oră mai târziu

decât voi? întrebă King, cu încăpățănare.

— Poate că a condus toată noaptea prin împrejurimi, ca să-și facă rost de un alibi. Și nu părea absolut de loc șocat de moartea soției sale. Și-a luat copiii și a plecat la locuința unei rude.

— Și din ce motiv i-ar fi ucis pe toți oamenii ăia?

— E un criminal în serie deghizat în tată de familie. Nu făcea asta pentru prima oară. Își alegea victimele și le făcea felul.

— Și cum rămâne cu legătura dintre Deaver, Canney și Battle?

— O simplă coincidență sau legătura nici nu există.

— Și cum vă explicați faptul că și-a omorât soția? insistă King.

— Poate că ea îl suspecta, sugerează Bailey. A fost nevoit să o reducă la tăcere înainte ca bănuielile ei să-l pună în pericol și a încercat să o includă în șirul crimelor în serie. Tipul umblă foarte mult noaptea singur pe drumuri, ceea ce e avantajos pentru un criminal în serie. Chiar acum verificăm cam pe unde se afla când au fost săvârșite crimele. A riscat fiindcă a omorât-o chiar acasă. Dar s-ar putea să nu fi avut de ales. Dacă nu l-ar fi văzut puștiul, nu l-am fi descoperit niciodată.

— Îhî, ceva îmi spune că el e omul nostru, făcu Williams.

— Adică băiatul care a vorbit cu el încă mai e în viață? spuse King.

— Poate că până și un animal ca ăsta are niște limite, răspunde Bailey. Sau poate că a crezut că fiul lui, fiind pe jumătate adormit, nu avea să-și mai amintească conversația, sau că nimeni nu l-ar crezut dacă ar fi povestit despre asta. Tu ești avocat. Un avocat al apărării ar broda o zi întregă în jurul unui puști atât de mic.

Exasperat, King se lăsă pe spătarul scaunului în timp ce Bailey în privea cu atenție.

— Partenera ta spunea că faci niște investigații pe cont propriu. Ai descoperit ceva?

În spatele întrebării agentului FBI era atât de multă ironie încât King se simți îndemnat să-i sucească gâtul. Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, de data asta Michelle fu cea care îi puse mâna pe umăr, străduindu-se să-l liniștească.

— Păstrează-ți calmul, îi șopti.

— Iar eu ar trebui să spun: „Vezi-ți de fundul tău, Michelle”?, murmură el, drept răspuns.

În loc de asta, se ridică și zise:

— Ei bine, dacă el *este* criminalul, vă felicit. Țineți-ne la curent. Își scoase insigna de ajutor de șerif. O vrei înapoi, *șefule*?

— Nu. Nu e considerat vinovat în mod oficial până nu obținem o mărturisire sau ceva mai multe dovezi.

— Perfect, fiindcă în momentul ăsta chiar îmi place să fiu ajutor de șerif. De fapt, s-ar putea chiar să-mi prindă bine.

Și părăsi încăperea.

— Apropo de vulpe și de struguri acri, spuse Bailey.

Michelle sări imediat în apărarea partenerului ei.

— Nu suntem siguri că Robinson e criminalul.

— Da, dar ne apropiem cu pași mari de certitudinea asta, ripostă Bailey.

Ea se ridică să plece.

— A, Michelle, zise Bailey, aveți grijă să ne țineți la curent cu toate *progresele* pe care le veți face. Sunt sigur că ne vor fi extrem de folositoare în timpul anchetei.

— Chip, asta-i cea mai inteligentă chestie pe care ai spus-o de când ne cunoaștem.

Ea plecă, luând-o pe urmele lui King.

— În acest moment, care e părerea ta? îl întrebă.

— Mă gândesc că e mai bine să-l lăsăm pe Robinson la închisoare. Probabil că acolo e mult mai în siguranță.

— Dar tu nu crezi că el a făcut-o?

— Nu, eu *știu* că e el nu a făcut-o.

— Așadar știi cine a făcut-o?

— O să ajung și acolo. Ai avut ocazia să vorbești cu cei din familia Battle?

— Nu, după câte s-au întâmpnat. Încă mai vrei să discut cu ei?

King se gândi un moment, bătând darabana pe capota camionetei ei.

— Nu, ne rezumăm doar la ceea ce e mai important. Suntem în criză de timp.

— Crezi că va ucide din nou?

— A făcut în așa fel încât poliția să creadă că ucigașul e la închisoare. Și-a asigurat retragerea. Totuși, legile hazardului spun că

Robinson ar trebui să aibă un alibi măcar pentru una dintre crime. Dar, cu cât așteptăm mai mult, cu atât avem mai puține șanse să punem mâna pe adevăratul criminal.

— Dacă nu va acționa din nou, de ce trebuie să rămână Robinson la închisoare?

— Fiindcă sunt convins că, dacă iese, va fi găsit pe o alee cu un glonț în cap și având în pumnul rece și încleștat un bilet pe care va fi scris, de mână, „Eu sunt criminalul”.

— Prin urmare, ce facem acum?

King deschise ușa camionetei.

— Acum e timpul să ne concentrăm pentru lovitura finală. Și sper să ne ajute Dumnezeu să fie un knockout.

Capitolul 85

Verificase jumătate din lista luată din rulota lui Junior Deaver. Pentru ceilalți avea nevoie de mai mult timp, dar își făcuse rost de un răgaz. Poliția îl arestase pe Harold Robinson. Până la urmă avusese totuși noroc că Tommy se trezise și, după cum relatau ziarele, povestise că tatăl lui fusese în casă. Această identificare, plus descoperirea obiectelor care le aparținuseră celor cinci victime, păreau să confirme că Robinson pusese în scenă orgia ucigătoare. Asta fusese intenția lui de la bun început. Nu știa cât de mult avea să-i întârzie astfel. Dacă Robinson avea un alibi pentru cel puțin una dintre crime, totul se ducea de râpă, dar, până atunci, el avea timp să-și vadă de treabă. Iar soția lui Robinson, care, în condiții normale, ar fi putut certifica unde se aflase el în anumite momente, era moartă. Ceea ce făcea ca verificarea alibiurilor sale să-i dea poliției mult mai mult de furcă. Mai avea de săvârșit un singur omor, dar nu se temea că poliția l-ar fi putut lega de crimele precedente, lăsându-l pe Robinson să-i scape din gheare. Cadavrul următoarei sale victime nu avea să fie descoperit niciodată. În urma ei nu avea să rămână, într-adevăr, nimic.

Spicuisse, de curând, o informație foarte șocantă. Când verificase înregistrările obținute prin microfonul plantat în biroul lui King și Maxwell, auzise conversația dintre Michelle și Billy Edwards. Cu mai bine de trei ani și jumătate în urmă, marele Bobby Battle și autoritara sa soție se certaseră în hambarul cu mașini. Iar Rolls-Royce-ul fusese avariat. Cu mai bine de trei ani și jumătate în urmă. De fapt, în ziua dinaintea plecării lui Edwards.

Căzu de gânduri. Era ceva care îi scăpa... Numai dacă și-ar fi putut aduce aminte ce anume. În cele din urmă, se concentră din nou asupra listei care îi cuprindea pe toți cei pentru care lucrase Junior în ultima vreme. Își imagina că, dacă cineva îi pusese lui Junior în cărcă jafal, acesta ar fi trebuit să aibă acces la camioneta și la lucrurile lui personale. Continuându-și raționamentul, deduse că persoana care comisese spargerea era aceea care îl ucisese, probabil, pe Bobby Battle. O faptă care nu numai că îi furase laurii, dar mai și zădărnici

tot ce se chinuia el să înfăptuiască. Era un sacrilegiu care nu putea fi ispășit decât prin pedeapsa capitală.

În biroul lor, Michelle și King stăteau unul lângă altul.

— Gata, Sean, s-a terminat cu răspunsurile în doi peri. M-am săturat să tot fiu ținută în întuneric. Ai spus că trebuie să-i dăm tipului o lovitură zdravănă și că speri să fie un knockout. Vreau să aflu tot ce știi. Și vreau să aflu acum.

— Michelle...

— Totul, Sean, acum, sau n-ai decât să-ți cauți alt partener!

King se lăsă pe spate și oftă adânc.

— OK, știi cine l-a omorât pe Bobby Battle. Am stat de vorbă cu o grămadă de doctori, am cumpărat antichități, am făcut ceva cercetări și am dedus o parte din componentele jocului nostru de puzzle, acum totul se potrivește.

— Cine e?!

— Mai întâi trebuie să-ți spun că n-o să-ți vină să crezi.

— Bine, n-o să-mi vină să cred.

Degetele lui King se jucau cu una din agrafele de pe biroul său.

— Harry Carrick l-a ucis pe Bobby Battle.

— Ți-ai pierdut mințile? Ce motiv putea avea Harry...

— Unul vechi de când lumea, o întrerupse King. E amantul lui Remmy. De zeci de ani.

— Dar vrei să spui că tot el a jefuit și casa familiei Battle?

— Da. Nu uita, e unul dintre vechii lor prieteni. I-a fost destul de ușor să facă rost de cheile vilei și de parola sistemului de alarmă. Pe urmă a spart fereastra și a făcut ca totul să pară un jaf. Spunea că Junior a lucrat și pentru el. Ai văzut cum arăta camioneta lui Junior. Era plină de unelte și de haine. Harry putea să ia de acolo tot ce-i trebuia ca să-l încredințeze pe Junior. Și, ceea ce pune capac la toate, a fost procuror și judecător ani de zile, așa că nu e un ageamiu în ceea ce privește amprente. Putea să ia una de-a lui Junior și să o plaseze în casă la Battle.

— Dar de ce să fi furat de la ei?

— Cred că Bobby păstra, în sertarul secret, dovezi ale legăturii lui cu Remmy. Dacă e așa, e foarte posibil ca Harry să fi creat impresia că

ascunzătoarea lui Remmy a fost adevărata țintă a jafului, în vreme ce pe el îl interesa, de fapt, ceea ce se găsea într-a lui Bobby.

— Despre ce fel de dovezi incriminatoare ar putea fi vorba?

Drept răspuns, King trase un sertar și scoase o fotografie. O răsuci și își puse degetul pe spatele ei.

— Kc-pa? Ko-pa? De ce nu ne-am gândi la Kodak paper¹⁷?

Michelle se întinse, fără grabă, și luă fotografia. Își plimbă degetele peste cuvintele „Kodak paper” imprimate pe dosul ei.

— O parte din astea s-au imprimat în sertar, din cauza umezelii.

King aprobă dând din cap.

— Crezi că avea o fotografie cu Remmy și Harry într-o poziție compromițătoare?

— Așa trebuie să fi fost. Harry ne-a expus teoria lui despre testamentul furat ca să ne trimită pe o pistă falsă. După cum văd eu lucrurile, Harry și Remmy au făcut asta împreună. Trebuiau să recupereze fotografia, dar astfel încât totul să pară un jaf, în urma căruia au dispărut și lucrurile lui Remmy. Conform acestei teorii, Remmy i-a dat lui Harry cheia și codul de acces. Dar probabil că nu și-au dat seama că sistemul de alarmă creează și o arhivă. Pe asta am verificat-o eu, fără știrea lui Remmy. La ora unu și jumătate dimineața, când a avut loc jaful, cineva a folosit codul de acces ca să scoată din funcțiune sistemul de alarmă. Nimeni nu a mai verificat asta, fiindcă toată lumea a presupus că a fost vorba de o spargere.

— Așa că au luat fotografia.

— Și nu mai aveau de făcut decât un singur lucru.

— Să-l omoare pe Battle, spuse Michelle, și vocea i se frânse. Nu pot să cred asta, Sean, pur și simplu nu pot. Nu despre Harry.

— Să privim lucrurile din punctul lui de vedere. Femeia pe care o iubea era măritată cu un monstru. Nu uita că era la spital în dimineața morții lui Bobby. Ne-a spus că cei de la spital îl chemaseră, pentru că e consilierul lor juridic.

— Și vrei să spui că nu este!

— Ba da, este, dar nu fusese chemat. Venise din proprie inițiativă. Și a făcut astfel încât să se întâlnească cu noi când plecam. Ne-a

¹⁷ Hârtie foto Kodak.

întrebat dacă o văzuserăm pe Remmy. Și toate numai ca să ne spulbere orice bănuială pe care am fi putut-o avea în legătură cu el.

— Prin urmare, ce s-a întâmplat în noaptea când a fost ucis Bobby?

— Remmy a plecat de la spital pe la ora zece sau cam așa ceva. I-a făcut semn lui Harry, care aștepta în parcare la spitalului, probabil îmbrăcat într-un combinezon de protecție al acestuia. E consilierul juridic al spitalului. Știe la ce oră se schimbă personalul. A intrat, a schimbat poziția camerei de supraveghere, a injectat otrava în pungă, a lăsat indiciile false și a plecat.

— Dar faptul că Remmy a fost acolo o include printre suspecți. De ce au procedat în felul ăsta? De ce tocmai când Remmy era prin preajmă?

— De asta au lăsat indiciile care conduceau către criminalul în serie. Am verificat: Remmy era oricum bogată, chiar și fără ca Bobby să-i lase moștenire proprietatea. Așa că ăsta nu era un motiv pentru care să-l ucidă. Și, pentru că Remmy era acolo, oamenii ar fi putut crede că i s-a făcut o înscenare. Chiar dacă ar fi suspectat-o la început, după câțva timp ar fi ajuns la raționamentul tău: dacă ea ar fi fost într-adevăr cea care a făcut-o, ar fi avut grijă să nu fie văzută în preajma rezervei în noaptea morții lui Bobby.

— Și ce au de gând, ea și Harry? Să aștepte puțin și apoi să se căsătorească?

— Nu, presupun că, după intervalul de timp impus de prudență, Remmy ar pleca de aici. Iar Harry ar face, ceva mai târziu, același lucru. Destinația ar putea fi o insulă particulară din Grecia.

Michelle inspiră adânc și expiră pe îndelete.

— Și noi ce facem acum?

— Luăm cina împreună cu Remmy și cu Harry.

— Poftim? ți arde de glumă?

— Nu. Cinăm acasă la Harry. King se dădu mai aproape. Michelle, ei au făcut o greșală, una mică, dar a fost de ajuns. Folosind un mic dispozitiv de supraveghere pe care l-am luat de la centrul comercial, am obținut dovada de care aveam nevoie.

— Todd știe despre asta? Sau Bailey?

— Nu, doar noi doi. Nu o să fiu niciodată de acord cu ceea ce au

făcut Harry și Remmy, dar cred că merită ca totul să se rezolve într-un mod cât mai discret și mai demn.

— Când? întrebă ea.

— Mâine seară, la șapte. Harry lipsește din oraș până mâine după amiază. Nu o să fim decât noi patru. Odată ce își vor da seama că știm totul și că avem dovada, nu mă îndoiesc că vor mărturisi și că ne vor urma în liniște. Pe urmă îi vom preda lui Todd.

— Nu-mi place treaba asta, Sean. Nu-mi place de loc.

— Crezi că mie îmi place? Harry a făcut parte din Curtea Supremă de Justiție a Virginiei; mi-e prieten foarte bun de ani de zile.

— Știu, dar...

— Oricât de mult ți-ar plăcea Harry, nu trebuie să ții cont de asta. Din multe puncte de vedere, Bobby era un mizerabil. Am aflat și că suferea de o boală cronică, pe care s-ar putea să i-o fi transmis lui Remmy.

— O, Doamne!

— Cu toate astea, continuă King, nu merita să fie ucis. O privi în ochi și zise, cu voce scăzută: Uite, ți-am spus tot ce știam. Ești alături de mine, Michelle? o întrebă, după o pauză.

— Sunt alături de tine, spuse ea, încet.

Capitolul 86

King îl rugase pe Harry să-i dea Calpurniei o zi liberă, ca să poată găti el cina pentru toți patru.

— Ai o bucătărie grozavă, Harry, spuse King, în timp ce el și Michelle așezau masa. Îți mulțumesc că m-ai lăsat să vin mai devreme, ca să fac toate pregătirile.

Harry privi mâncărurile preparate artistic.

— Sean, sunt nevoit să mă gândesc că propunerea ta a fost mai mult în avantajul meu.

Harry era îmbrăcat cu unul din costumele lui cele mai bune, cu toate că acesta părea să nu-i mai vină ca turnat.

— Greutatea mea nu s-a schimbat în ultimii patruzeci de ani, dar s-a deplasat în alte locuri, le explică, prefăcându-se supărat.

— Da, chiar așa, spuse Remmy, care, la rândul ei, se îmbrăcase foarte elegant.

În sufrageria imensă, ea și Harry stăteau alături, vizavi de Sean și de Michelle.

— Sper că drumul vostru către casă nu va mai fi la fel de plin de evenimente cum a fost cel de după ultima noastră cină.

— De fapt, cred că seara asta va avea un punct de atracție deosebit, spuse King, evaziv, începând să servească mâncarea.

Între timp, Michelle privea fix, cu o expresie absentă.

— Michelle, ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă Harry.

Ea își întoarse repede privirea către el.

— Nimic, doar că nu mă simt chiar în apele mele. Trebuie să fie astenia de primăvară.

Cina se desfășură fără evenimente. După desert, trecură să-și bea cafelele în bibliotecă. Noaptea devenise răcoroasă și focul era aprins. King se îndreptă spre un paravan despărțitor, de mari dimensiuni, din lemn și metal ștanțat, care era plasat într-un colț, în diagonală.

— E o piesă superbă, spuse.

— Secolul al optsprezecelea, răspunse Harry. A fost lucrat de mână, din materiale existente aici, pe această proprietate.

King rămase în picioare, în fața focului. Îi aruncă lui Michelle o

privire agitată, apoi spuse:

— Mă tem că nu m-am purtat foarte corect în seara asta.

Harry și Remmy își întrerupseră discuția și îl priviră surprinși.

— Poftim? spuse Remmy.

— Scopul acestei cine nu a fost unul monden.

Harry își lăsă jos cafeaua și se uită la Remmy și la Michelle, care avea ochii plecați și mâinile îndesate în buzunarul jachetei.

— Nu înțeleg, Sean. Cu alte cuvinte, vrei să mai discutăm despre caz?

— Nu, nu mai e nevoie de nicio discuție. Cred că am aflat tot ce trebuia.

Cei doi continuau să îl privească plini de curiozitate.

În cele din urmă, Michelle răbufni:

— Sean, spune-le, și gata.

— Ce să ne spună? întrebă Harry.

Mâna în care Remmy își ținea ceașca și farfurioara începu să tremure.

Se întoarseră cu toții când omul cu glugă neagră intră în încăperea cu pistolul scos și marcând cu raza roșie a laserului inima lui Harry.

Cât ai clipi, King păși între purtătorul glugii și Harry.

— Asta trebuie să înceteze chiar acum, spuse el, fără să ridice tonul. Gata cu crimele.

— Dă-te la o parte, sau o să mori primul!

Remmy se ridică. Pistolul se roti înspre ea.

— Stai jos, spuse bărbatul, cu voce tăioasă.

King făcu un pas înainte, dar se opri când pistolul se îndreptă din nou către el.

— Michelle, spuse omul cu glugă neagră, scoate-ți pistolul și pune-l pe masă. Acum! Și fără acte de eroism, adăugă.

Ea făcu întocmai, ținând arma de țeavă.

— N-ai cum să ne omori pe toți, nu-i așa? spuse King.

— Mă gândesc la asta, mă gândesc serios, ripostă celălalt, în timp ce o țintea pe Remmy.

— Ei, cred că e timpul să afli că ai primit mesaje eronate, zise King, calm. Remmy și Harry n-au nicio legătură cu moartea lui Bobby. A fost o înscenare. Una care trebuia să te aducă aici. Am găsit

microfonul, adăugă, după o pauză.

— Omul înarmat făcu un pas înapoi, lăsând pistolul în jos.

— Cum?

— Discuția mea cu Michelle, pe care ai ascultat-o, a fost regizată.

OK!

Pocni din degete și încăperea se umplu imediat de polițiști și de agenți FBI înarmați până în dinți. Ieșiseră din spatele paravanului imens, din dulapul mare din colț și din spatele draperiilor groase. Cu o duzină de arme împotriva pistolului său, bărbatul cu glugă neagră se retrase cu spatele către perete.

— Aruncă-l, spuse Todd Williams, cu pistolul ridicat astfel încât să țintească exact crucea trasată pe glugă.

Michelle își luase înapoi arma și ochea exact același punct. Purtătorul glugii lăsa impresia că se gândește dacă să riște sau nu. Tot trupul păru să i se încordeze.

— Aruncă-l! urlă Williams, care îi ghicise intențiile.

— Ar mai bine să o faci, spuse King, cu voce joasă. Măcar așa o să poți clarifica puținele necunoscute rămase. Cred că ne datorezi măcar atât.

— Da, chiar crezi asta?

În ciuda sarcasmului, bărbatul își lăsa pistolul să cadă pe podea. Imediat, polițiști se repeziră asupra lui și îi încătușară mâinile.

— Casa a fost înconjurată toată ziua, spuse King, în timp ce omul era împins înapoi. Am știut tot timpul exact unde erai. Când am venit să admir paravanul ăsta, am dat, de fapt, de știre că erai în casă și că era timpul să încep mica mea reprezentație. Făcu o pauză. I-am plasat pe Harry și pe Remmy în locuri sigure, ca să nu ai ocazia să te năpustești cu arma asupra noastră. Am făcut totul după regulile noastre. A fost chiar relaxant. Se apropie de prizonier. Îmi permiți? Se uită la mâinile încătușate ale celuilalt. Pentru că circumstanțele te împiedică să ți-o scoți singur.

— Nu mai contează acum, nu-i așa?

King se uită la Remmy.

— Remmy, îmi dau seama că deja i-ai recunoscut vocea; dar, Harry, cred că, oricum, ar fi bine să o susții.

Harry înconjură cu brațul umerii tremurători ai lui Remmy. Ea își

duse mâna la gură, înăbușindu-și un suspin.

King ridică gluga. Bărbatul fu străbătut de un fior abia perceptibil în timp ce țesătura aluneca, dezvăluindu-i trăsăturile puternice.

— S-a terminat, Eddie, declară King.

Înconjurat de oameni înarmați, încătușat și prins asupra faptului, Eddie Battle cuteză totuși să zâmbească.

— Sean, chiar crezi asta?

— Da, o cred.

— Să fiu al dracului dacă nu țin pariul, bătrâne.

Capitolul 87

— Încă nu înțeleg cum ai reușit să descifrezi totul, Sean, spuse Williams.

Șeriful, Sylvia și Chip Bailey se strânseseră în biroul lui King și Maxwell.

Înainte de a răspunde, King îndoii o agrafă, transformând-o într-un triunghi.

— Șapte ore, spuse el. Astea șapte ore mi-au îndreptat bănuielile către Eddie.

— Ai mai pomenit despre asta, zise Williams.

— Dar nu era un indiciu clar. M-a făcut să încep să mă gândesc la drogul care i se dăduse lui Eddie, sau, mai degrabă, pe care și-l administrase singur.

— Sulfatul de morfină, spuse Michelle.

— Exact. Am stat de vorbă cu un expert în narcotice. Mi-a spus că o doză medie de drog te lasă fără cunoștință pentru *opt* până la *nouă* ore, ceea ce nu este valabil și pentru persoanele care sunt obișnuite să folosească narcotice puternice. Ei, și Dorothea e chiar una dintre ele. Cred că Eddie i-a dat cumva drogul pe la ora două noaptea, după ce au făcut sex. Însă, datorită rezistenței față de droguri pe care o dobândise luând narcoticele, efectele morfinei au fost reduse. De fapt, ea își revenise aproape *cu totul* după mai puțin de șase ore – adică înainte de ora opt, când a venit Savannah să-i spună despre uciderea lui Sally.

— Dar ne-a povestit că se simțea ca-n ceață, zise Bailey.

— Și chiar așa era, dar ceața tocmai începea să se risipească. Noi am crezut că mințea, că încerca să ne ascundă ceva. Însă Eddie nu putea lua sulfatul de morfină înainte de a o ucide pe Sally, adică nu înainte de, să zicem, ora șase. Efectele drogului au început să se împrăștie în jurul orei trei după amiază, adică la nouă ore după ce îl luase, sau după durata normală a stării de inconștiență induse de drog. Asta era posibil numai dacă îl luase după uciderea lui Sally. Cele șapte ore care mă obsedau se refereau timpul scurs între uciderea lui Sally și momentul în care îmi povestise despre Junior. Dar m-au făcut

să încep să socotesc cât de mult rămăsese Eddie fără cunoștință și ceva nu se potrivea. Mai ales dacă presupuneam că și Dorothea fusese drogată, momentele în care își reveniseră cei doi erau prea îndepărtate. Chiar dacă luam în considerare rezistența pe care o dobândise ea față de droguri, discrepanța rămânea mult prea mare.

William se pocni peste coapsă.

— Fir-ar să fie, asta nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Îndreptă un deget acuzator către Bailey. Și nici ție.

— Am presupus, continuă King, că, dacă ucigașul nu era Eddie, el trebuia să fi fost cel care îl drogase, dar era de așteptat să o facă înainte de a o omorî pe Sally, pentru ca Eddie să fie inconștient în momentul crimei. Nu avea sens să aștepte până după uciderea femeii. Ce rost ar fi avut? Și, pentru un criminal, este tipic să părăsească repede locul, nu să piardă timpul injectându-i cuiva un drog fără să aibă niciun motiv.

— Asta are sens, admise Bailey.

— Cele șapte ore m-au mai făcut să mă gândesc și la altceva. Dacă Sally fusese ucisă din cauza celor pe care mi le spusese cu doar șapte ore mai devreme, atunci pe iahtul meu se aflau microfoane. Cum altfel ar fi putut Eddie să afle totul atât de repede? Probabil că o urmărise pe Sally până la mine și pe urmă ascultase convorbirea din mașină. Oricum, trebuia să iau măsuri în privința asta, așa că mi-am cumpărat ceva.

Le arată un aparat de dimensiuni reduse.

— E un detector de emițătoare și un captator de frecvențe de unu până la trei megahertzi. Are și o scală cu șaisprezece gradații care indică intensitatea frecvențelor radio, așa că te poate conduce direct în locul unde se află microfonul.

— Ai găsit microfonul și nu l-ai demontat? spuse Bailey.

— Nu. Atâta vreme cât Eddie era convins că informațiile pe care le recepționa erau reale, îl puteam folosi ca să-l manipulez.

— Faptul că au intrat în joc a fost un act de curaj din partea lui Harry și Remmy, zise Michelle.

— Niciunul dintre ei nu a știut că era vorba de Eddie înainte de a-i auzi vocea. Îmi pare rău că am supus-o pe Remmy unui astfel de șoc, dar m-am gândit că ar fi fost mai rău dacă o împovăram spunându-i

dinainte despre vinovăția fiului ei.

— Am fost îngrijorat din cauza asta, spuse Williams. Adică, deși casa era înconjurată, m-am temut că, totuși, ar fi putut împușca pe cineva.

— Eram sigur că nu avea s-o facă, mai ales după ce avea să afle că între Harry și moartea lui Bobby nu exista nicio legătură. Eddie a jucat cinstit, îi recunosc meritul ăsta. A ucis, dar numai din anumite motive. Dar, pentru orice eventualitate, i-am cerut lui Harry să poarte o vestă antiglonț. Costumul îi era cam strâmt din cauza asta, dar inconvenientul merita să fie suportat. Și, bineînțeles, prezența unei duzini de polițiști înarmați în aceeași cameră nu deranja cu nimic.

Deschise ușa biroului și scoase din el un alt obiect.

— Ce e ăsta? întrebă Sylvia, privindu-l plină de curiozitate.

— E un disc cu cifru, folosit pentru decodificarea mesajelor criptate. Asta e versiunea folosită de armata confederată în timpul Războiului Civil. Eddie are unul în atelierul lui. Răsuci discul. Dacă îl decalezi doar cu o singur pas, ca și cum te-ai deplasa cu un minut pe cadranul unui ceas, mesajul transmis capătă cu totul alt sens. Un singur pas, atâta tot. Sunt sigur că de aici i-a venit lui Eddie ideea să modifice orele indicate de ceasuri, în funcție de victimă. Și-a folosit și latura creatoare și pasiunea pentru istoria Războiului Civil.

— Dar eu nu înțeleg cum se face că a avut alibiuri, protestă Bailey. Am verificat. De exemplu, când au fost uciși Canney, Pembroke și Hinson, lua parte la reconstituirile Războiului Civil.

— E adevărat. Dar, în timpul nopții, reconstitutorii dorm în mașinile sau în corturile lor. Eddie ar fi putut pleca pe furiș, fără să i se simtă lipsa. M-am uitat pe hartă. În cazul nici uneia dintre crime nu se afla la o distanță mai mare de două ore de mers cu mașina. I-ar fi fost ușor să se întoarcă la timp pentru lupta din ziua următoare.

— Stai puțin, spuse Bailey. Am găsit oameni care au luat parte la reconstituirile alea. Își amintesc că, efectiv, camioneta lui Eddie a fost tot timpul acolo. Asta e sigur.

— Cât despre camionetă, răspuse King, nu mă-ndoiesc că a fost tot timpul acolo. Dar camioneta lui are și un cablu de remorcare. Am verificat. La cele două repuneri în scenă despre care vorbești, nu și-a adus remorca în care transportă calul. Dar ar fi putut remorca o altă

mașină pe care să o fi lăsat în apropiere de locul reconstituirii, ascunsă în pădure. Și ar fi putut folosi mașina aia ca să ajungă la locul crimei și ca să se întoarcă, și toată lumea ar fi fost convinsă că nu plecase nicăieri, pentru că, tot timpul, camioneta lui nu se mișcase de acolo. De fapt, cred că o să descoperim că mai are o altă mașină pe care o folosea și care e ascunsă pe undeva.

— Doamne, făcu Sylvia, răsufând adânc. Am fost atât de orbi cu toții.

— OK, Sean, ne-ai spus cum ai descoperit totul, dar acum spune-ne de ce. De ce i-a omorât Eddie pe toți oamenii ăia? Întrebă Williams.

— Și pe limba prostului, dacă se poate, spuse Sylvia, cu un zâmbet, repetând cuvintele folosite la King la morgă, când ea se pregătea să le explice cauzele morții Rhondei Tyler.

King îi întoarse zâmbetul.

— Eddie Battle e un bărbat sofisticat. Și cred că planul ăsta se înfiripa în mintea lui de foarte multă vreme. Cred că totul a început la moartea fratelui lui geamăn.

— Bobby Jr., cel care s-a născut total retardat din punct de vedere mintal, spuse Bailey.

— Nu, Bobby Jr. nu s-a născut retardat. S-a născut infectat cu *sifilis*. Creierul i-a fost afectat mai târziu.

— Sifilis? exclamă Bailey.

King luă două poze de pe biroul său.

— Când eu și Michelle am fost în dormitorul lui Bobby, Savannah ne-a arătat poza asta a gemenilor, de când erau foarte mici. Nu i-a putut deosebi. Ridică cealaltă fotografie. E o poză a lui Bobby Jr., făcută cu puțin timp înainte de a muri, pe care ne-a arătat-o Mason. Modificarea trăsăturilor, manifestările hidrocefaliei și problemele pe care le avea cu dinții și cu ochii sunt foarte ușor de observat. A luat sifilisul de la mama lui, când era în uter.

— Dinții lui Hutchinson, molari ca dudetele, atrofia nervului optic, spuse Sylvia, după ce se uită cu atenție la tânărul din fotografie. De unde a luat Remmy sifilisul?

— De la soțul ei. A molipsit-o fie când a rămas gravidă cu gemenii, fie în timpul primului sau al celui de-al doilea trimestru de sarcină.

— Iar sifilisul poate traversa placenta, zise Sylvia, pe un ton confidențial.

— Exact. Probabil deteriorarea creierului lui Bobby Jr., ca și apariția celorlalte simptome, s-a datorat faptului că nu a fost tratat. Pe urmă a murit de cancer, dar sunt sigur că sifilisul îi slăbise foarte mult organismul.

— De ce nu a fost tratat? întrebă Sylvia.

— Am avut o discuție foarte jenantă cu Remmy pe tema asta. Ea spune că, atunci când băiatul a început să aibă simptome ciudate, Bobby nu a fost de acord să-l ducă la doctor. Nici măcar n-a vrut să admită că era bolnav. Probabil că nu a crezut niciodată nici că el însuși avea sifilis, pentru că se pare că nici el nu a făcut niciun tratament, niciodată. Oricum, atunci când Remmy a apelat la ajutorul unui medic, era prea târziu. Boala făcuse deja stricăciuni ireparabile. Țineți cont că asta se întâmpla acum mai bine de treizeci de ani, când medicina nu ajunsese nici pe departe la performanțele de acum. Ea trăiește cu vina asta de ani de zile.

— E greu de crezut că o femeie ca Remmy nu s-a dus imediat cu fiul ei la un doctor, spuse Michelle.

— Exact la asta mă gândeam și eu, făcu Sylvia.

— Cred că sunt foarte multe lucruri pe care nu le știm despre Remmy și despre relația pe care o avea cu soțul ei, zise King. Ce se poate spune despre femeie care vorbește cu venerație și cu mândrie despre soțul ei, dar nu-și poartă verigheta și puțin îi pasă dacă și-o mai recuperează sau nu? Aici sunt ape adânci, cărora nu le vom da niciodată de fund.

— Dar au conceput-o pe Savannah cu mulți ani mai târziu și ea e bine sănătoasă, sublinie Bailey.

— Atunci Bobby nu mai era contagios și Remmy își tratase sifilisul cu multă vreme în urmă. King dădu fotografiile la o parte și continuă. Revenind la istoricul evenimentelor, boala se răspândește mai ales datorită contactului sexual cu prostituatele. Așa cum știm, Bobby era renumit pentru că se înhăita cu astfel de femei. A luat boala de la o prostituată și a molipsit-o pe Remmy care, fără să știe, l-a contaminat pe Bobby Jr. El și Eddie nu erau gemeni identici, ci heterozigoți, așa că nu se aflau în același lichid amniotic. Probabil așa se explică de ce

Eddie nu a fost contaminat.

— Și Eddie a aflat toate astea? se interesă Bailey.

— Da, fără să-mi dau seama cum. Dar cred că îl măcinau de foarte multă vreme. Erau butoiașul de pulbere care așteaptă să i se aprindă fitilul. Cred că și Eddie se simțea cumplit de vinovat. Știa că numai datorită norocului scăpase de o soartă asemănătoare. Toată lumea spune că își iubea fratele foarte mult.

— Așa că Rhonda Tyler a fost... începu Williams.

— Eddie a pedepsit-o, în mod simbolic, pe prostituata care îi contaminase tatăl, osândindu-i astfel fratele. Tyler a avut cumplitul ghinion de a-l întâlni pe Eddie când nu trebuia.

— Cuta nefirească a aortei lui Bobby și leziunile lui craniene, spuse Sylvia. Sunt indicii ale sifilisului, adăugă, pe un ton plin de amărăciune, acoperindu-și ochii cu palma.

— De fapt, tu nu căutai așa ceva, Sylvia, spuse King, cu blândețe. Și astea ar fi putut fi provocate, la fel de bine, și de alte boli.

Michelle preluă explicațiile.

— Steve Canney a trebuit să moară pentru că se născuse în urma aventurii pe care o avusese mama lui cu Bobby. Mama lui era moartă, așa că Steve a trebuit să fie sacrificat în locul ei.

— Eddie îi este devotat lui Remmy, spuse King. Sunt sigur că el îl considera pe bastard o insultă directă la adresa ei. Janice Pembroke s-a aflat doar într-un loc nepotrivit, într-un moment nepotrivit.

— Cu un singur pas mai încolo, spuse Bailey.

— Corect. La fel s-a întâmplat cu Diane Hinson. Cu un singur pas mai încolo, ca să-și acopere urmele și să rupă șirul legăturilor dintre victimele sale.

— Și Junior Deaver?

— Eddie a crezut că îi jefuise mama. Asta a fost suficient. Când a aflat că se înșelase, s-a răzbunat pe Sally. Se poate vedea că are simțul corectitudinii și al dreptății, cu toate că e distorsionat. Urmele de noroi din holul casei lui ar fi trebuit să-mi dea de înțeles că de el era vorba. Savannah a spus că ea nu s-a mișcat de lângă ușă, dar urmele se vedeau peste tot. Erau de la cizmele lui Eddie, nu de la ale lui Savannah. Fusese presat de timp. Nu știa când ar fi putut să-și revină Dorothea și trebuia să ia și el morfină. Probabil că nici n-a observat

noroiul. Așa cum ne putem da seama după modul în care a mutilat-o pe Sally, era în pragul nebuniei.

— În prag! exclamă Williams.

— Iar pe urmă l-a ales pe Harold Robinson drept țap ispășitor. Nu știi de ce l-a preferat pe el.

— Stai puțin. Bărbatul pe care l-a văzut băiețelul era Eddie? întrebă Michelle.

— Da.

— Și de ce nu l-a ucis și pe el?

— Probabil s-a gândit că soarta lui Robinson avea să fie definitiv pecetluită fiindcă puștiul credea că vorbise cu el. Și chiar așa s-a întâmplat. Sau poate că, în ciuda tuturor faptelor sale, Eddie nu s-a simțit în stare să ucidă un copil. Așa cum spuneam, e un bărbat sofisticat.

— Adică un monstru, spuse Williams.

— Dorothea știe? întrebă Sylvia.

Bailey dădu din cap.

— I-am spus eu. Remmy și Savannah au vrut să-i dăm vestea împreună. Dați-mi voie să vă spun că toată familia e țicnită.

— Dar de ce juca Eddie rolul unor criminali în serie notorii? întrebă Williams.

King arătă înspre Bailey cu o înclinare a capului.

— Cred că asta îți era destinată ție, Chip.

— Mie?

— Ar avea sens dacă ar fi vrut să-și demonstreze superioritatea. Să te înfrângă chiar în domeniul în care te-ai specializat.

— De ce? Eram prieteni. I-am salvat viața.

— Nu, tu doar ai făcut să se aleagă praful de planul lui de răpire.

Bailey sări de pe scaun.

— Cum?

— Sunt convins că a pus la cale propria lui răpire. L-a angajat pe omul pe care l-ați omorât. Intenționa să-și pedepsească tatăl pentru moartea fratelui său, care se prăpădise cu doi ani înainte. Și studentul de douăzeci de ani de atunci a crezut că nu putea face asta decât ușurându-i portofelul cu cinci milioane de dolari. Sunt sigur că el a fost cel care a ars banii după ce i-ați ucis partenerul. Nu vroia ca tatăl

lui să-i primească înapoi. Dar n-a avut destul timp. Trebuia să se lege din nou și s-o facă pe prostul la sosirea voastră acolo. V-am spus că ține în el, de multă vreme, ura împotriva tatălui său.

— De necrezut, spuse Bailey, reaşezându-se încet pe scaun. Asta-i de necrezut, repetă. Aşadar, în toți anii ăștia a pretins că totul era nemaipomenit și, în realitate, nu mă putea suferi?

— Eddie e un actor desăvârșit și un mincinos. S-ar putea spune că te poți considera norocos fiindcă n-ai fost găsit cu un ceas la mână.

— Isuse! făcu agentul FBI.

— Sean, spuse Williams, de la răpire și până la crimele astea au trecut douăzeci de ani. Ce l-a făcut pe Eddie să acționeze?

— Cred că atacul cerebral suferit de tatăl său. Poate că s-a temut că Bobby avea să moară înainte de a putea să-i arate cum vedea el dreptatea. Nu sunt foarte sigur de asta, dar suprapunerea în timp e mai mult decât o coincidență.

— Și acum ce mai urmează? se interesă Michelle.

— Măine, la tribunal, Eddie va fi pus sub acuzare, răspunse Williams.

— Nu mă îndoiesc că procesul său va lua o altă turnură, spuse King. Dacă se va ajunge până acolo.

— Ce, vrei să spui că va fi declarat nebun? întrebă Williams. Nu se poate. Nemernicul știa foarte bine ce făcea.

— Într-un fel, exorciza demonii care i-au stat alături aproape toată viața, spuse King. Nu caut scuze pentru ceea ce a făcut și, dacă va fi condamnat la moarte, așa să fie. Dar, dacă tatăl lui nu ar fi fost Bobby Battle, cred că nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

Se uitară unii la alții în tăcere.

— Și numai pentru a căpăta mila Domnului mă îndrept eu într-acolo, spuse Sylvia, cu voce abia auzită.

Capitolul 88

A doua zi dimineață, când Eddie Battle era condus la tribunal de o escortă alcătuită din polițiști și agenți FBI în uniformă, locuitorii orașului și reporterii formau o mulțime atât de densă, încât nu putea fi străbătută. Într-adevăr, în urma atenției de care i se acordase, pe plan național, întregii povești, se părea că toată populația din cinci state venise să asiste. Și gloata părea mândrie.

— Rahat, zbieră șeriful Williams, din duba aflată în fruntea escortei, în timp ce privea mulțimea. Exact de asta mă temeam. Primim amenințări cu moartea la adresa lui Battle încă de când s-a aflat că a fost arestat. Se uită la adunătura care le stătea în drum. Nu mai spun ce-ar însemna ca unul din ăia de acolo să aibă și o armă.

Cercetă cu atenție un grup de bărbați voinici, care stăteau alături de niște camionete cu benele pline de materiale de construcție.

— Probabil că e o gașcă de prieteni de-ai lui Junior și nu par să fi venit încoace ca să-l mângâie pe Eddie pe creștet.

— Clădirea tribunalului nu are și o intrare subterană? spuse Bailey, care stătea pe locul din spatele lui Williams.

— Crezi că, dacă ar fi avut, nu aș fi luat-o deja într-acolo? Poate că ar trebui să-l ducem înapoi, la închisoare, și să așteptăm să se liniștească spiritele.

— Să se liniștească! Până atunci or să treacă luni de zile. Cred că e mai bine să terminăm cu asta acum, cât avem mulți oameni la dispoziție.

Williams mai studie o vreme mulțimea, apoi lătră în stația de emisie recepție:

— OK, ne deplasăm exact pe mijlocul străzii. Mergeți încet; nu vreau să fim dați în judecată fiindcă am dat peste careva. Parcăm pe peluză, exact lângă treptele din față. Vreau să eliberați zona și să asigurați protecția. Vreau să văd acolo un cerc protector din trupuri, s-a-nțeles? Pe urmă deschidem ușile și îi facem repede vânt înăuntru, ca să fie pus sub acuzare. Și, înainte să-l scoatem din nou afară, trebuie să împrăștiem mulțimea și scăpăm de mașinile alea ale ziaristilor, asta-i al naibii de sigur.

— Todd, dacă faci asta, o să ai probleme din pricina Primului Amendament, spuse Bailey.

— Primul Amendament să se ducă dracului! Eu trebuie să păstrez prizonierul în viață. Fie și numai ca să poată fi executat mai târziu.

Reușiră să asigure protecția zonei, parcară duba în fața tribunalului și Eddie fu condus repede în clădire, în timp ce din mulțimea dimprejur se arunca, pe lângă urlete și epitete, cu sticle, cutii de conserve, pietre și alte obiecte care puteau fi azvârlite, dar, din fericire, nu și cu gloanțe.

Avocații lui Battle, numiți din oficiu, îl așteptau în afara sălii de judecată. Schimbară repede câteva cuvinte și intrară în sală, unde Eddie pledă nevinovat. Avocatul său nu solicită fixarea unei cauțiuni, dar nu din cauză că o astfel de cerere nu ar fi fost luată în considerare. Pe avocații săi în îngrozea, probabil, ideea că Eddie, odată eliberat, le-ar fi putut face câte o vizită în miez de noapte.

— Păstrăm legătura, spuse avocata lui, o femeie înaltă, masivă, cu o tunsoare urâtă.

— Sunt sigur, spuse Eddie; uniforma portocalie, din două piese, a închisorii, era gata să pleznească pe trupul lui vânjos. Credeți că mă puteți scoate de aici pentru bună purtare?

Eddie și paznicii săi se îndreptară către ieșire, dar fură opriți de Williams și de Bailey cu mult înainte de a ajunge la ușă.

— Ne uitam la agitația care e acolo, afară, spuse Williams. Trebuie s-o domolim înainte de a-l scoate de aici. Am cerut să ni se aducă spray-uri cu piper și gaze lacrimogene, pentru cazul în care nu se împrăștie de bună voie.

Eddie zâmbi.

— Se pare că am pus bătrânul Wrightsburg într-adevăr pe jar, Todd.

— Țineți gura! țipă Williams, ceea ce nu reuși să șteargă zâmbetul de pe fața lui Eddie. Acesta începu, dimpotrivă, să se lățească.

— Acum trebuie să mă protejezi, Todd. Nu-i poți lăsa să mă omoare, fiindcă mass-media ar fi nemulțumită. Nu-i poți lipsi se spectacol. Gândește-te la taxe. Gândește-te la dolarii suplimentari.

— Ți-am spus să-ți ții gura!

Williams se îndreptă către el, dar Bailey se așeză între cei doi.

— Asta e o tâmpenie, Todd, nici măcar să nu te gândești la așa ceva.

— Mulțumesc, Chippy. De când te știu, ești un prieten adevărat, spuse Eddie.

Bailey se întoarse și mâna i se duse către armă.

Acum Williams se interpușe între ei.

— OK, Chip, doar n-o să-l lăsăm să ne facă asta. Îi strigă pe doi dintre ajutorii săi de șerif. Duceți-l în celula de la etajul al doilea. O să-l luăm de acolo când vom avea mulțimea sub control.

— Succes, le strigă Eddie în timp ce ajutorii de șerif îl luau de acolo. Să nu mă dezamăgiți tocmai acum.

Capitolul 89

Unul dintre ajutorii de șerif stătea la ușa care dădea într-afară; celălalt supraveghea mulțimea de la fereastră.

— *Arată* ca o blestemată de răzmeriță, spuse cel de la fereastră. Era de înălțimea lui Eddie, bine clădit, și cu părul cârlionțat. Sosește gazul lacrimogen.

— Gazul lacrimogen! spuse celălalt, un polițist scund, cu piept de buldog, mijloc gros și șolduri înguste, ceea ce făcea ca toată grăsimea de pe pântec să i se bombeze înspre părțile laterale. Aș vrea să fiu acolo și să arunc o parte din el asupra nemernicilor ălora.

— Păi, du-te, aici țin eu lucrurile sub control.

— Nu pot. Șefu' a zis să stau aici.

Se uită în direcția celei în care stătea Eddie Battle, privindu-i în tăcere.

— Cretinu' ăsta a ucis o groază de oameni. Un filfizion țicnit.

— Băieți, ăia nu fac scandal din cauza pietonilor neatenți, spuse Eddie.

Se uitară amândoi la el. Polițistul voinic râse.

— Asta-i bună. Nu fac scandal din cauza pietonilor neatenți.

Polițistul scund își privi partenerul.

— Du-te, spuse cel voinic. Filfizonu' nu fuge nicăieri.

— Bine, fii atent, dacă vezi că apare șefu', anunță-mă prin radio. Și mă-ntorc cât ai clipi.

— Așa o să fac.

Polițistul scund plecă, lăsându-l pe Eddie singur cu celălalt.

Eddie se ridică și se apropie de ușă.

— Ai o țigară?

— Nu mă duci tu de nas așa de ușor. Maică-mea n-a crescut un idiot. Tu stai acolo și eu stau aici.

— Ei, haide, m-au căutat în toate crăpăturile pe care le am, ba chiar și într-unele pe care nu știam că le am. Nu mi-a rămas nimic cu care te-aș putea răni. Chiar simt nevoia să fumez.

— Îhî, spuse polițistul și continuă să se uite pe fereastră. Din când în când, arunca câte o privire peste umăr, ca să-l verifice pe Eddie,

dar, în cele din urmă, rămase cu ochii ațintiți asupra celor întâmplate afară.

Antebrațele lui Eddie Battle erau robuste, cu vene groase, proeminente. Una dintre ele era mai mare și mai groasă decât celelalte, fapt care atrăsese, probabil, atenția celor care îl percheziționaseră, dar nu le trezise nicio suspiciune. La urma urmelor era o venă, nu conținea altceva decât sânge. Totuși, în cazul cuiva atât de inventiv ca Eddie Battle, o venă nu era întotdeauna o venă. De fapt, cea cu pricina era un tub din plastic, rășină și cauciuc. În decursul carierei sale de reconstituitor, devenise expert în arta machiajului, a deghizărilor, a costumației și a creării rănilor și cicatricelor false. Se așeză într-un colț retras, și începu să tragă cu degetele de vena artificială. În cele din urmă, o „perforă” și scoase obiectul foarte tăios care fusese ascuns înăuntru. Riscul de a fi prins existase întotdeauna și el își luase măsuri foarte eficiente pentru a se putea descurca într-o astfel de situație. Nicio percheziționare a persoanei sale, oricât de amănunțită, nu avea cum să ducă la descoperirea uneltei cu vârf ascuțit ascunse în vena tubulară.

Își fixă privirea asupra polițistului voinic, care continua să se uite pe fereastră. Se deplasă fără zgomot și își strecură mâinile încătușate printre barele ușii, astfel încât să ajungă deasupra încuietorii. Își introduse instrumentul în broască și începu să lucreze cu grijă. Exersase exact aceeași operațiune, vreme de mai multe ore, folosind încuietoarea unei uși vechi de celulă recuperate dintr-o închisoare care fusese demolată. În cele din urmă, simți că încuietoarea era gata să cedeze. De afară se auzi un zgomot puternic și el acționă chiar în momentul acela, pentru ca sunetul făcut de încuietoarea care se deschidea să fie acoperit. Se sprijini de bare și lăsa instrumentul să-i alunece între încheietură și cătușe.

— Hei, bou! Cu tine vorbesc, fleică mare și proastă!

Polițistul se întoarse spre el.

— Ține-ți gura! Nu-s eu ăla de-o să ajungă pe scaunu' electric.

— Ba la injecția letală, idiotule!

— Exact, asta era ideea. Așa că, cine e bou?

— De unde mă uit eu, tu ești ăla. „Haide, mătăhălosule, vino încoace.”

— Ai grijă cum vorbești.

— Ce, bețele și pietrele îți sfărâmă oasele, dar cuvintele nu te ating niciodată? Cum naiba o fi ajuns unul ca tine polițai? Și nici măcar un polițai adevărat, doar un mocofan de la țară. „Vino-ncoa, știi că vrei să mă faci bucăți. Aici, aici, sticlete mititel.”

— Noi, ăștia, mocofanii de la țară, te-am înhățat, ei, nu-i așa?

— Un fost agent din Serviciul Secret a făcut-o, rahatule. Pe șeriful vostru l-aș fi putut mânca la micul dejun, în fiecare dimineață. Eddie trase cu ochiul la mâna celuilalt și îi văzu verigheta. Adică după ce i-o trăgeam nevesticii tale. Să fiu al dracului, bună bucățică.

— Aha...

O picătură de sudoare se scurse pe ceafa groasă a polițistului. Deasupra pistolului, mâna i se strângea și i se desfăcea.

„Ești aproape.”

— Ai copii tot așa pociți sau nevastă-ta și cu umflatul de tine ați adoptat unii, ca să nu vedeți monștri mititei mișunând primprejur?

Polițistul se răsuci pe călcâie și se apropie cu pași mari de celulă, pantofii lui uriași lovind podeaua de beton cu un zgomot înfundat la fiecare pas.

— Rahatule, ești al naibii de norocos că ești în...

Eddie deschise ușa dintr-o lovitură și metalul dur îl izbi pe polițist exact în față. Căzu lat. Eddie se repezi afară, înfășură lanțul care-i lega mâinile în jurul gâtului polițistului și își îndoi brațele puternice. După treizeci de secunde, se terminase cu polițistul voinic. Eddie căută în buzunarele cadavrului, găsi cheile cătușelor și se eliberă. Se repezi să încuie ușa care dădea înspre coridor, îl trase pe ofițerul mort în celulă, își schimbă hainele cu ale lui și îl așeză cu spatele proptit de perete.

Își puse ochelarii de soare ai polițistului și pălăria lui cu boruri largi, descuie ușa și aruncă o privire de-a lungul coridorului. Din loc în loc, erau postați ofițeri de poliție.

Nu era o problemă, doar există întotdeauna ferestre. Închise ușa și se grăbi să se uite afară. Spre norocul lui, poliția împinsese mulțimea în partea cealaltă a clădirii. Privi în jos. Nu avea să fie prea simplu, dar alternativa era cu mult mai greu de suportat. Și mai avea ceva de dus la bun sfârșit. Deschise fereastra, se cățără și ieși în afara ei, îi

dibui bordura cu picioarele și se propti în ea. Se așeză pe vine, se prinse cu degetele lui puternice de muchia îngustă a cărămizilor, și, ținându-se bine, se lăsă în jos, legănându-se. Se uită în dreapta și în stânga. Se balansă în afară, apoi o făcu din nou, de data asta ajungând mai departe, și apoi încă o dată, până ce trupul lui ajunse aproape paralel cu bordura. La a patra balansare se desprinse, ca un acrobat evoluând la trapez. Se agăță de partea ieșită în afară a acoperișului de la etajul întâi al clădirii. Își regăsi echilibrul și apoi se lăsă în jos, pe pământ.

În loc să o ia la fugă, se îndreptă spre partea cealaltă a clădirii și intră în mijlocul gloatei, luptându-se ca să-și croiască drum și, în același timp, prefăcându-se că dă o mână de ajutor la demolirea tărăboiului. Ajunse lângă câteva mașini de patrulare ale poliției, nepăzite, și se uită, pe rând, în fiecare, până ce zări cheile lăsate în contactul unui Ford Mercury masiv. Se urcă la volan, ieși din parcare cu spatele, apoi se îndepărtă. Agitația continua și reporterii filmau, încântați, totul, cu gândul la audiența națională. Cu toate acestea, tocmai scăpaseră evenimentul cel mai senzațional: evadarea reușită a lui Eddie Lee Battle.

El găsi în scrumieră un pachet cu gumă de mestecat, își vârî în gură o bucată de Juicy Fruit și deschise la maxim stația radio a poliției, ca să afle imediat ce aveau să descopere că nu mai era în arestul lor. Respiră aerul proaspăt și îi făcu cu mâna unui puști care mergea cu bicicleta pe marginea drumului. Încetini mașina și lăsă geamul în jos.

— Ei, ce zici, fiule, o să fii un cetățean care respectă legea când o să crești mare?

— Da, domnule, strigă băiețelul. Vreau să fiu exact ca dumneavoastră.

Îi aruncă puștiului un baton de gumă.

— Nu, nu vrei asta, fiule. „Nu vrei să fii ca mine. Cu mine s-a zis; mai am de trăit doar câteva zile.”

Apoi se gândi la partea frumoasă a lucrurilor și acceleră. Era liber și putea să-și vadă din nou de treabă. Și mai avea de făcut un singur lucru. Încă unul!

Se simțea al naibii de bine.

Capitolul 90

— Ei, cine i-a ucis pe Bobby Battle și pe Kyle Montgomery? întrebă Michelle.

Stăteau la plajă pe docul lui King, după ce făcuseră o plimbare matinală cu scuterul Sea-Doos.

— Încă nu am nicio idee. Probabil că mi-am dat gata celulele nervoase când l-am prins pe Eddie.

— Păi, Dorothea avea cel mai bun motiv ca să-l ucidă pe Kyle.

— Și a avut și ocazia să-l omoare pe Bobby. Și poate avea și de ce să o facă. Pentru că nu și-a respectat partea lui de înțelegere și nu i-a lăsat o parte mai mare a proprietății.

Michelle părea stânjenită.

— Știu că ai inventat toate chestiile alea despre Remmy și Harry, dar nu crezi că, într-adevăr...

— Harry are un alibi, unul foarte solid. Când a murit Bobby, ținea un discurs în Baroul Virginiei, la Charlottesville.

Ea răsufală ușurată.

— Și Remmy?

De data asta, King arăta stânjenit.

— Nu știu, Michelle, chiar nu știu. Dar e sigur că avea de ce să-l omoare.

— Sau poate că a făcut-o cineva care dorea să devină următorul stăpân al moșiei.

King o privi ciudat și era pe punctul de a-i răspunde, când celularul lui începu să sune. Răspunse, ascultă, și pe chip și se așternu o paloare cadaverică. Apoi închise.

— E ceva foarte, foarte rău, nu-i așa? zise ea, speriată.

— Eddie a evadat.

La domiciliul lor, toți membrii familiei Battle beneficiau de protecția poliției douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Harry Carrick, King și Michelle se adunaseră în același loc, pentru că se presupunea că și viețile lor erau în pericol. Pe teritoriul a trei state, FBI-ul declanșase, împreună cu poliția locală, o razie de mare

amploare, dar, după două zile, încă nu reușiseră să dea de nicio urmă a lui Eddie.

King și Michelle erau în sufragerie, bându-și cafeaua împreună cu Sylvia, Bailey și Williams, și discutând despre caz.

— Eddie are experiență în ceea ce privește traiul în aer liber. Și e unul din oamenii care cunosc cel mai bine ținutul ăsta, sublinie Bailey. Și-a petrecut cea mai mare parte a vieții vânând pe aici și explorând. Poate trăi cu te miri ce vreme de săptămâni.

— Mulțumesc, Chip, toate sunt foarte încurajatoare, spuse Williams, acru. O să-l găsim pe nemernic, dar nu pot promite că o să-l aducem viu înapoi.

— Nu cred că Eddie va lăsa să se mai întâmple asta încă o dată, zise King.

— Nu ar fi fost normal să părăsească zona cât mai curând posibil? întrebă Michelle.

King clătină din cap.

— Sunt prea multe bariere pe șosele și prea multă poliție în stațiile de autobuz, în gări și în aeroporturi. Mașina pe care o furase a fost găsită pe un drum lăturalnic. Cred că a luat-o înspre dealuri.

Williams îl aprobă dând din cap.

— Are cele mai multe șanse dacă se ascunde pe acolo, își schimbă înfățișarea cât de mult o putea și încearcă să fugă după ce se mai liniștesc puțin lucrurile.

King nu părea convins.

Williams remarcă asta și întrebă:

— Nu ești de acord?

— Cred că se învârte prin împrejurimi, dar din alt motiv decât îți închipui.

— Atunci, care e ăla?

— Cineva i-a ucis tatăl.

— Și?

— Și eu cred că Eddie vrea să facă singur totul. Presupun că, în toată povestea asta, Bobby trebuia să fie ultima lui victimă, dacă atacul cerebral nu avea să-l dea gata mai înainte. King se uită la Michelle. A venit la noi, sub pretextul că mama lui era supărată fiindcă lumea își închipuia că ea pusese să fie uciși Junior și soțul ei.

El știa că ea nu făcuse asta. Dar vroia să aflăm noi cine era vinovatul. Și, amintește-ți, când am băut cu el la Sage Gentleman, spunea că tatăl lui trebuia să trăiască.

— Ca să-l poată omorî el, spuse Michelle.

— Și atunci, ce dracu trebuie să facem, să-l vânăm pe ucigașul lui Bobby? zise Williams. Sean, nici măcar nu știm cine e.

— Dar, dacă am da de el, am avea pregătită încărcătura cu care să-l țintuim pe Eddie.

— Aș aprecia dacă n-ați mai pune la cale, în casa mea, capturarea și execuția singurului fiu care mi-a rămas.

Se întoarseră cu toții și dădură cu ochii de Remmy. Ea venea rar în spațiile comune ale casei. Când o făcea, nu vorbea cu nimeni, nici măcar cu Harry. Mesele îi erau servite în dormitor.

King se ridică de pe scaun.

— Îmi pare rău, Remmy, nu am observat că erai aici.

— De ce să nu fiu? Asta nu e altceva decât casa mea, și aici e sufrageria mea, și ceștile din care beți cafea sunt tot ale mele, în caz că ați uitat.

King se uită la Williams.

— Știu că aranjamentul ăsta e incomod...

— Ca să nu spunem altfel, îl întrerupse ea.

— Doar că e mult mai simplu dacă vă avem pe toți într-un singur loc, Remmy, spuse Williams.

— A, mă bucur că e mai simplu pentru unii; dar, bineînțeles, nu și pentru mine.

— Am putea merge la un hotel, sugeră Michelle, dar Remmy îi respinse sugestia cu o fluturare hotărâtă a mâinii.

— N-am să permit niciodată să se spună că m-am sustras de la o îndatorire civică, chiar dacă asta presupune să-mi pierd fiul.

Remmy ieși din cameră pășind cu demnitate.

Ceilalți se uitară, nervoși, unul la altul.

— Pentru ea, situația e într-adevăr imposibilă, spuse Sylvia.

— Crezi că, printre noi, e vreunul încântat de situație? o contrazise Michelle. Eddie e un criminal în serie. Trebuie să învețe să accepte asta.

King căpătă un aer gânditor în timp ce își puna mai mult zahăr în

cafea.

— Fiindcă a venit vorba, sper că vă dați cu toții seama că acuzația adusă lui Eddie nu e bătută în cuie.

— Ce naiba tot spui? protestă Williams. A apărut acasă la Harry cu o mască zodiac, pregătit să vă ucidă pe toți. Și acum a evadat și a ucis un ajutor de șerif cu ocazia asta.

— Corect. Dar nu știm ce s-a întâmplat între el și ajutorul de șerif, așa că ar putea fi invocată legitima apărare sau omorul prin imprudență. Ușa celulei era deschisă, așa că avocatul apărării ar putea pretinde că polițistul a încercat să grăbească îndeplinirea sentinței, iar Eddie s-a apărat. Ei, eu sunt tot atât de sigur că e vinovat de toate crimele, cum aș fi fost dacă l-aș fi văzut cu ochii mei. Dar nu trebuie să mă convingi pe mine, trebuie să convingi un juriu imparțial, format din oameni dintr-o altă parte a statului sau poate dintr-un alt stat. Ei, ce dovezi ai că el a comis toate crimele?

Williams încă mai era supărat.

— Tot ce-ai spus tu. Motivațiile lui, discul cu cifru, faptul că a drogat-o pe Dorothea.

— Astea sunt teorii și speculații, Todd, zise King, hotărât. Ne trebuie dovezi palpabile, care să-l încredințeze; le avem?

— Dacă m-ați fi întrebat înainte de moartea lui Jean Robinson, probabil aș fi spus că nu, zise Sylvia. Dar am găsit pe podea, lângă patul ei, un fir de păr cu rădăcină. Nu știu cum a ajuns acolo, însă culoarea și structura lui demonstrează că nu e nici al ei, nici al soțului ei. L-am trimis la analize împreună cu o mostră din ADN-ul lui Eddie. Dacă se potrivește, l-am prins, cel puțin pentru crima asta.

— Și să sperăm că expertiza balistică va dovedi că gloanțele trase în cauciucurile mașini noastre când a fost ucis Junior provin din pistolul lui Eddie, sublinie Michelle.

— Așteptați până dau de el, spuse Williams. Obținem o mărturisire cât ai bate din palme.

— Dacă dăm de el, ripostă Michelle.

— Se poate ascunde o vreme, dar, până la urmă, tot îl prindem, zise șeriful, plin de încredere.

— Persoana pe care o caută el e cheia, spuse King. Dacă o găsim, îl găsim și pe Eddie.

— Chiar crezi asta? întrebă Bailey.

— Nu, răspunse King. Nu cred, sunt sigur. El mai are de făcut un singur lucru. Doar unul. Și noi trebuie să i-o luăm înainte.

Capitolul 91

Eddie se întinse pe spate în micul pat de campanie din grota lui. Se odihni, mâncase și își făcuse planuri. Avea televizor, radio și un scanner de poliție, toate alimentate cu baterii, așa că era la curent cu evoluția căutărilor, ceea ce era cât se poate de simplu, de vreme ce se bătea pasul pe loc. Totuși, mișcările lui erau limitate. Nu putea ieși decât noaptea și avea de făcut un drum lung până la vechea camionetă uzată pe care o ascunsese într-un pâlcc de copaci, pregătită pentru împrejurări neprevăzute.

După atâția ani în care trecuse de la o îndeletnicire la alta, fără să reușească vreodată să se identifice prin vreuna dintre ele, acum și-o găsisese, în sfârșit, pe cea potrivită: ucigaș evadat. Râse, se ridică, se întinse, se lăsă să cadă la pământ și făcu o sută de flotări și un număr egal de genuflexiuni. Fixase o bară de oțel între două proeminențe ale peretelui stâncos, aflate ceva mai în adâncul grotei. Făcu douăzeci și cinci de tracțiuni rapide cu ambele brațe, apoi câte cinci cu fiecare în parte. Se lăsă din nou la pământ, respirând cu greutate. Nu mai avea douăzeci de ani, dar, pentru vârsta lui, nu se descurca tocmai rău. Fără îndoială, polițaiul voinic ar fi depus mărturie pentru asta.

Își trase pistolul afară din toc și îl încărcă cu muniția perforantă pe care o cumpărase de pe piața neagră cu un singur clic de mouse. Ce naiba, puteai cumpăra orice de pe net – arme, muniție, femei, copii, căsătorii, divorțuri, fericire, moarte – dacă știai unde să le cauți. Dar era un pistol contra douăzeci, șansele erau chiar cu mult mai mici decât fuseseră la Alamo.

„Totuși, un om care nu are pentru ce trăi este cu adevărat puternic. Poate chiar invincibil.” Oare citise asta undeva, sau tocmai o ticluisese? Oricum ar fi fost, începând din acel moment, devenise refrenul existenței sale.

Până la urmă, aveau să-l prindă și să-l ucidă. Era sigur de asta. Dar nu mai conta, dacă apuca să-l găsească pe ucigașul tatălui său. Era singurul lucru care avea importanță. Ei, fără nicio îndoială, își simplificase existența. Râse din nou.

Își scoase lista din buzunar. Numele se împuținaseră, dar nu era

sigur că putea reuși să le treacă în revistă pe toate. Totuși, după ce se gândise îndelung, se părea că dăduse peste o scurtătură. Avea să o încerce în noaptea care urma să vină. Încă două morți: a ucigașului tatălui său și a sa. Pe urmă, Wrightsburg putea să reintre în normalitate. Iar familia lui putea începe o viață nouă, în sfârșit eliberată de un patriarh monstruos.

Se întinse din nou pe patul de campanie, ascultând cu o ureche radioul și urmărind cu cealaltă toate zgomotele care veneau de afară. Era foarte puțin probabil să se apropie cineva, pentru că grota se afla într-o zonă izolată și intrarea ei era bine ascunsă. Totuși, dacă cineva ar fi avut ghinionul să o găsească, el îi putea oferi o înmormântare cuviincioasă. Nu era un monstru; în cazul său, așchia sărise departe de trunchi.

„Nu sunt fiul tatălui meu. Și îți mulțumesc pentru asta, Isuse. Dar o să ne întâlnim curând, tată. Poate că diavolul o să ne cazeze împreună. Pentru totdeauna. O să stăm de vorbă.”

Își trosni degetele groase și își imaginează o astfel de întâlnire în timp ce după-amiaza se retrăgea din fața nopții. A nopții în care avea să se pună în mișcare. Pe scurtătura lui. Către ultima lui țintă. Pe urmă, căderea unei cortine imense avea să încheie spectacolul lui Eddie Lee Battle. Fără niciun bis. Obosise. „Rămâneți cu bine, cu toții; a fost grozav, atât cât a fost.”

„Trebuie să mai plece încă unul... Sau, poate, mai mulți? Da, poate mai mulți. La urma urmelor, ce mai contează?”

Capitolul 92

Clădirea de mici dimensiuni care găzduia sediul *Wrightsburg Gazette* era întunecată și pustie la ora aceea a nopții. Nu exista niciun sistem de alarmă și niciun paznic de noapte, pentru că ce altceva decât hârtie s-ar fi putut fura de la o publicație respectabilă, dar care nu aducea niciun fel de profit? Cotidianul avea bani puțini și patronului nu-i plăcea să-i irosească pentru protecția lucrurilor care, după părerea lui, nu aveau nevoie de așa ceva.

Încuietoarea rudimentară a ușii din spate se răsuci, apoi se deschise și Eddie pătrunse înăuntru, închizând ușa în urma lui. Se îndreptă, grăbit, către camera micuță din spatele tipografiei. Împinse ușa acelei încăperi fără ferestre, își plimbă lanterna de-a lungul bibliorafturilor așezate unul peste altul și începu să le citească etichetele.

Îl găsi pe cel pe care îl căuta, îl deschise, extrase bobina pe care se afla un microfilm de modă veche și se duse la unul din terminalele înșiruite pe inelul exterior al încăperii. Se așază, introduse bobina în cititor, aprinse lumina din spatele ecranului și porni aparatul. Știa ce dată caută, așa că descoperi repede articolul care îl interesa. Bineînțeles, acum se potrivea totul, tot ce auzise de-a lungul ultimilor ani, toate indiciile mărunte culese de ici și de colo. O altă idee îl izbi când își aduse aminte ce îi povestise cândva Chip Bailey. Ceva petrecut demult, nu în țara lui, ci în alta.

„Da, acum totul capătă sens.”

Scoase bobina și o reșază în biblioraft. Era gata să plece, dar se opri, căzu pe gânduri și, în cele din urmă, tot chipul îi deveni un zâmbet. „De ce nu?” Luă un stilou Sharpie din suportul aflat pe una dintre mese și se apropie de perete. Trasă patru litere mari pe zidul de beton. Nu aveau cum să nu le observe, nu-i așa? Nu fiindcă și-ar fi putut da seama ce însemnau de fapt. La urma urmelor, trebuia să ajungă acolo primul. Ei puteau veni să culegă resturile după ce se va fi terminat totul.

Zăbovi un moment ca să admire opera mâinilor sale, apoi se strecură afară. Camioneta lui era parcată la o distanță de vreun

kilometru și jumătate, pe un drum accidentat, pe care se îndoia că poliția se apucase să-l supravegheze. Se întoarse acolo mergând pe lângă marginea pădurii.

În patul său, Chip Bailey se ridică în capul oaselor, nedumerit la început, dar înțelegând până la urmă ce zgomot auzea. Celularul lui începuse să sune. Bâjbâi primprejur, găsi întrerupătorul din mica sa cameră de motel, apoi apăsă butonul telefonului. Era șeriful Williams; mesajul lui era succint, dar îi alungă somnul.

Cineva tocmai intrase prin efracție la *Wrightsbury Gazette*. Descrierea individului i se potrivea lui Eddie Battle. Înconjuraseră și blocaseră zona. Bailey se îmbracă într-un minut, își puse hamul și își strecură pistolul în toc. Alergă la mașină și sări înăuntru.

Cuțitul îl lovi în piept cu atât de multă forță încât plăselele se loviră de stern. Agentul FBI muribund încercă să privească în jur, să vadă cine îl omorâse, dar lama aproape că îi tăiasse inima în două. Se prăbuși, cu spatele sprijinit de spătar și cu capul căzut într-o parte.

Eddie se ridică de pe scaunul din spate și lăsă cuțitul să cadă. În drumul său spre camionetă, trecuse pe lângă motel. Văzuse mașina lui Bailey în parcare și se gândise că se cuvenea să-și răsplătească prietenul pentru că „îl salvase” cu ani în urmă. S-ar fi putut să nu mai aibă altă ocazie. Formase numărul celularului lui Bailey, un număr care îi era foarte bine cunoscut, de la un telefon public. Și îl imitase pe William destul de bine pentru ca agentul FBI obosit să nu sesizeze diferența.

Ei, și chiar plătitise pentru lipsa sa de concentrare asupra amănuntelor.

„Îmi pare rău, Chip, ai dormit și ai pierdut. Și nici nu erai cine știe ce agent. De fapt, erai prost și îngâmfat. Și doreai atât de mult să fii tatăl meu vitreg. Banii mulți îl au pe vino-ncoa, nu-i așa, bătrâne Chip? Bătrâne camarad. Bătrâne prieten.”

Eddie coborî din mașină. Ajunse la camioneta lui într-o jumătate de oră, ținându-se departe de drumuri. Acum era timpul să doarmă și să se pregătească. Și să acționeze ținând cont de informațiile pe care le obținuse în noaptea aceea.

Scurtătura pe care o folosise ca să afle cine îi omorâse tatăl

funcționase perfect. Spera că și „execuția” avea să fie la fel de perfectă.

— Era cuțitul *lui*, le spuse Williams lui King și Michelle, în casa familiei Battle. Și-a lăsat amprente pe el. Eddie nu mai încearcă să se ascundă, așa cum făcea până acum. La dracu, probabil că e mândru de asta.

Cadavrul lui Chip Bailey fusese găsit dimineața, de unul dintre oamenii lui. Moartea agentului veteran derutase pe toată lumea.

— Eddie a dat dovadă de al naibii de mult curaj ieșind din ascunzătoare ca să-l omoare pe Chip în felul ăsta, spuse King.

— Nu sunt sigur că ăsta a fost singurul motiv pentru care a apărut, răspunse șeriful. Mai bine ați veni amândoi cu mine.

Îi duse cu mașina până la sediul cotidianului *Gazette* și le arătă cuvântul pe care Eddie îl scrisese pe perete.

TEAT

King se uită la cuvânt și apoi la Williams.

— *Teat?* Adică ce, un uger de vacă? Ești sigur că asta a făcut-o Eddie, nu vreun copil pus pe șotii?

— Nu, nu sunt sigur. De fapt, chiar pare așa cum spui tu. Dar *Gazette* nu e prea departe de motelul unde a fost ucis Bailey.

Michelle arată către numeroasele casete cu microfilme.

— Poate că a căutat ceva aici.

— Aici ai foarte mult de căutat dacă nu știi ce anume vrei să găsești, spuse King. Apoi se întoarse către Williams cu o expresie îngrijorată: Ai face bine să-ți păzești spatele, Todd.

— Nu mă tem că o să primesc un cuțit în piept. Port zi și noapte o vestă de protecție. Aș vrea ca și Chip să fi făcut același lucru.

— Poate că se gândea că lui n-o să i se întâmple niciodată, spuse Michelle. Sau poate că era prea mândru.

— Sau poate chiar credea că Eddie îi e prieten, comentă Williams.

— Halal prieten, remarcă King. Cum merg cercetările?

— Sunt prea multe drumuri lăturalnice și prea multe păduri. Și, după câte s-ar părea, toți locuitorii de pe teritoriul a patru state au telefonat ca să anunțe că l-au văzut pe Eddie. E înalt de trei metri, are gheare și din gura lui acoperită cu sânge închegat ies bucăți smulse

din corpuri omenesti. Jur pe Sfântul Dumnezeu că nu știu cum poți să dovedești, în țara asta, că cineva e vinovat; chiar nu știu.

— Îți trebuie doar un bun fir conducător, îi reaminti Michelle.

— S-ar putea să mor de bătrânețe înainte de a se întâmpla așa ceva, ripostă Williams.

Michelle își privi partenerul.

— Tu ce crezi, King?

El clătină din cap, obosit.

— Cred că, după toate astea, Eddie se află la cârmă și noi mergem după el, acolo unde vrea să ne ducă.

Capitolul 93

Acasă la Sylvia, ea și King tocmai terminaseră cina. King își luase libertatea de a ieși din tabăra fortificată din Casa Battle. Totuși, pe aleea din fața casei Sylviei se afla un polițist, așa că erau siguri că cina lor intimă nu avea să fie întreruptă.

Sylvia se juca cu brățara de la încheietura mâinii ei stângi.

— Unde crezi că e?

King ridică din umeri.

— La o mie de kilometri de aici sau numai la trei metri. E greu de spus.

— Știi, a zdrobit capul lui Jean Robinson. Și traheea ofițerului de poliție de la tribunal. Și l-a înjunghiat pe Chip Bailey atât de tare, încât lama cuțitului a ajuns până în măduva spinării! Ca să nu mai spun ce le-a făcut lui Sally Wainwright și celorlalți oameni, și că aproape era să te omoare și pe tine.

— Și, totuși, nu l-a omorât pe Tommy Robinson.

— Și crezi că asta scuză ceea ce-a făcut? spuse ea, cu voce tăioasă.

King o privi pe deasupra marginii paharului cu vin.

— Nu. Se ridică și luă sticla pe care o adusese. Vinul ăsta e mai bun când îl bei în aer liber.

Obosise să tot vorbească despre Eddie. De fapt, nu mai putea suporta.

Coborâra treptele care duceau către micul doc al Sylviei.

— Când ai construit chioșcul?

— Anul trecut. Îmi place să stau și să admir priveliștea.

— Ai un loc foarte potrivit pentru asta; ar trebui să te gândești să-ți iei o ambarcațiune.

— Am rău de mare. Și nu înot prea grozav.

— Aș fi mândru să te învăț eu.

Se așezară și își băură vinul.

— O să te iau pe scuterul meu. De fapt, pe lac nu e niciun pericol, spuse King, după câțva timp.

— Ești sigur de asta?

— Categoric.

Bărbatul înota cam vreo cincisprezece metri chiar sub suprafața lacului, apoi se ridica puțin, doar cu fața deasupra undelor, și respira înainte de a se scufunda din nou. Se ridică pentru ultima dată, călcând apa și rotindu-și privirea împrejur. Era exact așa cum își închipuse: nu păzeau docul. De ce s-ar fi gândit la asta? Nu erau decât niște polițiști.

Eddie înotă pe distanța scurtă care îl despărțea de doc mișcându-se ritmic, sistematic. În costumul lui negru, ud, era aproape invizibil. Ajunse la scara pentru înotători, ieși cu ușurință din apă și se opri, ascultând. Atent, mătură cu privirea zona înconjurătoare înainte de a continua să se cațere pe doc, apoi ridică săculețul etanș pe care îl avusese legat de picior. Își scoase din el pistolul și se uită la ceas. Trebuia să se miște repede. Nu avea cum să plece de acolo fără zgomot, dar, în depărtare, se auzeau bubuituri de tunet. Aflase de la radio că se apropia o furtună serioasă: vânt puternic, ploaie și o grămadă de fulgere și tunete. Nici nu și-ar fi putut dori o noapte mai potrivită. Se părea că forțele naturii erau, întotdeauna, de partea lui. Asta era bine, pentru că nu avea alți prieteni.

De duse la hangar, formă cifrul încuietorii, deschise ușa și pătrunse înăuntru. Înșfăcă echipamentul de care avea nevoie, apăsă comutatorul liftului cu acționare electrică și se grăbi să iasă afară, cu telecomanda liftului în mână.

Lahtul din clasa FasTech cobora la apă. Înainte de a fi prins, avuse prevederea să se asigure că era complet pregătit pentru navigare. Comerciantul care i-l vânduse tatălui său spusese că era una din cele mai rapide – dacă nu *cea mai* rapidă – ambarcațiuni de pe lac. Ei, în funcție de întorsătura pe care aveau să o ia lucrurile, ar fi putut să aibă nevoie de fiecare nod în plus pe care i-l putea da.

Se urcă în cockpit. Când ambarcațiunea intră în apă atât cât trebuia, apăsă pe butonul de oprire al telecomenzii liftului. Liniștea se reașternu. Nu trebuia să aprindă luminile de navigare decât după ce avea să se îndepărteze suficient de mult de doc, poate nici atunci. Faptul că niciun alt membru al familiei lui nu prea se pricepea să navigheze îi era prielnic. Nimeni nu avea de ce să vină pe doc la ora aceea din noapte. Norocul lor. Era într-o dispoziție ucigașă, fie că era

sau nu vorba de rude. I se părea că, de acum, nu se mai putea abține.

Așteptă, și tot așteptă. Și, în sfârșit, un tunet asurzitor anunță că furtuna își începea focul de baraj. Porni cele două motoare Merc aproape în același timp și, sub el, o mie de cai putere se dezlănțuiră instantaneu. Apăsă comutatorul general, care trimitea cea mai mare parte a zgomotului motorului sub apă. Împinse ușor maneta de accelerație și iahtul alunecă afară din locașul său. Îl răsuci cu prora către deschiderea golfului, atinse ușor accelerația și începu să se îndepărteze de casă cu o viteză de zece noduri pe oră. Simți nava tremurând ușor sub el, ca și cum motoarele ar fi fost nemulțumite fiindcă nu le solicita mai mult. „Veți avea parte de asta mai târziu, vă promit.”

Odată ce ajunse într-un canal liber, accelerează până la jumătate din viteza de croazieră și șalupa ajunse imediat la treizeci și cinci de noduri, fără ca motoarele Merc să fi atins deplina mulțumire, dar îndreptându-se către ea. Se uită la ecranul colorat al sistemului GPS, aflat în centrul tabloului de bord, și schimbă cursul spre sud-est, la o sută cincizeci de grade. Nu mai era nicio altă ambarcațiune pe apă, iar el cunoștea lacul foarte bine. Canalele de navigație erau marcate cu balize luminoase: cele roșii indicau numerele pare din amonte iar cele verzi, numerele impare din aval. Bancurile de nisip erau marcate cu lumini albe, intermitente. Oricum, știa unde se afla fiecare dintre ele. Ar fi putut avea probleme numai în golfuri, unde zonele puțin adânci nu erau marcate și limbile de pământ pătrundeau în lac la întâmplare. Dar tatăl său echipase iahtul cu un radar suplimentar, așa că nu își făcea probleme că ar fi putut eșua, nici măcar în golfuri. „Mersi, tati; îți sunt dator, ticălosule.”

Continuă să țină luminile de navigare stinse și mări viteza la cincizeci de noduri. Se uita când dincolo de proră, când la ecranul GPS. Motoarele Merc tot nu erau pe deplin mulțumite, dar, cel puțin, nava nu mai tremura. Rula uniform, deși furtuna începuse. Își deschise radioul de înaltă frecvență și ascultă buletinul meteorologic. Tuturor ambarcațiunilor mici li se cerea să se retragă la țarm. Oamenii erau sfătuiți să-și închidă obloanele. Furtuna avea să fie a naibii de puternică.

„Îți mulțumesc, Isuse.” Întreaga reprezentatie îi aparținea. Când

intră în canalul principal, schimbă cursul și își îndreaptă prora către sud vest, la două sute douăzeci de grade pe compas. Pe apă, drumul nu era chiar așa de lung. Până la destinația pe care și-o alesese, ar fi avut mai mult de mers pe șosea. Și, oricum, polițaii supravegheau drumurile. Dar poliția nu avea decât o singură ambarcațiune, care era folosită numai la sfârșit de săptămână, când lacul era mai aglomerat. În noaptea aceea, nu avea cine să-l deranjeze.

Trecu la cârmă și lăsă vântul să-i biciuiască fața și să-i răvășească părul. Pe măsură ce briza se întetea, suprafața apei devenea tot mai agitată; linii albe de spumă conturau acum coamele valurilor întunecate. Dar iahtul tăia valurile de șaiszeci de centimetri, croindu-și drumul drept înainte. Eddie privi cerul amenințător. Îi plăcuse întotdeauna să trăiască în aer liber. Să călărească, să o facă pe soldatul, să poposească sub cerul larg, larg deschis, să picteze apusurile care îți tăiau răsufarea, să vâneze și să pescuiască, să ajungă să înțeleagă cum se îmbinau lucrurile unul cu altul, cum se devorau unul pe altul.

Dar totul se apropia de sfârșit. Își dădea foarte bine seama că tocmai făcea ultima sa călătorie. Era uluitor cât de repede se termina totul. Era puternic și sănătos și, cu toate acestea, nu avea să trăiască mai mult de patruzeci de ani. Dar, când avea să vină sfârșitul, va fi înfăptuit tot ce își propusese. Cât de mulți oameni puteau pretinde asta? Își trăise viața numai în condițiile impuse de el, nu de tatăl său sau de mama sa, sau de oricine altcineva. Numai și numai de el.

Era minciuna pe care și-o spunea în fiecare zi.

Deschise răcitorul și scoase singura bere pe care o pusese înăuntru înainte de a fi prins. Atunci nu știa că va avea nevoie de șalupă, nici măcar nu bănuia.

Bineînțeles, berea era caldă, pentru că gheața se topise de mult. Dar avea un gust atât de bun. Își lipi cutia de metal de față și apăsă accelerația cu toată puterea. Motoarele se lepădară de moleșeala vitezei de croazieră și șalupa vui, atingând șaptezeci de mile marine pe oră, chiar mai mult decât atât. Dealurile care străjuiau lacul făurit de mâna omului zburau pe lângă el; miile de copaci care le acopereau erau santinelele tăcute ale ultimului său asalt. „Atacul lui Eddie Lee Battle și al grațioasei și devotatei sale brigăzi. Doamne, sunt în

elementul meu.”

— Încă o dată, prin breșă, strigă către cerul întunecat, brăzdat de fulgere de când ploaia începuse să cadă. Își adună cu limba picăturile de apă de pe față. „Cea mai mare virtute a unui bărbat este curajul de a li se împotrivi tuturor. Atunci când întunericul pare mai puternic, lumina va birui, fie și numai prin bătăile unei singure inimi”, declamă, citând din opera bombastică a unui autor din vremea Războiului Civil, care probabil nu dusesse în viața lui o muschetă pe umăr. Parcă răspunzându-i, cerul fu brusc iluminat de un fulger de un milion de candelă, iar tunetul mugii, în timp ce furtuna se dezlănțuia.

Vuietul motoarelor se sincroniza, decibel cu decibel, cu cel al Naturii. Siaușul șalupei era imens, dar deplasarea era lină, al dracului de lină, deși viteza era atât de mare. Aproape trei sferturi din ambarcațiunea lungă de zece metri era deasupra apei, despiciând valurile care ajunseseră de un metru. Eddie se simțea ca un motor cu reacție. Nimeni nu-l mai putea opri.

Nimeni!

Capitolul 94

În camera ei din Casa Battle, Michelle se agita ca o sălbăticiune în căutarea unei deschizături a cuștii, prin care să se strecoare, recucerindu-și libertatea. King plecase să cineze la Sylvia. Nu era sigură de ce o deranja asta. Ei, poate că știa. Ea nu fusese invitată. Dar din ce motiv o luase așa ceva prin surprindere?

În cele din urmă, fugi din cameră, coborând treptele scării principale câte două o dată, și se duse în salon. Pe Remmy nu o văzuse toată ziua. Dorothea dormea, probabil. Dormea mai tot timpul. Cine ar fi putut-o condamna? Din punct de vedere financiar, era ruinată, avea probleme cu drogurile, încă mai era suspectată de uciderea lui Kyle Montgomery, iar soțul ei se dovedise a fi un criminal periculos, care evadase. Dacă ar fi fost în locul ei, Michelle ar fi dormit tot restul vieții.

Se opri când o văzu pe Savannah venind de-a lungul holului. Tânăra femeie nu se mai îmbrăca ca mama ei. Probabil că invincibilitatea lui Remmy Battle începea să se șubrezească. Purta niște blugi cu talia joasă, care lăsau să se vadă elasticul chiloților ei negri, o bluză scurtă, care nu îi acoperea umerii, era desculță și avea unghiile degetelor de la picioare vopsite în roșul merelor zaharisite.

Păru surprinsă când dădu cu ochii de Michelle, ca și cum nu ar fi avut habar că ea locuise acolo în tot acel timp.

— Ce mai faci, Savannah?

Chipul celeilalte se înnegură.

— A, nemaipomenit. Tatăl mort, cumnata legumă, mama dărâmată, fratele criminal în serie. Ție cum ți se pare?

— Iartă-mă, mi-am ales greșit cuvintele.

— Las-o baltă. Nici ție nu pare să-ți fie prea ușor.

— Față de ce se întâmplă în familia ta, cred că oricărui om din lumea asta îi e mai ușor. Făcu o pauză, întrebându-se dacă să se întoarcă, pur și simplu, în camera ei, continuând să stea îmbufnată. Respins varianta asta, și spuse: Aveam de gând să-mi fac o cafea. Te interesează?

Savannah ezită înainte de a răspunde.

— Sigur, nu se poate spune că aş fi avut alte planuri.

Cele două femei se aşezară, cu ceştile de cafea, pe una dintre canapelele din salon.

Michelle se uită spre fereastră; ploaia începuse să lovească în geamuri.

— Se pare că vine într-adevăr furtuna, spuse. Sper că Sean o să se întoarcă în curând.

— E la Sylvia?

— Chiar așa. S-a dus doar la cină.

— Voi vă culcați împreună?

Întrebarea lipsită de menajamente o făcu pe Michelle să tresară.

— Cine, eu și Sylvia? glumi ea.

— Știi ce vreau să spun.

— Nu, n-o facem. Numai că asta nu e treaba ta.

— Dacă aş fi lucrat împreună cu Sean, m-aş fi culcat cu el.

— Bravo ție. Dar nu e prea indicat să procedezi așa dacă vrei să ai o relație de serviciu reușită.

— Dar el îți place, nu-i așa?

— Da, și îl respect. Și mă bucur că suntem parteneri de afaceri.

— Și atâta tot?

— De ce te interesează asta atât de mult?

— Probabil fiindcă mă gândesc că eu nu o să am niciodată parte de așa ceva. Vreau să spun, de cineva care să facă parte din viața mea.

— Ce, nu ești în toate mințile? Ești tânără, frumoasă și bogată. Poți să-ți alegi orice bărbat vrei. Exact așa se petrec lucrurile în lumea asta.

Savannah o privi fix.

— Nu, n-o s-o fac.

Și începu să-și roadă unghiile.

Michelle se întinse și îi trase mâna din gură.

— Numai copiii mici își rod unghiile, Savannah. Și, dacă tot ne punem întrebări directe, de ce nu-ți ștergi numele de pe fund? Ar ajuta la îndeplinirea planurilor tale de căsătorie, dacă tot ești atât de îngrijorată din pricina asta.

— Nu, n-ar ajuta.

Michelle o privi îngrijorată.

— De ce oare?

Savannah izbucni dintr-o dată:

— Dacă sunt la fel de nebună ca restul familiei mele? Tata era total dezechilibrat. Fratele meu e un ucigaș. Acum am aflat că celălalt frate al meu avea sifilis. Mama e ciudată de felul ei. Până și cumnata mea e total dată peste cap. E o boală. Vii în contact cu un Battle și gata, ești condamnat. Așa că, ce șansă aș putea avea? N-am dracului niciuna. Niciuna!

Își aruncă ceașca cu cafea pe podea, se făcu ghem și începu să plângă.

Pentru o lungă clipă, Michelle o privi fix, întrebându-se dacă merita într-adevăr să se amestece în toate astea. În cele din urmă, se întinse, o strânse pe cealaltă femeie la piept și încercă să o aline spunându-i vorbe care îi veneau pe buze fără să știe de unde. Când se auzi bubuitul tunetului, hohotele lui Savannah se mai domoliră, dar tânăra continua să stea lipită de Michelle, ca și cum ea ar fi fost singura prietenă pe care o avusese de când lumea sau pe care ar fi putut-o avea vreodată.

Tot ce își dorea cu adevărat Michelle era să părăsească locul acela cât mai curând cu putință. Ar fi putut chiar să-l înfrunte pe ucigașul Eddie, dacă ar fi fost departe de Casa Battle. Totuși, stătea acolo, ținând-o în brațe pe femeia care plângea și șoptindu-i la ureche cuvinte încurajatoare. Michelle o îmbrățișa de parcă ar fi fost carne din carnea ei și sânge din sângele ei și, în același timp, îi mulțumea lui Dumnezeu, în tăcere, fiindcă nu era așa. Pentru că, cine știe, tot ce abia spusese Savannah ar fi putut fi adevărat. Poate că familia Battle era blestemată.

Capitolul 95

— Sean, a fost o seară cu adevărat minunată.

El și Sylvia se întorseseră în casă și stăteau pe mica terasă închisă cu geamuri de lângă bucătărie, uitându-se la vremea rea de afară.

— Îmi place să privesc furtunile de pe lac, spuse ea. E mai frumos în timpul zilei, când le poți vedea venind pe deasupra creștelor muntelui.

Se întoarse și îl văzu fixând-o cu privirea.

— Ce e?

— Tocmai mă gândeam că există ceva mult mai frumos decât o furtună și că stă alături de mine.

Ea zâmbi.

— Cu formula asta agățai fetele când erai la facultate?

— Da, dar marea diferență e că acum cred ceea ce spun.

Se apropiară unul de celălalt, el îi înconjură umerii cu brațul, iar ea își puse capul pe pieptul lui.

— Așa cum am mai spus, e plăcut să-ți poate cineva de grijă din când în când.

— Voi doi sunteți un cuplu reușit, zău așa.

Sylvia țipă și sări în sus. King se ridică pe jumătate de pe canapea înainte de a vedea țeava unui pistol ațintită înspre el. Se așeză la loc.

În costumul lui încă ud, Eddie Battle se sprijinea de tocul ușii, îndreptându-și pistolul mai întâi către King și apoi către Sylvia. Punctul laserului dansa de-a lungul torsurilor lor ca un tăciune încins și roșu mânuit de un păpușar.

— De fapt, sunteți atât de fermecători, încât v-aș fi fotografiat dacă aș fi avut un aparat.

— Ce dracu vrei, Eddie?

— Ce vreau eu? Ce vreau eu, Sean?

King se așeză în fața Sylviei când Eddie intră în încăpere.

— Asta am întrebat.

— Dacă vrei să știi, îmi placi. Chiar îmi placi. Nu sunt supărat fiindcă tu ai fost ăla care m-a dibuit. A fost o luptă frumoasă, între inteligențe. De fapt, îmi închipuisem că o să fii tu. De asta am

încercat să scap de tine și de Michelle atunci, pe iahtul tău.

— De ce nu te predai, ca să ne scutești pe toți de o grămadă de necazuri? E un ofițer de poliție aici, afară.

— Nu, Sean, nu e chiar aici, afară, îl corectă Eddie. E la capătul aleii, în mașina lui. Am verificat. Și acum, când urlă furtuna, v-aș putea împușca pe amândoi sau aș putea da o petrecere și el habar n-ar avea.

— OK, și unde să vrei ajungi cu asta?

— Vreau să veniți amândoi cu mine. Dăm o raită pe lac.

King își duse, pe furiș, mână în jos și-o apăsă pe buzunarul lateral al hainei. Acolo își ținea celularul.

— Pe lac? Acolo e furtună! spuse Sylvia.

King reuși să simtă tastatura celularului prin haină. „Ține-l ocupat, Sylvia.”

Ca și cum i-ar fi putut citi gândurile, ea zise:

— Și n-ai cum să fugi pe apă.

— Nu încerc să fug. Am renunțat de mult la ideea asta.

King găsi tasta pentru apelare rapidă pe care o căuta, apăsă, apoi bâjbâi și apăsă și butonul numărului dorit. Trebuia să nimerească.

Imediat ce auzi că apelul fusese primit și o voce începu să spună „alo”, strigă:

— Fir-ar să fie, Eddie, asta e o nebunie. Ce, acum te-ai apucat de răpiri?

— Mda, am început să mă plictisesc doar de omoruri. Să mergem!

— Nu ne urcăm pe iahtul tău, și gata.

Eddie plasă punctul dispozitivului de ochire cu laser pe fruntea Sylviei.

— Atunci o împușc chiar aici. Voi hotărâți. Mie puțin îmi pasă.

— Ia-mă doar pe mine, spuse King.

— Asta n-am prevăzut în plan, bătrâne. Mergeți *amândoi*.

— Unde ne duci?

— Vrei să stric surpriza?

Preț de o clipă înspăimântătoare, simțiră privirea bărbatului care măcelărise nouă oameni.

— Acum, Sean. Chiar acum.

În virtutea unei rațiuni pe care nici ea nu o înțelegea, după ce o părăsi pe Savannah, Michelle se duse să arunce o privire în atelierul lui Eddie. Nu putea crede, nici măcar pentru o secundă, că el s-ar fi putut furișa în preajma casei; locul era plin de polițiști înarmați și Eddie nu era tâmpit. Dar, în timp ce trecea de la un tablou la altul, nu izbuti să nu se întrebe cum se putea ca un om care săvârșise atâtea omoruri să picteze atât de frumos. Părea imposibil ca, în aceeași minte și în același trup, să se adăpostească un astfel de artist și un astfel de ucigaș înspăimântător. Se cutremură și se cuprinse cu brațele. Se gândea că avusese anumite sentimente pentru el. Ce putea spune despre puterea ei de judecată? Despre modul în care îi înțelegea pe ceilalți? Oare se va mai putea încrede vreodată în propriile ei instincte? Ideea aceea groaznică o făcu să simtă o arsură în pântec. Se încovoie, brusc amețită și îngreșoșată; își lipi antebrațele de coapse, în timp ce silea să-și ucidă dorința.

„Doamne, cum am putut să fiu atât de oarbă? Însă își aminti ce se spunea despre cei mai cunoscuți criminali din istorie. Nu arătau și nu se purtau ca niște ucigași. Erau fermecători, erau o prezență amuzantă, nu puteai să nu fii atras de ei. Dintre toate, asta era aspectul cel mai înspăimântător. Erau ca tine și ca mine.”

Tocmai se îndrepta și se ridica când telefonul ei începu să sune. Răspunse, dar nimeni nu spunea nimic. Pe urmă auzi vocea lui King strigând ceva, dar nu reuși să înțeleagă decât un singur cuvânt.

— Eddie!

Continuând să asculte și să pună cap la cap ceea ce se petrecea la celălalt capăt al conexiunii fără fir, privi împrejur, văzu un telefon fix pe o masă de lângă unul din șevaletele lui Eddie și îl sună pe Todd Williams.

— Sunt la Sylvia acasă – sau cel puțin așa cred.

— Rahatul naibii. Dar e și un polițist cu Sean.

— Poate că e deja mort.

— Am plecat într-acolo.

— Și eu.

Michelle ținea celularul la ureche în timp ce alerga spre vila Battle. Fugi în camera ei, înhăță cheile camionetei și se repezi iarăși afară. Era pe punctul de a sări în camionetă, dar se opri și alergă înapoi în

casă. Se repezi spre camera lui Savannah și deschise ușa cu o izbitură. Savannah era în pat. Sări în sus când cealaltă dădu buzna înăuntru. Michelle acoperi locașul microfonului celularului ei, pentru ca nimic din ce spunea să nu ajungă la urechile lui Eddie Battle.

— Dumnezeule, ce s-a întâmplat? întrebă Savannah.

— Îmi trebuie telefonul tău.

— Ce?

— Dă-mi dracului celularul ăla al tău!

Câteva secunde mai târziu, Michelle se urca în camioneta ei, ținându-și încă telefonul apăsat pe ureche și străduindu-se să mai prindă câte un cuvânt care să o ajute să priceapă unde era Sean.

Stai puțin. Auzise ceva. Ce spusese?

— Iaht!

Sean întreba unde îi ducea Eddie cu iahtul. Auzise asta foarte bine.

Tastă numărul pe telefonul pe care îl luase de la Savannah.

— Todd, sunt într-un iaht, pe lac.

— Un iaht! De unde dracu a luat Eddie un iaht?

— Sunt o grămadă la docul de aici. E și unul foarte rapid printre ele.

— Rahat.

— Todd, tu ai vreo ambarcațiune? întrebă ea, înnebunită.

— Nu. Adică, cei de la baza sportivă și de la cherhana au una, dar nu știu exact unde e acum.

— Da, grozav, ce să zic!

Michelle gândea repede: „Idioata de mine. Sigur că da.”

— Cât de repede poți să ajungi aici?

— Ce, aa, zece minute, răspuse Williams.

— Fă să fie cinci și vino să ne întâlnim la docul familiei Battle. E cam departe, dar există o mașinuță de golf pe care poți să o folosești. Drumul e luminat și sunt semne care îți arată încotro s-o iei.

— Și tu?

— Și eu ce? țipă ea.

— Ție nu-ți trebuie mașinuța?

— Pe mine m-ar încetini. Acum ascultă-mă cu atenție, până să ajungi aici, trebuie să iei legătura cu cei de la baza sportivă, să afli unde e ambarcațiunea aia și să o trimiți pe lac cu niște oameni

înarmați în ea. Asigură-te că au fost blocate toate drumurile care ajung la lac. Și cheamă FBI-ul și poliția statală, și fă repede rost de un elicopter cu un reflector mare. Spune-le să alerteze SWAT¹⁸ sau Hostage Rescue¹⁹. O să avem nevoie de niște țintași de elită.

— Toate astea iau timp, Michelle.

— Pe care nu-l avem, așa că fă-o odată!

— Lacul e mare. Litoralul are peste opt sute de kilometri. Sunt o mulțime de locuri în care poți să te ascunzi.

— Mulțumesc pentru încurajare. Mișcă-ți fundul încoace.

Închise telefonul, sări din camionetă, fugi în spatele casei și alergă cu cea mai mare viteză pe care o putea atinge către doc, pe aleea luminată. Continua să asculte la telefon, sperând să audă ceva care să-i fie de folos, dar până la ea nu ajungea decât un vâjâit. Dacă erau pe iaht, zgomotul motoarelor acoperea orice altceva.

Ajunse la doc, apăsă comutatorul și lumina inundă întreaga zonă. În aceeași secundă, un fulger enorm, orizontal, se întinse de-a curmezișul cerului, fiind urmat de un tunet atât de puternic, încât o făcu să-și ducă mâinile la urechi.

Privirea îi căzu imediat pe locul gol. Fir-ar să fie, e FasTech-ul.

Luă din nou telefonul.

— Todd, sunt pe un iaht din clasa FasTech. Are zece metri lungime, e alb cu roșu...

— Știu cum arată tipul ăsta de iaht. Ai cumva idee ce fel de motoare are?

— Da, două Merc identice, de cinci sute de cai putere fiecare. Dacă nu ești aici în trei minute, plec fără tine. Închise telefonul.

— OK, ce avem aici? se întrebă, în timp ce alerga de la o ambarcațiune la alta. Scuterele Sea-Doos erau vioaie și rapide, dar nu aveau lumini de navigare și nu credea pe uriașul Todd era în stare nici să stea agățat de ea în timp ce conducea, nici să facă manevrele el însuși. În plus, după experiența duelului inegal avut pe șosea cu Roger Canney, vroia ca, dacă s-ar fi ajuns la o luptă între ambarcațiuni, să aibă de partea ei ceva mai multă putere.

¹⁸ Special Weapons And Tactics – trupe speciale de intervenție.

¹⁹ Salvarea Ostaticilor – unitate specializată în eliberarea ostaticilor.

Se opri la iahtul model Sea Ray, mare și performant, care era adăpostit într-unul din compartimente. Era clar că nu atingea viteza unui FasTech, dar era un vas mare, cu motoare puternice – și ea tocmai de asta avea nevoie. Trase un foc de pistol în lacătul hangarului, pătrunse înăuntru, găsi cheile pentru Sea Ray și telecomanda liftului care îl lansa la apă, apoi pregăti ambarcațiunea de plecare.

După câteva minute, Todd Williams sosi în mare viteză cu mașinuța de golf. Înșfăcă o vestă de salvare și se urcă pe iaht.

— Am luat legătura cu toată lumea. Cei de la baza sportivă își lansează ambarcațiunea la apă la Haley Pont Bridge; asta e la cincisprezece mile în aval. Și FBI-ul, și poliția statală trimit elicoptere și țintași de elită cât mai curând posibil. Și am instalat bariere pe toate drumurile care ajung la lac.

— Bun. Acum ia ăsta și ascultă cu atenție. Sean s-ar putea să ne dea niște indicii, ca să ne lămurim unde sunt.

Williams luă telefonul și și-l lipi de ureche.

Michelle cuplă mașinariul și ieșiră din doc cu spatele, atât de repede încât Williams căzu, sprijinindu-se de copastie, și era gata să fie aruncat peste bord.

— Fir-ar să fie, Michelle, zise, ridicându-se, știi cum se conduce chestia asta? Nu e o prăpădită de barcă cu vâsle.

— Învăț întotdeauna repede. Casa Sylviei – spune-mi cât de departe de aici e și la câte grade pe compas.

Williams se strădui să facă o apreciere cât mai corectă și ea calculă repede timpul, distanța și ruta. De fapt, în răstimpul petrecut în Serviciul Secret devenise un marinar desăvârșit, pilotând orice fel de ambarcațiune, de la șalupele tip trabuc, folosite când îi escorta pe foștii președinți, și care se deplasau cu viteză, vibrând nervoase pe suprafața apei, până la docilele nave cu zbatouri ai căror foarte prețioși pasageri erau nepoții acelorași foști președinți.

— OK, ține-te bine.

Orientă prora spre deschiderea canalului și apăsă accelerația la maximum. La început, uriașul Sea Ray gemu ușor, ca și când s-ar fi trezit din somn. Apoi elicele sale despicară cu nădejde apa, împrăștiind-o în toate părțile. Prora i se înălță în aer ca un armăsar

șiret pregătit să-și azvârle călărețul peste cap și vasul făcu un salt uriaș înainte. Și atinse viteza de patruzeci de noduri, în timp ce, pe lacul de opt mii de hectare, Michelle, fără să știe unde trebuia să ajungă de fapt, îl îndrepta direct spre inima furtunii care se apropia.

Capitolul 96

— Ei, hai, Eddie, unde ne duci? strigă King, acoperind zgomotul celor două motoare gemene, care se împletea cu al furtunii.

Era legat fedeleș cu ață de pescuit și era întins pe o parte, pe punte, lângă scaunul căpitanului. Sylvia era așezată pe bancheta de la pupa, legată în același fel, iar Eddie conducea stând în picioare și vântul îi răscolea părul stufos.

— Ce-ți pasă? Pentru excursia asta nu se dau bilete de întoarcere.

— De ce vrei să ne ucizi? Ai umplut tabela de marcaj. I-ai dat gata pe toți cei pe care îi vroiai.

— Nu chiar pe toți, bătrâne. Apropo, am câștigat pariul.

— Ce pariu?

— Când m-ai prins, tu ai spus că se terminase, iar eu am spus că nu.

— Felicitări.

Eddie schimbă cursul, tăind de-a curmezișul un val uriaș, care zdruncină puternic vasul. King se izbi cu capul de puntea din fibră de sticlă de sub el.

— Dacă nu încetinești, o să ne ucizi cu mult înainte de a ajunge acolo unde vrei să ne duci.

Drept răspuns, celălalt accelerează și mai mult.

— Eddie, te rog, urlă Sylvia, din spate.

— Gura!

— Eddie... începu ea din nou.

El se răsuci și trase un glonț care trecu la doi centimetri de urechea stângă a Sylviei. Ea țipă și se aruncă pe punte.

Un fulger gros lovi, cu un trosnet înfiorător, un copac de pe mica insulă pe lângă care treceau în goană. Stejarul explodează, azvârlind în apă bucăți de lemn carbonizat. Bubuitul tunetului care îl însoți fu cu mult mai puternic decât zgomotul motoarelor.

King se târî spre prora. Așa cum era legat, nu avea nicio șansă împotriva cuiva atât de puternic ca Battle. Probabil că nici într-o luptă corectă nu i-ar fi putut face față. Se uită înapoi, către Sylvia. Ea era, în continuare, întinsă pe punte. Îi putea desluși hohotele de

plâns printre toate celelalte zgomote. Se strădui să se ridice și, într-un târziu, reuși. Își lăasă spatele să alunece de-a lungul balustradei și izbuti ca, până la urmă, să se salte pe scaunul de lângă Eddie.

Acesta se uită la el și zâmbi.

— Îți place ce privești ai de aici?

King privi împrejur. Cunoștea foarte bine lacul, dar, așa cum știe orice marinar cu experiență, lucrurile arată cu totul altfel într-o noapte întunecoasă. Chiar în momentul acela treceau pe lângă un punct de reper pe care îl recunosc, o clădire cu cinci etaje pe o limbă de pământ care pătrundea într-unul din canalele principale ale lacului.

— Se pare că mergem spre est, către baraj, strigă.

Se rugă ca telefonul lui să fi rămas în continuare deschis. Dacă nu ar fi fost așa și Michelle ar fi încercat să-l sune, nu ar fi avut cum să apese butonul pentru răspuns și, oricum, sunetul l-ar fi trădat.

— Spre est, către baraj? strigă din nou, și mai tare.

— Îți cunoști lacul, spuse Eddie, sorbind din nou, cu lăcomie, din berea lui caldă, și părând să savureze fiecare picătură.

— Eddie, știu de ce i-ai omorât pe toți oamenii ăia.

— Nu, nu știi.

— Am descoperit. Tyler, Canney, Junior, Sally. Și Hinson și Pembroke ca să ne derutezi. Un pas mai încolo, nu-i așa? Un singur pas.

— Știi pe naiba.

— Eddie, tatăl tău era un om îngrozitor. Știu că el te-a împins să faci asta. Ai ucis din cauza lui, pentru ceea ce i-a făcut mamei tale și fratelui tău.

Eddie își îndreptă pistolul spre capul lui King.

— Ți-am spus că habar n-ai de ce am făcut-o.

King își mușcă buzele, încercând să-și țină nervii sub control, ceea ce nu era tocmai ușor în momentul acela.

— OK, atunci de ce nu-mi spui tu?

— Ce contează, Sean? Sunt nebun, OK? Dacă nu mă prăjesc pe scaunul electric, ar trebui să mă închidă și să arunce cheia. Să lase pe cineva să-mi spintece măruntaiele în timp ce dorm în celulă. Pe urmă toată lumea o să poată respira ușurată. S-a zis cu Eddie. E grozav, s-a

zis cu Eddie și lumea merge înainte. Se uită la King și zâmbi. Ei, cel puțin, când o să mori *tu*, o să te jelească o grămadă de lume. Eu n-am pe nimeni.

— Dorothea?

— Da, ce să zic...

— Remmy o să te plângă.

— Crezi?

— Tu nu crezi?

Eddie clătină din cap.

— Așa nu ajungem nicăieri.

— Povestește-mi despre Steve Canney.

— Ce-ar fi de spus?

— Eddie, tu ești un om de onoare. Ar fi trebuit să trăiești acum o sută cincizeci de ani. Așa că, îndeplinește-i unui condamnat ultima dorință. Povestește-mi.

În cele din urmă, Eddie zâmbi.

— Ce naiba? Bine, ascultă. Tocmai mă întorsesem de la facultate. Părinții mei erau în relații proaste. Savannah avea cam doi ani și tata deja se săturase de ea. Știam că ticălosul umbla iar după muieri. L-am urmărit și l-am văzut cu femeia aia, cu Canney. Când ea a născut un băiat, m-am strecurat în spital și am verificat analizele sângelui. Roger Canney nu era tatăl lui. Știam cine era.

— Savannah e copilul lui Bobby și al lui Remmy?

— O, da. După presupunerile mele, tata credea că mama avea de gând să divorțeze. Așa că, până la urmă, s-a pomenit că era gravidă. Ca să afli dacă amândoi au fost de acord să facă sex, ar trebui s-o întrebi pe ea.

— De ce dracu n-au divorțat, pur și simplu?

— Pe Bobby Battle să-l părăsească nevasta? Monstrul ăla n-ar fi lăsat să se întâmple asta nici în ruptul capului. Ar fi fost un semn de eșec. Marele Bobby Battle nu dădea greș niciodată. Niciodată!

— Remmy ar fi putut să divorțeze dacă ar fi vrut.

— Presupun că n-a vrut.

King cugetă dacă să pună sau nu următoarea întrebare și decide că ar fi putut fi singura lui șansă. Se gândi și că, atâta vreme cât îl ținea pe Eddie de vorbă, el și Sylvia continuau să rămână în viață. Și, cine

putea ști, poate că reușea să-l convingă să-i lase pe amândoi să trăiască.

— De ce nu l-ai ucis pe băiat, Eddie? Pe Tommy Robinson?

— Mi-am închipuit că avea să-l aranjeze pe taică-său, ca să-mi fie mie viața mai ușoară.

— Haide, n-aveai cum să fii sigur.

— Nu aveam niciun motiv să-l omor. Și ce-i cu asta? Crezi că am devenit un tânăr cercetaș fiindcă am reușit să nu ucid un puști împuștat? Ai văzut ce i-am făcut lui Sally. Și ce naiba aveam eu de împărțit cu ea, ai? I-am zdrobit fața până la os.

Se uită în jos și mai slăbi pedala de accelerație.

Cu fiecare minut, furtuna devenea tot mai cumplită și până și puternicul FasTech tăia cu greu valurile acum de-a dreptul masive. Iahturile de acel tip erau unele dintre cele mai bune din lume și King se ruga ca fiecare dintre fibrele de sticlă ale ambarcațiunii să poată înțelege lupta dusă de el. Totuși, ar fi fost suficient un singur trăsnet ca să fie incinerati după explozia rezervorului de combustibil.

— Și Junior?

— Pentru că l-am ucis pe el mă simt într-adevăr întinat. Idioata aia de Sally. De ce a tăcut? Ce naiba, Junior îmi plăcea.

— El n-a lăsat-o să spună adevărul. Nu vroia să-și facă nevasta să sufere.

— Vezi, aici ai nimerit-o. E întotdeauna mai bine să spui adevărul. Dacă ar fi făcut-o, ar fi fost amândoi în viață.

Eddie supse ultima picătură de bere din cutie, apoi o azvârli peste bord.

— Odinioară, tu ai ucis oameni, Sean.

— Numai dacă au încercat să mă omoare.

— Știu asta, nu te pun în aceeași oală cu mine. Cum te-ai simțit, chiar înainte de a-i vedea murind, știind că tu făcuseși asta?

La început, King crezu că Eddie trata totul cu ușurință, dar apoi îi văzu privirea pierdută în întunericul din fața lor și înțelese exact ce anume îl întrebase.

— Am simțit că o parte din mine murea împreună cu ei.

— Cred că asta e diferența dintre noi doi.

— Vrei să spui că ție ți-a făcut plăcere?

— Nu, vreau să spun că eu eram deja mort când am început săucid. Își îndoi brațele și își clătină din cap. Nu am fost întotdeauna așa. Nu făcusem rău nimănui, niciodată. Nu sunt genul care începe prin a tortura animale și ajunge apoi la oameni. Nu mă încadrez în tipul de gunoaie pe care le vâna Chip Bailey.

— Nu am crezut niciodată că ești un criminal în serie obișnuit.

— Adevărat? Eddie zâmbi. Am vrut să joc în Liga Națională de Fotbal. În facultate, eram destul de bun, chiar al dracului de bun. Puteam să devin profesionist. Ei, poate că puteam, poate că nu puteam. Eram puternic ca un taur, cu picioare zdravene, și nu-mi plăcea să pierd – omule, detestam asta. Dar n-a fost să fie, nu era în cărți. Știu, ai dreptate. M-am născut prea târziu. Anii 1800 mi s-ar fi potrivit mult mai bine. Mă simt pierdut în secolul ăsta.

— Când ai aflat adevărul despre fratele tău?

Eddie își luă ochii de la King și verifică partea din spate, unde Sylvia se așezase din nou pe marginea banchetei de la pupa. Privindu-l iarăși pe King, spuse încet:

— De ce mă întrebi asta?

— Pentru că de aici a început totul, de-aia.

— A, ce, marea mea scuză?

— Cei mai mulți dintre oamenii în situația ta ar cerși o justificare, ar invoca legitima apărare sau altceva care să explice totul.

— Atunci, presupun că nu sunt ca ceilalți oameni.

— Sifilisul. Când ai aflat că de asta era vorba?

Eddie slăbi și mai mult accelerația, iar iahtul încetini la treizeci de noduri. Mergeau încă destul de repede, dar, cel puțin, zbaturile ambarcațiunii nu mai ieșeau din apă la fiecare două sute de metri.

— Încă mai aveam nouăsprezece ani, spuse rar Eddie, cu privirea încă pierdută în depărtate, dincolo de prora, ca și cum s-ar fi străduit să facă un calcul foarte complicat. Ei nu știau că aflasem. Îmi spuneau minciuni despre felul în care murise fratele meu. Dar am descoperit adevărul – o, da, l-am descoperit. N-au mai putut să-mi strecoare tot felul de rahaturi. Nicidecum.

— Adică s-a întâmplat cu puțin timp înainte de planul de răpire. Eddie zâmbi.

— Nici nu-mi vine să cred că am putut păstra un astfel de secret în

toți acești ani. Îmi închipui că Chip a fost extrem de surprins.

— Da, dacă folosim niște termeni moderați.

King aruncă o privire spre Sylvia, dar ea nu făcea altceva decât să se uite la apele întunecoase, tresărind la fiecare fulger și la fiecare bubuit de tunet. Apa era atât de agitată, încât simțea că cina i se urcase, înapoi, în gât. Se luptă cu imboldul de a vomă, și zise:

— Ai avut vreo confruntare cu tatăl tău în privința asta?

— Ce însemna o confruntare? El era îndărătnicul Bobby Battle. Ticălosul nu putea greși. Nu recunoștea niciodată ce-i făcuse propriului lui fiu. S-a frecat de toate curvele, a adus mizeria aia acasă, l-a omorât pe Bobby și nici măcar nu s-a sinchisit. E al dracului de sigur că asta nu m-a surprins. Puțin i-a păsat că și-a ucis propriul copil. Nenorocitul de creier i s-a dizolvat, ochii i-au ieșit din orbite, dinții i-au putrezit. Ultimii lui ani au fost o agonie neîntreruptă, chiar neîntreruptă. Era ca și cum cineva ar fi luat o poză frumoasă și ar fi turnat terebentină peste ea. Știam că Bobby era încă acolo, dar nu-l mai puteam vedea. Eddie clipi repede din ochi. Omule, în fiecare zi mă uitam, pur și simplu, cum se pierde. Când s-a îmbolnăvit de-a binelea, le-am spus să-l ducă la doctor. Fir-ar să fie, ajutați-l pe Bobby, ajutați-l. Vă rog! Iar ei nu au făcut-o niciodată. E doar un copil, spuneau. Spuneau că eu nu înțelegeam. Am înțeles, omule, am înțeles al dracului de bine, dar prea târziu pentru Bobby.

— Am auzit că fratele tău era într-adevăr o persoană încântătoare, în ciuda vitregiei sorții și a tuturor durerilor care îl chinuiau.

Chipul lui Eddie se luminează.

— Trebuia să-l fi văzut, Sean. Cel mai dulce tip. Era tot ceea ce eu nu eram. Înainte de a-i fi fost atins creierul, era inteligent, omule, chiar foarte inteligent. Mă învăța tot felul de chestii, mă ajuta, avea grijă de mine. Era fratele meu mai mare. Am fi făcut orice unul pentru altul. Ne simțeam atât de bine împreună. King zări lacrimile sărate care alunecau pe obrajii lui Eddie, amestecându-se cu ploaia. Și apoi a început să se simtă din ce în ce mai rău. În cele din urmă, mama l-a dus la un specialist; nu mi-a povestit niciodată ce spus omul ăla, dar lui Bobby continua să-i fie tot mai rău. A murit la patru zile după a optsprezecea noastră aniversare. Tata era plecat, cu niște afaceri. Mama n-a intrat în camera lui. Eu l-am ținut în brațe, l-am

ținut în brațe până s-a dus și am continuat să-l țin așa până când m-au silit să plec de acolo. Se opri, apoi adăugă: Bobby a fost singurul prieten adevărat pe care l-am avut. A fost singurul om care m-a iubit vreodată.

— Ai spus că purtarea tatălui tău nu te-a surprins. Dar altceva a făcut-o? Întrebă King, plin de curiozitate.

— Chiar vrei să știi ce anume m-a surprins? Vrei într-adevăr să știi?

Lui King i se păru că Battle se purta ca un puști care nu mai poate de nerăbdare să împărtășească un secret păstrat de multă vreme.

— Da, chiar vreau.

— A fost mama mea, draga mea mamă cu vertebre de oțel, care nu a ridicat nici măcar un singur deget ca să-și salveze fiul. Nenorocitul ei de fiu. Acum, explică-mi tu asta, vrei?

— Nu pot, Eddie. Nu știu de ce n-a făcut-o.

Eddie respiră adânc, reumplându-și plămânii cu aer.

— Bine ai venit printre noi. Scăzu și mai mult viteza. Gata, am ajuns.

În timp ce iahtul încetinea, King își roti privirile, ca să vadă dacă ar fi putut spune unde se aflau. Era foarte întuneric, și simțurile lui erau bulversate, dar locul acela părea să aibă ceva foarte familiar.

Eddie scoase un cuțit din punga impermeabilă și îl îndreptă spre King, care tresări, cuprins din nou de panică.

— Eddie, nu vrei să faci asta. Noi am putea aranja să fii ajutat.

— Niciun ajutor nu-mi mai poate fi de folos, Sean, dar îți mulțumesc pentru ofertă.

— Te rog, Eddie, nu face asta! strigă Sylvia, de la pupa.

Eddie se holbă la ea, rânji pe neașteptate și îi făcu semn să vină mai aproape. Pentru că ea nu se clinti, își scoase pistolul.

— Doctore, următorul glonț ți se oprește exact în creieri. Mișcă-ți fundul încoace.

Ea se apropie împleticindu-se și tremurând de frică. El tăie legăturile care o țineau, o împinse mai întâi pe scări în jos, apoi în cea mai apropiată cabină, și încuie ușa în urma ei. Apoi potrivi lama cuțitului sub legăturile picioarelor lui King și le tăie cu grijă.

— Du-te în spatele iahtului, Sean.

Își sublinie spusele proptindu-i în spate țeava pistolului.

— Ce faci, Eddie?

— Închid cercul, omule; pur și simplu, închid cercul. Acum urcă-te pe copastie și întoarce-te.

— Ai de gând să mă împuști aici sau după ce sar în apă?

Drept răspuns, Eddie luă cuțitul și tăie cu atenție și legăturile de la mâinile lui King, eliberându-l. Celălalt îl privi cu prudență.

— Nu înțeleg ce faci, Eddie.

— Nu, *nu* înțelegi ce fac, pentru că o fac eu.

Îl izbi cu putere în piept cu unul din brațele lui masive. King căzu pe spate, intrând în apă cu capul înainte.

Eddie alergă înapoi în cockpit, apăsă pe accelerație și iahtul porni chiar înainte ca King să apuce să iasă la suprafață.

Când o făcu, King văzu ambarcațiunea rotindu-se în jurul lui și apoi îndreptându-se către el. Se răsuci și începu să înoate, îndepărtându-se. De ce ticălosul nu îl împușcase, în loc să îl azvârle așa? De ce îl hăitua cu iahtul? Când FasTech-ul ajunsese aproape de el, King aproape că simți elicele masive pătrunzându-i în carne, pentru a înroși lacul cu sângele lui.

În ultimul moment, ambarcațiunea viră și trecu pe lângă el.

— Îți mulțumesc pentru că ai întrebat de fratele meu, Sean, îi strigă Eddie. Asta ți-a salvat viața. Să te bucuri de ea.

Iahtul se îndepărtă huruind și accelerează înainte de a fi înghițit de întuneric.

— Sylvia, Sylvia! urlă King, fără niciun rost.

Se întoarse, privi împrejur, în cele din urmă, înțelese, într-o străfulgerare, de ce locul îi părea atât de familiar. Docul pe care îl vedea era docul *lui*. Era în golful lui! Acolo unde se afla și barca lui cu motor.

Dar iahtul nu se mai vedea. Cum ar fi putut să-i găsească înainte de a fi prea târziu?

Apoi, brusc, înțelese ceea ce spusese Eddie. „Cerc închis. Vrea să închidă cercul.”

King începu să înoate spre docul lui din toate puterile.

Capitolul 97

Pe Sea Ray, Michelle zbura prin întuneric îndreptându-se spre casa Sylviei, când Williams veni alături de ea.

— Telefonul tău a pierdut legătura, spuse, posomorât.

— Probabil din cauza furtunii.

— Da, poate, zise el.

Ea privi către cer.

— Nu văd niciun elicopter.

— Ce naiba, Michelle, pe vremea asta? La ce te așteptai? Nu poți risca atât de ușor viețile atâtor oameni.

— De ce dracu nu? Eu mi-am petrecut nouă ani din viață în Serviciul Secret, făcând asta.

— Haide, facem tot ce putem...

— Ce-i asta? spuse ea, pe neașteptate.

— Care asta?

— E telefonul! țipă ea. Telefonul meu, unde e?

— Pe bancheta din spate.

— Ține cârma.

Înhăță telefonul și apăsă butonul de răspuns. Îi sări inima când recunoscu vocea lui.

— Michelle, ai putut să auzi ceva la telefon?

— Da, eu și Williams suntem acum într-un iaht, ne îndreptăm spre casa Sylviei. Am anunțat pe toată lumea.

— Ascultă, Eddie o are încă pe Sylvia. Se îndreaptă spre golful ăla de jos, unde a fost găsit primul cadavru. Știi unde vine asta?

— Da.

— Eu sunt în barcă, mă îndrept într-acolo.

Michelle alergă în cockpit ținând telefonul la ureche, se repezi la cârmă și întoarse vijelios iahtul, înclinându-l până ce ajunse cu puntea aproape perpendiculară pe suprafața apei. Williams căzu din nou.

— Gata, sunt pe drum. Ajungem în zece minute. Îi trimitem pe toți acolo. A, Sean?

— Da?

— Îți mulțumesc fiindcă ești în viață.

Eddie îndreptă prora exact înspre inelul de pământ roșu care se înălța din golful unde se aflau, opri motoarele și lăsă iahtul să se înfigă în el. Începu să descuie ușa cabinei.

— OK, doctore, să mergem.

Jetul de fluid din extingtor țâșni, izbindu-l în plină față. Dădu înapoi, clătînându-se, și fu lovit în cap cu un bidon. Orbit, își acoperi fața cu mâinile și căzu în genunchi. Dar o simți pe Sylvia trecând în goană pe lângă el, se întinse și o prinse cu unul din brațele sale lungi.

— Dă-mi drumul, ticălosule, dă-mi drumul! țipă ea.

Eddie își șterse fața cu o mână; ochii îl usturau cumplit. O apucă de partea din spate a gulerului cămășii, o săltă cu totul în aer și o azvârli pe pământul tare al țărmului, unde ea ateriză cu o bufnitură și rămase nemișcată.

El deschise magazia și scoase o secure cu coada scurtă, sări peste copastie și ateriză cu picioarele în noroi. Intră în apă și își afundă capul sub unde, ca să curețe mizeria cu care îl împroșcase ea. Se ridică, aruncă o privire către lac și către fulgerul care se mistuia în depărtare, respiră adânc, se întoarse și se îndreptă către Sylvia.

— Ridică-te.

Ea nu spuse nimic.

— Am zis să te ridici.

Își sublinie vorbele lovind-o cu piciorul în coaste.

— Cred că mi-am rupt mâna, se tângui ea.

— Care?

— Stânga.

Se aplecă, o înșfăcă de brațul stâng și o trase în sus în timp ce ea țipa ascuțit, de durere.

— Luat-ar dracu, mă omori, nenorocitul!

— Chiar asta fac.

O târî după el, în pădure.

Barca lui King zbura pe deasupra apei. Privi înapoi și zări niște lumini pâlpâind cam la cinci sute de metri în urma lui. Apăsă butonul telefonului, care reușise cumva să supraviețuiască scufundării în apă.

— Tu ești în spatele meu? întrebă.

— Și mă apropii repede, spuse Michelle.

King încetini în timp ce pătrundea în golful strâmt. Imediat ce văzu FasTech-ul tras pe mal, își stinse luminile.

— OK, spuse în telefon, se pare că nu mai sunt pe iaht.

Ambarcațiunea lui Michelle apăru la intrarea în golf. Opri motoarele, stinse luminile și acostă în apa puțin adâncă de lângă barca cu motor.

— Ești înarmat? îi strigă.

El ridică mâna în care ținea pistolul.

— Am trecut pe la iahtul meu înainte de a porni încoace.

Michelle și Todd înșfăcăra lanternele din cabina de pe Sea Ray, apoi toți trei își părăsiră ambarcațiunile și porniră spre țărm, cu pistoalele îndreptate către FasTech, pentru cazul că Eddie ar fi stat la pândă acolo.

Acoperindu-se unul pe altul, cercetară iahtul și nu descoperiră nimic altceva în afară de extingtorul folosit.

Ieșiră pe țărm și intrară în pădure.

— Ne răspândim, spuse King, dar păstrăm contactul vizual. Deocamdată fără nicio lumină. Altfel ne-ar putea prinde foarte ușor.

Un trăsnet lovi dealul de vizavi de ei cu o asemenea violență, încât pământul păru să se cutremure.

— Dacă până atunci nu ne vine de hac vreo blestemăție de fulger, bodogăni Williams.

Își croiră drum până pe creasta dealului și cercetară încordați împrejurimile.

— Dacă nu mă înșel, primul cadavru a fost găsit la o sută de metri de aici, către dreapta, șopti King.

— Cam așa ceva, spuse Michelle.

— Să o luăm ușurel, fără să ne pripim, spuse Williams. Tipul e țicnit, dar al naibii de viclean. N-am de gând s-o sfârșesc ca Bailey...

Țipătul Sylviei le cutremură măruntaiele.

King o luă la goană în josul dealului, cu Michelle pe urmele lui și cu Williams bodogănind în spatele lor.

Capitolul 98

— Dumnezeule, te rog, nu face asta.

Sylvia era în genunchi, cu capul sprijinit de muchia unei buturugi putrede, fiind ținută în poziția aceea de genunchiul lui Eddie, care o apăsa în mijlocul spatelui.

— Te rog, continuă ea să tânguie. Te rog.

— Gura!

— De ce faci asta? De ce?

El își îndesă pistolul în teaca centurii pe care și-o pusese pe iaht și scoase o glugă neagră din buzunarul costumului lui ud. Și-o puse, potrivit găurii pentru ochi astfel încât să poată vedea. Nu mai era cea cu cercul cu cruce, pe care i-o confiscase poliția, dar era la fel de potrivită pentru o execuție improvizată.

Legănă securea într-una din mâinile sale puternice.

— Niște ultime cuvinte?

Sylvia era aproape leșinată de durere și de spaimă. Începu să bolborosească ceva.

Eddie râse.

— Te rogi? Rahat! În fine, ai avut o șansă.

Ridică securea deasupra capului. Dar, înainte de a izbi gâtul femeii, coada acesteia se făcu fărâme.

— Strașnică lovitură, Maxwell, murmură Williams, în timp ce se grăbeau într-acolo.

Dacă își imaginaseră că Eddie avea de gând, pur și simplu, să se predea, înțeleseră imediat că nu așa stăteau lucrurile.

El sări în lateral, destul de departe ca să ajungă pe buza unei râpe, se rostogoli, apoi se lăsă să alunece până în fund. Se ridică în picioare cât ai clipi și o luă la fugă.

King alergă la Sylvia și o sprijini.

— E OK, Sylvia, îi șopti, cu blândețe. Ești în siguranță.

Apoi sesiză o mișcare fulgerătoare.

— Michelle! urlă el. Nu face asta!

Ea se repezi pe buza râpei, se rostogoli și ajunse jos. Se ridică aproape la fel de repede ca Eddie și o luă la goană după el.

— Fi-ar să fie, strigă King. O puse pe Sylvia în brațele lui Williams și fugi după partenera sa.

În timp ce alerga, King își dădea seama încotro se îndreaptă numai când întinericul era spulberat de câte un fulger. Sau când auzea zgomot de pași undeva, înaintea lui.

— De ce dracu faci asta? strigă către Michelle, deși știa că ea nu-l putea auzi.

După ultima oră pe care o petrecuse alături de Eddie Battle, nu mai avea absolut nicio dorință de a se afla în preajma lui, cu excepția cazului în care l-ar fi văzut dincolo de gratii, înconjurat de o duzină de paznici. Și poate chiar și atunci ar fi preferat să-l ocolească.

Se opri brusc, pentru că toate sunetele pe care le auzise venind din față încetaseră.

— Michelle? șuieră el. Michelle?

Își strânse pistolul în mână și îl mișcă descriind arcuri de cerc, privind din când în când peste umăr, de teamă ca Eddie se deplasase în cerc, ajungând undeva în lateral și în spate.

Ceva mai încolo, Michelle se uita cu mare atenție la un pâlc de tufișuri. Privea des în jos, ca să vadă dacă nu cumva minuscula lumină roșie se plimba pe trupul ei. Își sprijini țeava pistolului într-o mică scobitură a gorunului în spatele căruia se adăpostea și îi îndepărtă ușor crengile. Auzi o mișcare ușoară în dreapta, dar se lămuri că fusese o verviță.

Auzi un zgomot în spate și se răsuci brusc.

— Michelle?

Era King, la vreo șase metri distanță de ea. O luase pe o altă potecă și erau despărțiți de un zid de rugi de mure.

— Rămâi în spatele meu, îi spuse, printre dinți. S-a oprit chiar în fața noastră.

Se întoarse și așteptă. Un fulger lumină cerul; de asta avusese nevoie. Ocoli copacul, se dădu puțin înapoi, apoi își croi drum, cu grijă, descriind un cerc cu intenția de a ajunge în spatele lui Eddie.

Fulgeră din nou. Auzi un zgomot în dreapta. Se răsuci și trase în aceeași secundă. În fața ei, ceva explodează și o lumină roșie erupse, dispărând după o clipă.

Nu avea de unde să știe că, în același timp, Eddie ocolise locul în

care se afla ea și trăsesese exact în aceeași secundă. Și, deși șansele de a se întâmpla așa ceva erau de unu la un miliard, cele două gloanțe se ciocniseră, provocând explozia pe care o văzuse.

Eddie o lovi cu forță, tăindu-i respirația înainte de a o afunda în noroi, aproape cu capul înainte. Nămol, frunze și frânturi de crengi în pătrunseră atât de adânc în gură încât abia mai putea respira. Michelle se răsuci și încercă să-l lovească, dar el era deasupra ei și o țintuia la pământ. Era incredibil de puternic; degetele ei nu izbuteau să desfacă strânsoarea lui de fier. Se simțea ca un copil care încercă să scape din mâinile tatălui lui. Încercă să se ridice, dar nu era în stare să o facă când o apăsau mai mult de o sută zece kilograme.

„Fir-ar al dracului.” Scuiță mizeria pe care o avea în gură. Dacă ar fi reușit să-l împingă, eliberându-se, ar fi putut încerca să-i dea câteva lovituri năucitoare cu picioarele și poate că ar fi avut o șansă împotriva lui. Dar era, pur și simplu, prea robust. Simți una din mâinile lui în jurul gâtului, în timp ce cealaltă îi imobiliza brațele. Se zbatu cu sălbăticie, încercând să-l arunce într-o parte, dar nu avea destul spațiu de mișcare. Încercă să strige și nu reuși. Începu să-și piardă puterea de concentrare. Creierul i se îngreuna, iar membrele prinseră să-i zvâcnească.

„Ăsta e sfârșitul? Ăsta?”

Apoi totul se destinsese. Greutatea dispăruse. Michelle se simțea liberă, și știa că tocmai murise de mâna lui Eddie Lee Battle. Se întoarse ca să-l vadă privind-o de sus, zâmbind mulțumit de ceea ce făcuse.

Numai că nu pe ea o privea. Se ridică în capul oaselor, trăgându-se de lângă el, și abia apoi văzu la ce se uita.

King era acolo. Strângea cu amândouă mâinile pistolul îndreptat către Eddie, care se trăgea ușor înapoi. Hainele lui King se transformaseră în zdrențe, iar fața și mâinile îi sângerau, fiindcă se luptase să treacă prin rugii de mure ca să ajungă la ei.

— N-aș fi omorât-o, Sean.

King tremura de furie.

— Da, sigur, nemernicule.

Eddie continua să se îndepărteze cu spatele, cu mâinile ridicate.

— Încă un pas, Eddie, și te alegi cu un glonț între ochi.

El se opri, dar începu să-și lase mâinile în jos.

— Țin'le sus! lătră King.

Michelle se ridică și privi împrejur, căutându-și pistolul.

— Ei, Sean, dă-i drumul, trage, spuse Eddie, plictisit. Scutești statul de o mulțime de cheltuieli dacă mă trimiți pe lumea ailaltă.

— Nu procedăm în felul ăsta.

— Fă-o, Sean. Sunt terminat, omule. Nu mi-a mai rămas nimic.

— O să te descurci. Nu te teme.

— Crezi?

— De fapt, pun pariu că...

— Ce dracu tot spui, ești...

Eddie sări, ducându-și mâna la spate; își scoase pistolul. Michelle țipă.

Glonțul porni.

King se apropie și se uită la Battle, care zăcea la pământ. Îi îndepărtă pistolul cu o lovitură de picior, și rămase cu ochii la sângele care se scurgea din umărul lui Eddie; acolo îl lovise glonțul înainte de a-i ieși prin spate.

— De data asta am câștigat pariul, Eddie.

Celălalt îl privi cu un zâmbet firav.

— Doar un milimetru mai încolo, omule. Un milimetru.

Capitolul 99

Eddie Battle pledă vinovat pentru toate crimele pe care le comisese. În schimbul cooperării depline cu autoritățile și al faptului că le răspunsese la toate întrebările, dar și pentru că existau dubii în ceea ce privea stabilitatea lui mentală, avocații lui reușiră să obțină o condamnare care îl trimitea în închisoare, fără posibilitatea de a fi eliberat vreodată. Reacțiile publicului nu întârziară să apară. Partizanii condamnării la moarte mărșăluiră pe străzile din Wrightsburg. Se solicita punerea sub acuzare a guvernatorului, a procurorilor și a juriului care se ocupase de caz. Familia Battle – sau cel puțin ceea ce mai rămăsese din ea – fu îngropată până la gât în amenințări cu moartea. Se prezise că, indiferent în ce închisoare de maximă securitate urma să fie trimis Eddie, nu avea să supraviețuiască mai mult de o lună.

King nu se sinchisea prea mult de toate astea. După ce îl împușcase pe Eddie, o ajutase pe Sylvia să ajungă până la ambarcațiuni, de unde fuseseră duși la spital. Amândoi își reveniseră pe deplin, deși King se îndoia că Sylvia ar mai fi putut fi aceeași după toate cele prin care trecuse.

„Ce dracu, și eu s-ar putea să nu mai fiu niciodată același”, gândea King.

Făcea plimbări lungi cu barca, refăcând, la lumina zilei, traseul din noaptea aceea îngrozitoare. El și Michelle discutaseră câte ceva despre asta, dar, de cele mai multe ori, evitau subiectul. Erau destul de epuizați. Dar ea îi mulțumise, plină de exuberanță, pentru că o salvase.

Aducându-și aminte, clătinase tot timpul din cap.

— Sean, până atunci, nu m-am mai simțit niciodată atât de neajutorată. N-am mai întâlnit niciun bărbat atât de puternic înainte. Era ca și cum m-ar fi luat în stăpânire ceva din altă lume.

— Cred că asta și era, ripostase King.

Toate acestea îl aduseră pe King acolo unde se afla acum, stând la biroul lui și întrebându-se ce anume însemnau ultimele cuvinte rostite de Eddie în timp ce zăcea pe deal, plin de sânge.

— Doar un milimetru mai încolo, omule.

Cele șase cuvinte îi răsuna în cap și nu reușea să scape de ele. În cele din urmă, se ridică de la birou, se urcă în mașină și se duse la familia Battle. Mason îi spuse că Remmy era acasă.

În holul de la intrare văzu mai multe bagaje stivuite.

— Cineva face o călătorie? întrebă.

— Savannah și-a luat o slujbă în străinătate. Pleacă azi.

„Norocul ei”, gândi King, în timp ce Mason îl conducea de-a lungul holului.

Remmy părea o copie palidă a ceea ce fusese odată. Sorbea dintr-o ceașcă cu cafea. King avu certitudinea că, de fapt, situația era aproape într-un totu demnă de Mr. Beam.

— Am auzit că Savannah se mută de aici, rosti, după ce Mason îi lăsă singuri.

— Da, dar spune că s-ar putea să vină înapoi de Crăciun, zise mama ei, plină de speranță.

„Sau nu”, gândi King.

— Dorothea a terminat tratamentul de recuperare?

— Da. E alături. Am de gând s-o ajut să-și rezolve problemele bănești.

— Mă bucur să aflu asta. N-ai niciun motiv să nu cheltuiești averea. Iar ea face parte din familie. Poliția n-o mai suspectează de moartea lui Kyle?

— Cred că nu. Mă îndoiesc că vor rezolva cazul ăsta.

— Nu se știe niciodată.

Nu rostiră niciun cuvânt despre Eddie. De fapt, ce ar fi fost de spus?

King era nerăbdător să plece, așa că se hotărî să treacă la subiect.

— Remmy, am venit ca să-ți pun o întrebare. E despre un fost angajat de-al vostru, Billy Edwards.

Ea îi aruncă o privire tăioasă.

— Mecanicul?

— Exact.

— Care e întrebarea?

— Am nevoie de data exactă la care a plecat.

— Poate fi găsită în înregistrările din statele de plată.

— Speram că o să spui asta.

Se uită la ea, în expectativă.

— Le vrei acum?

— Chiar acum.

După ce ea reveni, aducându-i-le, King dădu să plece, dar ceva îl făcu să se oprească.

O privi fix pe Remington Battle, care, pieptănată și îmbrăcată cu meticulozitate, stând într-un superb fotoliu vechi, condensa tot ceea ce se înțelege printr-o mare doamnă din aristocrația sudistă.

Ea își ridică ochii.

— Mai e ceva? îl întrebă, cu răceală.

— A meritat?

— Ce să merite?

— Să fii soția lui Bobby Battle? A meritat să-ți pierzi amândoi băieții?

— Cum îți permiți? spuse, cu voce tăioasă. Nu-ți dai seama prin ce iad am trecut?

— Da, și pentru mine a fost, într-adevăr, tot o floare la ureche. De ce nu încerci să-mi răspunzi la întrebare?

— De ce aș face-o? i-o întoarse ea.

— Numește-o un act caritabil, din partea unei doamne distinse și respectabile.

— Sarcasmul tău nu are niciun efect asupra mea.

— Atunci o să te întreb direct. Bobby Jr. era copilul tău. Cum ai putut să-l lași să moară?

— N-a fost așa! spuse ea, ridicând vocea. Crezi că am avut de făcut o alegere? Crezi că nu mi-am iubit fiul?

— E ușor să vorbești, Remmy, dar e greu să treci la fapte. Adică să-ți înfrunți soțul. Să-i spui că puțin îți păsa de unde luase boala, dar că băiatul *tău* avea nevoie de tratament pentru ea. Nici măcar pe vremea aia nu era greu de diagnosticat. Dacă îi făceai puștiului penicilină, ai fi avut foarte multe șanse să ai acum *doi* fii în viață. Ți-ai pus vreodată problema în felul ăsta?

Remmy începu să spună ceva, dar se opri. Lăsă jos cana de cafea și frânse mâinile în poală.

— Poate că atunci nu eram atât de puternică; nu cum sunt acum.

King îi văzu ochii înotând în lacrimi. Dar, în cele din urmă, am luat decizia corectă. L-am dus pe Bobby Jr. la tot felul de specialiști.

— Dar era prea târziu.

— Da, spuse Remmy, cu voce scăzută. Și pe urmă a apărut cancerul. Iar el nu a mai putut să lupte.

Își șterse lacrimile, se întinse după ceașca de cafea, dar pe urmă se opri și își ridică privirea spre King.

— Sean, în viață, toată lumea trebuie să aleagă, spuse ea.

— Și o mulțime de oameni aleg ceea ce nu trebuie.

Remmy părea gata să facă un comentariu usturător, dar King îi împrăștie răceala când luă o fotografie pe raft. Îi înfățișa pe Eddie și Bobby Jr., copiii. Ea își duse brusc mâna la gură, ca și cum ar fi vrut să-și înăbușe un suspin. Îl privi, cu lacrimile alunecându-i pe obraji.

— Bobby era cu totul alt om când ne-am căsătorit. Poate că de acela mă agățam, sperând că o să se întoarcă.

King puse fotografia la loc.

— Nu merită să aștepți un om care își lasă copilul să moară fără să miști un deget.

Plecă fără să privească înapoi.

Afară, văzu un șofer care încărca valizele lui Savannah într-o berlină neagră. Ea coborî din mașină și se apropie.

— Voiam să te văd înainte de plecare, zise. Am auzit câte ceva din ce i-ai spus mamei. Nu am tras cu urechea. S-a întâmplat să trec pe acolo.

— Sincer vorbind, nu știu dacă să o compătimesc sau să o detest.

Ea privi vila.

— A vrut întotdeauna să fie mama unei familii sudiste numeroase. Știi, ca un fel de dinastie.

— Nu prea i-a reușit, comentă King.

Savannah se uită la el.

— Așa stau lucrurile... Cred că își închipuie că a izbutit. În particular, îl ura pe tata, dar îl idolatriza în public. Își iubea fii, dar i-a sacrificat ca să-și salveze căsnicia. Nu are niciun sens. Tot ce știu este că eu plec dracului de aici. O să-mi petrec următorii zece ani încercând să înțeleg. Dar o s-o fac de la distanță.

Se îmbrățișară, și King îi ținu ușa mașinii.

— Mult noroc, Savannah.

— A, Sean, spune-i, te rog, lui Michelle că îi mulțumesc pentru tot ce a făcut.

— Îi spun.

— Spune-i și că i-am ascultat sfatul referitor la tatuaj.

King o privi amuzat, dar nu zise nimic. Îi făcu cu mâna când mașina porni.

Se urcă în automobil și plecă la *Wrightsbury Gazette*, unde, fără să știe, se așeză la același cititor de microfilme la care stătuse Eddie în noaptea când pătrunsese înăuntru.

Derulă bobina cu numere vechi ale ziarului până când ajunse la data pe care o căuta, data zilei în care plecase Edwards. Nu găsi ceea ce îl interesa. Apoi îi trecu prin minte că totul s-ar fi putut întâmpla prea târziu ca să mai poată apare în ediția din ziua următoare. Se deplasă cu încă o zi după. Nu fu nevoit să caute prea mult. Știrea era pe prima pagină. Citi povestea cu atenție, se lăsă pe spate în scaun și, în cele din urmă, își puse capul pe masă în timp ce gândurile îi se strecurau în zone inimaginabile.

Când își ridică ochii, observă peretele pe care scrisese Eddie. Fusese curățat, dar urmele aceluia cuvânt erau încă vizibile.

TEAT

Cu câteva zile înainte, se jucase cu diversele combinații ale cuvântului: *tent, test, text*²⁰. Nimic nu părea să aibă sens. Totuși, nu putea să creadă că Eddie ar fi scris cuvântul acela dacă n-ar fi fost important.

Scoase din buzunar discurile cu cifru și începu să se joace cu el. Îl luase cu sine dintr-un anumit motiv. De multă vreme, se descoperise că analizele de frecvență a literelor puteau duce la descifrarea unei inscripții de lungime acceptabilă. Metoda era simplă. Unele litere ale alfabetului sunt folosite mai des decât altele. Și litera care apare mult mai des decât toate celelalte este *e*. Această descoperire îi făcuse imbatabili pe spărgătorii de cifruri pentru un timp destul de lung, până când, după secole, codificatorii își recâștigaseră supremația.

²⁰ Cort, test, text.

King roti inelul exterior al discului cu cifru până când litera *e* se alinie cu litera *a*. Un pas mai încolo. Se uită la perete și, cu ochii minți, schimbă o literă, *e* în loc de *a*. Acum se putea citi:

TEET

Nici asta nu avea sens. Ce este un *teet*? Se hotărî să plece și se întoarse în biroul său, unde deschise un motor de căutare de pe Internet, tastă cuvântul *teet*, și, ca să se afle-n treabă, cuvântul *crimă*. Nu se aștepta să găsească nimic. Totuși, apărură o listă lungă. Probabil numai prostii, gândi. Dar, când citi primul rând al listei, sări brusc în picioare.

— O, Dumnezeule, spuse.

Citi și continuarea, apoi se lăsă pe spate. Își putea simți fruntea: era udă de sudoare și la fel îi era tot trupul.

— O, Dumnezeule, spuse încă o dată.

Se ridică încet. Era bucuros că Michelle lipsea. Nu se simțea în stare să dea ochii cu ea. Nu în momentul acela.

Ca să fie absolut sigur, King trebuia să mai depisteze câteva lucruri. Pe urmă avea să înfrunte adevărul. Știa că era unul din cele mai grele lucruri pe care fusese nevoit să le facă vreodată.

Capitolul 100

Peste două zile, King își parcă mașina, coborî, intră în clădirea de birouri, întrebă de Sylvia și fu îndrumat către biroul ei.

O găsi așezată la masa de lucru din cabinetul ei medical, cu brațul stâng într-o eșarfă. Se uită la el și zâmbi, apoi se ridică ca să-l îmbrățișeze.

— Simți că ești pe cale să redevii om? îl întrebă.

— Ajung și acolo, spuse el, cu voce scăzută. Ce-ți face brațul?

— E aproape ca nou.

Se așază vizavi de ea, în timp ce Sylvia se cocoță pe marginea mesei.

— Nu prea te-am mai văzut în ultima vreme.

— Am fost oarecum ocupat, răspunse el.

— Am făcut rost de bilete la o piesă de teatru, în D.C., sâmbăta viitoare. Ar fi prea îndrăzneț din partea mea dacă ți-aș cere să mă însoțești? Luăm camere separate la hotel, bineînțeles. O să fii în perfectă siguranță.

King se uită la cuier. Jacheta, puloverul și pantofii femeii erau așezate cu grijă, fie în, fie lângă acesta.

— S-a întâmplat ceva, Sean?

Se întoarse din nou către ea.

— Sylvia, de ce crezi că a venit Eddie după noi?

Comportamentul ei se schimbă imediat.

— E nebun. Noi am ajutat la prinderea lui. Sau, cel puțin, tu ai făcut-o. Te ura pentru asta.

— Dar m-a lăsat să plec. Și te-a reținut *pe tine*. Te-a aplecat deasupra unei buturugi și era gata să-ți taie capul. Ca un călău.

De supărare, trăsăturile ei se contorsionară.

— Sean, tipul omorâse deja nouă oameni, pe cei mai mulți la întâmplare.

El scoase din buzunar o bucată de hârtie și i-o întinse. Ea se așază în spatele biroului și o citi fără grabă.

Apoi își ridică privirea.

— Este articolul din ziar despre moartea soțului meu.

— A fost victima unui șofer care l-a izbit și apoi a fugit; cazul nu a fost rezolvat niciodată.

— Știu toate astea, spuse ea, cu răceală, împingând hârtia către el, de-a curmezișul biroului. Și?

— Și, în aceeași noapte în care a fost ucis George Diaz, Rolls Royce-ul lui Bobby Battle a fost avariat. Rolls-ul a dispărut a doua zi și același lucru s-a întâmplat și cu mecanicul care se ocupa de colecția lui Bobby.

— Vrei să spui că acest mecanic mi-a ucis soțul?

— Nu, vreau să spun că Bobby Battle a făcut-o.

Se uită la el, uluită.

— De ce dracu ar fi făcut asta?

— Pentru că te răzbuna pe tine. O răzbuna pe femeia pe care o iubea.

Sylvia se ridică, brăzdând biroul cu degetele.

— Ce naiba încerci să faci?

De data asta, King își schimbă comportamentul. Se aplecă înainte.

— Stai jos, Sylvia. Mai am multe de spus.

— Eu...

— Stai jos!

Ea se lăsă să cadă, încet, înapoi pe scaun, fără să-l slăbească din ochi.

— Mi-ai spus o dată că o văzuseși pe Lulu Oxley la ginecologul la care mergeați amândouă. Ai dat de înțeles că ea și-a schimbat medicul. Dar nu ea a făcut asta, ci tu.

— Și, e o crimă?

— Ajung și acolo. Am obținut numele noului tău ginecolog de la cel dinainte și am fost să-i fac o vizită. E o doctoriță, tocmai din D.C. De ce așa departe, Sylvia?

— Asta nu te privește.

— Acum trei ani și jumătate, când ai avut nevoie de operație, soțul tău și-a făcut-o. Ai spus că era cel mai bun. Numai că, atunci când te-a deschis, el avea alte planuri. După ce am vorbit cu un chirurg care mi-e prieten, am descoperit că procedura de reparare a unui diverticulum rupt e una dintre foarte puținele care îi permit unui chirurg să facă și o operație „suplimentară” în zona pelviană, fiind

foarte puțin probabil ca vreunul dintre cei care îl asistă să bage de seamă.

— *Te rog, treci la subiect!* exclamă ea.

— Știu, Sylvia.

— Ce știi? făcu ea, cu sălbăticie.

— Că ai devenit stearpă în urma unei ligaturi a trompelor uterine care ți-a fost făcută fără știrea ta.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Nu știi ce vorbești...

King o întrerupse.

— George Diaz ți-a reparat diverticulumul și ți-a operat colonul așa cum trebuia, dar, în același timp, ți-a cusut trompele uterine. Nu puteai să te duci la vechiul ginecolog cu firele alea în tine; cum ai fi putut să-i explici ce se întâmplase? Așa că te-ai dus la altă doctoriță, probabil cu acte false, și ea ți le-a scos. Am fost acolo și am născocit o poveste despre „soția” mea și problemele pe care le are cu trompele uterine. I-am spus că tu mi-ai recomandat-o, pentru că ți-a făcut o operație atât de reușită. Nu mi-a povestit prea multe, din cauza restricțiilor impuse de confidențialitate, dar a fost suficient ca să-mi confirme bănuielile. Dar stricăciunea e permanentă, nu-i așa? N-o să ai copii niciodată.

— Ticălosule, cum îndrăznești...

King o întrerupse din nou.

— Soțul tău a aflat că tu și Bobby erați amanți. Bătrânul ți-a căzut cu tronc, ca și sutelor de femei care te-au precedat. George și-a luat revanșa pentru infidelitatea ta. Iar pe urmă a fost rândul tău să te răzbuni. Ridică fotografia lui George Diaz de pe biroul ei și o întoarce cu fața în jos. Față de mine, nu e nevoie să-ți păstrezi fațada de văduvă îndurerată, care se stinge de dor.

— Zăceam întinsă pe spate, în spital, când a fost omorât George!

— E adevărat. Dar făc pariu că soțul tău ți-a spus ce făcuse. A vrut să știi cum se răzbunase pentru trădarea ta. Iar tu l-ai sunat pe Bobby și i-ai povestit totul. El și-a luat Rolls-Royce-ul, s-a dus la voi acasă, l-a văzut pe George plimbându-se, și asta a fost tot. La început am crezut că Bobby o urmărise pe soția lui Roger Canney, pentru că ea a murit în aceeași perioadă cu George. Însă, în cazul ei, a fost un simplu

accident de automobil. Moartea soțului tău a fost o crimă.

— Sunt numai presupuneri. Dar, chiar dacă ar fi fost așa cum spui, eu nu am făcut nimic rău. Nimic.

— Răul l-ai făcut mai târziu. Pentru că tu l-ai ucis pe Bobby injectându-i o doză letală de clorură de potasiu în punga pentru perfuzie.

— Ieși din cabinetul meu.

— O să plec atunci când o să termin tot ce am de spus, ripostă el.

— Mai întâi ai zis că eram amanta lui și pe urmă că l-am omorât. Ce motiv aș fi avut să o fac?

— Te temeai să nu fii dată în vileag, răspunse King, simplu. În ziua în care a fost omorât, ne-am întâlnit în casa Dianei Hinson. Michelle ți-a povestit că Bobby era conștient, dar că bătea câmpii, că spunea tot felul de nume și altele de genul ăsta, fiind total incoerent. Te îngrozea gândul că ți-ar fi putut rosti numele, că ar fi putut vorbi despre relația voastră. Pe urmă totul ar fi ieșit la iveală. Poate că, între timp, deja se descotorosise de tine. Poate că nu-i datorai nimic. Asta n-o știi sigur, dar știi că te-ai dus acolo și l-ai omorât. Pentru un doctor, trebuie să fi fost ușor. Cunoșteai programul spitalului. Ai pus otrava în pungă, nu în tub, și ai lăsat pana și ceasul, pentru că ai vrut ca moartea să-i fie atribuită celuilalt criminal. Și te-ai grăbit să susții teoria mea despre un membru al familiei care l-ar fi ucis pe Bobby. Dar ai făcut o greșală. N-ai luat nimic din camera de spital. Furtașagurile de la celelalte victime, medalionul cu Sfântul Christopher și celelalte, nu au fost dezvăluite publicului, și nici ție. Așa că nu aveai cum să copiezi detaliul ăsta.

Sylvia clătină din cap.

— Ești nebun. Ești la fel de nebun ca Eddie, știi asta? Și când mă gândesc că abia așteptam să se reaprindă ceea ce fusese între noi.

— Așa e, și eu la fel. Cred că sunt într-adevăr norocos.

Chipul ei deveni oribil.

— Foarte bine, ți-ai spus părerea, acum ieși afară. Și, dacă repeți un singur cuvânt din ea, te dau în judecată pentru calomnie.

— Încă nu am terminat, Sylvia.

— A, mai urmează și alte flecăreli nebunești?

— O grămadă. Tot tu ești și cea care a dat spargerea din casa

familiei Battle.

— Pur și simplu, n-ai de gând să te oprești, nu-i așa?

— Probabil că Bobby îți dăduse codul de acces și cheia. Junior lucrase pentru tine, tu ne-ai spus asta. Ai făcut destul de ușor rost de obiectele care îți trebuiau. Și cine se pricepe mai bine decât medicul legist să falsifice o amprentă? Nu știi cum ai făcut-o, dar știi că o persoană foarte experimentată poate să o facă.

— Ce motiv aveam să le sparg casa? La ce-mi trebuia mie verigheta lui Remmy?

— Nu de verighetă îți păsa ție! Altceva căutai. Battle era la spital, în comă. Nu știai sigur dacă ascunzătoarea lui Bobby era sau nu un secret pentru Remmy. Nu știai nici măcar dacă ceea ce te interesa era acolo, dar trebuia să verifici. Știai unde era plasat sertarul secret din dulapul lui Bobby, dar nu știai cum să-l deschizi, așa că a trebuit să-l spargi. Asta se putea observa cu ușurință, așa că ai spart și în dulapul lui Remmy, pentru ca totul să pară un jaf, și ai înscenat că Junior îl făcuse. Probabil că aflaseși de la Bobby că și Remmy avea un compartiment secret în dulap, dar nu îi cunoșteai poziția exactă. De asta a trebuit să faci totul praf când l-ai căutat.

— Și ce anume presupui că aș fi furat?

— O fotografie în care erai împreună cu Bobby. O parte a inscripției de pe spatele hârtiei Kodak a pătat sertarul. S-ar putea ca el să-ți fi spus că o păstra acolo. Oricum, trebuia să o recuperezi. Pentru că, dacă el se prăpădea și fotografia era descoperită, lumea ar fi început să pună lucrurile cap la cap, făcând legătura cu moartea soțului tău. Și, chiar dacă tu ai nicio vină pentru asta, nimeni nu te-ar fi crezut. Iar faptul că verigheta lui Remmy a sfârșit prin a ajunge la tine e o adevărată ironie. O porți când ești acasă, în intimitate?

— OK, ajunge! Ieși afară! Acum!

King nu se urni.

— Și chiar era nevoie să-l ucizi pe Kyle? De ce, te șantaja?

— Nu l-am ucis eu. El fura de la mine!

King aruncă o privire spre cuier.

— În noaptea uciderii lui Battle, făceai autopsia lui Hinson. Ai spus că, în noaptea aia, Kyle a venit la morgă, dar n-ai specificat că l-ai văzut sau că ai vorbit cu el, ci numai că a descuiat ușa, iar asta s-a

înregistrat în memoria sistemului de alarmă.

— Nu l-am văzut. Eram în spate, mă ocupam de Hinson.

— Nu, în jurul orei zece, nu erai acolo. Și probabil că asta a văzut Kyle, sau, mai corect spus, nu a văzut. Arată către lucrurile aranjate cu grijă în cuier. Jacheta ta, pantofii și celelalte, pe care ți le pui *întotdeauna* acolo când lucrezi. Și e foarte neobișnuit să faci o autopsie noaptea, fără să fii asistată de nimeni sau fără niciun martor, așa cum ai procedat în cazul lui Hinson. I-ai făcut viața grea lui Todd, chemându-l la toate celelalte autopsii, dar, de data asta, nu ai vrut să vină, fiindcă tu trebuia să fii în altă parte. Cu alte cuvinte, trebuia să-l ucizi pe Bobby în timpul schimbului de tură al asistentelor. Ceva mai târziu, în aceeași noapte, când te-a sunat Todd în legătură cu moartea lui Battle, ai pretins că erai bolnavă pentru că trebuia să termini autopsia lui Hinson sau pentru că nu te simțeai în stare să vezi cadavrul lui Bobby la atât de puțin timp după ce îl uciseseși.

— Asta e o nebulie. Am vrut să fac autopsia cât mai curând posibil. Cadavrul oferă indicii numai într-o anumită perioadă de...

— Păstrează-ți prelegerea pentru cei care se sinchisesc de ea, spuse King. Eu fac pariu că, după ce a pus toate astea cap la cap, Kyle a încercat să te șantajeze. Așa că tu ai venit la mine cu povestea, perfect adevărată, despre Kyle, care fura medicamente și le vindea, iar eu ți-am spus că aveam să-i cer lui Todd să se ocupe de el chiar a doua zi. Numai că, până atunci, l-ai ucis. Poate că te-ai dus la el imediat ce am terminat cina. Și a fost în avantajul tău ca, în timpul autopsiei, să găsești indicii că era vorba de o crimă. Bineînțeles că Dorothea a fost cea suspectată și eu sunt sigur că asta era intenția ta. De fapt, fac pariu că ai recunoscut-o la Afrodiziac și că știai că ea cumpăra medicamentele de la Kyle.

O privi cu atenție. Se holba la el, cu fața lipsită de orice expresie.

— Oare a meritat să faci toate astea pentru un monstru ca Battle? A meritat, Sylvia? Ai fost doar una dintr-o sută. Nu te-a iubit. N-a iubit pe nimeni.

Ea săltă receptorul telefonului.

— Dacă nu pleci imediat, chem poliția.

King se ridică.

— A, așa, ca fapt divers, Eddie mi-a deschis ochii. Știa că tu i-ai

ucis tatăl; de asta vroia să te omoare.

— Ai ajuns să te iei după spusele ocnașilor?

— Ai auzit vreodată de Teet Haerm?

— Nu.

— A trăit în Suedia. Sau poate că mai trăiește încă. În anii 1980, a fost acuzat de uciderea mai multor oameni. A fost arestat și condamnat, dar, mai târziu, verdictul a fost schimbat, și a fost pus în libertate.

— Și, mai exact, ce legătură are asta cu mine? spuse ea, cu răceală.

— Teet Haerm era *medicul legist* al orașului Stockholm. Se spune că ar fi făcut chiar și autopsia unora dintre victimele sale. Probabil că a fost singura dată când s-a întâmplat una ca asta. Cel puțin până acum. Eddie a lăsat un indiciu, numai că, cu bună știință, a scris greșit numele. La urma urmelor, vroia, în primul rând, să pună mâna pe tine. Făcu o pauză, apoi adăugă: Habar n-am dacă Teet era vinovat sau nu, dar știu că tu ești.

— Nu poți dovedi nici măcar un singur cuvânt din tot ce-ai spus.

— Ai dreptate. Nu pot, recunosc King. Cel puțin nu acum. Dar să-ți spun ceva, doamnă: nu am de gând să mă opresc aici. Între timp, sper ca sentimentul de vinovăție să-ți otrăvească viața.

King se îndreptă spre ușă, pe care o trânti cu putere în urma lui.

Capitolul 101

King și Michelle zburară până în Carolina de Sud la bordul unui mic avion. După încă o oră de mers cu mașina, ajunseră la închisoarea de maximă securitate în care fusese transferat Eddie Battle, pentru a-și petrece tot restul zilelor sale. King intră, în timp ce Michelle preferă să aștepte afară.

Eddie fu adus cu mâinile încătușate și însoțit de patru gardieni vânjoși, care nu-l scăpau din ochi nicio clipă. Capul îi era complet ras, iar fața și antebrățele îi erau pline de cicatricele și de rănille pe care King știa că le căpătase în urma loviturilor primite de când fusese încarcerat. Se întrebă cât de multe erau cele ascunse sub haine. Se așeză în fața lui Eddie. Erau separați de un geam de plexiglas gros de un centimetru. King fusese instruit, cunoștea regulile pe care trebuiau să le respecte vizitatorii, dintre care cele mai importante fiind să nu facă mișcări bruște și să se străduiască permanent să evite orice contact fizic cu prizonierul.

Știa că era în siguranță dacă respecta procedurile.

— Te-aș întreba cum îți merge, dar pot să văd asta și singur.

Eddie ridică din umeri.

— Nu e chiar așa de rău. Sunt doar chestiile obișnuite. Ucide sau ești ucis – iar eu sunt încă aici. Îl privi pe King cu o expresie intrigată. Nu mă așteptam să te mai văd vreodată.

— Vreau să-ți pun câteva întrebări. Și trebuie să-ți spun ceva. Cu ce preferi să încep?

— Cu întrebările. Tipii de aici nu au prea multe de pus. Îmi petrec cea mai mare parte a timpului în bibliotecă. Ridic greutatea, bat mingea, îi organizez pe câțiva dintre băieți într-o echipă. Totuși, n-or să mă lase să pictez. Presupun că se tem să nu înec pe cineva în vopsea, fir-ar să fie.

— Prima întrebare: atacul cerebral al tatălui tău a pus totul în mișcare?

Eddie dădu din cap.

— Mă gândeam la asta de ceva vreme. Nu eram sigur că am destul curaj ca s-o fac într-adevăr. Când bătrânul a pățit-o, prin cap mi-a

trecut doar atât: Acum ori niciodată.

— A doua întrebare: De ce l-ai omorât pe Steve Canney? Credeam că ai făcut-o de dragul mamei tale, dar acum știi că n-a fost așa.

În scaunul său, Eddie pufni și cătușele zăngăniră. Unul dintre gardieni îl privi cercetător. El îi zâmbi și îi făcu cu mâna înainte de a-și reîntoarce ochii spre King.

— Părinții mei l-au lăsat pe fratele meu să moară și pe urmă bătrânului i s-au aprins călcâiele și a avut un alt fiu cu o târâtură. Ei bine, nici nu-mi doream alt frate, nici nu aveam nevoie de el. Puștiul Canney a crescut sănătos și voinic. Așa ar fi trebuit să fie Bobby, pricepi? Așa ar fi trebuit să fie Bobby.

Vocea i se înălță, atrăgând privirile tuturor celor patru gardieni. King nu știa dacă Eddie era sau nu mai înspăimântător decât ei.

— A treia întrebare: Ce te-a făcut să-l ucizi pe Junior? La început am presupus că ai făcut-o pentru că ai crezut că o jefuise pe mama ta. Dar acum știi că nu-ți păsa de asta. Așa că, de ce?

— Era acolo un portret al fratelui meu, care s-a stricat în timpul jafului.

— Mama ta mi l-a arătat.

— Îl înfățișa pe Bobby înainte de a se îmbolnăvi foarte grav. Eddie se opri și își sprijini mâinile înlănțuite de masa de lemn din fața lui. Eu îl desenasem. Îmi era drag portretul ăla. Și doream să fie în camera mamei, ca să nu uite niciodată ce făcuse. Când l-am văzut rupt, am știut că o să să-lucid pe acela care îl stricase, oricine ar fi fost el. Am crezut că era vina lui Junior. Asta a fost condamnarea lui la moarte.

King își stăpâni tremurul gata să îl cuprindă când auzi motivul pentru care Eddie săvârșise o crimă.

— Dacă te interesează, asta a făcut-o pe Remmy să sufere, deși s-a străduit să n-o arate.

— A avut noroc că n-am avut chef s-o omor pe ea.

— Te-ai gândit să joci rolul unor criminali în serie notorii din cauza lui Chip Bailey?

Eddie rânji.

— Bătrânul Chippy. Se lăuda întotdeauna că e mai deștept decât toți ceilalți, că știe atât de multe despre ucigașii în serie, despre modul în care acționau. Pretindea că îl poate scoate din circulație pe

cel mai inteligent dintre ei. Ei, eu i-am primit provocarea și cred că rezultatele vorbesc singure.

— Ce-ai fi făcut dacă tatăl tău n-ar fi fost ucis?

— L-aș fi omorât eu. Dar, înainte de asta, aveam de gând să-i spun pe cine am mai ucis și de ce. Trebuia să-și asume răspunderea, măcar o dată în viața lui.

— Ultima întrebare: De ce ai luat câte ceva de la fiecare dintre victimele tale?

— Ca să le ascund acasă la Harald Robinson și să arunc vina asupra lui. Tăcu, sprâncenele i se încruntară și, în cele din urmă, adăugă, cu voce scăzută: Cred că sunt exact ca bătrânul meu.

King înțelese că acesta era, de departe, cel mai aspru verdict care i se putea da lui Eddie și că era unul pe care îl stabilise singur. De aceea îi pusese întrebarea.

— Ei, și ce vroiai să-mi spui?

King își coborî vocea.

— Că ai avut dreptate în privința Sylviei. I-am aruncat în față totul, dar nu pot dovedi nimic, deși continui să mă străduiesc să o fac.

— Ai descifrat mesajul „Teet” pe care l-am lăsat?

— Da.

— Am aflat despre el când am fost, o dată, împreună cu Chip la sediul FBI din Quantico.

— Sylvia a plecat din Wrightsburg, probabil ca să înceapă o viață nouă sub un alt nume.

— Norocul ei.

— Nu i-am spus nimănui despre asta, nici măcar lui Michelle.

— Cred că nu mai contează.

— Ba contează, Eddie, contează într-adevăr, numai că, în momentul ăsta, nu pot face nimic. Nu am nicio dovadă. Și-a acoperit urmele foarte bine, dar eu mă străduiesc, în continuare. King se ridică. N-o să mai revin ca să te văd.

— Știu. Eddie dădu să se ridice, apoi îl strigă: Ei, Sean, poți să-i spui lui Michelle că, de fapt, nu i-aș fi făcut niciun rău în noaptea aia? Și mai spune-i și că mi-a făcut plăcere când am dansat împreună.

Ultima imagine a lui Eddie pe care o zări King fu aceea a unui bărbat care de îndepărta înconjurat de gardieni, târșându-și

picioarele. Apoi Eddie Battle dispăru. King spera că pentru totdeauna.

Pe când părăsea închisoarea, King fu oprit la biroul de relații cu vizitatorii și i se dădu un pachet. I se spuse doar că fusese trimis prin poștă și că îl păstrasera pentru el. De fapt, îi era adresat lui Michelle. King se întoarse la mașină.

— Ce-i asta? întrebă Michelle.

— E pentru tine. Ne oprim să luăm prânzul la restaurantul pe lângă care am trecut mai devreme și o să poți să-l desfaci.

Localul era o speluncă într-adevăr soioasă, plină de camionagii, dar mâncarea era bună iar cafeaua fierbinte. Găsiră un ungher mai retras și începură să mănânce.

— Nu vrei să știi cum o duce? întrebă King.

— Nu. De ce, el a întrebat de mine?

King șovăi, apoi spuse:

— Nu, nu te-a pomenit deloc.

Michelle înghiți ultima îmbucătură și turnă cafea în urma ei.

— Un singur lucru continuă să mă nedumerească, zise ea.

— Chiar așa, doar un singur lucru?

King încercă să zâmbească.

— Ce era acel obiect din sertarul lui Remmy pe care ea dorea atât de mult să-l capete înapoi?

— Cred că erau scrisorile unui anumit domn, care se număra printre cunoscuții ei.

— Așadar, *a avut* o aventură?

— Nu, era vorba de o iubire neîmpărtășită. Domnul în cauză nu putea proceda altfel în cazul unei femei măritate. Dar ea vroia scrisorile înapoi.

— Mă întreb cine ar fi putut... Se opri și făcu ochii mari: Nu cumva...

— Da, se grăbi King să răspundă. Da. Dar s-a întâmplat de mult și el nu a făcut nimic de care să-i fie rușine. Pur și simplu, a iubit o femeie care a dovedit că nu îl merita.

— Doamne, ce poveste tristă.

O ajută să desfacă pachetul, rupând ambalajul. Și rămaseră amândoi cu ochii ațintiți asupra obiectului.

Era portretul lui Michelle în rochie de bal; portretul făcut Eddie.

King se uită la ea, apoi la tablou, dar nu spuse nimic. Achitară nota și plecară. Înainte de a se urca în mașină, Michelle aruncă portretul în tomberonul restaurantului.

— Ești gata să mergem acasă? întrebă King, în timp ce ea se așeza pe locul șoferului.

— O, da.

Michelle călcă pedala de accelerație și demarară într-o trombă de praf.

Mulțumiri

Lui Michelle, deși e greu de crezut, al zecelea roman, și numărătoarea continuă. Nu mi-aș fi putut dori să fac această călătorie împreună cu altcineva.

Lui Rick Horgan, pentru că m-ai ajutat să văd și pădurea, și copacii, atunci când era într-adevăr nevoie.

Lui Maureen, Jamie și Larry, pentru tot ceea ce faceți și pentru că sunteți niște prieteni nemaipomeniți.

Tinei Andreadis, pentru că ești o prietenă apropiată de inima mea și pentru că publicul a ajuns să mă cunoască mai ales datorită ție.

Întregului colectiv de la Warner Books, pentru toată munca depusă și pentru că mă susțineți. Știu că nicio carte nu se vinde singură.

Lui Aaron Priest, pentru că ai fost întotdeauna alături de mine.

Lui Lucy Childs și Lisa Erbach Vance, pentru tot ceea ce faceți.

Mariei Rejt, pentru comentariile tale redacționale pline de miez.

Dr. Monica Smiddy, pentru toate procedurile judiciare. Ești o profesoară minunată.

Dr. Marcella Fiero, pentru că ai avut răbdarea de a răspunde tuturor întrebărilor mele și pentru că m-ai ajutat să arunc o privire în culisele cabinetului de medicină legală din Richmond.

Dr. Catherine Broome, pentru că m-ai transformat într-un autor care pare să aibă mai multe cunoștințe medicale decât are în realitate.

Lui Bob Schule, expert în materie de vinuri, corector de frunte și foarte bun prieten.

Dr. Alli Guleria și soțului ei, dr. Anshu Guleria, pentru că m-ați ajutat în problemele medicale, pentru că mi-ați permis să împrumut mașinile voastre superbe și pentru că sunteți niște prieteni minunați. Consultanții sunt importanți, nu-i așa?

Lui Jennifer Steinberg, pentru cercetările tale formidabile. Încă nu te-am răsplătit, dar mă străduiesc.

Lui Lynette și Deborah, pentru ceea ce faceți în fiecare zi ca să mă mențineți pe calea cea dreaptă. Știu că nu e o sarcină ușoară.